EŞİKTEKİLER • Philippe Djian

EŞİKTEKİLER

Yeraltı Edebiyatı

PHILIPPE DJIAN

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

Ayrıntı: 342
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 2

Eşiktekiler
Philippe Djian

Fransızcadan çeviren
Yaşar Avunç

Yayına hazırlayan
Işık Ergüden

Kitabın özgün adı
Maudit manège / Éditions Bernard Barrault, 1986

© Philippe Djian & Éditions Bernard Barrault
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım 2001
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-330-7

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Eşiktekiler

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Antoine, bu kitabın senin için yazıldığı söylentisi dolaşıyor. Sen bundan emin olabilirsin.

"Günlük yaşamındaki olayların seni bağımlı kılmalarına izin verme, ama onlardan kurtulmaya da asla çalışma. Özgürlüğe ancak böyle ulaşırsın."

HUANG-PO

1 Bir akşam, Betty'nin ölümünden yaklaşık beş yıl sonra, artık son saatimin geldiğine adamakıllı inandım. Tanrı biliyor ya, bunu hiç beklemiyordum.

Henri ile birlikte mutfaktaydım, onu yarım yamalak dinlerken sakin sakin bir şeyler ayıklıyordum. Şiirin her şeyden üstün olduğunu bilmem kaçıncı kez kanıtlıyordu bana. İşin en korkunç yanı, haklı olmasıydı, ama ben bunu kabul etmeyi her zaman reddetmişimdir. Roman yazabilirdim, bir sürü öykü yazabilirdim, ne var ki doğru dürüst tek bir şiir bile yazma yeteneğim yoktu; şiir benim çok iyi bilmediğim bir alandı. Birkaç tümceyle sizi alaşağı eden, soluğunuzu kesen bu adamlara karşı sonsuz bir hayranlık duyuyordum; ancak işin can sıkıcı yanı, bunların tümünün yarı kaçık olmalarıydı. Kendi kendime so-

rup öğrenmek istediğim sorulardan biri şuydu: Acaba şiir mi insanı delirtiyordu, yoksa tersi mi söz konusuydu? Ama gördüğüm şey de şuydu: Bir yazar akşam yemeği hazırlayabiliyor, bir ozan ise bu sırada ayaklarını masanın altına uzatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Henri, elinde içki bardağı, pencerenin önünde dikilmişti ve roman denilen türün üstüne bir güzel işiyordu, ama benim yapacak başka işlerim vardı, vakit geç olmaya başlamıştı, bir yığın ıvır zıvırla uğraşmam gerekiyordu. Henri'nin ak saçlarına bir göz attım ve o akşam zırvalamasına sesimi çıkarmadım, işimi engellemek yerine bana yardım etmesini de istemedim, doğum gününü kutlayacağımız akşam ben çaba göstermeliyim diye düşündüm. Henri altmış ikisine basıyordu, mumları üflememize yardım etsinler diye de birkaç kişiyi davet etmiştim. Bunlardan bir ikisini bulaşık işini halletmeleri için alıkoyma şansımın olacağını umuyordum.

Patlayacak kadar dolu olan buzdolabını açtığımda, birazcık sirkeli zeytinyağlı sosun pasta kutusunun üstüne aktığını fark ettim ve çeyrek saniye kadar tüylerim diken diken oldu. Kutu sanki şimdiden yer yer yumuşamış gibiydi, onu çabucak çıkardım ve buzdolabını topuğumla çarparak kapatırken, bir yandan da kutunun kapağını hemen koparıverdim. Bereket versin pastaya bir şey olmamıştı. Bereket versin diyorum, çünkü pastanın bana kaça mal olduğunu kuruşu kuruşuna anımsıyordum. Güç dönemler geçirdiğimde eşyaların fiyatını her zaman bilirim. Henri'nin doğum günü de bankadaki hesabımın alarm verdiği döneme rastlıyordu.

Modern bir anlayışla, ama şatafatlı ve barok bir tarzda, çok güzel süslenmiş bir pastaydı bu. Adamlara ne istediğimi anlatmak için dükkânda bir hayli zaman geçirmiştim, sanki hiç lokomotif görmemişlerdi. Sonunda bir resim çizmek zorunda kalmış, tekerleklerin nugatinden olmasını istediğimi ve duman süsü için üstüne büyükçe bir paket dolusu krem şanti koymalarını açık açık söylemiştim. Henri trenleri severdi. Daha azını yapmak olmazdı. Hele doğum gününde. Pastaya zarar gelmemesine gerçekten sevinmiştim, onu Henri'ye göstermeye karar verdim.

Sırtı bana dönüktü. Romanın, benim gibi insanların geliştirdikleri bir oburluk biçimi olduğunu söylüyordu. Bir elimi omzuna koydum.

– Hey! Bir dakika dur bakalım, sana bir şey göstermek istiyorum!..

Lokomotifi bir elimde tutuyordum, kremanın üstünde renk renk yansılar vardı. Yüzünün ne şekil alacağını görmek istiyordum. Omuz-

ları düşmüştü, ama içindeki ateş hissediliyordu, çok tuhaf bir şeydi, Henri'ye bakarken aynı duyguyu kaç kez yaşadığımı bilmiyorum, belki de yüz kez yaşamıştım ve önceleri bu duruma şaşırıyordum. Sanıyordum ki roman yazan biri hiç olmazsa birkaç kıvılcım saçar, ama doğrusu bundan hiç emin değildim. İçten içe yananlar şanslıdır, güzel bir ışıkla parıldarlar, kolayca tanınırlar. Henri yavaş yavaş bana doğru döndü. Sanki yüzyıllar sürdü dönmesi. Sonra ansızın hava alamaz gibi oldum, boğazıma açıkça korkunç bir sıkıntı takıldı, o anda kendini mahmuzlatan bir gemi gibiydim. Diz çöktüm.

Henri bana yine ne uydurduğumu sordu, oysa ben yalnızca ölmek üzereydim. Bunu hemen anladım. Göğsümü ezen korkunç acı, beni mahveden korkuya kıyasla bir hiçti ya da pek önemsizdi. Pastanın ellerimden kaydığını ve tam önüme düştüğünü gördüm. Elbette kimi belirtilerden artık genç olmadığımı fark edebilmiştim, ama kırk yaş yine de çok ileri bir yaş değildi ve gerçeği söylemek gerekirse, insan en güzel yıllarını yaşamış olduğuna asla tümüyle inanamazdı.

O sırada bedenimden ayrılabilme şansım oldu. Anlaşılan tüm yazarlar bunu yapamıyor, ama bu durum beni şaşırtmıyor, hangi dalda olursa olsun, becerileri en azın altında olan insanlar her zaman vardır, bunların işi yalnızca sizin canınızı sıkmaktır. Henri'nin bakışının kararttığını gördüm. Öne doğru nasıl düştüğümü, bir koluma dayanarak kendimi son anda nasıl tuttuğumu ve burnumun üstünde iplik gibi akan bir terin parıldadığını gördüm. Bir bakıma çoktan ölmüştüm. Ruhum bin bir parçaya ayrılmak üzereydi.

Sonunda, hiç gücüm kalmadı ve boylu boyunca yere uzandım. Lokomotifin üstüne yatıp onu iyice ezdim. Lokomotif, Henri'nin doğum günü pastasıydı. Kimi şeyler hiçbir zaman olmamalıydı, bana öyle geliyordu, ama yine de olan olmuştu. Bu sahneyi çok kesin bir biçimde hep anımsadım. Duyduğum üzüntünün, adı olmayan güzel bir kokusu var.

Betty'nin ölümünden bu yana hiç değiştirmediysem beş ya da altı kez ev değiştirmiştim, sonra hevesim geçmişti. Tüm yerler birbirine benziyordu. Evler, sokaklar, kentler birbirine benziyordu; hatta, evet, insanlar bile sonunda birbirine benziyordu. Aslında bu, işi kolaylaştırıyordu. Kısacası artık kımıldamamaya karar vermiştim. O kent ya da bir başkası, yaklaşık üç yüz kilometre daha batıda, oldukça dingin bir sokakta, hiçbir özelliği olmayan bir ev, ne fark ederdi ki?.. Hastane odası gibiydi her yer. Ülkenin bir ucundan öteki ucuna tamı tamına ay-

nıydı. Bundan yararlanıp neredeyse hiç durmadan bir hafta boyunca uyumuştum.

Tam anlamıyla uyandığımda Henri'yi yatağımın ayakucunda oturmuş durumda buldum, üstünde kısa kollu bir gömlek vardı, bir dergiyi okumaya dalmıştı. Odanın içi günlük güneşlikti, pencere hafifçe açıktı.

– Henri, pasta için özür dilerim, dedim.

Hemen gözlerini bana doğru kaldırdı. Saçını taramış, tıraş olmuştu, gömleği temizdi, formunda görünüyordu. Birkaç saniye gülümseyerek bakıştık, sonra o bir elini havaya kaldırdı, ben de şaka yollu, bir elimi onun avucunun içinde şaklattım.

– Seni enayi seni, diye mırıldandı.

– Hay Allah kahretsin, kendime gelemedim!

Birkaç saniye kendimizi bıraktık, sonra ciddi konulara geçtik. Elimi omzundan çektim.

– Mektuplarımı getirdin mi?

İç çekerek bir sürü mektubu dizlerimin üstüne bıraktı.

– Amma enayi şeyler: Faturalar, tanıtım yayınları...

Henri saçlarını geriye atarken ben de gelenleri şöyle bir kontrol ettim. Gerçekten de alıkonulacak hiçbir şey yoktu, çöp sepetini bir kerede doldurdum.

Acaba postada bir bokluk mu var diye kendi kendime sormaya başladım, dedim. Sen de pekâlâ gördün, adam bana son mektubunda şöyle yazıyordu: "Sabredin, birkaç gün sonra size bir çek göndereceğim."

– Evet! Herhalde senin güçlü biri olduğunu sanıyor!

İşin en kötüsü, adama nerede ulaşacağımı bile bilmiyordum. Bir yayıncı olarak, gerçekten de çok yolculuk yapan biriydi. Belki de parumı dünyanın öteki ucundan postalamıştı ve yalnızca bunu düşünmek bile beni sinirlendiriyordu, belki de kumarda kaybetmişti ya da bir sokağın köşesine atıvermişlerdi onu, yolu kesilip soyulmuş, neredeyse çıplak, gözlüksüz, evraksız, çek karnesi dahil, her şeyinden yoksun durumda. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Boğazımıza kadar borca batmıştık.

– Ne de olsa her zaman işin içinden sıyrılıyorum, diye mırıldandım.

Henri sırıtarak ayağa kalktı. Oldukça iriyarıydı, yaklaşık doksan kilo geliyordu, yatak gıcırdadı.

– Ah! Tüh be! Sence burada sigara içilebilir mi? diye sordu.

– Hey, ne oluyor, ne var?

– Canım, şey yani, sigara dumanı seni rahatsız etmez mi?

– Henri, benim derdim ciğerlerimden değil, kalbimden. Ama görüyorsun, geçti artık, öyleyse hiçbir şey olmamış gibi davranalım, artık bundan söz etmeyelim, tamam mı ha?

Henri paketini çıkarıp bana bir sigara uzattı. Bunun benim için hiç anlamı yoktu, ama yine de aldım. Ölümden dönüşümden bu yana ilk sigaraydı. Filtreliydi.

Henri çıkardığı ilk dumanı tavana üfledi.

– Bence bakkal bir hafta daha bekler. Ama sonra ne olur, bilemem.

– Boş yere telaşlanıyor. Para bugün yarın burada olacak.

– Ne zaman gitsem, hesabı çıkarıyor. Bugün de yine hesabı burnumun dibine soktu.

"Açık konuşalım, bu küçük kâğıt şeridin sonunda yerlerde sürünmesini istemem" deyip ekledi: "Söylesenize kuzum, iyi anlatabiliyor muyum?.."

– Hay Allah kahretsin! Ara sıra bizi uğraştırıyorlar!

– Evet!.. Ucuzundan iki kutu sardalye ve tost ekmeği alıp dışarıya çıktım.

– Allah kahretsin! Neyse, bunun dışında her şey yolunda mı?

– Vallahi, buradan anlayamazsın bunu gerçekten!

Çok kısa bir süre sustuk, sonra ben sigaramı küllüğün içine dikine koyup sağa sola oynatmaya başladım.

– Dinle beni!.. Tüm bu sorunları ben hep çözmedim mi, bunlarla kafanı yorman gerekli mi?..

– Evet, ama sen benim yerimde değilsin. Şu sırada, ne zaman kapının çalındığını duysam sıçrıyorum ve alacaklarını son bir kez daha bekletsinler diye mahallenin tüm esnafıyla en azından bir saat zevzeklik etmem gerekiyor. Daha önce, telefonu keseceklerini sana bildirmeye geldim, ama uyuyordun. Uyandığına göre, bu işin tamam olduğunu söyleyeyim, kestiler telefonu.

– Nasıl olur, kestiler ha?!..

– Nasıl oldu bilmiyorum, ama bunu yapmaktan çekinmediler. Son haberlere göre, geriye kesilecek su, gaz ve elektrik kalıyor daha. Bil ki ben bu konuda kaygılı değilim, bunlar kesilmeden kapı dışarı edileceğimizden eminim.

– Hay Allah kahretsin! Ne çözüm bulmaya çalışacaksın ki!.. Sana garanti ediyorum, yakında o parayı alacağız. Tasalanmıyorum. Hem

sakin ol, karar vermiş olduğumuz şeyi yapacağız.

Bunu söylediğimde bana bakış biçimi hoşuma gitti. Dudaklarını oynatarak birkaç kez yüzünü ekşitti, sonra yavaşça başını salladı.

– Değişen hiçbir şey yok değil mi? Ertesi gün çıkacaksın, öyle mi? diye sordu.

– Evet, muayeneden geçer geçmez.

– Seni almaya gelmemi ister misin?

– Vallahi, bilmiyorum... Koşarak dönmeyi planladım. Koşmak senin yaşında biri için iyi olur mu, bilemem.

Hastaneden sabahleyin saat ona doğru çıktım. Güneş şimdiden insanın yüzünün tam ortasına vuruyordu. Taze bir güneşti, güçlü ama henüz beceriksizdi, hemen yakıyordu, tasmasını çekiştire çekiştire boğulan çılgın bir köpek gibiydi, sanki ömrünün çılgın baharında. Yürürken hafifçe gerinip ciğerlerimi şişirdim, sanki dayak yemiştim de artık evin içinde hâlâ gizlenmiş kimse olup olmadığını anlamak isteyen biri gibi, biraz kaygıyla başımı oynattım. Anormal bir şey hissetmedim, neredeyse gülmeye başlayacaktım. Başıma geleni önemli arızalardan saymıyordum; daha çok, benzinin gelişinde bir bokluk olduğunu düşünüyordum; sizi durduran, ama telaşlandıracak gibi olmayan bir şey söz konusuydu, motor yeniden çalıştı. Sonunda başıma gelen bu olaydan ötürü biraz şaşırmıştım. İnsan, mavi gökyüzünde şimşek çaktığını görünce, acaba düş mü gördüm diye kendi kendine her zaman sorar. Bir insanın yaşamında başına gelebilen tüm boklukları düşünmem yeterliydi, kendimi bağışık hissetmem için.

Kentin oldukça büyük bir bölümünden acele etmeden, en ufak bir yorgunluk duymadan, yalnızca, rahat rahat, para sorunlarımı kafamda evirip çevirerek geçtim. Durumun çok kaygı verici olduğunu kendimden saklamıyordum, ama buna az çok alışmıştım. Altı ayda bir çekimi alıyordum ve üç ya da dört ay her şey yolunda gidiyordu. Sonradan, ipin ucunu kaçırdığımı her zaman fark ediyordum. Kim olsa kolayca, bir güzel geçinip giderdi, oysa ben sonunda hep yarışı terk ediyordum. Kuşkusuz para konusunda gözümden kaçan bir şey, egemen olamadığım bir güç vardı. Elbette Henri ciddi bir handikaptı, ama sorun burada değildi. Yalnız yaşadığım zaman da tümüyle aynı şey söz konusuydu. Her üç ayda bir aldığım çekin yarı tutarıyla geçinip kendimi çok daha rahat hissedebilirdim. Bu, yaşamımı basitleştirmiş olurdu.

Bakkal dükkânının önünden geçmektense, karşı kaldırımdan yoluma devam ettim. Hava yine güzeldi. Sorunlardan uzak durmak onları yok saymak demek değildi, usa yatkın bir biçimde davranmaktı, hele kalbi teklemiş olan biri için. Arabaların arkasına iki büklüm saklanmadım, yürüyüşümü de hızlandırmadım, hiçbir şey olmuyormuş gibi yaptım.

– HEY! ORADAKİ!.. BİR DAKİKA BEKLEYİN!

Durdum. Pek şaşırmamıştım. Bu gibi tipler sonunda bir altıncı his geliştiriyorlar, öyle düşünüyorum. Adamın elinde defteri, kulağının arkasında kalemi, koşarak karşıdan karşıya geçişine baktım. Ve samimiyim, içimin ona karşı acıma duygusuyla dolu olduğunu hissettim. Şansının yaver gitmediğini sezdim. Onu hemen rahatlattım.

– Ah! Tam zamanında geldiniz, dedim. Ben de size uğramak istiyordum. Hesabım yanınızda mı?..

Bu, en iyi yöntemdir, bu gibilerin ayağının altına erken davranıp en kısa zamanda karpuz kabuğu koymak gerekir. Kendini toparlamasını bekledim ve ağzını açtığı sırada, lafını ağzına tıkadım:

– Nasıl hoşunuza giderdi acaba, çek mi yoksa nakit mi isterdiniz?

– Vallahi bilmem, siz nasıl isterseniz!..

– Hesabım şimdi yanınızda, değil mi?

– Şey!.. Evet, evet!

– İyi! Öyleyse onu kaybetmeyin! Biraz önce çekimi aldım, öğleden sonra paranızı ödemeye geleceğim.

Kaşlarını hafifçe çattı. Hiç başına gelmedik bir şekilde elini kolunu bağlayacak bir gülümseme sundum adama, bunun için hâlâ hayatta olduğumu anımsamam yetti. Devam ettim:

– Hey!.. Adam bu işi geciktirecek diye düşünüyordunuz herhalde. Titremeye başlamış olmalısınız, yani böyle bir borç sizi elbette sinirlendirir. Kendimi sizin yerinize koyuyorum. Sonunda bereket versin her şey yoluna girdi, sizin adınıza üzülüyordum.

Bir adım geriledi. Güneş tam yüzünün ortasına vursun diye gözle görülür bir biçimde kımıldadım. Kimi okurlarımda da aynı tür izlenimi uyandırıyordum. Büyük kentlerde kimi delilik vakaları görüldüğü kulağıma çalınmıştı. Adam hafifçe titredi.

– Açılış saatinde orada olacağım, dükkân şimdi kapalı.

Bir iki geniş adımda sokağın köşesini döndüm. Yalnızca bu adam yoktu ki, onun gibi daha on kişi vardı ve çoğunlukla evin civarında toplanmışlardı. Bölgenin içinden geçmek bir tulumbanın içinden geç-

mek gibiydi. Ülkede yazarların ölüsünün canlısından daha çok sevildiği gün gibi ortada değil miydi? Duvarlara sürüne sürüne yürüyerek eve döndüm. Kendi kuşağının en büyük yazarının bir boka yaramaz biri gibi sırtını kamburlaştırmış durumda koşa koşa gidişi görülmeye değerdi. Henüz herkesçe tanınmadığım apaçıktı. Betty bunu görmüş olsaydı çıldırırdı.

Posta kutusu sıcaktı, el yakıyordu. Açtım. Sessiz sokakta gıcırtısı işitildi. Bomboştu, canım çok sıkıldı, dişlerimi sıktım. Onu koparıp bir arabanın ön camına fırlatmak geldi içimden. Ama zaten yeterince canım sıkılmıştı. Küçük bahçenin kapısının üstünden de atlamak istemedim. Kapıyı hafifçe iterek içeriye girdim.

Ev de boştu. Kendi kendime acaba Henri nereye gitti diye sordum. Gidip bir bira aldım ve salona geri döndüğümde evin temizlenmiş olduğunu gördüm. Bunun hemen farkına varmadım, ama görünen köy kılavuz istemezdi, çok şaşırmıştım. Temizlik işleri konusunda Henri ile çatışmak gerekiyordu, elektrik süpürgesini çalıştırmak bile onu neredeyse hasta ederdi. Bu işin adama neye mal olduğunu düşünebiliyordum. Yine de hoşnut bir halde başımı salladım.

Tam halıların altına bakıyordum ki Henri içeriye girdi. Kollarında yiyecek dolu bir karton kutu vardı. Burnunun ucundan ter damlıyordu.

Vay canına, çoktan gelmişsin ha, dedi bana gülümseyerek.

Bir jambon ve bir sürü içki şişesi görülüyordu, içkiler hiç de en kötü marka değildi. Bu işi anladıysam Arap olaydım.

– Ama Henri...

Elindekiler ağır olmalıydı. Yüzünü ekşitti.

– Allah kahretsin, artık, son sınıra dayanmıştık!..

Ona mutfağa kadar eşlik ettim.

– Bak, vallahi, bravo diyorum sana! Bunu nasıl becerdin, merak ediyorum.

Soluk soluğa, kutuyu masanın üstüne koydu. Damlayan terin kutunun içine düşüşünü izledim. Henri arkaya doğru kaykılıp yaslandı.

– Canım, çek bu sabah geldi, diye açıkladı bana. Adamların gözlerinin önünde biraz salladım onu.

Açık denizlerden gelen hoş kokulu bir rüzgâr odanın ortasından geçti, bir sandalye çekip rahat rahat oturdum.

Çek sorunları, yaşamınızı engebeli uzun bir yola çeviriyordu. Böyle

bir şeyi asla doğru bulmayacağım, ama yüreğimin en ücra köşesinde, en cılız ışığın bile asla girmediği yerde, neredeyse asla uzanmadığım kadar ücra yerlerde, kısacası yüreğimin o dipsiz derinliklerinde ve zifiri karanlıkta, bu durumdan hoşlanmadığımı söyleyemem. Bir duvar dibinde sıkıştırılıp duvarın yıkıldığını son saniyede görmek gibi bir duygu, pırıl pırıl bir kılıcı yeniden sallayıp insanların sesini soluğunu kesmek gibi bir şey bu. Ama yine de iyi şeyler vardı. Bir gün zavallı bir şişe bira için ceplerinizi boşaltmak gerekirken, ertesi gün kentin tüm bira şişeleri ayaklarınızın dibindeydi. Bu demek değildi ki dünya kötüydü. Henri'nin durumu şuydu: O, canının sıkılmasına izin verecek yaşı çoktan geçmişti. Ancak, elinden bir şey gelmiyordu. Aramızda yirmi iki yaş fark vardı, fark elbette bir şekilde kendini gösterecekti.

Özellikle, arabamı geri alabileceğime sevindim. Bir aydan fazla bir süredir tamirhanedeydi. Tamirci de neredeyse haftada bir kez beni bilek güreşi yapmaya zorluyor ve telefonda konuşurken soluğu kesiliyordu. Son kez, elimde gazeteyle tamirhaneye gidip ona resmimle birlikte çıkan yazıyı göstermiş ve "Bakın şuna biraz, benimle ilgili yaptıkları tanıtıma bakın, size yalan mı söyledim ha?" demiştim. Ama kuşkusuz yaşamında bir tek kitap bile satın almamış bir herife, edebiyata güven duymayan, *Ulysses*'in son sayfasıyla yağ lekesini silebilecek bir herife düşmüştüm. Bir yazarın iyi niyetli olduğunu kanıtlamak için, kalan banknotlarımın birkaçını ona vermek zorunda kalmış, oradan, kısa bir erteleme koparıp adam sanki ingilizanahtarı ile kafama vurmuş gibi, sendeleyerek çıkmıştım.

Yaygın bir efsane haline gelmişti arabalar, ama onlara karşı özel bir ilgi duymuyordum. Benim sevdiğim, yalnızlıktı; ama öyle sıradan bir yalnızlık değil. Tüm kapılar kilitliyken tek başına araba sürmek. Dünyada tiksindiğim bir şey varsa, o da araba için para ödemekti. Makinelerden nefret ediyordum, onlardan söz edildiğini duymak istemezdim, ama her şeye karşın, bu güçlükleri çekmek zorundaydım ve faturalar gerçek bir işkenceydi. Kısacası, ne olursa olsun, şanzımanı kontrol ettirmek zorunda kalmıştım. Bir park yerinde iki araba arasından çıkarken başıma gelmişti olay. Tüm yol boyunca sövüp saymıştım, oysa Henri bu sırada dalga geçiyor ve geçen arabaların sürücülerine birtakım işaretler yapıyordu. Vakit geceydi, kentin öteki ucundaki bir gece toplantısından dönüyorduk. Tüm yolculuğu sıkışmış geri vitesle geri geri giderek yapmadıksa, bu iş bana soğuk terler döktürmediyse, Allah canımı alsın. Yatmadan önce iki aspirin almak zorunda kaldım.

Elbette Mercedes kimi anıları aklıma getiriyordu, ama buna karşı değildim. Burada söz konusu olan, çerçevelenmiş o boktan fotoğraflar gibi bir anı değildi ya da saçlarımda enayice bir perçem bırakmışım gibi bir anı değildi, daha doğal bir şeydi. Onun yaşamımda her zaman yeri olması tümüyle normaldi, elbette Mercedes'ten söz etmiyorum, onu unutmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Ender olarak benden çok uzakta duruyordu ve hâlâ birlikte güzel anlar geçiriyorduk. Hatta ona aldığım bir yeri göstermek için Henri'yi de götürmüş, enayinin birinin kopardığı evin bir pancurunu onarmak için de bu yolculuktan yararlanmıştım, bunu hoş bir gün olarak anımsıyorum, tam formda dönmüştük, tüm yol boyunca saçma sapan şeyler söyleyip durmuştuk. Betty ile ben iyi anlaşıyorduk, gizemli bir biçimde ilişkilerini sürdüren, birbirinden ayrı düşmüş ikizler gibiydik, bu da bana çok uyuyordu. Canımı sıkan tek şey, daha önce anıştırdığım gibi, küllerini ne yapacağımı bilemememdi. Asla bir karara varamamıştım, onları bir valizin dibinde saklıyordum, en ulaşılmaz dolabın en altındaki valizin dibinde. Bu, bir tür baş belasıydı, dürüst olmak gerekirse, ama çok sık aklıma gelmiyordu. O zımbırtıyı açmaya gideceğim gün, parmağımı ıslatacağım gün, içine daldıracağım gün her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum. Ama aceleye hiç gerek yok, bol bol vaktim olduğunu sanıyorum.

Dönmeden önce benzin aldım, yeni vites kutumla kentin çevresinde yavaş yavaş dolaştım. Artık her şey yoluna girmişti. Gidip Gloria ile ilgilenebilirdik. Hâlâ gün ışığından yararlanabilirdik, ama kent zaten aydınlanıyordu, açık mor renkli gökyüzünde sokak lambaları parlıyordu ve genelde havaya tuhaf bir büyü yayılıyordu. Arabamı park edip alışveriş yaptım, sonra da bir kahvenin önüne oturdum, adamın biri bu sırada pizzalarımı hazırlıyordu.

O an son derece zevkli geldi bana, gözlerimi kıstım, hiçbir şey düşünmüyordum. Arabayı tamirhaneden çıkartmak, çektiğim son sıkıntı olmuştu. Pizzalarımı pişiren adamın arabasında şarkı mırıldandığını duyuyordum.

Evin önüne geldiğimde, Henri gelişimin gerçekliğinden emin olmak için kaldırıma çıktı. Ellerini ovuşturarak Mercedes'in çevresinde tam bir tur attı, Mercedes'e gülümsüyordu, gerçekten ona gülümsüyordu:

– Hımmm!.. Buradasın ha, yavru!.. SONUNDA buradasın!

– Aman Tanrım... Ara sıra kendi kendime soruyorum, acaba sen tü-

müyle normal misin diye...

Daha fazla beklemeden arabadan pizzaları aldım. Henri'ye arka koltukta kalan şeyleri işaret ettim ve mutfağa doğru koştum. Kurt gibi acıkmıştım.

Henri iyice canlanmıştı. Yemeğimizi bitirdiğimizde farkına bile varmadan sofrayı topladı, bana hiç iş kalmadı. O, pencerenin önünde gülümserken, ben bir sigara yakıp rahat rahat içtim.

Gece hoştu. Henri iki içki bardağı çıkardı, ben kendiminkini alıp divanın kenarına koydum. Ev sanki yosunla kaplanmış gibiydi, dışarıdan hiçbir ses duyulmuyordu. Daha dün, kapana kısılmış inleyen iki hayvan gibiydik, ama şimdi dekor ansızın değişmişti ve dışarıdan bakan birinin göreceği tek şey karnı doymuş, rahatlamış, kocaman iki kurdun, yanlarında ellerinin erişebileceği uzaklıkta rom-Cola bardakları, odanın ortasında sırtüstü yattığıydı. Henri bu eve yerleşeli aşağı yukarı bir yıl olmuştu ve her şey gayet iyi gidiyordu. Ama onu sık sık bu durumda, gözleri çakmak çakmak ve adamakıllı sinirlenmiş bir halde görme fırsatım olmuyordu.

Henri'yi sinirlendiren şeyin ne olduğunu biliyordum. Durumu çok iyi anlıyordum. Bununla birlikte, bir tek sözcük bile söylemeden gülümseyerek divana uzandım; onun, göğsüne bastırdığı içki bardağıyla, çevremde dolaşmasına ses çıkarmadım ve bunu fırsat bilip kendi bardağımdaki içkiyi başıma diktim. Bir dakika sonra önümde dikildi. Saf kafein içmiş birini andırıyordu, saçları neredeyse dimdikti.

– Hay Allah kahretsin!.. Neden hiçbir şey söylemiyorsun, diye homurdandı.

Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum, biraz canını sıkmak, tam olarak içini dökmesini sağlamak istiyordum.

– Neden mi hiçbir şey söylemiyorum?.. Vallahi, hiçbir şey bilmiyorum, ne oluyor sana, bir masal uydurmamı falan mı istiyorsun? Şu kısa dinginlikten hoşlanmıyor musun?.. İnan ki sen benim içkimle ilgilensen, her şey tam istediğimiz gibi olacak...

Yüzünü ekşiterek çekip gitti, sonra şişelerle birlikte geri döndü. Bakıştık.

– Bak, cola'yı idareli iç, dedim. İçi şeker dolu.

Yüzünde bir tür çarpık gülümseme, bana doğru eğildi, yüzü her zamankinden daha kırış kırış olmuştu. Kendi kendime, bak dedim, işte senin sonun da böyle olacak, dünyadaki tek gerçek bu. Ona bardağımı uzattım, az kalsın içkinin yarısını döküyordu.

– Dinle, dedi mırıldanarak, kafama takılan bir şey var...

– Neymiş?

– Şey... Neden yarın sabah yola çıkmıyoruz?

Şaşırmış gibi yaptım, dirseğimin üstünde doğruldum.

– Dur bakalım Henri, söylediklerini anlayamadım... Neden bahsediyorsun?.. İç çekerek başını salladı:

– Kendini benim yerime koymanı bekleyemem elbette...

Karşılık vermedim. Rahat rahat içkimi içtim.

– Tuhaf bir ruh hali içinde olduğunu hissediyorum, dedim. İnşallah gecemizi berbat etmezsin...

Ertesi gün erkenden yola çıktık. Hava serindi, ama gökyüzü pırıl pırıldı. Henri evin kapısını kilitlerken ben de arabaya oturup esneyerek kapıyı kapadım. Bu tür anlatımdan gerçekten de inanılmaz bir tiksinti duyarım, rahatlıktan nefret eden bir yazar olduğum elbette söylenebilir, ama yine de yepyeni, mayasız ekmek gibi beyaz ve gevrek bir sabaha ayak bastığımızı anlamam için çevreye yalnızca bir kez göz atmam yetti. Ön camı silme isteği duydum.

Kentten, güneş doğarken, güney yönünden çıktık. Henri suskun ve gergindi. Motor gürültüsünü bastırmak için biraz müzik koydum ve ibreyi hep kadranın ortasında tuttum. En azından dört ya da beş saatlik yolumuz vardı. Gloria'dan üç aydır haber alamadığımız düşünülürse, yol pek uzun sayılmazdı.

Henri, Gloria'nın izini tümüyle rastlantı sonucu, bundan aşağı yukarı üç hafta önce, gazete okurken ya da başka bir deyişle, ne arabamızın ne paramızın ne de en ufak bir işe girişecek herhangi bir şeyimizin olduğu o karanlık günlerde bulmuştu. Yerel bir gazetede, sayfanın dibinde çıkmış bir tanıtım ilanıydı ve Henri söverek masadan kalkmıştı. "Siktir ulan, hey, şuna bak hele!.. O Éric enayisi kelepir araba satış yeri açmış!.. Olsa olsa dört yüz kilometre uzakta!.." Ne var ki içinde bulunduğumuz durumda, burası dünyanın öbür ucu demekti ve Henri herhalde kendi kendini yemişti, şimdi patlamak üzereydi.

Yolda bir şeyler yemek için durduk. Henri dalgın dalgın birasını içmekle yetindi, ben bu sırada ikinci sandviçime başlıyordum. Güzel bir gündü, restoranda yalnızdık, garson kız ölü zamandan yararlanıp tır-

naklarına oje sürüyor, bizimle ilgilenmeden ellerini ışıkta sallıyordu. Gözucuyla Henri'yi inceledim, sonra hafifçe öne doğru eğildim.

– Bana bak Henri, umarım bu gidiş konusunda yine de fazla hayale kapılmıyorsundur...

Bana boş boş bakarak, yavaş yavaş yeniden dünyaya döndü.

– Senin hiçbir zaman kızın olmadı, dedi iç çekerek. Bunu anlayamazsın.

– Öyle sanıyorsun ha!

Ellerini masanın üstüne uzattı. Bir an yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

– Görüyorsun, dedi, benimle gerçekten alay ettiler. Artık dayanamıyorum.

Buna makul bir yanıtı güçlükle verebilirdim. Hem ben ondan yanaydım, Gloria'dan yana değildim.

Birasını bitirip kutusunu masanın üstüne koydu. Gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu.

– Görüyorsun, dedi yeniden konuşmaya başlayarak, kendisini önemsiz bir herife düzdürmesi o kadar değil de bana yalan söylemiş olması beni gerçekten hasta ediyor. Onu böyle bir şeyden dolayı bağışlayamam.

O, öfkelenip sandalyesinden fırlamadan, ben ayağa kalktım. Garson kız, dirsekleri tezgâhın üstünde, başını yana eğmiş, parmaklarına bakıyordu. Masanın üstüne bir yığın bozuk para bıraktım, sonra dışarıya çıktık.

Güneş vurmaya başlayınca camları açtık. İnsanların büyük arabalardan hoşlanmayı öğrendikleri bir yaşa gelmiştim, bu yaşta o güçlü küçük arabaların artık hiçbir çekiciliği kalmıyordu, Mercedes atomik motoruyla sessiz sessiz yol alıyordu ve ayaklarımızı rahat rahat uzatabiliyorduk. Ne olursa olsun, Gloria'yı yeniden göreceğim için sevinçliydim. Bizimle yine de altı ay kalmıştı ve gittiğinde, ona alışmış olduğumun farkına varmıştım. Kimi zaman tüm enayilikleri sizi sinirlendirebiliyordu, böylelerinin yirmi iki yaşında yaşamlarında nelere sahip olduklarını insanın merak ettiği doğrudur, ama kısacası, bu işin bir şans sorunu olduğunu biliyordum, Gloria başkalarından farklı değildi, sarışındı, boyu yaklaşık bir metre yetmiş santimdi; başkaları gibi, size verecek ciddi bir şeyi olduğunu belirten bir hali vardı. Henri'nin kızıydı ve kimi günler evi güneş gibi ışıldatmıştı. İyi olduğunu ummak istiyordum.

Öğle vaktinden biraz önce kente vardık. Henri neredeyse hiç konuşmamıştı. İlk benzin istasyonunda benzin aldım ve bundan yararlanıp gideceğimiz yeri öğrendim. Kentin öteki yanındaymış. Saate baktım, sonra Henri'nin kapısına dirseklerimi dayadım.

– Pekâlâ, adam bana yeri tarif etti, dedim. Ama şimdi kapalı olmalı, saat ikiden önce açılmaz. Böyle surat asmaktan vazgeçsen iyi olacak. İkimiz bir restoranın önünde rahat rahat oturabiliriz...

– Tereyağsız mı olsun? diye sordu garson.

– Evet! Tam da öyle, dedim. Tereyağsız. Biraz bayat ekmeğiniz de kalmamış, yazık doğrusu.

– Hey, bu bir şaka mı?

– Vallahi hayır, şaka değil, diyerek iç çektim.

Siparişimi alıp yolun karşısına geçerek arabama döndüm. Şans eseri, bir sıra ağacın altına park edebilmiştik, en sıcak saatlerdi, Henri şimdiden terliyordu. Yanına oturdum ve kapıyı kapattım. Sandviçini dizlerinin üstüne koydum.

– Yemek için acele etme, dedim. İnşallah istediğin gibidir...

Hiçbir şey söylemedi. Sandviçime üzgün üzgün bir göz attım, birazdan ekmek kırıntıları içinde kıvranacağımızı hesaba katmamıştım. Çok az dostum olmuştu yaşamımda, onlarla ilgili en ufak bir şeyi savsaklayamazdım, arabanın içinde böyle kazık gibi beklemek tümüyle budalaca bir şey olsa da Henri'yle kalmaya karar vermiştim. Beni avutan şey de ne gücümü ne de soluğumu boşuna tüketmiş olmamdı, dünyada bir tek şeyin bile onun düşüncesini değiştiremeyeceğini hemen anlamıştım.

Saat bir buçuk sularında yeniden arabamdan çıkıp bira almaya gittim. Yol bembeyazdı ve görünürde benden başka kimse yoktu, gökyüzü bir elektrik arkına benziyordu. Son dakikada, yarayı depreştirmek için hiçbir neden olmadığına karar verdim ve garsondan özür dileyerek, bira almayacağımı, yalnızca büyük bir şişe madensuyu istediğimi söyledim. Adam iç çekerek bira kutularını geri aldı. İçindeki son damlasına kadar içilen bardak imgesine karşı bir tür cinsel ilgi duymuşumdur hep.

Yeniden direksiyon başına geçtim, ama bu kez kapıyı açık bıraktım. Henri bir şey söylemeden şişeden uzun uzun birkaç yudum içti. Gözünü kelepir araba parkından ayırmıyor, tüm arabalar güneşin altın-

da parlayıp ışığı her yöne yaydıkları için gözkapaklarını kısıyordu. Satış için iyi bir gün olmalıydı, madeni parçalar parıl parıl parlıyordu; fiyatlar, yansımaların ortasında, ön camların arkasında kayboluyordu. Kuşkusuz, insan tüm bunların yararsızlığından emin olup da, gömleği böğürlerine yapışmış durumda, bir arabanın içinde beklemekten canı çıkmamışsa, bir yığın şey için iyi bir gündü. Saatimin tam ikiyi göstermesini bekledikten sonra Henri'ye dönüp hafifçe yüzümü buruşturdum.

– Baksana, normal olarak yemek yemeye gidemez miyiz dersin?

Canının şakalaşmak istemediğini saptayabildim, durum tam tersiydi. Su şişesini ikiye büktü, plastik yırtılırken olağanüstü boğuk bir ses çıkardı.

– Hay Allah, diyerek inledi. Peki, ama açmak için ne bekliyorlar?..

Sanki güzel bir saldırganlık aylasıyla çevrilmişti. Birkaç saniye düşündükten sonra ona gülümseyip arabadan çıktım. Koltuğuna doğru eğildi.

– Allah kahretsin be! Ne halt ediyorsun sen, diye gürledi.

– Bacaklarımın uyuşukluğunu gidereceğim, dedim ona. Biraz dinlenmek istiyorum...

-Ah, rica ediyorum, diye homurdandı boğuk bir sesle. Çabuk bin arabaya! Bizi fark edecekler!

Tam Henri'yi başımdan savacaktım ki Éric'in sokağın köşesini döndüğünü gördüm. Son hızla yerime geri geldim; ikimiz tablonun gerisinde bir güzel büzüştük.

Éric yeni dalga filmlerinden çıkma, sırık gibi, sarsak herifin biriydi, bu tür heriflerin gerçekten ne düşündükleri hiçbir zaman bilinemezdi, hatta bir şey düşünüp düşünmedikleri de belli olmazdı. Kişisel olarak, Éric bana şimdiye kadar bir şey yapmamıştı, ama onunla birlikte yalnız kalmaktan kaçınıyordum, kuşaklar arasında bir uçurum varsa, bunda benim bir rolüm yoktu. Demir parmaklıkları açtığı sırada onu gözetledik. Kendi kendine gülümsüyordu, Hawaii modası gömleği, açık mavi kostümü, koskocaman pabuçları, alabros kesilmiş kumral saçları ile tüm bu küçük dünya gülümsüyordu. Bürolara götüren birkaç merdiven basamağını canlı adımlarla çıktı; böylece insandaki yaşama hırsının daha belirleyici bir yanını açıklamış oldu. Buna karşı bir şey yapılamayacağını, bunun içyüzünü anlamaya çalışmanın ya da bundan herhangi bir şey beklemenin yararsız olduğunu daha önce saptadım; yol boyunca bu gibi heriflerin birkaçına rastlamaya katlanmak gereki-

yordu; bu herifler ki yalnızca varlıklarıyla bile sizi sinirlendiriyordu, bu herifler ki bir köşede, sırtı dönük olarak, bir sandalyeye sımsıkı bağlanmış durumda, sessiz dursalar da her şeye karşın sinirlerinizi ayağa kaldırırlardı. Éric benim üzerimde hep bu etkiyi bırakıyordu. Yaşım ilerledikçe daha alıngan olduğumu belli belirsiz bir biçimde hissediyordum.

– Peki, ya Gloria, diye fısıldadım.

– Éric bize onun hakkında bilgi verecektir, rahat olabilirsin!

Biz arabadan çıkarken, ufak tefek bir kadıncağız, sokakta, yarı koşarak, yarı yürüyerek, karşıdan karşıya geçti ve Éric'in ardından bürolara daldı. Sekreterlerin yanakları al al olmuş durumda işlerine döndükleri saatti, ama bu tatlı kaynaşma dışında her şey dingindi, kentler öğleden sonra ilk saatlerde her zaman yorgun düşerler.

İçeriye önce Henri girdi. Sekreter hanım masasının üstünde her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmekteydi; sanki "Merhaba silgim, merhaba kurşunkalemim, merhaba küçük sevgililerim" diye mırıldanır gibi dudaklarını oynatıyordu. Sonra başını bize doğru kaldırdı. Yüzünde deli olduğunu ileri sürmemize yarayacak hiçbir belirti yoktu.

– Evet baylar... Ne arzu ediyorsunuz?..

– Şey, bakın, diye söze başladım, bu oldukça nazik bir konu!..

Arkasında bir kapı vardı. Henri iki adımda büronun ortasından geçip o kapıyı ardına kadar açtı. Odanın dip tarafında Éric'i fark ettim, sırtı bize dönüktü ve pencereye eğilmişti, önünde uzanan tüm o sıra sıra arabalara bakıyordu. Sekreter sandalyesini devirerek sıçradı. Henri burnundan soluyarak eşiği geçti. Sekreter hemen koştu, ben de ardından gittim.

Éric'in bizim geldiğimizi duymaması şaşırtıcı olurdu. Nitekim bizi fark edince şaşırmış gibi görünmedi, çok korkmuş gibi bir hal aldı. Burası oldukça büyük bir büroydu. Éric, Henri onu yakalayıncaya kadar pencereden atladı. Henri çıkışa doğru koşarken, sekreterle ben bakıştık.

– **Pekâlâ**, öyleyse sanırım polis çağıracağım, dedi hırıldayarak.

Elimi telefonun üstüne koyup ona kibarca gülümsedim.

– Hayır, bu büyük bir hata olur, dedim. Düşündüğünüz gibi değil, yalnızca bir aile sorunu söz konusu...

Benden uzaklaştı; ne genç ne yaşlıydı, pek yürekli değilmiş gibi görünmüyordu.

– Burada para yok, dedi.

Tuhaf bir tavır takınmıştı, kaskatıydı ve sanki ayakta işeyecekmiş gibi bacaklarını açmıştı. Bir şey yapmaya kalkışacağını hissettim. Bu tür insanlar beni her zaman şaşırtırlar; onlara karşı, onlardaki o düşünmeden karşı koyma biçimine karşı, deyim yerindeyse tam hiçliğin önünde bu yaşamı doğrulamaya karşı, olaylara çekinmeden bakışlarındaki o yatıştırıcı rahatlığa karşı bir tür aşk duyuyordum. Kadının bana birazdan bir tekme atacağını hissettim.

– Hey, budalalık etmeyin, diye öğüt verdim. İkimiz tüm bunların dışında kalacağız. Zaten, önemli bir şey yok, patronunuz kız arkadaşının babasına durumu açıklıyor...

Gevşedi. Ona gülümsedim, sonunda aşağıda neler olup bittiğini görmek için pencereye yaklaştık. Anlaşılan Henri ardına düştüğü Éric'e ulaşmıştı. Araba satış parkının dip tarafında, küçük arabaların yanında duruyorlardı, aralarında bir kırmızı VW vardı. Henri'nin bağıra bağıra konuştuğu duyuluyordu, ama ne söylediği anlaşılmıyordu. Ara sıra "kaplumbağa"nın motor kapağının üstünü yumruklıyordu, ara sıra, ikisi arabanın çevresinde dönüyordu, Henri elini saçlarında gezdiriyordu. Sekreter pencerenin pervazına kıçının bir yanını koydu. Ona bir sigara uzattım.

– Hay Allah! Durum kötü gibi, dedi.

– Evet, ama bilirsiniz, yaşam sele benzer, kimi zaman dingindir, kimi zaman da coşar.

Kadın bana doğru dönüp dalga geçerek:

– Yahu, böyle şeyleri de nereden buluyorsunuz, dedi.

Aşağıdaki olay çok uzayacak gibi görünüyordu, kadına hiçbir yanıt vermedim ve ne olup bittiğini görmek için dışarıya çıktım.

Dönüş yolculuğu sırasında üçümüz de sessiz kaldık. Arabayı evin önüne park ettiğimde gece oluyordu. Henri, Gloria'yı bir kolundan tutup kapıya kadar sürüklerken, ben kaldırımda durup bir süre gerindim. Onların içeriye girmelerini bekledim; biraz uzakta kalmaya karar vermiştim. Aslında tüm bunlar canımı sıkıyordu.

Ev hâlâ yeterince aydınlıktı, elektrik yakmama gerek yoktu. Aydınlık olmayan köşeler hoştu, geri kalan yerler de özel bir havaya bürünmüştü, tüm oda pencereden vuran ışıktan etkilenmiş gibi görünüyordu. Onların birinci katta, tepemde bir yerde, birbirlerine bağırdıklarını du-

yuyordum, ama her şeye karşın ev beni dinginliğiyle dolduruyordu ve bir süre sonra kendimi bir koltuğun içine gömülmüş durumda buldum, ayaklarımı da masanın üstünde kavuşturmuştum. "Acaba aşağıya inecekler mi, gece yeni mi başlıyor, yoksa herkes gitti mi?" diye kendi kendime sordum. Gerçekten de bu konularda hiçbir şey bilmiyordum, bana da vız gelir tırıs giderdi. Henri kızıyla ne hali varsa görsün, ne halleri varsa görsünler. Herkes yaşamın, bir alev seli demeyelim de bir ateş ocağı olduğunu bilir. Bacaklarım belki karıncalanabilir diye, ayaklarımı aşağıya indirdim.

Yavaş yavaş ayağa kalkıp bir gölge gibi mutfaktaki dolaba kadar gittim. Soluk aldığımı bile duymuyordum. Formda olmak için bir tonik şişesini açıp cinimin içine biraz tonik koydum. Karışım bir lamba fitili gibi ıslık çalmaya başladı, sonra hafif mavimsi, neredeyse floresan bir ışıltı içinde göründü. Cebimin dibindeki trinitrin kutumu çıkartıp hapları ağzıma doldurdum, cin toniğimden koca bir yudum içtim. Mutfakta neredeyse ölümsüzlüğe ulaşabilecekken, birkaç kutu daha trinitrin satın almayı düşünmem, yaşlı yüreğime iyi bakmayı düşünmem gerekiyordu. Şimdi bağıran Gloria idi. Evin içinde sesini yeniden duymak bana çok tuhaf geliyordu. İçeride artık neredeyse hiçbir şey görülmüyordu, bu da hoş bir şeydi; ışık, başta karanlıkta bulunan şeyler olmak üzere, bir yığın korkunç şeyi kaçırtıyordu, yukarıdaki gürültüler de ayaklarımın dibine kadar yuvarlanan bir değerli taşlar çekmecesi gibiydi. Pek abartmıyordum. Bir bakıma, insanların çevrenizde kımıldadıklarını ve yaşadıklarını hissetmek oldukça güç vericiydi, düş gücünü de besliyordu.

Kıçımı lavaboya yasladım; kollarımı kavuşturmuş, bir elimde içki bardağım, annemin karnında olduğum kadar rahat, pencerenin önünde bir süre kaldım. Geleceği görmenin kırk biçimi yoktu, tek geçerli tavır buydu. Daha önce de güneş doğuncaya kadar böyle kaldığım olmuştu. Sonra yatmaya gidiyordum. Kimseye verecek hesabım yoktu. Günün geri kalan bölümünde, saçlarım dimdik, esneyebilirdim. Yaşamda herkes elinden geldiğince paçasını kurtarır, paçayı kurtarmanın ideal bir reçetesi yoktur. Benim bu konuda davranış biçimimin özel niteliği, bunun fazla bir şeye mal olmamasıydı, güç anlarda yalnızca başımı suyun altına tutmak gibi bir hareket yapmam dışında.

Bir süre sonra baharatlı otlarla karışık bir omlet yaptım. Yukarıdan artık hiç ses gelmiyordu. Çok aç değildim, ama mutfakta dolaşmaktan, çekmeceleri açmaktan, yumurtaları kırıp çırpmaktan, parmaklarımın

ucuyla içlerine otları karıştırmaktan çok haz duyuyordum. Daha dinlendirici bir şey düşünmek güçtü; zaten bu güne karşın, bacaklarımda en ufak bir yorgunluk duymuyordum.

Henri, olup bitenlere hoşnut bir gözle, dingin kafayla baktığım sırada geldi, dosdoğru şişeye koştu. Bir tür görünmez el yüzünü burkuyordu, yanaklarında yarım santim uzamış dimdik beyaz kıllar vardı, kilometrelerce saldırarak koşmaktan deliye dönmüş bir manda gibiydi. Dinginleşmesini beklerken yavaş yavaş omletimi karıştırdım. Hatta ona Johnny Cach'ın son parçasını bile koydum, bu parçayı çok sevdiğini biliyordum, bunun onu gevşeteceğini de biliyordum. Durumun daha iyi olduğunu görünce, çatalımı omletin içinden çıkarıp salata tabağının kenarına hafif hafif vurdum.

– İster misin? diye sordum.

Homurdanarak, "Evet, isterim" dedi. Johnny Cach o esritici sesiyle *Johnny 99*'u söylemeye başlarken ben de buzdolabından yumurtaları almaya gittim. Normal zamanda, bu şarkı Henri'nin dizlerini büktürür, o da ellerini karnının üstünde kavuşturarak, bir koltuğa çökerdi. Lakırdıyı çevirdim:

– Hey, dedim, çöp sepetinin o zımbırtısına basar mısın?

Ayağını pedalın üstüne bastırmaya karar vermesi için on saniye kadar bir zamanın geçmesi gerekti.

Kapak kaskatı bir biçimde kalktı, yumurta kabuklarını sepetin içine attım. Henri içki bardağını başına dikti.

– Aşağıya inip inmeyeceğini söylemedi mi sana?

– Bak, onunla ilgilenmeyelim! Onu bugünlük yeterince gördüm.

Omlet pişerken bir daha hiç konuşmadık. Ancak masaya geçtiğimizde yemek arasında yeniden konuşabildi. Tabağına bakarak başını salladı.

– Hay Allah kahretsin! Ana kız neden bana cehennem azabı çektiriyor açıklayabilir misin, ha?.. Daha önce anasından ağzımın yandığını bilmiyor musun?..

– Evet, ama bir başka açıdan, kızın ergin olduğu da gerçek...

Kızgın bir bakış fırlattı.

– Ergin o ha! diyerek sırıttı. Güldürme beni!..

– Biliyorsun, onu zorla alıkoyamazsın, başın derde girer...

– Gitmesine izin verdiğimde, annesini görmeye gideceğini söylemişti. Elbette, bu kez annesini görmeye gidecek, bu kez GERÇEKTEN onu görmeye gideceğini sana garanti ediyorum!..

Yemeğimizi bitirdiğimizde kirlenen çatal, bıçak ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirdim, öteki odaya geçtik. Köşelerde iki ya da üç küçük lamba yaktım ve puro kutumu ona uzattım.

– Yine de hoşuma giden bir şey var, dedim. Bilmem dikkat ettin mi, o eve geldiğimizde Gloria önce gülümsedi. Bizi gördüğüne sevinmiş gibi bir hali vardı...

– Sen hiç olmazsa gözlemcisin... Roman yazman beni şaşırtmıyor... Éric'in de bizi gördüğüne sevinmiş gibi bir hali vardı, öyle mi?

– İyi de belki sen gerekeni yapmadın!

– Evet, ama bir şeyi unutmuş gibisin. Karım bir araba satıcısı ile TÜYDÜ. Kızım da bir araba satıcısı ile TÜYDÜ. Bu heriflerin biraz ileriye gittiklerini düşünmüyor musun?

Bunu sineye çekmenin güç olduğunu kabul ediyordum. Henri, yazgının böyle bir sillesini hak etmiş miydi, bilmiyordum, ama bence o, tek başına, tüm mesleğiyle bir değerdi, hatta bundan çok daha fazlası. Olağanüstü bir yazardı, kuşkusuz tüm yazarların en iyilerinden biriydi, ama bugün bir şiir kitabı satmak kolay değil, insanların çoğu şiirin hâlâ var olduğunu bile bilmiyor. Yine de Henri'nin yazdığı en ufak bir dize bile benim için her zaman çok büyük bir dersti. Daha önce, mutfakta hafif hafif sendeleyerek, onun orada unuttuğu şiirlerinden birini tekrar tekrar okuduğum ve şiirlerde tükenmezkaleminin izini parmaklarımın ucuyla okşamaya başladığımda gerçekten de bir tür esrimeye kapıldığımı hissettiğim olmuştu. Henri'nin yanında ben bir hiçtim. Bereket versin, kitaplarım ikimiz için yeterli para getiriyorlardı. Ben yazın dünyasında bir tür yükselen yıldızdım, o ise çoktan işe yaramayacak aşamaya gelmişti. Kadınları anlamak güçtür. Dünya araba satıcıları ile dolu. Kadın kısmı acaba şiirden bir şey anlar mı diye insan ara sıra merak ediyor.

Yukarıda banyonun kapısının şakladığı duyuldu. Henri gözlerini tavana kaldırdı.

– Belki bununla başlamam gerekirdi, diye mırıldandı, önce başını soğuk suyun altına tutmalıydım.

Şakalaştık. Böyle söylüyordu, ama kızının burada bulunmasından memnundu. Haber alamadığımız sürece kaygılanmıştı. Éric'le birlikte olduğunu, adamın onunla ilgilendiğini öğrenince biraz içi rahatlamıştı ve hiçbir zaman kabul etmek istemese de kızını çok özlemişti. Kısacası, Gloria buradaydı. Bu olay biraz daha iyi geçmiş olabilirdi, ama her neyse, o buradaydı.

– Hey, Henri... Güldürüyorsun beni, dedim.

Başını koltuğuna yasladı, bacaklarını açtı. Dopdolu bir bardak getirip karnının ortasına diktim. Gülümseyerek tavanda bir şeye bakıyordu.

– Dinle, dedi o çok güzel sesiyle, dinle beni zavallı budala, benim yaşamımı mahveden iki hatayı senin yapmayacağını umarım, kendinden çok fazla genç bir kızla evlenip de sonra ona bir çocuk yapmaktan söz ediyorum. Özellikle de bir kız yapmaktan. Buna çok dikkat et, söylediklerimi unutma.

– Hayır. Benim başıma böyle bir şey gelme olasılığı yok.

Henri sırıttı. Ayağının bir ucuyla mokasenlerinin tekini ters çevirdi.

– Ah evet, unutmuştum... Sen kalbi mahvolmuş birisin!..

– Evet... Bir bakıma.

– Bak, diye yeniden söze başladı: Marlène'le evlendiğimde tam senin yaşındaydım. Bu, bir erkeğin çok zayıf olduğu dönemdir. Atlar ancak ikinci kez soluk almak için durduklarında boyunlarına ipi geçirtirler. Öyleyse söylediklerimi unutma, alacağın kız fazla genç olmasın, inan bana, ama başka türlü yapamıyorsan, sakın onu hamile bırakmayı düşünme. Hım... Seninle ben kız babası olacak türden insanlarız, başka şey yapacak halimiz yok ya!

Kısa bir süre daha konuştuk, sonra Henri yukarıya, yatmaya gitti. Merdivenlerden çıkarken onu gözlerimle izledim; o, katta gözden kaybolmadan önce, elimizle birbirimize hafifçe birer işaret yaptık. Benim işaretim onun içinde olan her şeyi selamlama biçimiydi, palavra atmıyorum, kim olsa onda tuhaf bir güç bulunduğunu hissedebilirdi ve ben bunun ne olduğunu bilecek durumdaydım.

Arabadan Gloria'nın valizini almak üzere dışarıya çıktım. Henri valizi arabanın bagajının dibine tıkmıştı. Hava serindi. Birkaç saniye sonra Gloria'nın parfümünün kokusunu aldım. Sanki kızın hayaleti biraz önce valizden kayıp çıkıvermişti. Bu bana hoş, gerçekten çok hoş, tam da yirmi küsur yaşında bir genç kız için düşünülebilecek bir koku gibi geldi. Bence bir yazarın yakınında her zaman yirmi yaşında bir kız olmalıydı, ona yalnızca güç ve tazelik görüntüsü vermek, onu kanını kaynatmaya zorlamak için bile olsa. Ama Henri ne anlatıyordu, insanın ışığın verdiği hazza karşı en ufak bir dayanma şansı var mıydı, hiç gözlerini bağlama olanağı var mıydı, insan bir güneş ışınından vazgeçebilir miydi ve artık yumuşak ve cansız bir biçimde yalnızca boktan

şeyler yazmaya katlanabilir miydi? Genç ve güzel kızlarla evlenmek gerektiğine inanıyorum, meğerki özel bir durum söz konusu olsun. Bunu söyledikten sonra, Gloria'nın benim tam tipim olmadığını belirteyim, benim zevkime göre biraz fazla sarışındı ve gücünü abartıyordu. Ama eve bir kadın varlığı getirmişti ve kimi zaman başımı kaldırıp onun bir odadan geçişine ya da koşarak merdivenlerde hoplamasına bakabiliyordum ve çoğu zaman da Henri ile ben banyonun önünde dikiliyorduk. Valizi dalgın dalgın gülümseyerek bagajdan çıkardım. Tişörtümle donmaya başlıyordum.

Dalga dalga sis çökmüş sokağa baştan başa bir göz attıktan sonra eve döndüm. Adamakıllı açık bu hayvan ağzının üstüne, yine de kendimi ürkmüş hissetmeden kapıyı kapattım, çünkü size yaşamı korkunç bir tuzak gibi gösteren, bir sokağı yüzünü çarpıtmış bir canavar gibi algılatan o saçma düşüncelere, o bilinçlilik parıltılarına alışmaya başlamıştım. Kimi zaman da tersi oluyordu ve hiçbir nedeni yokken, hoş bir sürprizle karşılaşıyordunuz. Sonunda tümüyle keçileri kaçırmak istemiyorsanız böyle izlenimlere fazla önem vermemek gerekirdi. Dışarıda tüm kent yıkılırken, mutfağın ortasında, elinde bir yoğurt kutusu, slipli olarak duran Gloria ile burun buruna geldim. Masanın üstüne sıralanmış boş kutulardan anladığıma göre elindeki beşinci yoğurt kutusuydu. O burada iken yirmilik paketler halinde almak gerekiyordu yoğurtları. Bana bakarak saçlarını arkaya attı.

– Toz şekeri bulamadım, dedi.

Ayrıntılara girilmezse, fizik olarak, kınanacak hiçbir şeyi yoktu. Slipinin açıkça ha var ha yok oluşu elbette içimi uyuşturuyordu, göğüslerini tam yüzünüzün ortasına yönelttiği için de gözlerinizi kaldırıp yakanızı kurtaramıyordunuz. Bu rahat ortamdan çok hoşlanıyordum, daha önce de üzerinde düşünmüştüm, işin daha ileriye gitmemesini yeğliyordum. Yatmadığım kızlar yüzünden hiçbir zaman kendime kızmadım, bir kızı düzmenin onun size verebileceği en iyi şey olduğunu da hiç düşünmedim. Gloria benimle rahattı, sonunda birbirimize alışmıştık, her şey böyle iyiydi. Yoğurt kutusunun dibini kazıdığı sırada onu rahat rahat inceledim ve bundan estetik açıdan büyük bir hoşnutluk duydum.

– Ona yalan söylemekle hata ettin, dedim. Adamın işini kolaylaştırdın.

Buzdolabından bir yoğurt kutusu daha alıp kıçının bir yanını masanın köşesine koydu, omuzları dimdik, iki bacağı da öne uzatılmış du-

rumda. Kutunun kapağını sert bir biçimde çekip kopardı.

– Şeker bulmanın bir yolu olmadığından emin misin?

– Hiç bilmiyorum. İyice baktın mı?

Bu şeker işini aydınlığa kavuşturmaya çabalamadan geriye çark ettim. Televizyonu açtım, içki bardağımı yeniden alıp divanın bir köşesinde kumanda aletimle birlikte bağdaş kurarak oturdum. Tüm kanallarda gezindim, sonra Kuzey Kutbu ile ilgili bir programa yeniden geldim, ekranda göz alabildiğine buz vardı ve yalnızca son hızla giden bir kızağın ıslık çalar gibi sesi duyuluyordu. Bu görüntünün devam edeceğini umuyordum. Gloria gelip başını kaşıyarak önümde dikildi.

– Hey! Sigara bulamıyorum!..

– Allah kahretsin, kasten mi yapıyorsun bunu?

Ona bir sigara verdim. Ben kibrit çakarken, saçlarını tutarak eğildi. Sigaranın dumanını üflerken derin bir iç çekti, sonra divanın üstüne uzanıp başını kalçama dayadı.

– Ama yine de pis herifin biri o, dedi.

Ekranda köpeklerin ağzından duman çıktığı görülüyordu ve ara sıra havada bir kamçı şaklıyor, bir adam çığlıklar atıyordu. Gloria hafifçe yüzünü ekşiterek külotunun ağını aşağıya çekti.

– Ah!.. Bu meret de kıçımın içine giriyor.

– Hayır, o pis herifin biri değil, dedim. Yanılıyorsun. Bu sandığın kadar basit bir şey değil.

Dikildi ve yanımda diz çöktü. Şimdi çok öfkeli bir hali vardı, ama benim yaşımda, insan böylelerini çok görmüştü, elbette yılların bir işe yaraması gerekiyordu ve Gloria benim önümde bunalım geçirse de bu beni ırgalamazdı. Gerçekten tehlikeli olmaları enderdi; ayda bilmem kaç günde bir kez ortaya çıkar ve çok çabuk fark edilirdi. Kendimi bir kibritin yanışını seyreden bir su kovası gibi hissediyordum.

– Hayır, ama ne hakla böyle davranıyor, dedi ıslık gibi ses çıkararak. Kendini ne sanıyor, Allah kahretsin, ne sanıyor ha?..

– Başka türlü yapamayacağını düşünüyorum. Ara sıra insanın bir şeyler yapması gerekiyor, her zaman oturup durumu çok akıllıca inceleyemiyor. Bir ateşin üstüne işeye işeye sonunda tamamen söndürüldüğünü anlayacak yaşta olduğunu sanıyorum Henri'nin. Normal bir adamdan yaşamını bir kül yığınına çevirmesini isteyemezsin, hele o adam tepenin öteki yamacına geçmişse.

– Hay Allah kahretsin, bunun ceremesini ben mi çekmeliyim ha?.. Eh, maşallah, ikiniz de iyisiniz, biraz gerçeği göremez misiniz?..

– Tamam, bunun kolay olmadığını kabul ediyorum.

Onunla konuşurken bir yandan da televizyonu izliyordum, ekranda uçsuz bucaksız donmuş alanlar vardı, canı sıkkın güneş yirmi vatlık bir ampul gibi gülünç bir şekilde sarkıyordu. Başımı salladım, gözümü ekrandan ayırmadan şöyle dedim:

– Bak, senden bir şey isteyeceğim Gloria... Beni tüm bu saçmalıklarınızdan uzak tut. Kim haklı, kim haksız, bunu öğrenmeye çalışmak istemiyorum. Benim düşüncemi sorarsan, adamın kızgınlığının geçmesini bekle biraz.

– Dinle, bana bunu normal bulduğunu söyleme!..

– Allah kahretsin, ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim!

3 Henri'nin sevinmesinin nedenlerinden biri, sonraki günlerde Éric'in hiçbir şekilde ortaya çıkmamış olmasıydı. Zaman geçtikçe de sevinci biraz daha artıyordu. Kızına olayların kendisini haklı çıkardığını, Éric'in tam da düşündüğü gibi olduğunu, yani beş para etmez biri, bir tür hayalet, küçük bir adam, kıçı kırık bir araba satıcısı olduğunu belirtmekten çekinmiyor, Gloria ise duymazlıktan geliyordu. Sonra, bir sabah, babasına bunlarla kafasını ütülemesine gerek olmadığını, Éric konusunda ne yapacağını bildiğini söyledi. Bunun üzerine Henri gülümseyerek masadan kalktı, öğleyin hâlâ gülümsüyordu.

– Göründüğü kadar budala değil, demişti kulağıma fısıldayarak.

O sıralarda bir kitap yazmıştım ve o gün öğleden sonra, düzeltmek üzere provaları aldım. Her ikisi de bir tur atmaya gittiklerinde ben evde kaldım. Bu kitabın şimdiye kadar yazdıklarımın en iyisi olduğunu düşünüyor ve bunu doğrulamak için sabırsızlanıyordum. Kitap Betty'yi nasıl tanıdığımı ve tüm olup bitenleri anlatıyordu. Bu konuda yıllarca bir tek sözcük bile yazamamış, sonra ansızın işe koyulmuştum, iş de yolunda gitmişti. Son sayfayı yazdığım gün Richard Brautigan'ın* öldüğünü haber verdiler, aynı akşam yaşamımda şimdiye kadar içmediğim kadar içip sarhoş oldum ve halının üstüne yatıp insanların sokaklarda zırlamalarını dinledim. Bu korkunç geceyi ve *Tokyo-Montana Ekspresi* ya da *Rüzgârdan Kurtulmuş Anılar*'ın yeniden okunduğu o üzüntülü günleri herkes anımsar.

Onlar dönünceye kadar rahat rahat çalıştım ve kafamı kâğıtlarım-

dan kaldırdığımda güneşin çoktan batmış olduğunu fark ettim, sandalyemde gerindim, tüm eşyalarımı yerleştirdim. Henri çok keyifli görünüyordu, başını benim bulunduğum yöne doğru eğerek Gloria'ya göz etti.

– Hey, bak ne kadar çok çalışmış, diyerek sırıttı. Yorgun bulmuyor musun onu? Aman Tanrım, bir romanı tamamlayabilmek için bir insanın çekmesi gereken tüm sıkıntıyı kim düşünebilir!..

Haklıydı Henri, kendimi biraz oynatmış gibi hissediyordum. Korkunç bir biçimde esneyip yerimden kalkarak musluktan su içmeye gittim. Döndüğümde kızına diyordu ki: "Gloria dinle beni, senin kim olursa olsun, biriyle çıkmanı hiçbir zaman engellemedim, bunu tamamen normal buluyorum, vallahi! Yaşamda kimi şeyler öğrenecek vaktim oldu, güven bana, bir erkekle ne yapmaya gittiğini soracak değilim, ama böyle karşına ilk çıkan biriyle kaçmak, Gloria, bunun için gerçekten kaçık olmak gerek, içlerinde değen bir tek kişi yok, anlıyor musun, değenine pek rastlamadım..."

– Onun yıllanmış deneyimine güven, diye ekledim Gloria'ya seslenerek.

Henri bana bakarak bir elini saçlarının içine daldırdı.

– Tanrım, abartıyor muyum, gerçeği söylemiyor muyum?.. Sen yeteneği olan çok erkek tanıyorsun, seve seve kızını verebileceğin erkekler tanıyorsun, değil mi ha?

– Vallahi, biliyorsun, benim kızım yok. Ben hiçbir zaman sorunu bu açıdan ele almadım.

Gloria konuşmamızdan yararlanıp bize içkilerimizi getirdi.

– Ah! Sahi, sana söylemedik, dedi bana. Gezinirken Charles'a rastladık! Bu akşam evine davetliyiz.

– Hangi Charles, diye sordum. *Elinde Ayna*'yı yazan mı?

Henri başını salladı.

– Evet, ama sen onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Israr etti. Charles her zaman çok ikna edici olmuştur...

– Evet, yazdıkları dışında!..

Bu konuda çok can sıkıcı olmuştum. Farkındaydım, ama elimde değildi ve durum gitgide kötüleşiyordu. Başlangıçta o enayi yazarlar yalnızca canımı sıkıyorlardı; sonra onlardan ciddi olarak nefret etmeye, yazdıklarının üç sayfasından çoğunu okumayı denediğimde öfkeden kendimi boğulur gibi hissetmeye başladım. Birkaçını şöyle böyle tanıyordum, bir gece toplantısında da en azından bir yazarın bulunma-

ması enderdir, her zaman dikkat etmiyordum, rasgele davranıyordum. Genellikle herif ertesi gün telefon edip sizi derin bir uykudan uyandırıyor ve ilk postayla son kitabını göndermekten mutluluk duyacağını bildiriyordu. Ve bir ejderha ile savaşıyordunuz; onunu savsanız, yirmisi yolunuza dikiliyordu. Beterinden sakınmak için, kimilerinin sonunda bir gün sizi sıkıştıracaklarını pekâlâ bilerek, şimdiki verilebilecek en çok şeyi vermek gerekiyordu. Charles'a borcum vardı. Yazdıkları yüzünden onu bal gibi boğabilirdim, ama ona borçluydum. Kimi zaman yaşam o kadar güç ki, bir bıkkınlık anında, ondan az bir miktar borç para almaya boyun eğmiştim. Beni içeriye alıp omzumdan tutmuştu, elinin ağırlığı boynumu bir haç parçası gibi eziyordu. "Çekinmeden bana geldiğini gördüğüme sevindim" demişti kulağıma; "Sana yardım etmeye çalışacağım." Cebinden bir tomar kâğıt para çıkarmıştı. Son kitabını çöp sepetine bile atmamış, var gücümle pencereden fırlatıp sokağa göndermiştim. Bir noktadan sonra, bu beni açıkça kudurtuyor, neye bağlı olduğunu bilmiyorum. Henri bir süre sonra artık insanın boş verdiğini ileri sürüyordu.

O gece toplantısına gitmekten pek hoşlanmadığımı söylemenin yararı yok. Hatta gitmeyi reddetmeme pek az kaldı, ama Gloria koluma asıldı ve sonunda boyun eğdim. Bununla birlikte, yalnızca gerçekleri söylemekle yetinecek olursam, her şey bu geceyle başladı diyebilirim. Yaşamım yakında ikinci kez mahvolacaktı, ama çıkış noktası yalnızca bu boktan geceydi, başka hiçbir şey değildi; açık, ortada olan başka hiçbir şey yoktu. Olayların neye bağlı olduğunu ve bir insanın ne kadar kolaylıkla yazgısına doğru ilerlediğini görmek beni hasta ediyor. Bir bakıma bunu ürkütücü buluyorum. Şaşılacak derecede ürkütücü.

Sonunda üçümüz kendimizi arabanın içinde bulduk ve karanlık bastırırken sokaklardan geçtik, baba kız önde oturuyorlardı, ben de tek başıma arka koltukta. Henri bir kırmızı ışıkta ansızın fren yapınca haplarımı yutmayı unuttuğumu anımsadım. Ceplerimi karıştırıp onları çıkarttım ve birkaçını gizlice yuttum. Her gün hapları düşünmek güçtü, hem zaten yaşamımın bu zavallı küçük nesnelere bağlı olabildiğine inanmıyordum, İNANAMIYORDUM. Ölümün başımın üstünde dolandığını kesinlikle hissetmiyordum. Bir başka açıdan, onları yutmak da bana bir şeye mal olmuyordu. Bugün bir yığın hap yutmak zorunda kalmadan kim işin içinden sıyrılmayı başarabilir ki?

Biz geldiğimizde, önce gelmiş epey insan vardı. Bereket versin,

* Amerikalı yazar. (1935-1984) (ç.n.)

Charles, insanın içinde hâlâ soluk alabileceği ve kimseyi ezmeden birkaç adım atabileceği o büyük evlerden birinde oturuyordu. İçeriye girmemizle birlikte hayranlık belirten mırıldanmalara yol açacak kadar çevrede tanınıyorduk üçümüz de. Benim gazetelerde adım geçiyordu, ne zaman olanak bulsam Henri'yi de örnek gösteriyordum, Gloria ise kışkırtıcı, kırmızı bir mini etek giymişti, oradakiler neredeyse avucumuzun içindeydiler. Charles odanın öteki ucundan gülümseyerek gelip bir elini omzuma koydu. Bundan nefret ederdim. Yazarlığı bir yana, adam antipatik değildi. Ama genellikle bana dokunulmasından hoşlanmıyordum. Elimde değildi. Bir laf edebilmek için gülümsemeyi bırakmasını beklemek zorunda kaldım.

– Bana bir bardak içki gönderirsen kısa bir süre daha burada dikilip kalırım, dedim.

Omzumu sıktı ve işin en kötüsü bana göz kırptı.

– İyi ettin de geldin, dedi.

– Evet, dedim.

Sonra elimden geldiğince çabucak ondan uzaklaştım.

Yaşamda beni şaşırtmaktan hiçbir zaman geri kalmamış olan şeylerden biri, bir yazarın kendisinden daha enayi birini her zaman bulmasıdır ve şimdi kurbanımı ilk bakışta bulacak kadar deneyimim vardı. Bu kurban otuz yaşlarında bir kızdı ve bana neden böyle baktığını biliyordum. İçkimi rahat rahat içmek istediğim için, ona yaklaştım. Kusursuzdu, yalnızca benden elli santimden daha az uzakta olduğunu düşünmek yanaklarını şimdiden pembeleştirmişti. Bir yazar her zaman canını sıkacak birini bulur ve bu elbette dinlendiricidir, çünkü dinlemek zorunda değildir, kimse de gelip ona canının sıkılıp sıkılmadığını sormaz, yazar olmak gerçekten iyi bir şeydir, yazar insanların tümünü şaşırtır. Mekanizmayı çalıştırdım.

– Kitaplarımdan birini okuduğunuzu gözlerinizden anlıyorum, dedim.

Belki biraz fazla ileriye gidiyordum, ama kızın önümde kıvrılma biçiminden, tüm giysilerini çekip çıkararak onu orada düzebileceğimi anlıyordum. Ondan uzun boylu olduğumu hesaba katmadan, zavallı kız gözlerini bana doğru kaldırmak zorunda kalmıştı, herhalde bu ateşli halimle çok kötü görünüyordum.

– Ah evet, elbette! HEPSİNİ okudum, biliyor musunuz, zaten ben de biraz yazıyorum...

Gerçekten de daha güzel bir örneğe rastlamak güçtü. Ara sıra, du-

daklarının kımıldamaya devam ettiğini saptamak için ona bir göz atıyor, kimi zaman da özellikle bardağıma içki koyduğu sırada, başımı sallıyordum. Benzer koşullarda olağanüstü geceler geçirmiştim, çalışmalarımın meyvesi sayesinde, genel havadan tat alarak, kimseyle konuşmasam bile bir parfümün kokusunu soluyarak, ancak renkleri görerek olağanüstü gecelere katılmıştım, hakkını vermek gerek, sonuçta bir yazarın hayatında yalnızca kötü yanlar yoktur.

Yerimden kıpırdamaya başladığımda adımı kızın koluna yazdım ve onu bir sandalyeye oturttum. Gloria en genç erkeklerle dans ediyordu, Henri ise yaşlılarla birlikte yastıkların içine çökmüştü. Şöyle bir çıkıp mutfağa kadar gittim, aklımda bir şeyler tıkınmak vardı, ama elbette Charles'a rastladım, geriye çark etmek için zaman bulamadan adam beni yakaladı. Daha önce davranamamıştım, ama cebimden para destesini çıkardım.

– İşte borcumu ödemiş oluyorum, dedim. Teşekkür ederim, çok işime yaradı.

– Hey!.. İşler yeniden yoluna giriyor gibi ha?..

– Evet. Şöyle böyle...

O parayı sayarken ben de kendime üç parmak kalınlığında bir somon dilimi kestim.

– Ha, sana söylemedim, diye ekledi: Son kitabım yakında iki yüz bini geçecek!..

Ben ancak on bine ulaşıyordum, bu bile bana çok büyük görünüyordu. Kuşağımın UMUDU olmadığımı unutmuyordum, daha gidecek yolum vardı. Bereket versin, kimse kalbimin zayıf olduğunu bilmiyordu, yoksa beni gömmekte gecikmeyip başka birine geçerlerdi. Bir umuttan beklenen en az şey, turp gibi olmaktı. Ama özellikle mutlu bir yaşam sürmemeliydi.

– Vay canına, dedim, beş yüz bin ha?

– Yok, yok, iki yüz bin.

– Ah! Korkuttun beni...

Ev yavaş yavaş gecenin karanlığına kaydı, saatler birbirini izledi ve bir insanın kitabı iki yüz bin basılırsa, o insan içki şişeleriyle güven vermekte ve birkaç Davidoff purosu dağıttırmakta sakınca görmeyebilir. Eroin ya da kokaini saymıyorum, ama benim dağlara tırmanmaya niyetim yoktu, dudaklarımın köşesinde küçük bir baca ile burbon-kolalarımı yavaş yavaş içiyordum. Ortam rahatladığında, konuşmalar iyice oturduğunda, gruplar oluştuğunda, tüm bu çıfıt çarşısı gücünü ölçü-

lü harcayarak uğuldadığında kendimi hep formda hissederim. Gezinmek için hep bu anı seçerdim; sabahın üçüne doğru, elimde içki bardağımla, öteki odalarda neler olup bittiğini görmeye giderdim. Ayağa kalktım ve Henri'yi lokomotiflerle ilgili tartışmasının tam ortasında bıraktım, kendi söyleyip kendi dinleyen sarışın bir hanımla erkek arkadaşının üstünden atlayıp geçtim.

Odadan geçip bahçeye çıkıncaya kadar, daha önce bir hayli alkol aldığımı saptayabildim, dimdik yürüyemeyecek durumda değildim, ama sınırdaydım. Gülümseyerek bu konuda kendi kendimi uyardım. Hava güzel olduğu için birkaç kişi dışarıya çıkmıştı, insanlar çıkıp bir süre sonra içeriye giriyorlardı. Bahçenin dip tarafından, biraz daha aşağıda uzanan kentin çok güzel bir görünümü vardı; burada beş dakika kalıp hele bir de bank varsa, ışıkları seyretmeye değerdi. Peki öyleyse, dedim kendi kendime, ne duruyorsun? Haydi git otur banka.

Ayaklarımın dibinde kent, tam bu banka oturmuştum ki, çevrede birinin varlığını hissettim. Dizlerimi tutarak biraz öne doğru eğildim, hatta biraz kulaklarım da çınlıyordu. Bir süre sonra solumda iki kişinin bulunduğunu saptadım, üstlerine ay ışığı vurmuş gibi görünüyorlardı, ama onları aydınlatan bir ağaca asılı bir spotun ışığıydı; birbirlerine yapışmışlardı, beni fark etmiyorlardı, çılgın gibi öpüşüyorlardı dilleri ağızlarının içinde; her yanda eller görüyordum. Banka yaslanıp bir sigara yaktım.

Havanın hoşluğu beni kendimden geçiriyordu. Düşüncelerimin yavaşça yerli yerine oturduğunu hissediyordum ve uzun uzun kenti seyrettim, bu sırada herhangi bir şey olmadı. Sonra, beynimde kırmızı bir lekenin yayıldığını sandım ve olay çabucak açıklığa kavuştu. Bir kez daha öne doğru eğildim. Gloria'nın mini eteğini tanımadımsa, bu da beni tamamen hayretten dondurmadıysa Allah canımı alsın.

Şimdi kızın inlediğini duyuyordum. Daha önce onu bir herifin kollarında görmek fırsatım olmuştu, hatta bir kez evde Éric'le birlikte kıçı havada yakalamış, ama hafifçe ıslık çalarak yoluma devam etmiştim, tüm bunlar beni ırgalamazdı. Ne var ki, bu kez ayağa kalktım, nedenini de söyleyemem. Kulaklarım ateş gibi yanıyordu. Gloria ile ilgilenen tipin omzuna hafifçe dokundum.

– Hey! İşler yolunda mı? Senin hiç soluk aldığın olmaz mı?

Oldukça genç biriydi. Benim neredeyse iki mislimdi. Başını çevirdi, dünyanın başka birine ait olmadığını sandığı gözlerinden okunuyordu. Eğer buna inanıyorsa, onu hoş bir sürprizin beklediği de benim

gözlerimde yazılıydı. Gloria ise aramıza girerek büyüyü bozdu, beni giysimin kolundan yakaladı.

– Hay Allah, tuhaf görünüyorsun, diye şaka yaptı. Seni bankına götüreyim.

Genç adam iç çekerek başka yana baktı.

– Ah, rica ediyorum, bu herifi çabuk başımızdan at, dedi yüzünü ekşiterek.

Tek sözcük etmeden, yerime götürülmeme izin verdim. Gloria'nın ileri sürdüğü gibi bir durumda değildim, ama bir süre gidip oturmayı reddetmiyordum. Bence olay kapanmıştı ve bu küçük öfke kafamdan tümüyle çıkmıştı. Kollarımı bankın arkasına attım, başımı geriye yasladım. Gökyüzü zifiri karanlıktı. Gloria'nın elinin gömleğimi karıştırdığını hissettim ve üç saniye sonra dudaklarımın arasında yanmakta olan bir sigara vardı. Yaşamın şaşırtıcı huzur parıltılarıyla ışıldadığını da kabul etmek gerekir, nihayet bu gece toplantısını çok güzel buluyordum, gece de düşlerdeki gibi hafif mayhoştu, saçlarımın içinde dolaşacak hafif bir rüzgârın olmaması üzücüydü.

Başımı yeniden kaldırdığımda yapayalnız olduğumu gördüm. İşte, gülümsemeye devam etmem için iyi bir neden diye düşündüm ve nerede olduğumu öğrenmeye de kalkışmadım hemen. Bir süre sonra, boğazımı temizledim. Kollarımı yeniden bacaklarıma koydum. Kimse yoktu, ne sağda ne solda. Dudağımın bir ucunu hafifçe ısırdım. İçimde bir şey titremeye başladı; kaşımla beynim arasına gerilmiş çelik tel gibi bir şey, olayı başka türlü tanımlayamazdım, şaşırmıştım, bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu söyleyemezdim. Şurası bir gerçek ki, bir kez daha öne doğru eğildim ve onların yer değiştirmemiş olduklarını saptadım, yalnızca bir ağaca dayanmışlardı.

– Ah, aman Tanrım, diye mırıldandım, sonra ayağa kalktım.

Gloria'nın gözleri kapalıydı ve gencin sırtı bana dönüktü, Gloria'ya bir eliyle mastürbasyon yapıyordu, benim geldiğimi duymadılar. Bir mini eteği yukarıya kaldırmak kadar kolay bir şey yoktur. Gloria'nın da ince, uzun güzel bacakları vardı, kız gerçekten canımı sıkmaya başlıyordu. Kendimi babası yerine koymuyordum, ona karşı gizlenmiş bir tutku da beslemiyordum, ama böyle bir durum da benim açıkça canımı sıkıyordu. Onun gencin ensesine koyduğu elini görüyordum ve neredeyse ayaklarının ucuna basarak duruyordu. Genç, parmaklarını tükürüklediği sırada araya girdim.

Herifi saçlarından yakalayıp çektim, eşek gibi anırdı, otların içine

yuvarlandı. Gloria'yı da ne olduğunu anlaması için vakit bırakmadan, bir bileğinden yakaladım ve kızarmış gözkapaklarıyla çevrili kara gözlerimle ona baktım.

– Vallahi, sen yarı yarıya keçileri kaçırmışsın, diye homurdandım.

Hâlâ kesik kesik soluyordu, herif elini çekeli saatler geçmemişti. Ama bu yüzden ölmeyeceğini biliyordum, ne gezer, zaten bir küfür mırıldandı ve var gücüyle beni itti. Az kalsın bir ot yığınının üstüne kayıp enayice yere seriliyordum.

– Hayır, düş görüyorum ben, dedi ıslık çalar gibi bir ses çıkararak. Gerçek değil bu!..

– Anlamaya çalışma... Beni açıklama yapmaya zorlama!

– Ama olamaz bu... CANIMI SIKIYORSUN!!!

Herifin öfkeden yüzünü adamakıllı ekşiterek ayağa kalktığını fark etmeyecek kadar sarhoş değildim ve o, açıkça, çekip gitmek istemiyordu. Kendimi onun yerine koyuyordum, benim kızdığım o değildi. Olduğu yerde kalmasını anlatmak için bir kolumu ona doğru uzattım.

– Sen bu işe karışma, dedim. Defolup git!..

– Haydi oradan ulan, ben değil, asıl sen defolup gideceksin, dedi bana.

Bugün olaylar o kadar çabuk gelişiyor ki, karşımda kendine hakim, cinlikten tamamen çıkmış ve bu işi bana pahalıya mal etmeye adamakıllı kararlı bir herif vardı. Eğer kendinizi bırakırsanız, bu gibiler sizi temizlemekte gecikmezlerdi, bacaklarımın üstünde dimdik durdum, her birinde yirmi yıllık deneyimim vardı. Ama üstüme atlayan Gloria oldu, yüzümün ortasına bir tokat yememe ramak kaldı, tam zamanında geriledim. Gözleri, nasıl söylesem, bastırılmış bir öfke saçıyordu.

– ZAVALLI PİS HERİF, diye bağırdı. SENİ ÇAĞIRDIK MI HA?!..

Kollarından birini havada yakaladım. Kesinlikle hak ettiği bir tokadı aşk etmek üzereydim ki, sol kulağımın hizasında şiddetli bir acı hissettim. Bu beni çılgına çevirdi, zırlayarak Gloria'yı bıraktım ve o enayinin üstüne atladım. Şimdi başım yanıyordu, hidrofil pamuğa sarılmış gibiydi, alkol de beni tutuşturuyordu, kalbim ise direniyordu. Adamın gömleğini yakalayıp sımsıkı tuttum. Onu havaya kaldırmak istedim, ama gömlek yırtıldı, tüm düğmeler kopup sanki sedeften bir demet gibi, çevreye saçıldı. Adam da sanki derisini koparmışım gibi tuhaf bir çığlık attı, ama derisi falan kopmamıştı. Bu kısa kollu erkek gömlekleri de bedava verilmiyor demekten kendimi alamamıştım. Bir sağ kroşe salladı bana. Savdım. Benim kendime bu fiyata gömlek alacak ola-

nağım yoktu, henüz yoktu, bunları koparmanın bana bir zararı da yoktu. Bacaklarına saldırdım.

Ben kendimi yerde bulmuşken, o, ne hikmetse, hep ayaktaydı. Burada alkol sorunu var, ne kadar iyi niyetli olsanız, beden size uymuyor. Gloria'nın "ANLIYOR MUSUN, RAHAT BIRAK BENİ!" diye bağırdığını duydum. Adam koluma bir tekme attı. Bir çalıya doğru yuvarlandım. Biraz başım döndü, ama ayağa kalktım. Olaylar tamamen çığrından çıkıyordu.

– Söyle ona çekip gitsin, dedim Gloria'ya. Bak bunu sana kibarca söylüyorum.

Gloria üç adımda üstüme atladı. Kollarını tutuncaya kadar canım çıktı. Yüzü kızarmıştı, gözleri beni parçalamaya çalışıyordu.

– Kim senden beni gözetmeni istedi ha, dedi ıslık çalar gibi konuşarak. Biriniz yetmiyormuş gibi... Canım eğlenmek istediğinde senden izin almam mı gerekecek, ha?!..

Bereket versin, tam zamanında, tam da öteki üstüme atladığı sırada onu itmeyi başardım. Adamın yumruğunu gördüm ve bu nesnenin ateşten bir çubuk gibi elmacık kemiğimin üstünden sıyırttığını hissettim. Adam coşkusunu sürdürdü, bu da benim çok işime yaradı, çünkü sonunda kendiliğinden gelip dizimin dibinde büküldü, böylece olay tümüyle çözülmüş oldu. Bana yirmi yaşındaki gençler hakkında ne düşündüğüm sorulduğunda, cesaretleri eksik değil diye yanıt veriyorum. Özellikle kızlar söz konusu olduğunda, çabucak ikinci soruya geçiyorum.

Kadınlar konusunda başkalarından daha çok şey bildiğimi hiçbir zaman ileri sürmedim, hem zaten Gloria'nın birazdan gidip otlar içinde kıvranıp duran herifin yanında diz çökeceğini ve onun yüzünü öpücüklere boğacağını düşünüyordum. Kız bunu yapacağına bana bakıyordu, dinginliğine yeniden kavuşmuş gibi görünüyordu, yalnızca, parmaklarını iyice açarak ve belini hafifçe kırmış durumda, bir elini saçlarında gezdiriyordu. Nasıl davrandığımı bilmiyorum, ama teslim olmuş kızlara tüm sokak köşelerinde rastlamıyordum, bana kadınların özgürlüğe kavuşması için bir şeyler imzalatmaya gelmek zahmete değmezdi, bence onlar böyle yeterince mutluydular. Yüzümün şişmeye başlayan bölümüne parmaklarımın ucuyla dokundum. Adam emeklemeyi başardı, Gloria ona bir kez bile göz atmamıştı, daha çok kendini göze çarpıcı hale getirmekle meşguldü ya da bu tür bir şey yapıyordu, gözünü de benden ayırmıyordu. Ona bu davranışına hemen son vere-

bileceğini göstermek için ansızın çılgınca bir kahkaha attım. İnsanın yaşamda her şeye sahip olamayacağını daha önce yüz kez yazmıştım, belli bir dünya görüşüm vardı.

Şimdi kavga bitmişti, ama içten içe, korkunç bir öfkeyle yerimde duramaz olmaya başlamıştım. İnsan içki içmişse fazla kımıldamaktan kaçınmalı, alkol damarlarda daha çabuk dolaşır, dolayısıyla ben hem öfkeme hem de dengeme egemen olmak zorundaydım. Elbette, Gloria onun için dövüştüğümü düşünmüş olabilirdi, evet, hiç kuşku yok; genellikle kadın kısmı uzağa gitmez, görünüşe inanır ve siz orada soluk soluğa, saçlarınız karmakarışık durumda, enayi gibi dikilip durursunuz, tüm kanıtlar da sizin aleyhinizedir. Bu beni neredeyse çıldırtıyordu. Gloria, çakırkeyif olduğu için, onun birazdan bana bir gülücük göndereceğine bahse girilebilirdi. Bundan kaçınmak istedim. Kızı ısırmamak için dişlerimi sıkarak ona doğru ilerledim. Bu sırada, pek yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anladı, gözlerini aşağıya indirdi. Genç adam bir ağaca dayanarak ayağa kalkmayı denedi, ama dizlerinin üstüne düştü. Gloria'yı bir kolundan yakaladım.

– Heeey!.. Ama canımı acıtıyorsun, diyerek inledi.

– Evet, gel hadi, diye homurdandım.

Henri gelip arkamda dikildiğinde kendimi aynada incelemekteydim. Rahat rahat bir sigara yaktı.

– Peki öyleyse, neler olup bittiğini sonunda öğrenecek miyim?

Elmacık kemiğim parlak bir kırmızı renk almıştı, sol kulağım ise mosmordu. Kafatasım da ağrımaya başlıyordu. Lavabonun içine soğuk su akıttım.

– Sana anlatmadı mı, diye mırıldandım.

Buralarda oturan iki kişiyi de arabaya aldığımız için dönüş yolu boyunca kendimi tutmak zorunda kalmıştım. Vakit sabahın ikisiydi ve Gloria, odasına koşup, arkasından kapıyı şiddetle çarparak kapatmaya adamakıllı dikkat etmişti. Titreyerek, lavabonun kenarlarına tutunmuştum. Bitkindim.

– Dinle beni Henri, diyerek devam ettim. Olaylara olduğu gibi bakmaktan korkmayalım: Kız sonunda bizi çıldırtacak, bunu sen de benim kadar biliyorsun. Birkaç gün boyunca dingindi, kabul ediyorum, ne var ki bu gereğinden çok iyi bir şeydi, bak sana söyleyeyim Henri, fırtına öncesi dinginlikti!..

Henri bir sağa, bir sola sallanmaya başladı. Neden söz etmek istediğimi çok iyi anlıyordu, ama Gloria da kızıydı, olayı sineye çekmek ona daha zor geliyordu.

– İyi ama belki de biraz abartıyorsun, diye bir değerlendirme yaptı.

Musluğu kapatıp ona doğru döndüm. Dişlerimi gıcırdatmamak için çaba harcamak zorunda kaldım.

– Abarttığımı mı düşünüyorsun? Öyleyse zamanımızı onu her köşede aramakla ya da ona yaklaşan heriflerle uğraşmakla mı geçirelim?.. Bu işin her gün daha kötüleşeceğini, kızın bize yaşamı zindan edeceğini görmüyor musun, ha, Allah kahretsin!..

Kaygılı bir hal alarak, sigarasından bir duman bulutunu ayaklarına doğru üfledi.

– Biliyorsun, diyerek devam ettim: Yapacak hiçbir şey yok, bu böyle. Belki onun için bizimle yaşamak pek eğlenceli değil, belki de biz kendimizi onun yerine koyamıyoruz... Ama daha bitmedi Henri, sana garanti ederim ki canımızı sıkması daha bitmedi!..

– Ah, aman Tanrım!..

Küvetin bir kenarına oturdu ve gömleği cırtlayacak derecede gerildi. Yakında yalnızca saçları aklaşmakla kalmayacak, diye düşündüm, bunu düşünmek de hoşuma gitmiyordu. Bana öyle geliyordu ki şöyle bir oh diyecek ancak zamanım olmuştu. Bununla birlikte, şimdiden kırkımı bulmuştum. Ara sıra, yaşamın bizimle alay ettiğini sanıyordum. Kimi zaman da böyle yapmakta yaşam haklı, dediğim oluyordu. Ve zaman geçiyordu. Ve bir adamın başındaki bir avuç ak saç size göz kırpıyor ya da içinize işliyordu.

– Henri, sanıyorum ilk düşüncen iyiydi. Gloria'yı biraz annesinin yanına göndermekten başka çare yok, bu belki ona iyi gelecektir, dinliyor musun beni? Kız ergin, oysa biz sanki işi dinamitliyoruz, herhalde ne demek istediğimi anlıyorsun. Onunla artık böyle ilgilenemeyiz, herkes için hava solunamaz gibi olacak, yemin ederim ki doğru Henri, bir süre annesinin yanında kalması ona bir zarar vermez...

Parmaklarının ucuyla piyano çalar gibi banyonun kenarına vurmaya başladı. Ben bundan yararlanıp döndüm ve başımı suyun altına daldırdım, sonra bir havluyla bir güzel kurulandım. Kulağım, bacakları tümden, bir kanadı da yarı yarıya kırık bir tür küçük kuş gibiydi.

– Bu normal, diye devam ettim: Onu ne zaman bir herifle birlikte görsek, ister istemez tasalanıyoruz, oysa annesi böyle şeyleri anlayabi-

lir, kadınlar böyle bir konuyu şakalaşarak tartışabilirler. İşte işin püf noktası burada... Hem sonra, gitmesi onu görmemizi engellemez, hiçbir sorun yok...

Su damlaları sırtımdan ve omuzlarımdan aşağı inerken Henri'ye yaklaştım, damlaların birkaçı da yerde yok oluyordu.

– Henri, bu işi en azından bir hafta ertelememizi mi istiyorsun? Çünkü, biliyorsun ki bundan kaçamayız dostum, kırk türlü çözüm olduğunu mu sanıyorsun?..

Gözlerini bana doğru kaldırdı. Elbette, o da çok formunda değildi, benim gibiydi, yorgundu ve ondan biraz zorlanmasını istemek üzereydim ki, sonunda başını salladı.

– Kuşkusuz haklısın, dedi. Evet, kesinlikle haklısın.

4 Kitap yazmanın beni Betty'nin ölümünden sonra yoksulluğa düşmekten kurtaran şey olduğunu sık sık düşündüm. Kitaplarımın hiçbir şeye yaramayan şeyler olmadıklarını, bana yeni güç kazandırdıklarını sanıyordum ve herkes böyle düşünmese de onlara en büyük özeni gösteriyordum. Yazma biçimim her an katı ve oldukça dikkatli olmayı gerektiriyordu, gevşemek ya da her ne olursa olsun bir şeyi görmezden gelmek söz konusu değildi. Düşünüyorum da birçok klasik yazarın yazgısı böyle, sonunda yazmak uğruna sağlıklarını feda eden yazarları kastediyorum, çünkü elbette, hiçbir şey yapmazsanız, hava alırsınız.

Üç gün art arda, düzeltmelerimle baş başa, kapalı kaldım ve çevremde olup bitenleri anlatacak durumda değildim. Gloria kuşkusuz bana surat asıyordu, ama bu iyi bir şeydi, tümcelerimi teker teker dikkatle inceleyerek ve bira kutularımı sınırlayarak, her zaman en çabuk karar vermek için zihnim iki ağızlı bir ustura gibi bilenmiş durumda, rahatça çalışabiliyordum. Yemek saatlerinde dinlenmeye kalkışmıyor, sandviçlerimle köşeme çekiliyor ve yeniden çalışmaya başlıyordum. Bir insanın yaşamında zahmete değen o kadar çok şey yoktur, insanın kendisini tümüyle vermek için çıkacak bir fırsatı hiçbir zaman kaçırmaması gerekir.

Önümdeki darmadağınık kâğıtlarımı son sayfada bıraktığımda vakit aşağı yukarı gece yarısıydı. Gloria odasındaydı, Henri de televizyonun sesini kısmış, divanın üstüne uzanmıştı. Canım biraz hava almak

istedi. Henri'ye gelip benimle bir içki içmesini önerdim ve kendimizi hemen sokakta, ıssız kaldırımda bulduk. Derin bir soluk aldım.

– Kendinden memnun bir halin var, dedi.

Gerçek şu ki ağlamak istemiyordum, gülümsedim.

– Eh, fena değil, dedim.

Biraz önce beni bu kitaba bağlayan son bağları koparmıştım ve kendimi neredeyse yenilenmiş hissediyordum, hatta cebimin içi gibi bildiğim, ancak yeniden keşfettiğimi sandığım sokakları bile yepyeni hissediyordum, her yana bakmak istiyordum, en ufak bir yanı kaçırmaktan korkuyordum. İnsan yalnızca bir kez ölmediğine göre, ara sıra yaşama geri döndüğünüz oluyordu ve bu sırada her şey size hoş görünüyordu; bu, gideceğiniz en yakın barla aranızdaki yol bile olsa. Aslında artık sizi hiçbir şey tedirgin etmiyordu.

– Gloria ile konuşma fırsatı buldum, diye açıkladı Henri. Bana kabul ettiğini söyledi

– Çok iyi. Her şey tamam.

– Karar verildiğine göre, fazla oyalanmamayı yeğlerim, sen ne düşünüyorsun ha?..

– Seninle tümüyle aynı düşüncedeyim. Ne zaman istersen gideriz.

– Sanki buna mecburuz, değil mi?..

– Elbette!.. İzleyeceğimiz yol önceden belli.

Kısa bir süre sonra güçlükleri yendik. Gün henüz doğarken Mercedes'in her şeyini kontrol ettim, sonra gidip Gloria'nın valizini getirerek bagaja tıktım. Üçümüzün de yüzünde rahat bir gülümseme belirmişti, ama hava iç açıcı değildi, yaşamda her birimizin yitirdiği bir şey vardı, bu dünyada her şey pespembedir diye söylendiği hiçbir zaman duyulmamıştır, radyonun düğmelerini kurcalarken bir süre motorun ısınmasını bekledim. Bereket versin, güzel bir gün başlamak üzereydi, gökyüzünde yalnızca belli belirsiz beyaz bir bulut vardı, ona fazla ömür biçmiyordum, terk edilmiş gibi görünüyordu, ortadaydı, ama terk edilmiş gibiydi.

Kent sessizdi. Doğan güneşin ilk ışıkları içinde bomboş sokaklardan geçtik, sonra karayoluna çıktık. Marlène bizi bekliyordu. Henri ona bir gün önce telefon etmişti, onu göreceğim için sevinçliydim, yol da o kadar kötü değildi. Çiftliği son ziyaretimizden bu yana yedi ya da sekiz ay geçmişti, Gloria'nın bizi bırakıp gitmesinden önceydi, bitmek

bilmeyen bir güzden yararlanmak için on beş gün kadar kalmıştık, inanılmaz derecede rengimiz değişmişti. Bu ziyaretin çok güzel bir anısı hâlâ aklımda. Çiftlik, ormanın başladığı yerde, neredeyse dağların eteğindeki küçük bir kentin çıkışındaydı. Bizim için burası pek yakın bir yer değildi ve öğleye doğru, selfservis yapılan bir lokantada durduk. Hava sıcaktı. Yola çıkışımız biraz güç olmuştu, ama şimdi durum iyiydi, Gloria Henri'nin tabağındaki kızarmış patateslere çatalını batırıyor, Henri de dalga geçiyordu. Aslında dramatik olan hiçbir şey yoktu, her şey yolundaydı.

Çiftliğin avlusuna girdiğimizde karşımıza tuhaf bir görüntü çıktı. Gözlerimizi fal taşı gibi açmıştık, ben kendi hesabıma, bunun ne berbat bir şey olduğunun bilincindeydim, ama önümüzdeki tablonun acımasız güzelliğine, belirttiği yabanıl güce karşı duyarsız kalamadım.

– Olamaz, diye fısıldadı Henri. Sanki Tanrı masanın üstüne bir yumruk indirmiş!!..

Bir kez daha Henri uygun bir imge bulmuştu. Günbegün, yanılmıyorsam, şiir puan kazanıyordu, ozan denen bu tipler daha çok bize yaşamı sevdirirler, duyarlı noktalar üstünde durmakta ustadırlar. Başkalarına göre, burada söz konusu olan, evin damına devrilmiş pis bir ağaçtı, daha fazla ne olabilirdi?.. Biz, koltukaltlarımızda ter halkaları, arabadan inerken Marlène kapının eşiğine çıktı. Gömleğinin birkaç düğmesini yeniden kapatarak verandanın altında ilerledi, o da sıcaktan bunalmışa benziyordu.

– Oooh!, diyerek iç çekti. Vallahi, üçünüz de tam zamanında geldiniz denebilir!..

Gloria bir sıçrayışta annesiyle arasındaki birkaç basamağı çıktı ve neredeyse onu kollarında havaya kaldırdı. Henri uzaklaşıp, bütün haşmetiyle evin içine boydan boya yatmış olan ağaca doğru gitti. Bu çok tuhaf bir şeydi, ama aslında işin en boktan yanı, damda hasar önemli gibi görünüyordu ve kocaman bir dal birinci kattaki odalardan birini delmişti.

– İnanılır gibi değil!.. Ne olmuş böyle, diyerek yüzünü ekşitti.

Marlène iç çekerek omuz silkti.

– Öff, hiçbir şey bilmiyorum!.. Rüzgâr, fırtına... Tüm gece sarsıldık, hem zaten yarı ölüydü bu ağaç, kabahat bende, günden güne beni tehdit ediyordu.

Henri köklerinden dallarına kadar ağaca baktı, sonra onu bir eliyle okşadı.

– Hay Allah, ne yaptın sen kuzum!..

– Allah kahretsin! Dostlarım, hayatımın korkusunu yaşadım, diyerek devam etti Marlène: Yatmıştım, bayağı, ev paramparça olup uçtu sandım.

– Beni şaşırtıyorsun, dedim.

Vakit öğleden sonra beş ya da altı olmalıydı, nasıl isterseniz öyle kabul edin, ama ben masal anlatmıyorum, ışık adamakıllı parlaktı, bunu yazmaktan da hiç utanç duymuyorum, kabız bir yazarla benim aramdaki farkı oluşturan şey, ışığa en çok yer veren ve kimilerinin cıvaya benzetmekten geri kalmadıkları üslubumun inanılmaz arılığındaki özel nitelikti. Ara sıra ışıldayabilmek, bu iğrenç dünyanın en az paradoksu değildi ve bir yazar bunun için vardı, parlayan her şeyi toplamak için vardı. Benim kendi açımdan sıkıntım yoktu, bu da kimi okurlarımın beni, değerli demeyelim de aydın bir yazar olarak görmelerine yol açıyordu. Marlène bizim için meyve sıktı ve meyve sularını verandada içlerine buz parçaları atarak içtik, bir yandan da dereden tepeden konuşuyorduk; havada, sıcak ot ve pişmiş toprak tadı vardı.

– Peki adamların ağacı kaldırmayı denemediler mi? diye sordu Henri.

– Hey, unutma ki bugün cumartesi. Yapayalnızım... Sabahtan beri hep kümesle uğraşıyorum, kocaman bir dal tam da üstüne düşmüş, bereket versin, işim bitti sayılır...

Henri gözlerini kısarak sandalyesinde sallandı, sonra ellerini başının üstünde kavuşturdu.

– Bu akşam yemeği ben hazırlıyorum, tamam mı?.. Alışverişle ben ilgileneceğim...

Biraz daha dinlenecek vakit bulduk, sonra Henri ile Gloria arabaya binip kente gittiler. Güneş çiftlikten yüz metre kadar uzakta olan koruluğun arkasında birazdan batacaktı, ama gün ışığı bir süre daha kalırdı, Marlène'e beni kümes tarafında bir tur atmaya götürmesini önerdim.

– Peki, ama önce gel de eve bir göz at, dedi, gel de bir gör...

Birinci kata çıktık. İşte, hiçbir zaman kendisiyle yatmaya çalışmadığım bir kadın daha yanımdaydı, ne var ki basamakları çıkarken gözümü kalçalarından ayıramadım. Bazı bakımlardan, bedeni bana Betty'ninkini anımsatıyordu, kokusunun da aynı olduğunu düşünmekten hoşlanıyordum; kimi zaman, tüm bu ailenin beni adamakıllı deli edip etmediğini kendi kendime sorduğum oluyordu. Gerçekten merak

ediyordum. Marlène'de yaşamda çok şey görüp geçirmiş bir insanın bakışları vardı ki yüzüne özel bir parlaklık, biraz trajik bir güzellik veriyordu– ve hepsinden beteri, o bunu biliyor, bundan da yararlanıyordu. Dikkat etmezseniz, yaşamınız büyük tehlikelerle karşı karşıya kalabilirdi. Böyle kadınlardan vebadan kaçar gibi kaçmalıydı, ama beni çeken tam da buydu. Bu konudaki politikam dokunmadan bakmaktı; işte, serinkanlılıklarını korumak isteyenlerin tümüne avantajlarını öve öve bitiremeyeceğim bir tutum. Şunu ekleyeyim: Marlène'in onu ikinci bir deri gibi saran kot pantolonu hakkında pek iyi şeyler düşünüyordum– evde olduğunca çok kat olmamasına yerindim. Marlène koridorda durup bana bir kapıyı açtı.

– Tüm hasarı gören bu oda, dedi iç çekerek. Bilmem şu felaketin farkında mısın?..

Genel izlenim şöyleydi: Bir ağaç sanki odanın içine itilmişti ve yerde parlayan cam parçaları durumla adamakıllı eğleniyor gibiydi, alay ettikleri duyulmasa da, kıvılcım saçtıkları görünmese de durum böyleydi; bunlara bir başka gözle bakınca, cephenin bir bölümünün yok olduğunu ve pencerenin uçup gittiğini saptayabildim. Bayağı büyük bir dal, damın bir parçasını koparıp birkaç dönümlük mavi gökyüzünü ortaya çıkararak odayı ikiye bölmüştü. Karyola kabuk parçaları ve küçük cılız yapraklarla örtülmüştü. Havada hafif bir inilti geziniyor gibiydi.

– Şimdi bir şeyin farkına varıyorum, dedim. Senin konuk odan tehlikedeymiş. Bu yatağın üstünde geçirdiğim her gece benim son gecem olabilirdi. Bunu düşündün mü ha?..

– Vallahi... İnsan yalnızca bir kez ölür sanıyorum!..

Burada elbette adamakıllı yaygın, çok inatçı ve hiçbir sağlam kanıta dayanmayan bir düşünce söz konusuydu, hele beş para etmez zavallı bir kedinin, örneğin yürekler acısı, en berbat bir sokak kedisinin bile en az yedi canlı olduğu biliniyorsa... Bence bu, kuşkulanmak için bol bol yeterliydi. Benim elbette bu tür şeylerde deneyimim vardı, ne ile yetineceğimi biliyordum. Çıkmadan önce odaya son kez bir göz attım.

– Bir yazar için bir ağaç tarafından öldürülmenin hoş bir şey olduğunu mu sanıyorsun? diye sordum.

– Şey, bu, duruma bağlı...

Kümes tam evin arkasında, tarım gereçlerinin konulduğu deponun yanındaydı. Kafeslerin büyük bir bölümünü yenilemek gerekiyordu,

oysa bu çok karışık bir işti, ama çalışmak için de hava sıcaklığı idealdi. İçim rahat olarak ben kerpeteni aldım, Marlène de demir tel tomarını aldı.

İş devam ederken, bu güne uygun, tümüyle ipe sapa gelmeyen sözlerle dolu bir sohbete daldık ve ben bir kez daha hoşunuza giden bir kadının karşısında bulunduğunuzda sizi saran o tatlı sarhoşluğun tadını çıkarabilirdim. Kümes hızır gibi yetişmişti; kendimi, köpük banyosu yaparken, küvetin içindeki suda sırtüstü duruyor gibi hissediyordum. Bir süre sonra, parmaklarımızın ucuna demir kokusu sinmiş durumda, sigara içmek için ara verip eve karşı oturduk, iş neredeyse bitmişti.

– Söylesene bana... Nedir Gloria ile sorun? diye sordu ansızın.

Bunu sorabileceğini hiç düşünmemiştim. Birkaç saniye donup kaldım. Esner gibi yaptım.

– Eh... Canım, bu yeni bir şey değil, biliyorsun... Şu var ki, o da artık küçük bir kız değil...

– Ah, evet, Henri ile sen bunun farkına vardınız, öyle mi, hı?..

Dizlerimin üstüne dayanıp bir tutam otu bükerek dosdoğru önüme bakmaya karar vermiştim. Bu konudan söz etmek zorunda olmak huzurumu bozuyordu, boşuna kaçmaya çalıştım, çevremdeki sessizlik beni olduğum yere çiviledi.

– Bir süredir ritme ayak uydurmakta güçlük çekildiğini söyleyelim... Hem sonra Henri'nin dayanamadığı bir şey var, belki sen de anlayamazsın, karışık bu, biliyorsun, kızı haber vermeden bir herifle kaçıyor...

– Allah kahretsin, diyerek sözümü kesti: Kızı diyorsun, ama bu arada unutma ki Gloria BENİM de kızım... Onun bugün kaç yaşında olduğunu sana söylememi istiyor musun?.. Henri'nin biraz ileri gittiğini görmüyor musun?!..

– Dinle, ama bunu sen yapamazsın... Kısacası ben onu anlayabiliyorum, hem sonra sözümü bitirmeme izin vermedin... Henri, Gloria'nın karşısına ilk çıkan biriyle değil de.. bilmiyorum nasıl derler, araba satan biriyle kaçtığını anladığında suratını gördüm...

Çenesini dizlerine gömdü.

– Aman Tanrım... Bu olay en azından bin yıllık!..

– Evet ama Henri'nin sağlam bir belleği var... Neden? Gloria'yı sana getirmemiz canını mı sıktı?..

– Hayır canım, elbette hayır, gelmiş olmasına çok sevindim... Yalnız, burada sıkılır diye korkuyorum. Çıkmak, insan görmek ister, sizin-

le kuşkusuz daha iyi eğleniyordu...

– Hayır, hayır, öyle sanma, son zamanlarda hiç de eğlenmiyorduk. Artık yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Gözlerini hafifçe kısarak bana doğru döndü, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

– Neden hep böyle şeylerden söz ediyoruz, anlamıyorum. Gloria herhalde neden rahat bırakılmadığını kendi kendine soruyordur ve bunda tümüyle haklı. Bir adama rastladı diye bir olaydan söz ediyorsun! Yaşamda insanın başına bundan biraz daha ciddi şeyler geliyor...

– Eh... Unutma ki Henri kaygıdan ölüyordu, aylarca haber alamadık, nerede olduğunu bile bilmiyorduk kızın...

Sinirli bir hareket yaptı.

– Elbette, yanlış davrandı Henri. Ben nerede olduğunu biliyordum, bana her şeyi anlatmıştı ve düzenli olarak telefonlaşıyorduk, bu işin böyle daha basit olduğunu sanmıyor musun?..

– Hay Allah kahretsin, neden bize haber vermedin?

Bu sorunun yanıtı yerde, ayaklarımızın dibinde olmalıydı; yere, o köşeye gözünü ayırmadan baktı, yukarıda olan her şey aşağıdaymış gibi; ben de kendi kendime, acaba kalkıp da bir başka bira daha getirsem mi diye sordum.

– Biliyorsun, Henri'yi bıraktığımda Gloria henüz küçük bir kızdı, hani derler ya, yargıç çocuğun onda kalmasına karar verdiğinde, bunun benim için ne anlama geldiğini elbette anladım, ama tam olarak anlamam için yıllar, yıllar geçti. Kuşkusuz Gloria'yı ara sıra görüyordum, ne var ki Henri de Gloria'nın haberlerini vermek için peşimde koşmuyordu!..

Bana yeniden baktı, bu bakış öyle yakıcıydı ki, dudaklarım kupkuru kesildi.

– İki ya da üç yıldır durum biraz düzeldi, diye ekledi. Ama bu konuda, senin deyiminle, araba satıcım öldüğünde bir hayli para aldığımı bilmen gerekir. Henri'ye Gloria'yı yanıma alacağımı, bunun için maddi olanaklarımın bulunduğunu söyledim, ama o hiç aldırmadı, benimle alay etti, kızımı Henri'nin zamanı olduğunda, canı istediğinde görüyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

– Evet, ama bence bu normal. Her hatanın bedeli ödenir.

– Ne var ki ben ağır ödedim! Çok ağır... Bak, bu çiftliği satın aldığımda Henri'nin Gloria'yı bir gün bana getireceğini düşünmüyordum, yoksa kentte bir daire tutardım. Yirmi yaşında bir kız kırın ortasında ne

halt eder ki ha?..

– Çok haklısın.

– Evet, insan yaşlanırken temiz havaya gereksinim duyuyor. Ama benim için söz konusu değil bu, ben neredeyse kırk yaşındayım. Benim için kolay, eskisi kadar cinsel istek duymuyorum, acele etmemek istiyorum...

Neden söz etmek istediğini biliyordum. Ben de yıllar geçtikçe kendimi gitgide düş ve düşüncelere dalmaya dönük hissediyordum, kanımın vücudumda bir tur atması için giderek daha çok şey yapmam gerekiyordu ve genellikle kalabalıktan kaçmayı yeğliyordum. Yaşamda zahmete değen şeylerin listesi günden güne azalıyordu, bu da insanın gücünü toplayıp olayları biraz daha uzaktan seyretmesini sağlıyordu. Ne de olsa, yaşım bana iyi bir yaşmış gibi görünüyordu, burada durmayı kabul ederdim.

Sonra arabanın geldiği, kapılarının kapatıldığı duyuldu. Bu sayede yeniden dünyaya ayak bastık. Marlène saçlarını salladı ve gülerek ayağa kalktı. Hava hâlâ güzeldi, gün ışığı aynıydı, ama nasıl söylesem, bir büyü bozulmuştu.

– Gece bastırmadan bu işin bitmiş olmasını istiyorum, dedi. Devam edelim mi ha?..

– Okey!

– Hey, bak sana söylemedim!.. Buralarda dolaşan bir tilki var.

– Ya, öyle mi?

Kerpeteni son kez kullandığımda gökyüzü pespembeydi. Gloria yanımıza gelmişti, ben de iki hanım konuşurken geri kalan tüm işi yapmıştım, Gloria da bana bir bira getirmişti. Ayrılmadan önce tel kafesin arasından birkaç avuç yem attık. Gereçleri yerlerine koyduktan sonra evde Henri'nin yanına gittik. Mutfakta çok hoş bir koku vardı. Henri gazlı fırının üstüne eğilmişti.

– Gördün mü, gökyüzü nasıl kırmızıydı? diye sordum.

– Sanki gökyüzü ile ilgilenecek vaktim var da, dedi.

Daha sonra, sofraya geçtiğimizde, Henri'nin yalan söylemediğini saptayabildik. Kısacası, yemek nefisti, öyle alık alık havaya bakarak becerilecek türden bir şey değildi, keyfi yerinde olduğu zamanlar icat edebildiği gibi, adı belli olmayan harika bir şey yapmıştı. İnsanı hoş bir havaya sokabilecek daha başka bir şey bulunamazdı, hanımlar istiflerini bozmuyor, şarap su gibi akıyordu. Rüzgâr çıkmıştı, çok şiddetli değildi, ara sıra şiddetlice esiyordu ve ağacın, eve korkunç şekilde

sarılıp gıcırdayarak, inleyerek ona doğru yattığı duyuluyordu, öyle ki zaman zaman sinirli bir gülümsemeyle gözlerimizi tavana kaldırıyorduk. Masanın üstündeki lamba hafifçe sallanıyor ve ufak tefek şeyler cama vuruyordu. Daha iyisi can sağlığıydı, onlarla orada bulunmak ve herkesle birlikte keyifli olmak moralman tüylerimi diken diken ediyordu, bana verdikleri yerin bilincindeydim, bundan vazgeçmektense, sandalyemin üstünde öldürülmeye razı olurdum. Ama insan bir şeyin değerini bilirse, daha doğal ne vardır, insan kırk yaşında hâlâ boktan durumda olsa bile dünya yine de dünyadır.

Yemeğin sonunda Henri ayağa kalkarak gidip çantasını karıştırdı ve Marlène'e son şiir kitabından bir tane getirdi. Yirmi yıldan bu yana bu kadar güzel bir şey yayımlamamıştı, ama o bunu bilmiyordu, bu kitaptan bir sürü pasaj okuyabilirdim. Biraz edebiyattan söz etmek için salona geçtik; Henri konuşurken Marlène kitabı dizlerinin üstünde sımsıkı tutuyordu. Sık sık, Henri'nin kadınlar üstünde, özellikle onlarla konuşurken, belli bir çekiciliği olduğunu görme fırsatı bulmuştum, Marlène de bu çekicilikten kaçma konusunda öteki kadınlardan daha çok donanımlı görünmüyordu. Henri'yi çok büyük bir dikkatle dinlemekteydi. Ben başımı sallıyordum, ama adamakıllı gevşemiştim. Tüm dünya edebiyatı, uyuşukluktan kurtulmam için en ufak bir çaba harcamama değmezdi. Bir gölün dibinde rahat rahat oturuyormuşum gibi bir duygu içindeydim, ama sigara içebiliyordum ve cinim hâlâ sekti.

Kimi zaman Gloria'nın bakışıyla karşılaşıyordum, bana gülümsüyordu, o üzücü olay meydana gelmeden önce de gülümsediği oluyordu, işte öyle gülümsüyordu ve bundan kaçamıyordum, bunu açıkça belirtmek için bir elimi ısırmak istiyordum, gerçekten de boktan bir geceydi, ama kendimi o kadar iyi hissediyordum ki tek başıma dalga geçiyordum, bir koltuğa yan gelip uzanmıştım, onlara bakarak kadehimi kaldırıyordum. Ev ara sıra inlemeye devam ediyordu, ama hangi ev?.. Daha sonra bir örtüye sarınıp kanepenin üstünde uyudum; onlara, "Benim için böyle çok iyi" dedim, çok geç kalkmak istemiyordum, kırda iken, gün doğar doğmaz ayakta olmayı pek severim, yani kalkmayı deneyeceğim.

Kahvemi tek başıma dışarıda içtim. Rüzgâr dinmişti ve güneş henüz ağaçların arkasından çıkmamıştı. On derece sıcaklıkta bir duştan çıkıyordum, kafam yerindeydi. Enlemesine eve doğru yatmış olan ağacı

incelemeye başladım, bir sigara yakıp çepeçevre dolaşarak düşündüm, sonra geri gelip oturdum ve ağaca bir süre daha baktım. Ben onarmayı seven bir tipim. Tanıdığım yazarların çoğu bir çivi çakmayı bile bilmemeyi onur sayıyorlardı, öyle ki kendi kendime soruyordum: Bu adamların, kıçlarını silmeleri ya da dişlerini fırçalamaları gerektiğinde, acaba bir sürü parmağa sahip olmaları bir işe yarıyor muydu? Bana gelince, serseri ruhumu salıverip otların üstüne yatmayı bir an bile düşünmedim, avludan geçerek, o serseri ruhuma sarılmış durumda, depoya girdim, gidip aletlere bir göz attım.

Motorlu testereyi yakaladım, kontrol ederek çalıştığını saptadım; vakit henüz biraz erken olduğu için yeniden yerine koydum. Güneş tahtalar arasından sızıyordu ve ara sıra gözlerim kamaşıyor, bir şey göremez oluyordum. Oldukça uzun bir zincir bulabildim ve onu omzuma attım, başka alet edevat da bulup dışarıya çıktım ve traktörün yanına gittim; traktörü sürdüm, arkamızda yolu toz içinde bırakarak ağacın dibine kadar vardık.

Zinciri istif ettim. Ötekiler herhalde hâlâ uyuyorlardı, çünkü evden hiç ses duymuyordum. Onlara bir şans daha vermek için ikinci kahvemi de içtim. Ağaç yabana atılacak gibi değildi, yüksekliği herhalde on metre vardı, gövdesi de bir araba tekerleği kadar genişti, Allah'ın belası bir şeydi, kuşkusuz çevredeki ağaçların en yaşlısıydı, omuzları da henüz yere değmiyordu, önümde daha pek çok güçlük vardı. Son bir kez bakıştık, sonra kahve fincanımı bırakıp bir kez bile arkama bakmadan motorlu testereye doğru yürüdüm. Çevredeki tüm kuşlar beni izliyorlardı.

Eve geldiğimde Marlène'i mutfakta buldum, gömlekleydi, bacakları çıplaktı, bir kâseye bir paket yulaf ezmesini silkeleyerek boşaltıyordu. Beni görünce durdu. Gülümsedikten sonra yine o yulaf ezmelerine döndü.

– Allah aşkına, kafanı bu işle yorma, dedi bana kibarca. Adamlara çiftlikle uğraşmaları için para veriyorum, pekâlâ yarına kadar bekleyebiliriz...

– Evet, ama sence sakıncası yoksa, bu ağacı odamdan çıkaracağım, bu işi tek başıma çözmeyi çok istiyorum!..

– Peki, okey.. anlaştık. Burası senin evin sayılır.

Bu söz o kadar hoşuma gitti ki! Aslında evimin nerede olduğunu iyi bilmiyordum. Betty'nin ölümünden sonra, oturduğum yerlere karşı en ufak bir bağlılık duymuyordum, bir eve karşı hiçbir şey hissetmez ol-

muştum, bunu düşündüğümde de bende bir şeyin eksik olduğunu anlıyordum, geri dönebileceğim bir tek yer yoktu, o harika İthaki'ye benzeyen hiçbir yer yoktu, boşuna kafamı yoruyordum, ne yana dönsem, benim yerim olacak hiçbir yer yoktu. Ne yazık ki buna karşı hiçbir şey yapamıyordum, idare etmem gerekiyordu. Yukarıya çıkmadan önce Marlène'e teşekkür ettim, şaka edip etmediğimi sordu.

Oda sessizdi, güneş içeriye çok fena vurmuştu. Karyolaya kadar yürüdüm ve motorlu testereyi çalıştırdım, küçük bir mavi duman bulutu yükseldi ve korkunç bir gürültü başladı. Dişlerimi sıkarak ve havada uçuşan talaş yüzünden gözlerim yarı yarıya kapalı bir halde, önce küçük dallara saldırmakla işe başladım. Yüzümde çok enayice bir güçlülük duygusu okunabilirdi, ama tek başımaydım ve burası benim odamdı, delinmişti, altüst olmuştu, ırzına geçilmişti, hem de dörtte üçü bu ağaç denilen şeytan tarafından mahvedilmişti, ben daha çok Moby Dick olmayı düşlemek için yola çıkmıştım. Dalgaların gürültüsü herhangi bir şey duymamı engelliyordu, ama bir elin omzuma konduğunu pekâlâ hissettim. Korkunç bir biçimde yüzünü ekşitmiş olsa da Henri'yi tanıdım, gövdesi çıplaktı ve saçları geceleyin tuhaf bir hal almıştı, sanki başı sola eğikti.

– Yahu ne halt ediyorsun sen, diye inledi. Neden bir el testeresi almadın?!..

– Ellerimdeki kabarcıklar yüzünden, dedim.

Kolunu kaşıdı. Bir maymun kadar kıllıydı, bedeni hayvan bedeni, ama ruhu melek ruhuydu kısacası.

– Sen tam bir rezil orospu çocuğusun, dedi bana çıkarken.

Odayı tümüyle kurtarmak, dama çıkmak ve engel olan tüm dalları motorlu testereyle kesip aşağıya atmak için öğleye kadarki zamanın bir bölümünü kullanmam gerekti. Terlemekten, kesilen şeyleri kollarımda yerden kaldırmaktan belli bir haz duyuyordum, güneşte gözlerimi kırpıştırmak rahatsız ediyordu, ellerim hafifçe sıyrılmıştı, ama güzel havayla avunuyordum, iş yürüyordu, kendimi iyi hissediyordum. Boşluğa yaklaştığımda, aşağıda, verandada oturmakta olan öteki üç kişiyi görüyordum ve her göz göze geldiğimizde içlerinden biri işaret edip işin yolunda gidip gitmediğini soruyordu. Onlara evet diyordum, hayır kimseye gereksinimim yok, bu bir işe yaramaz diyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, canım yalnız kalmak istiyordu. İşin tuhafı, bu damda çırpınıp durdukça, zihnim özel bir keskinlikle çalışıyordu, birisinin gelip bunu bozmasını istemiyordum.

Şimdi, acaba ne olacak diye kendi kendime soruyordum, dalganın tepesinde bulunduğumuza göre, ne zaman dengemizi yitirip düşeceğiz diye merak ediyordum. Bundan yararlanmak için biraz zamanımızın olacağını umuyordum. Anlaşılan, mutluluk beni hüzünlendiriyor, ben böyle biriyim, ama yanılmamalı bu konuda, boktan şeyler de beni neşelendirmez. Bizi birleştiren bağların gücü dramatik bir boyuta varıyordu, bunu çok iyi hissediyordum, o küçücük damda coşmuştum, gülümsüyordum. Bunun devam etmeyeceğini biliyordum. Gözü kapalı, korkunç bir tuzağın içine dalmıştık, bir saniye bile iyi düşünmeyi beceremezken, bombanın tik taklarını duymak için de kulak kabartmanın yararı yoktu. Gerçekten, çiftliğin avlusuna ayak basar basmaz geriye sayım başlamıştı. Tek umudum fitilin fazla kısa olmamasıydı. Geriye dönebilseydim, oturduğum o banka, o çok güzel geceye yine gider, ama Gloria kendini düzdürürken başka yerde gezinir, görmezlikten gelirdim. Ne var ki, sonuçta, bilmiyorum, çok şey değişmiş olur muydu, gerçekten de bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Artık kıyıya ulaşmamız söz konusu değildi, akıntı bizi çoktan yakalamıştı.

Damda işimi bitirip artık hakkından geleceğim en ufak bir dal parçası da kalmayınca, odaya indim ve gövdeyi cephe hizasında yavaş yavaş kestim, sonra alnımı ve gözlerimi tişörtüme sildim, sırtımı duvara dayayarak sanki bir dakika saygı duruşunda kaldım. Aşağıya inmeden önce bu kaçınılmaz yıkımı hissetmekten kurtulmak istiyordum, bunun için Huang-Po'nun* şu güzel eski sözlerini kendi kendime ezbere okudum: "Günlük yaşamındaki olayların seni bağımlı kılmalarına izin verme, ama onlardan kurtulmaya da asla çalışma. Özgürlüğe ancak böyle ulaşırsın." Derin bir soluk aldım, iyi geldi. Bana kalırsa bu sözler o ünlü kutsal on emri kolayca geride bırakıyordu, üzerimde tuhaf bir etki de yapıyorlardı, sanki burnumun dibinde bir avuç patlangaç patlatıyormuşum da bu yüzden sağlam bir zırh kuşanmışım gibi –bilmiyorum nasıl söylesem– içimi bir titreme alıyor, ama hemen sonra keyfim yeniden yerine geliyordu. Bereket versin, bu kısa tümce bir paket cips kadar kolayca elde edilebilir, onu her zaman elimin altında bulunduruyordum.

Üçünü de ağacın dibinde buldum. Yorumlar gırla gidiyordu. Henri ağacın ucunun cepheye doğru kayacağını ileri sürüyordu.

– Haydi, ne anlarsın sen, dedim.

– Bu kaçınılmaz, dedi. İyi kestiremiyorsun.

* Çin Buda okulu zen ustalarından (?-849). (ç.n.)

Hanımlar tavır koymamışlardı, birbirlerinin beline sarılmış, gülümsüyorlardı. Kimi zaman karikatüre benziyorlar, ama gerçekten böyle davranıyorlar, belki farkında değiller; belki de bu, çok eskilere uzanan bir hikâye. Kısacası, her zaman böyle değiller, yazık, ama bazen böylesi de oldukça hoş.

Henri'nin gözlerinin içine bakıp sırıttım.

– Ne kadarına bahse girersin?

– OH! OH, dedi bana.

– Pekâlâ, öyleyse gözlerini iyi aç!

Traktörü çalıştırdım ve onlara kenara çekilmelerini işaret ettim. Benim hesabıma göre, biraz eğik olarak durup da son hızla gidersem, bu iş yürüyecekti. Tek umudum, zincirin kopmayacağı ya da evin yarısını alıp götürmeyeceğiydi. İçime bir kuşku düşebileceğini hissettiğimde, traktörü ileriye sürdüm.

Zincir gerilince az kalsın koltuğumdan devriliyordum. Arkamda korkunç bir çatırdama oldu, sonra toprak titredi. Traktörü durdurdum, ben yere inerken hanımlar alkışladılar.

– VALLAHİ, PAÇAYI KIL PAYI KURTARDIN, diye bağırdı Henri. YEMİN EDERİM Kİ AZ KALSIN HAPI YUTUYORDUN!

– Biliyorum... Ama neden gücümü boşa harcayacaktım ki?

Akşam olduğunda herkes bitkindi. Yalnızca odamı temizlemekle ve dama bir çadır bezi örtmekle kalmamıştık, ben ağacı yuvarlak dilimler halinde kesmiştim de. Hanımlar küçük dalları toplarlarken, Henri ile sırayla balta sallamıştık. Öğleden sonranın büyük bir bölümünü odun parçalarını taşıyıp üst üste yığmakla geçirmiştik, güneşin alnında avludan geçiyor, bir süre sonra birkaç bira kutusunu soğumaya bırakıyorduk. Çaktırmadan inanılmaz bir iş görmüştük. Neler olup bittiğini kimse gerçekten anlamıyordu.

Sabahleyin işe erken başladığım için aramızda en kirli olanı bendim, dolayısıyla banyoyu ilk önce kullanmak ayrıcalığı bana düşmüştü. Çok bitkindim. Ilık bir banyo hazırlayıp küvetin içine daldım. *Bin Bir Gece Masalları* gibiydi, gözlerimi kapamak için özellikle çok büyük bir çaba harcamam gerekmedi. Onların aşağıda aralarında konuştuklarını duyuyordum.

– Hey, biraz şu çilekliden istemez misin?

Gözlerimi açtım ve Gloria'nın küvetime kırmızı bir sıvı döktüğünü gördüm. Bu sıvı on kat gücünde çiklet kokuyor ve köpürüyordu.

– Ah, hay Allah kahretsin, diye iç çektim.

Dalga geçerek şişenin kapağını kapattı.

– Ne yani... Güzel kokmuyor mu?

– Lütfen uslu olur musun ha, dedim.

Dışarıya çıktı, ama iki dakika sonra Henri geldi.

– Oh, oh... Sen hâlâ banyoda mısın?..

– Evet, parmaklarımın derisinin iyice buruşmasını bekliyorum.

– Yumurta pişiriyorum. Benim gibi jambonlu dört yumurta ister misin?

– Evet, çok iyi.

Böğürlerine bastırıp doğruldu.

– Tanrım, ne gündü ya!.. Bu kadar işin üstesinden geleceğimize hiçbir zaman inanmazdım. Gerçekten iyi becerdik!

– Evet, eşsiz bir ekiptik denebilir.

Henri'den sonra, çok değişik bir tarzda Marlène ziyaretime geldi. Bana keyfime bakmamı, çabucak saçlarını yıkayacağını söyledi. Üstünde bembeyaz bir bornoz vardı. O, duş bölümüne girip perdeyi çekerken ben de dalgın dalgın küçük köpük yığınlarıyla oynuyordum.

– Amanın!.. Yorgunluktan ölüyorum.

– Ben de öyle.

Bir kolunu dışarıya çıkardı ve bornoz yere indi. Slipi, Alman çöreği bretzel gibi kıvrılmış durumda ortada duruyordu. Çilek suyu içinde cinsel organım bir güzel sertleşirken, o muslukları açtı. Hiç kuşku yok, yorgunluğun bunda bir rolü vardı, ama bu her şeyi açıklamıyordu. Bir an, dayanılmaz bir cinsel ilişkide bulunma isteği duydum. Bunu artık düşünmemeye çalıştım. Ama o durulanıp kurulanmıştı ve ben hâlâ aynı şeyi düşünüyordum. İşler yolunda gittikçe, uçuruma doğru gittiğimizden de o ölçüde emin oluyordum. Bu arada banyodan çıkıp giyindim ve ötekilerle birlikte bir şeyler yemek için aşağıya indim. Gece olmuştu bile. Yas tutmakta olan genç bir kadının jüponu geldi aklıma.

5 Birkaç gün sonra, gazete okurken, kitaplarımdan birinin ödül kazandığını öğrendim. Ne yazık ki ayrıntı yoktu, ucunda para olup olmadığını bilmiyordum. Az kalsın yayıncıma telefon ediyordum, ama bunu daha sonraya bıraktım, ötekiler alışverişe gitmişlerdi, ben evde yal-

nızdım, pırıl pırıl ve dingin bir öğle sonunda verandada oturuyordum, ivedi bir şey yoktu. Büyük bir bardak limonata almak için öne doğru eğildim, ödül kazandığımı öğrense, Betty'nin yüzünün alacağı şekil gözümün önüne geldi ve dalga geçtim, kuşkusuz üstüme atlayıp beni sandalyemden devirir, gözleri parlar ve bana beni yakışıklı bulduğunu da söylerdi. Ne zaman benden söz edilse, onun, Saint-Guy dansı hastalığına tutulmasa da arkamda sevinçten deliye döndüğünü duyuyordum. Yazar olarak şanslıydım. Benimle görüşmeleri reddettiğim ölçüde hakkımda yazı yazılıyordu. Kendimi ne kadar az göstersem, beni o ölçüde daha çok görmek istiyorlardı. O zamana kadar bunu çok yorucu bulmuyordum ve bu tutumum sonunda yararlı oluyordu, abartmaya gereksinimim yoktu. Gücümü iyi kullanmam gerektiğini de biliyordum, çünkü elbette, Betty benden daha çoğunu istiyordu, en çoğunu yapmamı istiyordu, kendine fazla güveniyordu. En ufak bir zayıflık belirtisi göstersem herhalde bana sımsıkı sarılırdı. Bu bir mukavemet yarışına benziyordu, kalbinden hasta olan biri için ideal bir şeydi. En büyük ödül kazanılmak isteniyorsa, en güç yol seçilmeli; yapıtların tümü için Nobel Edebiyat Ödülü'ne kadar yol uzun; insanın soluğu kesilmemeli. Rudyard Kipling'in rekorunu kırmam için bir yıldan az bir zamanım kalmıştı, hâlâ şansım vardı. Başkalarının önemsiz şeyler yazmadıklarını bana kim söyleyebilirdi?

Bu arada günler geçiyordu, ilk günlerin heyecanı yavaş yavaş azalıyordu, kısa süreli birbirini tartmadan sonra, herkes yerini alıyordu. Benim düşünceme göre, üçümüz de yarı kaçıktık, ya havlu atacak kadar büyülenmiştik ya da hiçliğin güzelliği karşısında şaşkınlıktan donup kalmıştık. Belki de zırvalayan bendim. Ama olayları biraz hissetmemiş olsam, yazgının demir yumruğunu, yırtıcı hayvan kokusunu tanıyamamış olsam, ne değersiz bir yazar olurdum ben. Bir başka yandan, bu durumdan kurtulmak için yapılacak en ufak bir jest tonlarca ağırlık kaldırmaya denk düşerdi, her türlü girişim baştan boşunaydı, bunu bilmek için allame olmaya gerek yoktu. Elbette şansınızı her zaman deneyebilirdiniz, ama bu yalnızca jest olarak güzeldi.

Döndüklerinde, Henri'yi bir kenarda sıkıştırdım, ona sigara paketimi uzattım.

– Ee, söyle bakalım... Alışveriş iyi geçti mi?

– Hım... Onları bir kahvenin önünde oturup bekledim.

– Kuzum, ikisi iyi anlaşıyormuş gibi görünüyorlar... Sen öyle düşünmüyor musun?

Mendiliyle boynunu sildi. Bana, boş boş bakarak gülümsedi.

– Bizsiz çok iyi geçinecekler sanıyorum, diye ekledim. Onlardan ayrıldıktan sonra, gerçekten hiçbir kaygımız olmayacak.

Yüzündeki gülümseme yayıldı, bakışı yavaşçacık anlamla doldu, bu sırada sıcak bir aydınlık üstümüze vuruyordu. Koluma dokundu.

– Evet, elbette, dedi. Elbette...

Birkaç saniye bir sağa, bir sola sallanıp dans ettim, ellerimi ceplerime soktum.

– İyi... Öyleyse, ne zaman istersen gideriz, dedim. Biliyor musun, burası bize iyi geldi, ikimiz de şöyle bir güzel hava almış olduk...

Herhalde ona bir başka dünyadan seslenen biri gibiydim. Beni duyuyor, ama hiçbir şey anlamıyordu. Daha önce sanki vampir ısırmıştı adamı, gözleri cam gibiydi.

– Evet, evet, canını sıkma, diyerek bana güven verdi. Neden, yapacak önemli bir işin mi var?

– Hayır, öyle değil...

Bakışı içimi delip geçti ve gücümün yok olduğunu, tüm irademin tozlar içine serildiğini hissettim. Bir elini omzuma attı, bu sırada zihnimin içini boşluk kaplıyordu.

– Sana bir şey öneriyorum, diye mırıldandı. Arabanın içindekileri indirdikten sonra, senin için iki litre bloody mary hazırlayacağım...

En yiğit olanlarımızın idam sehpasına gülümseyerek çıktıklarını anımsadım ve Henri'ye, "Anlaştık" dedim.

Bir gece, bir tilki yedi tavuğu öldürdü. Kimse bir şey duymamıştı, hele ben ötekiler kadar da duyamazdım, çünkü o gece Marlène'le düzüşmekteydim, yarı deli gibiydim, evin dibinde cehennemin tüm ejderhaları kükreseler bile duyamazdım, yaşamımın en güzel enayiliğinin içine dalmıştım; Kudüs kapıları gibi bir kalçayı, bir yanağım yanağına yapışmış ve beynim alev alev yanar durumda okşarken, oradan kilometrelerce uzaktaydım. Sarhoştum. En ufak bir özür aramıyorum, ama böyle oldu işte, diyelim ki bu işimi kolaylaştırdı, diyelim ki tırnaklarımı kemirecek ve dizlerimi karnıma çekerek uyuyacak noktaya gelmemi engelledim.

Her zamankinden daha çok içmiştik, özellikle Henri ile ben, çünkü gece buna uygundu, dışarıda çok güzel bir hava vardı. Gün ışığı durmadan kendini salmaktaydı. Rahat rahat kitaplardan söz ediyorduk,

hanımlar da odun ateşinde domuz kızartıyorlardı, et parçalarını şekerli ve biberli domates sosuna bulamışlardı ve yükselen alevler gökyüzü gibi kırmızıydı. Özel bir sonuç çıkarmak için söylemiyorum, ama edebiyattan söz ederken Henri ile ben neredeyse hep kendimizi kandırıyor, hiçbir şeyin farkında olmuyorduk ve içkilerin biri gidip öteki geliyordu. Ancak ayağa kalkıp çiş yapmaya gitmek için yolu bulmak gitgide güçleşiyordu. Ateş Henri'nin arkasında çıtırdıyordu, alevlerin başının üstünden çıktığını görüyordum.

Ne olup bittiğini tam olarak bilmiyorum, ama gece bastırdıktan pek az bir süre sonra, Henri ile Gloria hırlaştı. Ateşe biraz daha yakından bakmaya gitmiştim, korların etkisinden çıkıp ses tonunun yükseldiğini fark etmem için bir süre gerekti. Gidip bir tur atmanın sırası geldiğini düşündüm. Karanlıkta birkaç adım geriledim. Gloria "Hiçbir şey anlamıyorum" diyerek bağırıyordu, Henri ise kızın iki gram beyni bile olmadığını görmenin gerçekten kendisini üzdüğünü ileri sürüyordu. Marlène koltuğunun bir koluna piyano çalar gibi vurarak gözünü hiç ayırmadan onlara bakıyordu. Dikkat çekmeden sıvışmayı başardım, ayaklarımı kuru bir dalın üstüne basıp boylu boyunca yere uzanmamaya dikkat ettim. Evin çevresini dolaştım ve ormanın sınırında akan dereye kadar indim, başımı suyun içine daldırdım.

Su serindi. Hırlaşmak için tuhaf bir zaman seçtiklerini düşünmekten kendimi alamadım. Gece tümüyle dingindi ve Ay, tertemiz gökyüzünde en doğal haliyle parlıyordu, kokular gündüze kıyasla daha etkiliydi, neredeyse suyun kokusunu duyabiliyordum. Oturdum, bir süre dünyayı dinleyerek öylece kaldım; kimi zaman aklıma daha sonra yazacağım romanımla ilgili bir düşünce gelir, kimi zaman ilginç bir düşünce yakalarım ya da zihnimde bir imge ışıldar, ama ne yazık ki, bunlara benzer hiçbir şey olmadı; bu, her defasında olan bir şey değildir. Genellikle sarhoşken beynim asla çalışmazdı. Suyun akışını seyrettim. Hani benim de bütüne bir katkım olsun gibisinden içine çakıl taşları attım. En azından göz için dinlendirici bir şey, zihin için ise bitmek bilmeyen bir ders.

Gümüş gibi parlayan otlardan gözümü ayırmadan eve döndüm. Yolda yürürken, kuşların gece de ötmeye devam ettiklerini fark edip şaşırdım, buna şimdiye kadar dikkat ettiğimi anımsamıyordum ya da insan kırkında artık hiçbir şeyi anımsamıyordu ve her şeyi yeniden öğrenmek gerekiyordu. Sarhoştum, ama tüm bir yaşamla birlikte olan o dingin hüznü unutacak ölçüde değil; bu şu anlama geliyordu: Henüz

burnumun dibindeki şeyleri görebiliyordum, hâlâ dünyadaydım. Verandada Marlène'den başka kimse kalmamıştı ve ansızın üstüme hafif bir sis çöktü; tüm dünya, masa ve sandalyelerle birlikte, beş ya da altı metrekarelik bir alanda toplandı. Alçak bir ses "GİTME ORAYA!!" diye bağırdı. Ama ıslık çalarak gittim, birkaç basamak merdiveni tırmanıp onun yanına oturdum. Gece çevremizde sessiz ve uçsuz bucaksız bir deniz gibiydi. İnsanın, kanında birkaç gram alkolden sonra oldukça sık sık yaşadığı bir duygu.

– Tamam mı, sakinleştiler mi? diye sordum.

Bir elini saçlarında gezdirdi, bu tam da benim sevdiğim bir şeydi, gerisi de gelirse, bir kadında beni çok tahrik eden bir şeydi; sanki insanı olduğu yerde donduran bir gaz püskürtülüyordu, çok güzel, adamakıllı şehvet yüklü bir jestti. Buna karşı savaşmak için süper formda olmak gerekirdi. Marlène uzun bir iç çekti, ama ufacık bir tüyü ancak havaya kaldıracak güçteydi iç çekmesi.

– Oh, hiçbir şey bilmiyorum bu konuda... Sonunda gidip yattılar.

– Evet!.. Ama bunu tüm gece kafasında evirip çevirecek olan birini tanıyorum...

– Oh, vallahi, adam çekilecek gibi değil... Allah kahretsin, seviyorum onu, biliyorsun... Her zaman sevdim, başka türlü nasıl davranabilirim ki? Ama onunla birlikte yaşamak, Allah kahretsin, onunla birlikte yaşamak... Bunu nasıl yapabilir ki insan?

Onunla birlikte yaşamakta bu kadar güç olan ne vardı, bilemiyordum, ama böyle nazik bir konuya da girmek istemiyordum. Ayaklarımı masanın üstünde kavuşturarak başımı salladım.

– Sende beni şaşırtan bir şey var, dedim. Yalnız olmanı anlamıyorum, neden biriyle yaşamıyorsun?

Güldü, sonra çevresinde uçan küçük bir nesneyi kovdu.

– Peki ya sen, sen neden yalnızsın, neden kız arkadaşın yok?.. Ha?..

Hiçbir şey bilmiyordum. Omuz silktim.

– Hiç bilmiyorum, dedim. Öyle işte...

– Demek ki, evet... Öyle işte.

Bir an ona baktım, sonra şaşılacak bir ayıklık içinde sandalyeme yapışıp ayağa kalktım.

– Seni yalnız bırakıyorum Marlène, dedim, gerçekten çok yorgunum...

– Haklısın, dedi, ben de geç kalmayacağım.

Ayaklarımda sanki iki demir kütle, odama çıktım. Marlène'in ya-

nında çalışan o iki adam hasar gören tüm bölümü onarmışlardı ve içerisi taze odun ve reçine kokuyordu. Odun kokusu içinde uyumak hoştu, insana sağlıklı bir yaşam sürüyormuş izlenimi veriyordu. Hava biraz sıcak olduğu için tişörtümü çıkarıp bir köşeye fırlattım ve pencereyi açtım. İnsan içki içince, Tanrı bilir ne kadar çok solumak istiyor, gökyüzünün bir bölümündeki tüm havayı içime çekmeye hazırlanıyordum ki tuhaf, boğuk bir gürültü duydum, bir çana yumrukla vurulduğuna ya da boks eldiveniyle buna benzer bir şey yapıldığına yemin edilebilirdi. Bu beni şaşırttı. Kısacası, kaygılandırdı. Koridora bir göz atmak üzere dışarıya çıktım. Ortalık zifiri karanlıktı, yalnızca banyonun kapısının altından sızan bir ışık vardı ve ben elbette o ışığa doğru ilerledim.

– Hey... Tuhaf bir gürültü duydum, dedim kapıda.

Bir saniye bekledikten sonra kapıyı açtım. Marlène slipiyle ve sutyeniyle yer halısının üstünde yatıyordu, ayağa kalkmak için bir kolunu küvetin kenarına uzatmıştı. Ona doğru koştum. Oturmasına yardım ettim. Yüzü o kadar beyazdı ki, yanaklarını hafif hafif tokatladım.

– Hey! Baksana! Hello! Marlène... Ne oldu sana?..

Yüzüne üfledim, eline parmağımla art arda hafifçe vurdum.

– Hey, yanıt ver bana!.. Bir şey söyle bana!...

Yüzünü korkunç bir biçimde buruşturdu, sonra bir eliyle ensesini tuttu ve başını arkaya devirdi.

– Ayyy, dedi.

– Hay Allah, dedim, peki ama ne halt ettin sen?

Dudaklarını ısırdı, gözlerini kapadı.

– Oh, Allah kahretsin... Sanıyorum başımı yardım, diye homurdandı.

– Ama ne ile?..

– Ne ile ha... Hiç bilmiyorum ne ile... Ayaklarımı suya sokmak isterken oldu... Kaydım...

– Şimdi iyi misin? Ayağa kalkabilecek misin?

Neden o sırada onu kollarımda kaldırdığımı, neden yanıtını bile beklemediğimi ve neden bunu hiç kimsenin öğrenemeyeceğini açıklamaya kalkışsam, zaman kaybetmiş olurum. Şu bir gerçek ki, Marlène'i odasına kadar taşıdım ve onu böyle kendime bastırmış durumda tutmam bacaklarımı gevşetti. Karyolanın kenarına oturduk. Bu, yapılmaması gereken ilk şeydi.

– Göster bana... Ağrın var mı, diye sordum.

Boynunun alt kısmında kocaman bir kırmızı iz vardı. Kuşkusuz henüz biraz sersem olduğu için, hiçbir şey söyleyemiyordu. Arkasına geçip başparmaklarımla hafif hafif omur kemiklerini ovdum.

– Önemli bir şey değil, dedim. Geçecek... Önemli bir şey değil...

Arkasındayken, aynı zamanda, rahatlatmak için, omuzlarını yoğurdum. Bu yoğurma hareketine uyalım diye ikimiz de hafifçe sallanıyorduk ve ben beynimde patlayan ilk kurşunların sesini neredeyse duyabiliyordum. Bir saniye odanın tüm çevresine deli gibi bakıp uzun ve sessiz bir çığlık attım.

– Önemli bir şey değil, diye yineledim, önemli bir şey değil...

Cildi öyle tatlıydı, bir çakıl taşı gibi öyle düz ve parlaktı, sıcak ve derindi, kısacası öylesine cinsel istek uyandırıcıydı ki, açıkça yüzümü buruşturuyor, şarkı mırıldanıyor, onu sallıyor, ipin ucunu tümüyle kaçırıp şimdi tüm sırtını okşuyordum, bir tür kamikaze olmuştum, geri dönmek için artık yeterince yakıtımın kalmadığını biliyordum.

Tuvalet masasının üstünde bir güneş yağı şişesi gözüme ilişti̇ğinde bir üst vitese geçmek üzere olduğumuzu kesinlikle anladım. Kızgın bir kayışla yüzüme vurulduğunu sandım. Şişeyi bir elimle yakalayıp içindekinin yarısını çabucak omuzlarına döktüm. "Ben bittim artık" diye düşündüm, "hapı yuttum". Kulaklarım yanıyordu, tüm kaslarım gerilmişti, acıyordu, çok önemli bir karar almaya hazırlanıyordum.

Sutyeninin kopçasını o kadar kolay açtım ki, sevinçten ağlayacaktım. Güneş yağı tüm odayı kaplayan vahşice, egzotik, güzel bir koku yayıyordu, ben de gözlerimi kapayarak ellerimi göğüslerinde kaydırıyor, onları ovuyor, uçlarını avuç içlerime sürtüştürüyordum, aklımdan geçen her şeyi yapıyordum, vıcık vıcık yağın çıkardığı hafif gürültüleri kaçırmamak için kulak kabartıyordum, her defasında yüreğim hopluyordu.

Slipinin modeli çok değişikti, yanlarında birer kopça vardı. Hiç kuşku yok, sonunda mahvolmak üzere yola çıkmıştım. Sırtına yapışıp onu boynundan öptüm. Bir bölümüm kaçmak istiyor, bana yalvarıyor, beni lanetliyor, bana orospu çocuğu diyordu, ama hiç gücüm kalmamıştı, hayaletlere yakalanmıştım, haçıma doğru geriye bakmadan yürüyordum. Solumayı bıraktım. Slipinin kopçalarını ellerimle oynatıp aynı zamanda açtım. Slip bacaklarının arasına düştü. Oda belli belirsiz bir hale geldi. Kollarımı beline dolayıp yeniden soluk aldım. Sonra, bacaklarını ayırıp bir parmağımı yavaşça vajinasına soktum. Tam da bu anda, biliyorum, ruhumu şeytana satabilirdim, söylediğim doğru-

dur; her birimizin nasibini aldığına, hepimizin bir zayıf yanı, hepimizin şeytanın beynimizi ezmek için girebileceği bir yarığı olduğuna inanmak gerekir. Kimi zaman yaşamda kendinizi eliniz kolunuz bağlanmış durumda, bir arenanın ortasına atılmış olarak bulursunuz ve sizden bir şeyler yapmanız, hiç olmazsa biraz savaşmanız beklenir, bu gerçekten korkunç bir şakadır, acınız hesaba katılmamıştır, sizi tetanosa yakalanmış duruma getiren yalnızca ışıktır. Onu düzmek için yatağın üstüne devirdiğimde çok acı çeken biriydim, ne Henri'nin ne de Gloria'nın böyle bir şeyi sineye çekeceğini biliyordum, elbette ikisi de değişik nedenlerle; kendimi onların yerine koyuyordum, gerçekten ben su katılmamış bir pis heriftim; o sırada bu işin gücümü aşmış olup olmadığını, en ufak bir direnme şansımın olup olmadığını bilmek pek önemli değildi, bir erkeğin ne dereceye kadar eylemlerine egemen olduğunu bilmek pek önemli değildi, tüm bunlar insana vız gelirdi.

Biraz sonra, bir eliyle aletimi kavramış olan Marlène kulağıma şöyle fısıldadı:

– Biliyorsun, bu yaşamda gerçekten uygun olan bir yer yok.

Neyse, sabahleyin, o tilki olayı bizi bekliyordu. Diz çökmüştüm ve doğrusu ağzımın içi korkunç bir biçimde yapış yapıştı, siyah gözlük takmıştım, güneş yakıyordu beni; orada, kümesin yanındaydık, tilkinin tel kafesin altında açtığı deliğe bakıyorduk, çevremize avuç avuç tüy yayılmıştı, yanaklarımızı kaşıyorduk. Canım yalnız kalmak istiyordu, onların konuşmalarını duyuyor, ama anlattıklarından hiçbir şey anlamıyordum, pekâlâ gidip, başımı altın parıltılı esmer renkte yosundan bir halıya dayayarak derenin içine uzanabilirdim. Ağzım öyle kuruydu ki, bir pul bile yapıştıramazdım. Henri omzuma vurdu:

– Hey, yanıt ver bana... Bir başka çözüm yolu görüyor musun?

– Hayır, hayır.

– İyi... Bir kapan satın almak gerekecek.

– Pekâlâ, dedim hemen. Ben bununla ilgilenirim.

Kafa patlatmak zorunda kalmadan, enayice bir bahane aramadan, bir ya da iki saat uzaklaşmak için ideal bir fırsattı bu. Arabaya doğru yönelirken, yeniden soluk almaya başladığımı sandım. Kapının açılıp da Gloria'nın gelip yanıma oturduğunu gördüğümde hareket etmek üzereydim.

– Hey... Yahu ne halt ediyorsun sen, diye sordum.

– Vallahi, hiç kibar değilsin... Seninle geliyorum.

– Dinle, zahmetine değmez...

Radyoyu açmak için eğildi.

– Hay Allah... O kadar fazla açma sesini, diyerek yüzümü ekşittim.

– İki üç alışveriş yapmam gerek... Dönüşte geçerken beni yine alırsın.

Tüm yol boyunca dişlerimi gevşetmedim, başımı bir kez bile ondan yana çevirmedim. Güneş ağaçların gölgesine sokuluyordu ve omuzlarımın arasından çizgi halinde bir ter akıyordu. Betty'yi arka kanepede, yüzü camın arkasından art arda geçen kırlara dönük, alnı hafifçe kaygılı durumda görür gibi olmam için dikiz aynasına bir göz atmam yeterliydi. Bu çok güzel bir şeydi, benden hiçbir şey esirgenmemişti, bu çok güzel bir şeydi.

Gloria'yı bir yol ağzında başımdan attım. Yeniden buluşacağımız yer konusunda anlaştık, ona göz kırpıp sert bir biçimde ekspres yola kaçtım. Hani biraz yürüyeyim diye, arabayı kentin bir ucunda park ettim. İnsanlar arasında dolaştım. Tüm bunların benim için ne kadar ferahlatıcı, canlandırıcı olabildiğini saklamayacağım. Kaygılananın, yediği darbeler yüzünden yavaşlayanın yalnızca ben olmadığım açıktı, acı sonuçta ortak bir paydı; derdi, sıkıntısı olmayan kimse yoktu, böyle birilerini görseydim kendimi tutmasam kucaklardım.

Bir sürü dergi aldım ve bir kahvenin önünde oturup, yumurta ısmarladım. Gece neredeyse hiç uyumamıştım, günün ilk ışıklarıyla birlikte odama dönmüş ve rahat edemeyerek, her on dakikada bir gözlerimi açmıştım. Konuyu cinsel bakımdan ele alırsak, bereket versin ki böyle bir iş her gün başınıza gelmiyordu, karnımda bir tür oyuğun oluştuğunu hissediyordum ve biraz abartsam da organlarım açıktaydı. Yumurtalarımı ve soğuk bir birayı, ayrıca jambonlu bir sandviçi mideme indirip kapan almaya gittim.

Eski bir dükkâna girdim, içeride tavana asılı bir sürü nesne vardı ve bir duvar boydan boya küçük tahta çekmecelerle doluydu. Kapının üstünde bir de zil bulunuyordu, herhalde savaş döneminden kalmaydı. Tüm köşelere, hatta dükkânın ortasına bile yığılmış o kadar çok şey vardı ki, bir tür baş dönmesine tutulurdu insan ve kendi kendine, acaba dünyada bu dükkânda bulunamayacak herhangi bir şey var mı diye sorar, bir ezilme duygusuna kapılırdı. Dükkâncı çok nazik görünüyordu, yaşlıydı, gülümsüyordu, yavaş yavaş konuşuyordu, hasır şapka giymiş bir kadıncağızla ilgileniyordu, ikisi de bir ekmek kızartma ma-

kinesinin üstüne eğilmişlerdi.

"Günaydın" dedim. Onlar da bana "Günaydın" dediler. Kadın bir elektrikli kutu açacağı görmek istedi. Dükkânın içinde hava şaşılacak derecede güzeldi, neredeyse serindi; güneş, resimli yapıştırmalarla adamakıllı dolu vitrinden ve tam arkada duran mukavva tanıtım panolarından sızıp içeriye girmekte güçlük çekiyordu. Neredeyse bir denizaltı büyüklüğünde bir sinek öldürücü sıvı pompası kapının üstünde yavaş yavaş sallanıyordu, naylon iplerle asılmıştı. Kadın başını sallayarak kutu açacağını yerine bıraktı, sonra ekmek kızartma makinesini evirip çevirdi.

– Bilmem ki, dedi, yıllardır peksimet yemeye alışığım.

– Evet, elbette.. anlıyorum, dedi yaşlı adam.

Önce kadına, sonra bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Kadın makineyle ilgili prospektüsü düşürdü, ben onu yerden alıp yanına koydum.

– Oh, çok teşekkür ederim delikanlı, dedi cıvıldayarak.

Hiç kuşku yok, her şey göreliydi. Gençtim, tüm dişlerim ağzımdaydı ve Levi's kot pantolon giyiyordum, ama yine de zamanın ağırlığı üstüme çökmüştü. Soluğumu yitirmeye başlıyordum, dizlerimdeki romatizma sayesinde yağmur yağacağını önceden haber verebiliyordum, okurken gözlerim daha çabuk yoruluyordu, ellerimin üstünde çiller çıkmıştı. Kendimi daha yavaş toparlıyordum, rahat bırakılmak istiyordum, yaya geçitlerinden daha sık geçiyordum, kimi sabahlar gözlerimin altında torbalar oluyordu, bir sıçrayışta kalkamıyordum, yaşamımı düşünüyordum, kolumu çevirsem omzumda bir çatırtı duyuluyordu, gitgide gürültüye daha az katlanıyordum. Neredeyse tüm umudumu yitirmiştim, dünyaya karşı duyduğum tiksinti ona karşı duyduğum sevgiyi bastırmıştı, kimi zaman tüm bir gün bir tek sözcük söylemeden öylece kalıyordum, belleğim artık çocukluğumla ilgili olarak çok uzaklara gitmiyordu, en ufak bir şeyle eğleniyordum; olayların özüne gittiğiniz zaman sizi saran o derin, esritici, korkunç yalnızlığa daha önce bir göz atmıştım, fazla konuşan insanlar canımı sıkıyorlardı. Bu bir şeye benzemiyordu, ama sizi kırk yaşında bir adam durumuna sokan bu tür ayrıntılardı, şimdi hap kutumla yaşadığımı da unutmamak gerekirdi. İşin kötü yanı, düzelecek değildi, bunda en ufak bir kuşku yoktu, acaba yüze düzenli olarak salatalık dilimlerinden yapılmış bir maske takmak gerçekten yaşlanmayı engelliyor muydu, acaba insanlar bundan memnun muydu diye kendi kendime soruyordum.

Kadın, peksimetsiz bir yaşam düşünmeye çalışarak, o nesneyi elinde evirip çevirirken, adam bundan yararlanıp yanıma gelerek ne arzu ettiğimi, beni neyin memnun edeceğini sordu.

– Bir tilki kapanı istiyorum, dedim.

Kapanı getirmek için dükkânın arkasına gitti. Yaşlı kadın bana doğru dönmüştü, bana bakıyordu. Şapkasının kurdelesi iki yapay kiraz ve bir buğday başağı ile süslenmişti ve içeriye sızan bir parça güneş üstüne vuruyordu. Sonunda adam kapanla birlikte geri geldi, gülümseyerek onu tezgâhın üstüne koydu.

– Oh, aman ne korkunç şey, dedi kadın.

Burnumu kaşıdıktan sonra adama kapanı bir kâğıda sarmasını söyledim.

– Biliyorsunuz, diye devam etti kadın: Bu onları öldürmez, yalnızca bacaklarını kırar, doğru değil mi Georges, bundan daha korkunç bir acı düşünülebilir mi?

Georges elini alnına götürdü.

– Oh, hayır... Korkarım daha da kötüsü...

Tam bir sessizlik içinde bir sigara yakıp dumanını tavana üfledim.

– Ya, öyle mi? Daha da kötüsü ha, dedim.

İkisi de başlarını salladılar. Sokakta korkunç bir fren sesi duyuldu, ama onlar gözlerini benden ayırmadılar. İlk düşüncem bu nesneyi alıp götürmek ve sonradan düşünmekti, eve gelmeden önce paketi arabanın kapısından atmak pahasına. Ama bu da o kadar övünülecek bir şey değildi. Ne oldu bana bilmiyorum, ansızın, hoşa gitme hevesine kapıldım.

– Pekâlâ... Bakın, tamam, bu kapana gereksinimim yok, dedim. Onun yerine ekmek kızartma makinenizi alacağım.

Beni pek beğendiler. Ben böylece hayvan dostları derneğine girerken, onlar anlaşmış gibi bir tavırla bakıştılar. Dükkânda oturmak için bir sandalye bile yoktu. Adam paketimi hazırladığı sırada ayakta durdum, ama bacaklarımda hal kalmamıştı. Var olmanın güçlüğü ile grip arasındaki farkı ayırt etmek her zaman kolay değildir, ikisi de üstünüze sülük gibi yapışır. Dükkândan çıkarken yaşlı kadın beni yavaşça kolumdan yakalayarak, şöyle mırıldandı:

– Ben periyim. Bir dilekte bulunabilirsiniz, oğlum...

– Gribe yakalatın beni, dedim homurdanarak.

Daha tatlı düşüncelere dönmeden önce epeyce dolaştım. Sonra arabama binip Gloria'yı kent merkezinden almaya gittim. Onu bir don-

durmacı dükkânında buldum, dükkânın dip tarafında, kendi yaşında bir grup matrak tipin ortasındaydı, bunlar düz ve parlak yüzlü erkeklerle, çocuk gözlü, kadın vücutlu kızlardı, yaşamın bir eğlence olduğuna inanan ve hiçbir şeyden habersiz türden kimselerdi. Gloria benim geldiğimi görünce yanındaki erkek arkadaşına doğru dönüp onunla bir güzel öpüştü. Ben de durup içimden gülümseyerek tavana baktım. Enayiliklerime bir son vermenin zamanı gelmişti, neler yapabileceğimi daha önce bol bol kanıtlamıştım. Kız isterse kendini düzdürebilirdi, benim başımda başka sorunlar vardı, artık bu işe neden karıştığımı bile bilmiyordum. Sonuç olarak, biliyordum bunu, ama benim için geçmişte kalmıştı, hastaneden yeni çıkmıştım, herhalde henüz büsbütün iyileşmemiştim. Hem sonra, bir erkeğin bir kadın yüzünden tümüyle çılgınca bir iş, kendisinin sorumlu tutulamayacağı ve pekâlâ geçici bir çılgınlık nöbetine benzetilebilecek bir şeyler yapabildiği her zaman görülür.

Ötekiler beni tepeden tırnağa inceliyorlardı, bu sırada Gloria'nın arkadaşından ayrılmasını bekledim. Yirmi yaşımdayken, bize "Otuzunun üstünde birine hiçbir zaman güvenmeyin" derlerdi; ben de onlara, "Kimseye hiçbir zaman güvenmeyin" ya da "İnsanın yaşıyla uğraşmayın, ama özellikle de hayıflanmayın" demek istiyordum. Bunu içtenlikle düşünüyordum. Böyle oluyordu işte, insan kimi zaman yaşamı seviyor, kimi zaman da dünyaya düş kırıklığı içinde bakıyor. Gloria oğlanı yavaşça kanepenin arka tarafına itip bana doğru döndü. Sanki beni görmemiş gibi yaptı, bana parıltılı bir bakış fırlattı.

– Oh... Buradasın ha?

– Evet, dönüyoruz.

– Nasıl olur?.. Hemen mi?!.. Ama arkadaşlarımla daha şimdi buluştum...

– Evet, biliyorum. Hoş bir şey değil ama...

– Hey... Otursana, sana bir dondurma ısmarlayayım...

– Hayır, zamanımız yok... İşim var.

– Nasıl yani?.. Ne işi bu?.. Bir kez biraz eğleneyim...

Gerçekten eğleniyor muydu, yoksa yalnızca canımı sıkmak için mi böyle söylüyordu, bilmiyordum. Bunu düşünmek de istemiyordu canım. Ötekilerin yüzünde şimdiden neşe bozanların en kötüsü olduğumu düşündüklerini okuyabiliyordum.

– İyi, tamam, dedim. Sen bilirsin...

Ayrılıp dışarıya çıktım. O koşarak gelirken ben arabaya atladım. Kapıyı hızla çarptı. Burun delikleri daralmıştı, bir yılan gibi ıslık çalı-

yordu.

– Sakin ol, seni dönmeye zorlamıyorum. Hem arabamı parçalamak için bu bir neden değil.

Bana öfke dolu bir bakış fırlattı, sonra kapıya doğru dönüp kolunu avucunun içinde sımsıkı tuttu ve yeniden öfkeyle çarparak kapattı. Sanki bir uçak ses duvarını aşmıştı, camın hâlâ kırılmamış olmasına şaştım. Hiçbir şey demedim. Arabayı çalıştırıp yavaş yavaş park yerinden çıktım.

Sabah olur olmaz pis bir günün kendini belli ettiğini anlamıştım, olaylar çaresiz bir hal alıyordu, görünüşe bakılırsa makine ciddi olarak bozuluyordu. En azından Gloria ile olan sorunları çözmeye çalışabileceğimi düşündüm, bu bana çok karmaşık görünmüyordu. Bir kolumu ona doğru uzatıp çenesini tuttum, sinirli bir biçimde kolumu geri itti.

– Allah kahretsin, dedim, bana surat asmayacaksın, bunu bana yapmayacaksın değil mi?..

Bir sigara yaktı. Dosdoğru önüne bakıyordu, içine kapalıydı, bacaklarının üstüne güneş vurmuştu kocaman bir leke halinde. Arabanın direksiyonu parmaklarımdan kayıyordu, hava sıcaktı.

– Dinle, dedim, senin için ne ifade ettiğimi pek iyi bilmiyorum...

Sert bir biçimde döndü. Beyazdı ve bir taş gibi soğuktu.

– Bu çok karışık bir şey değil, dedi cızırtılı bir sesle. Annemi düzen bir herifsin.

Rahat, uzun bir virajı almak üzereydim. Az kalsın bir hendeğin içine devriliyordum.

6

İki gün sonra dünya başımıza yıkıldı. Korkunç bir şey oldu. Evet, korkunç bir şey. Bu kez aldığım hapların günlük miktarını iki katına çıkardım. Kan ter içinde kaldık. Göğsüme şiddetli darbeler indirdim, ağlayıp sızlandım, karanlıkta homurdandım, ama buraya gelmemen gerektiğini pekâlâ biliyordun, yakında korkunç bir şeyin olacağını biliyordun dedim kendi kendime, bir fırtınanın kopacağını hissetmiştin, bu sizi tehdit ediyordu, ama hiçbir şey yapmadın, Henri ile birlikte Gloria'yı annesine götürmeye karar verdiğinde bir bacağın kopmuş olsaydı daha iyi olurdu.

Pikniğe gitmek yine de çok güzel bir düşünceydi. Gloria ile yaptı-

ğım o kısa konuşmadan sonra hava ciddi bir biçimde ağırlaşmıştı ve biraz rahatlamak, gölgede, ağaçların dinginliği içinde oturma fırsatının üstüne atlamak gerekiyordu. O kümes işi için iki gün boyunca kendimi harap etmiştim, ellerimin derisi soyulmuştu. Henri bana bu tilki olayı yüzünden biraz kafayı yiyip yemediğimi, kendimi neden boğazlanmış o yedi tavuk yerine koymadığımı sormuştu, ama sesimi çıkarmamıştım. Ne olursa olsun bunu, bu sözleri saçma buluyordum. Kazma ve kürekle, kafes hizasında, yaklaşık elli santimetre derinliğinde bir çukur kazmaya başladım, kümesin çevresi de altmış metre kadardı, "Çalışırken beni rahat bırakın, gelecek romanım üzerinde düşünmek istiyorum" dedim. Üzüntüden, sıkıntılardan, çöküntüden kurtulmak için bir güzel terlemenin, canını çıkarmanın benzeri hiçbir şey yoktur.

Tilki aklımdan hiç çıkmıyordu ve ilerledikçe, telleri çukurun içine yayıyor, art arda birbirine tutturuyor, çukuru arkamda yeniden kapatıyor, ayaklarımı birleştirip sıçrayarak toprağı yığıyordum. Kısacası kan ter içinde kalmıştım, güneşin altında donla çalışıyordum ve akşama kadar da gevşemeden çalıştım. Akşam, tüm yemek boyunca, ölü gibiydim, ötekiler benim bu şekilde canımı çıkarmamı gülünç buldular, ama ben istediğimi elde etmiştim, birazdan yorgunluktan yıkılacaktım, gerisi bana vız gelirdi, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Merdiveni kesinlikle çıkamayacağımı sandım. Yatağımın üstüne devrildiğimde, büyük bir karanlık çukurun içine dalıyormuşum ya da başım giyotin sepetinin içine yuvarlanıyormuş gibi geldi bana.

Ertesi gün erkenden iki büyük şişe madensuyu ile oradaydım, turp gibiydim, ellerimdeki kabarcıkların üstüne delikli yara bantları yapıştırmıştım. Yaptığım bu işin tek kınadığım yanı, kendini göstermiyor olmasıydı, nankör demeyeyim de biraz kapalı bir işti, oysa ben göğe doğru yükselen bir şey yapmak, onlara bunun numara olmadığını göstermek, gerçekten bitkin olmak için bir neden bulunduğunu, akşam, canımın konuşmak istemediğini göstermek isterdim. Tavuklar çalıştığım sırada beni görmeye geliyor, horozlar biraz geride duruyorlardı, insan burada kendini bir akıl hastanesinde, tam bir alıklar ülkesinde sanırdı. Ara sıra, kimseyi görmüyorsam, kafese bir tekme sallıyordum, bazı tüyler uçuyordu. Bundan yararlanıp birkaç yudum su içiyor, alnımı bir havluyla kuruluyordum.

Bu işe, çaba ve yalnızlık tüm sorunlarıma bir çözüm getirir umuduyla sarılmıştım, ama öyle olmamıştı. Düşüncelerimi yerli yerine oturtamıyordum, dikkatimi sürekli olarak bir dakika onlar üzerine top-

layamıyordum, kazıyor, kazmalıyor, ot tutamlarını fırlatıyordum, ama zihnimde en ufak bir ışık parlamıyordu. Böyle boktan bir işe burnumu sokmak için gerçekten kafamda ne vardı diye kendi kendime soruyordum, düş görmediğimi kendime kanıtlamak için çaba harcamak zorundaydım, bu derece enayi olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum, ben ki en büyük edebiyat ödüllerine göz dikmiştim, ben ki falan ya da filan şeyin umuduydum. Aslında ben yalnızca kendi mezarımı kazmaya yarayan biriydim, işte gerçek buydu.

Tüm bunların bana yararı ötekilerden uzunca bir süre kaçmak olmuştu. Gördüğüm kadarıyla Henri'nin hiçbir şeyden haberi yoktu ve tam da karanlık çökmeden bana bir bira getirdiği sırada neşeli bir hal alıyor, bu işin içinden iyi çıktığımı gördüğünü, beni fazla göremediklerini, bana ne olduğunu bilmediğini söylüyordu. Ben onun içini rahat ettiriyor, küreğin sapına dayanıp biramı başıma dikiyor, alacakaranlığı çocuksu bir gülümsemeyle karşılıyordum. Gloria açıkça benimle karşılaşmak istemiyor, sofrada geçirdiğimiz kısa süreler boyunca bakışlarımdan kaçıyordu, Marlène'in ise keyfi adamakıllı yerindeydi, benimle normal şekilde konuşuyor, şakalaşıyor, her zamanki gibi gülümsüyordu, öyle ki kendi kendime acaba bu aynı kadın mı, kendisiyle o işi yaptığım bu kadın mı diye soruyordum. Sonunda esnemeye başlıyor, parmaklarımı gözlerime sokuyor ve bacaklarımı sürüyerek yatmaya gidiyordum. Elbette bombayı etkisiz hale getirmenin bir yolu vardı, ama tik tak sesleri beni dondurup bırakıyor ve her saniye bana son saniyeymiş gibi geliyordu, ne var ki bunu bir öteki, sonra yine bir öteki izliyor, oysa hiçbir şey olmuyordu, benden tam olarak ne bekleniyordu? Bu boktan tavuklar için gerçek bir saray yapmam mı?

Pikniğe bir cumartesi sabahı çıkıldı. Kümes işi bitmişti ve ben çok geç kalkmamıştım, ama onların üçünü de bu kadar erken saatte mutfakta bulmak beni şaşırttı, gözlerimi faltaşı gibi açtım.

– Hey gidi şanslı adam, her şey hazır, dedi Henri. Ben de seni almak için yukarıya çıkmak üzereydim.

İşin en inanılmaz yanı da evde tatlı bir keyifli havanın var olmasıydı, Gloria bile bu şaşkın halimin karşısında birazcık gülümsemişti. Gık diyemedim.

– Senden istenen tek şey, diye ekledi Henri, arabaya kadar gitmen. Sana açıklama yapacağız...

Hava serinleyebilir düşüncesiyle hafif kazaklar aldık yanımıza, Henri direksiyona geçti ve kente arkamızı dönüp ormana daldık. Hen-

ri, bir kolunu kapıdan dışarıya sarkıtmış, ıslık çalıyor, hanımlar ise arkada bir mayo kataloğu üstüne eğilmiş, aralarında konuşuyorlardı; zor inanabiliyordum bu duruma, gözlerimi kapatıyor, sonra yeniden açıyordum. Henri böğrümü dirseğiyle dürttü:

– Hey... İnşallah uyanırsın, şimdi uyumanın sırası değil...

Dudağımın bir ucunu ısırdım. Bugünün neşesini kaçıran kişi olmak istemezdim, bu güzelim sabahın tadını kaçırmaktansa gitmekte olan arabadan atlamayı yeğlerdim. Mercedes ormanın içinde hızla ilerlerken güneşli bir düzlüğe gelmişim gibi bir duyguya kapıldım. Bir bacağımı altıma alıp bir kolumu da Henri'nin koltuğunun arkalığına uzattım.

– Sana itiraf edeyim ki, o işten sonunda gına getirmek üzereydim, dedim iç çekerek. Bitirmiş olduğuma sevindim.

Henri, ağzının ortasında duran, azıcık kalmış purosu, bana doğru dönüp gözlerini kısarak yüzüme baktı, bu sırada gömleğinin bir kolu rüzgârda şaklıyordu.

– Evet. Bence bu bir roman üzerine tuhaf bir düşünme biçimi.

Ayaklarımın dibinde duran iki bira kutusunu aldım. Hâlâ soğuktular, onları açtım.

– Bilmiyorsan konuşma, dedim. Roman bedensel bir şeydir. İnsanın çaba harcaması gerekir.

– Evet, bu beni şaşırtmıyor...

Birer yudum bira içecektik ki, Marlène omzuma vurdu.

– Nedir o içtiğiniz ha? Hanımlara yasak olan bir şey mi?

Arkaya doğru pırıl pırıl bir gülümseme yolladım, başlangıç için onlara kendi biramı uzattım.

– Aman Tanrım... Sanıyorum bu piknik bayağı iyi başlıyor, diyerek şaka yaptım.

Birlikte geçirdiğimiz o son saatlerin harika anısını saklıyorum hâlâ belleğimde. Birlikte diyorum, yani Henri, Marlène, Gloria ve ben, dördümüz söz konusu. Kuşkusuz, sonradan meydana gelen olaylar bu anıya özel bir belirginlik, hafif bir donukluk verdi, kısacası kafa yormak istemiyorum; diyelim ki bu, çok hoş, son derece tatlı bir anı. Arabayı bir yolun sonuna park etmiş, kollarımız torbalarla yüklü olarak, bir süre yürümüştük. Hava çok fazla sıcak değildi, gökyüzü yarı saydam ve parlak yeşil renkteydi, hepimiz içmiştik ve şort giymeyen yalnızca

bendim, bana zaman bırakmamışlardı.

Kendimize gölge ve aydınlık karışımı çok güzel bir köşe bulduk, çünkü hanımlar bronzlaşmak istiyorlardı, beylerin ise böyle bir niyeti yoktu. Aralarına küçük yabani çiçekler serpilmiş, havada uçuşup duran böceklerden, o Allahın cezası sineklerden tamamen yoksun, çok sık otların üstüne yerleştik. Ormanın ortasındaydık. "İnsanlardan uzak, dünyanın çirkinliğinden uzak burası" demişti kıkırdayarak Henri, örtüyü yayarken.

Şimdi adlarını unuttuğum çok güzel yemekler hazırlamışlardı, bunlar ille de karışık olmayan, ama tadı çok hoş şeylerdi, isterseniz mayonez ilave edebiliyordunuz, Henri beş tüp mayonez getirmişti. İnanılmaz bir huzur kaplamıştı içimi. Elbette, henüz tam bir huzur söz konusu değildi, Gloria'nın bakışlarında bir an yabanıl bir pırıltı yakalayabilirdim, elbette İsa'ya özgü bir arılık da söz konusu değildi, öyle uzaktan geliyorduk ki, gündüzü de gecesi de vardı bunun. İyimser olmuştum, her şeyin düzelebileceğini görüyordum. Yemeklerden geriye fazla bir şey kalmadı, neredeyse hepsini silip süpürdük.

Sonra otların içine uzandık, gökyüzünü ve aydınlık yerlerden geçen kuşları seyrederek tembellik ettik, keyiften iç çekmemek için insanın kendini tutması gerekiyordu, burası tümüyle sessizdi. Bir dirseğimin üstünde dikelip bir kutu bira almak için çok büyük çaba harcadım. Ötekiler az çok uyumuşa benziyorlardı. Sıradan bir birayı bir şişe bal şurubuna döndürmenin bir yolunu biliyorum, ama daha önce biraz içmek gerek. İçtikten sonra da sanki son soluğumu verdim.

Gözlerini ilk açan ben oldum. Gloria orada yoktu, ötekilerse yerlerinden kımıldamamışlardı. Saat aşağı yukarı altıydı. Oturup uzun uzun gerindim, başımı salladım, sonra bir sigara yaktım, dizlerimi çenemin altına dayadım. Sıcaklık açıkça azalmıştı. Ormandan hafif bir mantar tadıyla birlikte biraz serin hava geliyordu. Kendi kendime, bak dedim, bu akşam onlara yemeği ben hazırlayacağım, kremalı spagetti ile cevizli salata yapacağım.

– Evde parmıcan peyniri kaldı mı, diye sordum.

Marlène karnının üstünde yuvarlandı, Henri bir elini saçlarında gezdirip onları yeniden düzeltti.

– Hayır... Pek kalmadı, dedi esneyerek.

Ayağa kalktık. Marlène arkasına dönerek şortunun tozlarını silkti. Bir guguk kuşunun öttüğü duyuldu.

– Duyuyor musunuz, dedi. Yarın fırtına çıkacak... Gloria nerede?..

Gözlük camlarımın üstüne biraz hohlayıp, onları tişörtümün bir köşesiyle ovarak özenle parlatıyordum, Marlène'e bakarak bir omzumu yukarıya kaldırdım:

– Hiç haberim yok... Herhalde buralarda geziniyordur...

– Bak, belki kalmıştır, sana çok mu gerekli, diye sordu Henri.

– İki yüz elli gram...

– Hım... Tam o kadar kalmıştır...

Marlène bizden ayrılıp ağaçlara doğru gitti.

– Gloria! Gloria! diye seslendi.

Henri ile ben eşyaları topladık.

– Olmazsa, buzdolabında güzel bir parça gorgonzola var. O da iyidir...

– Evet... Sen daha önce gorgonzola rendelemeyi denedin mi?

– GLORIA! GLORIA! diye bağırıyordu Marlène.

– Görüyorsun, diyerek iç çekti Henri, tam yola çıkacağımız sırada gezmeye gitmek bizim aklımıza gelmezdi. Bu kadınların tümü birbirinin aynı.

O andan başlayarak sanki ekspres trenle cehennem yolculuğuna çıktık. Önce bir ağızdan bağırdık, ellerimizi ağzımıza götürüp boru gibi yaparak seslene seslene çevrede biraz yürüdük, ama Gloria'nın, mutlu bir yüzle, elinde büyük bir çiçek demeti, geldiğini görmedik, bakıştık ve yavaş yavaş ormanın genişliğini fark ettik. Haykırışlarımızı izleyen sessizlik gitgide daha derin, daha iç karartıcıydı ve ciddi olarak korkmaya, kaygıdan sararmaya başladık. Koşuyor, duruyor, alçak bir dalı kaldırıyor, Gloria diye bağırıyor, sövüyor, terliyor, kulak kabartıyor, yumruklarımızı sıkıyorduk ve tüm bu karışıklık kaygımızı şiddetlendiriyordu. Soluk soluğa kaldık, alınlarımız ıpıslaktı. Henri, bir yanını tutarak, bir ağaca yaslandı.

– Allah kahretsin... Belki de kayboldu, dedi yüzünü buruşturarak.

Gözlerimi havaya kaldırdım, gece bastırıncaya kadar iki saatten biraz az zamanımız kalıyordu. Yaklaşık ellişer metrelik aralarla yayılarak aramaya devam ettik, bir yandan çevremdeki ormanı inceden inceye yoklarken, aklıma bir düşünce geldi; kız, yalnızca çekip gitmişti, kapıyı çarpıp gitmişti. Bunu düşündükçe, sağlam yere ayak bastığımı hissediyordum, elbette, o olayın düzeleceğini sanmakla hata etmiştim, başka türlü sonuçlanamazdı. Yanılmadığıma neredeyse emindim, daki-

kalar geçtikçe de bu gerçeklik beni sarıyor, beynimde aydınlanıyordu. Bu tam da Gloria'nın tarzıydı, bunu yapabilirdi. Otların üstünde yemek yiyip sohbet ettiğimiz sırada bana gizlice tuhaf tuhaf bakmalarını şimdi anımsıyordum, ama tüm yemek boyunca öyle keyifliydim ki, hiçbir şeyi görmemiştim. Şimdi gözüm açılmıştı. Ormanı durmadan tarayabilirdik, geceyi saçmalamakla, aramakla, gırtlak patlatmakla geçirebilirdik, böylesi boşuna zaman harcamaktı. Şu saatte, Gloria herhalde evden eşyalarının tümünü almıştı ve ilk trene atlamak üzereydi. Bu bir bakıma içimi rahatlattı. Düşüncemin özünü onlara anlatmak üzereydim ki, Henri korkunç bir çığlık attı, insanın kanını donduracak derecede bir bağırtıydı.

Neredeyse uçar gibi ona doğru koştuk. Ben gelmeden bir kez daha bağırdı, yaprakları titretecek kadar güçlü bir çığlıktı şimdiki. Marlène'le aynı zamanda yanına ulaştım, heykel gibi donup kaldık. Elinde Gloria'nın eşyalarını tutuyordu; şortu, tişörtü, slipi vardı, bağırarak kuşları ürkütmüş olmalıydı ki artık hiçbir ses duyulmuyordu; ormanın tam ortasında, güneş batarken biraz özel bir aydınlık içinde kalmış, sessizlik içine gömülmüştük.

Marlène eşyaları Henri'nin elinden aldı, bağrına bastırıp bize sırtını döndü. Henri ölü gibi beyazdı, birden on yıl yaşlanmıştı.

– Oh, aman Tanrım, dedi inleyerek.

Ben, ne olur ne olmaz diye, iki hap aldım ve hâlâ ellerimi kımıldatabildiğimi gördüm. Bulunduğumuz yerde solunacak çok hava yoktu.

– OH, AMAN TANRIM, diye bağırdı yeniden Henri. Bir ağaç kütüğüne korkunç bir yumruk indirdi, sonra Marlène'in üstüne sıçrayarak onu omuzlarından tuttu.

– Dinle beni!.. Bana bak, dedi.

Kadını hafifçe salladı. Bu sırada o iki hapın boğazıma takıldığını fark ettim ve onları zorla yuttum.

Marlène gözlerini Henri'ye doğru kaldırdı.

– Hemen arabaya koşmalısın, dedi Marlène'e Henri boğuk bir sesle. Anlıyor musun beni?.. Arabayı kullanabilecek misin?..

Marlène dudaklarını ısırdı.

– Çabuk ol!.. Bulabileceğin tüm aynasızları getir, anlıyor musun beni, acele et!.. Ormanın tüm bir aynasız ordusuyla kaynadığını görmek istiyorum, KIÇLARINI KIMILDATMALARINI İSTİYORUM!!!

Marlène'i neredeyse sesiyle havaya kaldırdı. Kadın bir elini ağzına

götürdü, sonra öylece koşarak gitti. Henri bana doğru geldi, yüzü hemen hemen tümüyle öfkeden parlıyordu, ama çenesi sarkmıştı.

– O herifi ellerimle öldüreceğim, diye mırıldandı.

– Hay Allah! Bir dakika bekle beni, dedim çılgın bir sesle.

İleriye doğru fırladım, ağaçların arasından bir top güllesi gibi gidip Marlène içine daldığı sırada arabayı yakaladım. O, gaza basarken kapıya bir tekme attım.

– ALLAH KAHRETSİN!.. BEKLE, diye bağırdım.

Camın arkasından başını görebildim. Eğer sokakta rastlamış olsaydım, tanıyamazdım, beni korkuturdu. Elimi kaldırıp ona avucumun içini gösterdim, sonra gidip arka bagajdan cep lambamı aldım; su geçirmez kocaman bir siyah lambaydı, yanımdan hiç ayırmazdım, onunla geceleyin her şey görülebildiğine göre, onsuz kalmak hoşuma gitmezdi, insan karanlıkta beş para etmezdi, sanki kanatları koparılıp pencereden sokağa atılan bir sinek gibiydi. Lambayı bir elimle yakalayıp bagajı şiddetle kapadım. Mercedes gayet iyi kalktı.

Birkaç saniye içinde uzaklaşmıştı bile. Park lambalarının, o kırmızı nesnelerin yandığını gördüm. Ama hava hâlâ biraz aydınlıktı, göz kararıyla, üç çeyrek saatten önce kararmazdı. Henri'ye doğru son hızla koştum. Bu çıldırtıcı kaygının baskısı öyle güçlüydü ki, yanına gelirken az kalsın sinirimden zırlayacaktım. Henri de bir bölümü şortundan dışarı çıkmış gömleğinin eteğiyle ve beyaz, kıllı uzun bacaklarıyla gülünç bir haldeydi. Bir tek sözcük söylemeden yola koyulduk, ama biraz sonra cehennemlikler gibi bağırarak, zırlayarak koşup durur olmuştuk.

Burası öyle ufak bir orman değildi. BÜYÜK bir ormandı ve hava kararmaya başlıyordu. Soluk soluğa kalıp durduk. Ben bundan yararlanıp cep lambamı kontrol ederek çalıştığını gördüm. Henri başını geriye atıp bir ağacın dibine oturdu, öyle ter içinde kalmıştı ki, avize gibi parlıyordu. Ben de ondan iyi durumda değildim. Can çekişen gün ışığı içimizi kaplayan âcizlik duygusunu tümüyle güçlendiriyordu. Gloria'nın yalnızca giysilerini bulmuş olmaktan daha tüyler ürpertici bir şey düşünülemezdi. Bu birkaç kumaş parçası öyle korkunç bir anlam taşıyordu ki, hıçkırık tutmadan düşünülemezdi. Burnumun üstünde boylu boyunca akan çizgi halindeki terden yakamı sıyırdım. Arazi inişli çıkışlı berbat bir hal aldığı için yorgunluktan bitmiştik. Bir yandan, tırman-

mak için canımız çıkıyor, öte yandan, düşmemek için yavaşlıyorduk. Henri yüzünü ekşiterek ayağa kalktı, sonra cep lambasının ışığıyla ormanı taraya taraya yeniden yola koyulduk.

Şimdi artık koşmuyorduk, artık koşamıyorduk. Artık ikide bir Gloria'yı çağırmamamız gibi, yorgunluk da bizi dinginleştiriyordu, hem bağıra bağıra boğazımız kanamıştı. Bir dereden geçmeden önce yeniden mola verdik, titreyen bacaklarımızla derenin suyundan litrelerce içtik. Böyle bir koşmadan sonra ölmezsem, hiçbir zaman ölmem dedim kendi kendime.

– Peki ama Tanrım.. ne halt ediyor bunlar, dedi Henri geveleyerek.

Nerede bulunduğumuz konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Marlène gözden kaybolalı iki saati haydi haydi geçmişti ve tüm bu süre boyunca ormanda, arkamıza bakmadan, gözü kapalı, hızla gittik. Kısacası, tümüyle kaybolmuştuk ya da bana bal gibi öyle geliyordu, ama bunun kaygı verici bir şey olmadığını, çok önemsiz olduğunu sanıyordum. Ağzımdan hâlâ sular sıza sıza, gelip Henri'nin yanına oturdum, bir elimi omzuna attım.

– Belki gelmişlerdir, dedim. Belki her yanı arıyorlardır...

Elinin kan içinde kaldığını fark ettim, parmaklarının ucundaki tüm deri kalkmıştı ve küçük parçalar sarkıp sallanıyordu. Cep lambamı almayı düşünmüş olmam bir mucizeydi, ama gece de zifiri karanlık değildi, gökyüzünde herhalde en azından ağaçların tepesine sanki sıvı halinde gümüş fışkırtacak kadar bir ay parçası vardı ki, buralardan ölgün bir ışık sızıyordu. Yer yer, dere sıçrıyordu, biz de yorgunluktan yarı ölü gibiydik. İyiydi bunlar, ama insanın kafasını karıştırıyordu.

– TANRIM!.. AMA BEN DÜŞ GÖRÜYORUM, diye bağırdı Henri.

Bir sıçrayışta kalkıp çevresine baktı. Ellerini başının arkasında kavuşturdu, dirsekleri önde olmak üzere.

– Gerçek değil bu, diye mırıldandı.

Ellerime su alıp yüzüme çarptım. Ne yazık ki böylesi, doğru olan tek şeydi. Bunun ona inanılmaz gibi görünmesini anlıyordum, hatta insanın düşünemeyeceği şeyler vardır. Gloria'nın başına gelmiş olabilecekleri özellikle düşünmek istemiyordum, bu imgelerini büyük bir öfkeyle zihnimden kovuyor, artık hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Burnumdan soluyarak ayağa kalktım. Henri'ye bakmak istemedim.

Cep lambamı çevrede dolaştırdım.

– Bu taraftan, öyle mi sanıyorsun- diye sordum.

Ormanda, en ufak bir karayoluna, en ufak bir yola rastlamadan, saatlerce dolanıp durduk, burası sanki ülkenin yarısını kaplıyordu ve sonunu hiçbir zaman göremeyecektik. Sessiz ve gergindik. Ara sıra beş dakika çöküyor, sonra büyük bir hevesle, herhangi bir yönde, kafamızı yormadan yola devam ediyorduk. Henri genellikle önde yürüyordu, lambayı ona vermiştim. Kızını çağırmak için durduğunda ben karanlıkta kalıyor, sesi boğuklaştığında başımı öne eğiyordum; bu, birkaç kez gerçekleşti.

Tehlikeli bir inişte sağa sola tutunarak iniyorduk ki, benim tuttuğum tek ağaç dalı, bir tür ölü dal, kırıldı. Boşluğa düşerken kanım dondu, kocaman simsiyah bir ağzın beni içine çektiğini sandım. Bacaklarım başımın üstünden geçti ve havada döndükten sonra en aşağıya düştüm. Yosundan bir yatağın üstüne inmiş olmama karşın, soluğum kesildi. Henri yardımıma koştu.

– Hey! İyi misin? Bir yerin kırılmadı ya?..

– Aman Tanrım... Tüh be!.. Gördün mü olanı, ha?

Kalkmama yardım etti, ben de bir yerimde ağrı sızı var mı yok mu anlayayım diye biraz kımıldandım, yalnızca bir dirseğim sıyrılmıştı. Yeniden yola çıkabilirdik. Henri'ye yeşil ışık yakmak için başımı ona doğru kaldırdım ve karşımda benzi atmış bir adam, sessizce yüzünü gözünü buruşturan ve tir tir titreyen bir hayalet buldum. Bunu görmek beni mahvetti.

– Üşüyor musun? diye sordum.

Yanıt vermedi. Hareket etmeyi bırakır bırakmaz omuzlarımıza adamakıllı bir nem çöküyordu. Hele onun şortla olduğu ve yaşına göre de daha çabuk üşümesi gerektiği cabası. Benim de soğuktan derim pütür pütür olmuştu. Bir saniye daha fazla düşünmeyip eğilerek yerden kuru bir dal aldım.

– Ateş yakacağız, dedim.

– Olmaz... Zamanımız yok...

Gözlerimi diktim. Gitmek istemiş olsaydı, onu gebertir, sonra bu halini görmesini isterdim.

– Olur. Zamanımız var. Şaka etmiyorum.

Tamamen bitmişti, ama beyni hep aynı mesajı veriyordu, bu beyin onu uçurumun kenarına götürmeye hazırdı.

– Devam etmemiz gerek, dedi kişiliksiz bir sesle.

Ama orada dikilip duruyordu, bundan yararlanıp gözümü ondan ayırmadan biraz odun toplamak için vakit buldum.

– Çabucak ısınır, sonra gideriz.

Ben ateşe bir avuç dolusu çalı çırpı atarken o da titreyerek çevreyi inceledi.

– Gel, gelsene, dedim.

Gidip onu getirdim, ona bir kolumla sarıldım, ateşin yanına oturduk. Dinlenip kendimizi toparlama zamanıydı, bu ya şimdi olurdu ya da hiçbir zaman olmazdı. Gözünü ayırmadan alevlere boş boş baktı. İki sigara yaktım, sonra sırtını ovuşturdum. Benim saatime göre, vakit sabahın ikisiydi, ikiyi on geçiyordu. Yüzyıllardır koşup duruyormuşuz gibi geliyordu bana.

– Dinle beni... İlk yola çıktığımız yere geri dönmeye çabalamalıyız, dedim yavaşça. Böylece bir öneride bulunmuş oldum. Aynasızlar ne yapıyorlar, gidip bakmalıyız...

Başını öteki yana çevirdi, sonra yeri yumruklamaya koyuldu düzenli bir biçimde, ama bu sürüp gitmedi. İki gözü iki çeşme ağlamaya başladı başını bacaklarının arasına eğerek. Daha önce böyle ağlayan birini hiç görmemiştim, boğazım adamakıllı düğümlendi, dudaklarımı ısırdım. Yanına çömelmiştim ve her inlemeden sonra gözlerinden gerçek bir yaş selinin fışkırdığını görüyordum. Elimi omzuna atmak istedim, ama sonunda ayağa kalktım ve ateşe birkaç parça odun attım. Bu gidişle, gömleğinin önünü kurutması gerekecekti. Onun için yapabileceğim şey ateşi besleyip söndürmemekti.

Henri dinginleştiğinde alevler başımın üstüne tırmanıyordu. Birazdan pişmiş elmalara benzeyecektik. Yaklaşıp ona yeniden bir sigara verdim, çünkü aslında, ne olursa olsun, bir insan çok uzun süre tütünsüz kalamaz.

– Biliyor musun? Herhalde epey uzaktayız. Haber almaya gitsek daha iyi ederiz.

Normal zamanda olsa gülmekten katılırdım. Bir şeyler eklerdim, elbette derdim, hemen dönelim, bundan daha kolayı yok!.. Oysa gerçek, evet gerçek şu ki kaybolmuştuk, yalnızca kaybolmamıştık ya da yüksük kadar bir yerde kaybolmamıştık, ne yazık ki hayır, bu, yüz kez daha beter bir şeydi; büyük, derin, uçsuz bucaksız bir ormandaydık, eğer o kuru ot yığını içinde iğne arama öyküsünü düşünürseniz, her birimiz bir iğneden daha küçüktü. Hangi yöne gideceğimizi bile nasıl bilebilirdim? Haber almaya gitmek için ne yapacaktık?.. Yürürken yola herhangi bir şey serptiğimi anımsamıyordum.

Henri'nin yanına oturdum. Ateş çıtırdıyordu, ağaçlar çevremizde

dans ediyorlardı. Zaman durmamıştı, küçük dalgalar halinde ilerliyordu. Bu, geçici olmasına karşın çok özel bir duyguydu, ama kafam not alacak durumda değildi, bununla uğraşamazdım. İyice düşünmem gerekiyordu, ormandan çıkmak için bir çare bulmak gerekiyordu. Sonra da Gloria ile ilgilenirdik. Ama her şeyden önce buradan çıkmalıydık. Olayları sırayla ele almalıydık. En korkunç karabasanlarımda bile böyle boktan şeyler yaşamıyordum. Henri ile göz göze gelmek istedim, bana iyi gelebilecek bir şey istedim ve ona doğru döndüm. Yan yatmıştı ve uyku onu olduğu yerde, yüzünü buruşturmuş haliyle dondurmuştu.

7 Buradan kurtulmak için bize tam iki gün gerekti. Ben buna inanmakta güçlük çekiyorum. Başıboş dolaşmakla, güçlükle yürümekle, ağaçların altında saçma sapan şeyler söylemekle geçen kırk sekiz saat. Tırmalanmış, kirlenmiş, çamur içinde kalmış, gücü tükenmiş ve sona doğru neredeyse umudu kırılmış durumda. Bacaklarımız yorgunluktan titreyerek. Karayoluna çıktığımızda hava kararıyordu. Bir arabanın geçmesini bekleyip yolun kenarına oturduk. Ansızın büyük bir gökyüzü parçası görüp bundan yararlanabilmiştik. Ağaçlardan kurtulmuştuk, dekor değişmişti.

İlk kez şans bize gülmüştü, geçen ilk araba durdu. Direksiyonda bir genç vardı. Halimiz onu kaygılandırmadı, bizimle dalga geçmeye başladı:

– Bahse girerim ki, hareket halindeki bir trenden atlamışsınız, diyerek şaka yaptı.

Ben onun yanına oturdum, Henri ise arka kanepeye yığıldı. Günün son ölgün ışıkları içinde o güzelim eski uygarlığa doğru yola çıktık. Gence kaybolduğumuzu anlattım. Ona "Yanınızda bir yol haritası yok mu?" diye sordum.

– Bahse girerim ki bu bir televizyon şakası, diyerek kızdı.

– Hayır, dedim.

Haritayı hemen aldım, genç bana nerede olduğumuzu gösterdi. Çabucak bir hesap yapıp Henri'ye doğru döndüm.

– Çıkış noktamızdan en aşağı otuz kilometre uzaktayız.

– Evet... Peki neden daha hızlı gitmiyoruz?..

– Hey, beyler!.. Anlaşılan aceleniz var!..

Bir çeyrek saat sonra aynasızların yanındaydık. Üç kişiydiler. Genç olan ikisi bir masanın üstünde yarış sonuçlarını inceliyordu; meşin gibi cildi ve kır saçları olan orta yaşlı, uzun boylu üçüncüsü ise dip taraftaydı. Bir elinde bir bira şişesi vardı ve koskocaman bir sandviçi ısırmaya hazırlanıyordu. Bir süredir hiçbir şey yememiştik. Henri terliyordu, benim de sağ baldırıma kramp girmek üzereydi.

– Bakar mısınız, dedim başımı öne eğerek.

– Hey, bekleyin, dedi yaşlısı. Ormanda aranan iki kişi siz değil misiniz?

– Evet... Biziz.

O koskocaman sandviçini yeniden folyoya sardıktan sonra kalktı, bize doğru yöneldi. Gelip kendilerini başvuranlardan ayıran tezgâhın üstüne dirseklerini dayadı. Bizi inceleyerek kaşlarını kaldırıp başını salladı.

– Bakın siz.. pek kurnaz olmadığınız söylenebilir, diyerek iç çekti.

Ben iki parmağımın arasında bir dudağımı sıkıştırırken Henri de burnundan soludu.

– İnsanlara vakit kaybettirmekten çok iyi anlıyorsunuz denebilir, diye ekledi. Tüm günümü havada helikopterde geçirdim.

Henri, tüyleri diken diken olmuş, gömleğinin önü açık, bakışları sönük, bir hayalet gibi kaskatı duruyordu. Cep fenerimi tezgâhın üstüne koydum. Pilleri bitmişti, ama onu getirmeyi başarmıştım.

– Bak hele... Bende de aynısı var, dedi yaşlısı.

– Gloria bulundu mu? diye sordum.

– Hayır, bulunmadı. Tüm çevreyi didik didik aradık. Bir de arama çağrısı yaptık... Evet, tuhaf hikâye...

– Allah kahretsin, ama olacak şey değil bu, diye geveledi Henri. Peki ama tam olarak ne halt ettiniz?..

Polis tezgâhın gerisinde dikeldi alnını kırıştırarak.

– Hey, dikkat... Korkarım, üzüntü sizi yanıltıyor... Yapılabilecek her şeyi yaptık.

– Eh, çok iyi öyleyse, bravo... Kutlarım sizi, dedi Henri sert bir tonla. Telefon edebilir miyim?

– Dinleyin... Konuyu böyle ele almayın...

– Karıma telefon etmek istiyorum... Tamam mı? Telefon edebilir miyim?

Polis birkaç saniye duraksadıktan sonra arkasında bulunan bir tele-

fonu alıp tezgâhın üstüne koydu.

– Pekâlâ... Buyurun...

Henri telefonun kulaklığını eline aldı, tam bir sessizlik içinde numarayı çevirdi.

– Alo!.. Marlène?

– ...

– Evet... Hayır... Önemli değil... Önemli değil... Hayır, yeni bir şey yok...

– ...

– Evet... Şu sırada oradayız... Hayır canım... Bizi bile bulmayı beceremediler... Bunlar gerçekten salak...

İki genç polis gazetelerini bırakıp gözlerini bize doğru çevirdiler. Yaşlı olanı ağzında dilini şaklattı. Polis karakollarında tuhaf bir ışıklandırma var. Halkın bulunduğu tarafa neonlardan felç edici bir ışık vuruyordu, sanki bir sürü iğne başınızın üstüne dikine iniyordu, yaptığımız tüm o kilometrelerce yolu, bizi hiç bırakmayan o korkuyu, o kaygıyı, hep taşıdığım o yorgunluğu yeniden düşündüm. Henri'nin son sözleri hâlâ odada şaşkınlık verici bir açıklıkla çınlıyordu.

Yaşlı polis ellerinin içine vurarak öteki iki polise doğru döndü.

– Haydi! Hop! dedi. Gece başlıyor!.. Şunları deliğe tıkın!..

Bu sürprizin etkisinde kaldı genç polisler. Hem biz de öyle bitkin, öyle örselenmiş, hem de öyle sıskaydık ki, bizi tüymüşüz gibi üfleyerek götürdüler, boğazlanan tavuklardan daha kuvvetli bağırıp çağıracak halimiz de pek yoktu. Hücreye kapatıldık. Yaşlı polis tavana bakarak anahtarı avucunun içinde zıplattı.

– Nezaket kurallarına uyulmazsa yaşam ne hale gelir ha? diye sordu.

Aman Tanrım, bereket versin bir bank vardı içeride. Bayağı büyük ve sessiz haliyle "sonsuz dinlenme"yi, ölümü andırıyordu. Bu banka doğru ilerledim.

– Görürsünüz siz!.. Tümünüzün adını belledim, diye bağırdı Henri.

Demir parmaklıklara asılı kaldı, bedeni hatmi hamuru gibi yumuşuyordu. Ben oturdum. Bu durumda, hiçbir şey için akıtacak bir damla yaş bile yoktu artık gözlerimde, artık buna gücüm yetmez olmuştu, artık hiçbir şey hissetmiyordum. Ne var ki hücre temizdi, soğuk değildi ve vartayı aşağı yukarı atlatmıştık. Zaten bir insanın, yaşamında, en karanlık zindanı bile rahatlıkla karşılaması, az görülen bir şey değildir.

Kasırga çıkınca da adamakıllı sağlam dört duvara hiçbir şey değişilmez. Yaşadığımız şey karşısında tamamen yersiz, korkunç, engellenemez bir esneme tuttu beni.

Kaygı verici bir sessizlik içinde, neredeyse olduğumuz yerde donmuş durumda uzun bir süre geçirdik, beynimiz kaynıyor, ama boşuna çalışıyordu. Sonra o genç aynasızlardan biri sandviçler ve karton bardaklarda limonata ile geldi. Midem her yana kıvrıldı, bankımdan atladım, polis getirdiklerini demir parmaklıklar arasından uzattı. Ağzımda o kadar çok tükürük vardı ki, adama teşekkür ederken dudağımın üstüne çizgi halinde bir salya aktı.

– Bereket versin insan aynı zamanda hem budala hem de kalpsiz olmuyor, diyerek şaka yaptı.

Henri bir köşede yere oturmuş, başını duvarın bir köşesine dayamıştı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sandviçini ellerine tutuşturdum, limonatayı ayaklarının dibine koydum. Jambonlu ve kornişonlu bir sandviçti verdikleri, ortasında da bir dilim domates vardı. Bayıldım bu sandviçe. Limonata tazeydi, içi kabarcık doluydu, gazların bardağın içinde çıtırdayıp çınladıklarını duyuyordum. Limonatayı da çok sevdim. Vakit akşamın sekizi civarında olmalıydı. Bir sigara yaktım ve hücrede birkaç adım attım. Henri' nin yiyip içtiğini gördüğüme sevinmiştim. Demir parmaklıklara asılarak birkaç kas yumuşatma egzersizi yaptım, ensemi ovdum, sonra polislerden birini çağırdım.

Yaşlı polis beş dakika sonra geldi, ağır ağır ve gömleğinin arkasını pantolonunun içine sokuşturarak. Hücrenin önünde dikildi ve sorguya çeker gibi bakarak dedi ki:

– Ee, ne oluyor, nedir bu karışıklık ha?..

– Dinleyin beni... Sizinle konuşmak istiyorum.

Hoşnut kalmamış gibi bir hal aldı.

– Benimle konuşmak mı? Benimle mi? Ama arkadaşınıza sorun bakalım, bizim gibilerle konuşmanın pek yararı olur mu?

– Ama hayır, dinleyin beni... Yalnızca özür dilemek istiyorum, dedim sesimi bir ton alçaltarak. Bizi bağışlamanızı istiyorum...

– Bağışlamamızı ha? diye sordu yüksek sesle.

Çabucak Henri' ye bir göz attım. Gerçekten orada değildi sanki. Karton bardağı ile oynuyor, onu iki eli arasında yuvarlıyordu.

– Evet. Siz ne derseniz deyin, diye fısıldadım. Arkadaşımın o sözü söylemiş olmasına gerçekten üzüldüm, ama inanın ki iyi düşünmeden söyledi. Allah kahretsin, yemin ederim ki pişmanız!..

Anlattıklarımın hoşuna gittiğini belirtmek için başının arkasını kaşıdı, biraz abartmamı istiyordu. Bunu özellikle sevmiyordum, ama şimdi duygularımı dinleyecek zaman değildi. İsterse elini bile sıkabilirdim, yana sıçramadan, omzuma vurmasına izin verebilirdim. Sarhoş olduğumu çok rahatça kabul edebilirdim.

– Lütfen, çıkartın bizi, diye mırıldandım boğuk bir sesle. Bu olay bizi tümüyle altüst etti, biliyor musunuz, acaba hâlâ nasıl ayakta duruyoruz merak ediyorum... Arkadaşım tüm söylediklerini geri alıyor, onu iyi tanırım, bir kez daha söylüyorum, bizi bağışlayın...

Kendini çok iyi yürekli sayan biri gibi, iç çekerek gözlerini yukarıya kaldırdı ve hücrenin kapısını açtı. Gidip Henri'yi getirdim, onu koltuklarının altından tutup havaya kaldırdım.

– Şimdi senden rica ediyorum... Artık tek sözcük söyleme, diye fısıldadım. Bırak da eve dönelim...

Yeniden karşılama salonuna geldik, onu tezgâhın gerisinde saklayarak bir sandalyeye oturttum. Genç polislerden biri tam sayfa bir bulmacayı çözmeye hevesle girişmişken, öteki, bir cetveli masasının ortasında dikine dengede tutmaya çalışıyordu. Yaşlısı ise cama piyano çalar gibi vurarak pencereden bakıyordu.

– Yiyip içtiklerimiz için bir borcum var mı size? diye sordum.

– Hayır, yok, boş verin, diye yanıt verdi.

Bir sevinç çığlığı duydum ve bir cetvelin bir masanın üstünde birkaç saniye dimdik durduğunu gördüm.

– Biraz önce karısını aradım, dedi yaşlı polis. Ona sizi bir süre daha tutup sonra bırakacağımı söyledim. Zaten birazdan devriye gezme saatim gelecek... Gitmek zorundayız...

Bunları duyduktan sonra Tanrı'nın sevgili kulları olduğumuzu ve yakında feraha çıkacağımızı anladım; burada bir yataktan söz etmek istiyorum, kafatasım ikiye ayrılmış, beynim yatağın önündeki halının üstüne düşüp de odanın dibine, bir sandalyenin altına kadar yuvarlanmış durumda, bir yatağın hoşluğunun içine dalmak istiyorum. Şimdi artık başımıza hiçbir şeyin gelmeyeceğini hissediyordum, en azından ertesi sabaha kadar. Henri'yi çıkışa doğru uzaktan yönettim, bu sırada yaşlı polis tabancasının kayışının tokasını bağlıyor, gençlerden biri de ona şapkasını getiriyordu.

Onu kaldırımda, tepe lambalı arabanın yanında, iki üç dakika bekledik. Sokak dingindi, mağazaların ışıkları yanıyordu. Son derece hafif bir rüzgâr bir sıra kestane ağacının tepesinde tatlı tatlı titreyerek esi-

yordu. Gece olmuştu. Başımı tişörtümün üstüne eğdim ve dalga dalga bir mantar kokusu yüzüme vurdu; aslında ot, ter, kabuk ve yosun karışımı bir kokuydu bu, büyük atomizör içinde satılan o orman parfümü ile hiç ilgisi yoktu; gizemli, hem de bayağı ve çok keskin bir kokuydu. Gloria'yı düşündüm, ama onu, korkunç bir görüntü ile özdeşleştirmeden, karşı kaldırımdan geçen onun yaşında bir kızı görerek, yalnızca soyut bir biçimde düşündüm. Henri yanımda sessiz duruyordu, elleri şortunun ceplerindeydi, kaşlarını çatmıştı. Çok bitkindi. Dönemin en iyi iki yazarıydık, ama bu gerçekten görünmüyordu, insanlar bizimle ilgilenmiyorlardı ya da bize tiksinmiş gibi bakıyorlardı, tek başlarına yürüyen kadınlar burun deliklerini sıkıştırıp adımlarını hızlandırıyorlardı; edebiyatla ilgili bir gece toplantısında size asılacak, hemen sen diye seslenecek olanları bile.

Yaşlı polis sonunda geldi, biz de arabasına atladık, ben öne oturdum. Yavaş yavaş giderek kentten çıktık. Kimse ağzını açmadı. Araba köpek ve soğuk plastik kokuyordu. Ön tablo gizemli mağaralar gibi parlıyordu. Radyo ara sıra cızırdıyor, parazit yapıyordu. Torpido gözünden kâğıt tomarları taşıyordu. Buna karşın, nerede bulunduğumuzu bildiğimden emin değildim. Belki de bir akvaryumun içindeydim.

Polis bizi avlunun girişinde bıraktı. Bir şeyler söyledi, ama anlamadım, kapıyı hızla kapatırken, "Evet, evet" diye yanıt verdim. Evde ışık vardı. Giriş kapısı bana kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu. Adam arkamızda geri manevra yaptı. Motor sesi kaybolurken biz kımıldamadan öylece kaldık, ama bunun nedenini açıklayamam. Sonra, harekete geçtiğimiz sırada, kapı açıldı ve Marlène koşarak dışarıya çıktı. Kendimizi hemen onun kollarında bulduk, ikimizi birlikte tutttu. Henri onu omzuna bastırdı. Ben de bu sırada yavaşça kurtulup biraz geride, kibarca ve sessizce, bir kenarda durdum.

İçeriye girince, onlar dosdoğru salona yöneldiler, ama ben hemen mutfağa saptım, buzdolabından bir kutu greyfurt suyu çıkardım ve uzaktan onlara yatmaya gideceğimi, dayanacak halim kalmadığını işaret ettim. Merdiveni çıkmadan önce ağzına kadar dolu kutudaki o meyve suyunu bir güzel içtim.

Uyandığımda güneş pencerenin tam ortasına vuruyordu, kuşlar cıvıldaşıyorlardı. Gece pestilimin çıktığını saptayarak önce yüzümü buruşturdum, sonra kalktım. Evde çıt yoktu. Duşun altında gözlerimi kapa-

dığımda zevkten az kalsın bayılıyordum, buz gibi suda işimi bitirdim.

Kahvemle ve sigaramla verandaya çıktım. Gölgeye bir sandalye çektim. Buradan aşağı yukarı yüz metre uzakta başlayan ormana bir göz attım, onu değişik bir biçimde inceledim. Sanki filmde damın üstüne devrilmiş olan o ağaç sekansı yeni bir biçimde görünüyordu. Başka yere bakmayı yeğledim. Kahve çok güzeldi, ama ben Gloria'yı düşünmeye başladım ve kalkıp kahveye bir parça şeker daha atmaya üşendim. Ne olursa olsun, bunun yararı yoktu, bir kavanoz dolusu akağaç şurubu bile bana acı gelirdi.

Böyle bir beladan nasıl kurtulabilirdi insan, hiç bilmiyordum. Acının zamana karşı direnmediğinden de hiç emin değildim. Kişisel deneyimime kulak verecek olursam, buna fazla güvenmemek gerekiyordu. Kendi kendime şimdi ne olacak diye soruyordum. Yazar olarak bunu görmeyi çok merak ediyordum, ama kişisel olarak, oyunu bozmak için her şeyi verirdim. Hele olayların daha da kötüleşme olasılığı karşısında, belki de Gloria'yı bulursak, yakında karabasanın ta içine dalabilirdik. Katiller, kaçıklar gerçekten de ortalıkta eksik değillerdi.

Bu olasılık beni tümüyle bunalttı, bir elimi alnıma dayamak zorunda kaldım. "O iki kişi ile ne dayanılmaz anlar yaşamaya hazırlanıyorum" diye düşündüm; bu, bakışmak, birlikte yemek yemek, sessizliği dinlemek, beklemek ve en ufak bir telefon sesiyle havaya sıçramaktan ibaret olsa bile, böyle düşünmek şimdiden soluğum kesilmişti, başımı salladım. Dikenlerle kaplı bir böğürtlen tarlasının içinde kalıp yürümeye çalışmak ya da bir kutu çivi yutmakla aynı kapıya çıkardı bu durum. Bir ara gözüm Mercedes'e takıldı. Pırıl pırıl parlıyordu. Bir şeyi, arka bagajda yiyecek unuttuğum bir günü anımsadım. Belki de Marlène torbalarımızı toplayıp bagaja koymuş, ama onları orada unutmuştu, torbaların içindekiler herhalde orada mayalanıyorlardı. Şimdiden dibe yayılmış tereyağını görüyordum. Belki biraz kımıldamam, kendime yararlı olmam için iyi bir fırsat doğmuştu. Ayağa kalktım. Söz konusu yiyecek olayının hiç önemi yoktu, ama herhalde beni oyalayacak herhangi bir şey bulabilirdim. Bu günün doğrudan karşısına geçmek istemiyordum, ona ufak ufak kenarlardan saldırmak istiyordum.

Bagajda torba yoktu, yalnızca yola çıkarken içine tıkıştırdığım kazaklar vardı; kendi kendime, bunları yerlerine kaldırmakla işe başlarım, bu da bana başka neler yapabileceğimi düşünmem için zaman kazandırır dedim. Alıp kolumun altında kıvırdım o kazakları ve bagajın kapağını hızla kapatmak için bir elimi ateş gibi sıcak sacın üstüne koy-

dum, ama çabucak çektim, hızla salladım. Şaşırtıcı bir ayrıntı aklıma geldiğinde hâlâ sürprizin etkisindeydim. Soluğum kesildi. Bagajı kontrol edip bomboş olduğunu saptadım, koşup arabanın içinde koltukların altlarına bile baktım. O kadar sinirlenmiştim ki, cırlıyordum. Sonra koşarak gidip eve girdim.

Elimde kazaklar Henri'nin odasına daldım. Yatağının önünde birkaç saniye donup kaldıktan sonra, yatağın boş olduğunu gördüm. Daha sonra da koşa koşa yukarıya Marlène'in odasına gittim. Eğer sorularıma HEMEN yanıt almazsam, tüm ülkeyi yakardım ya da bir güzel kriz geçirirdim. Yazarlar, tatlı canlarını üze üze, dayanıksız tipler oluyorlar; bunlardan biri, bütün gün salyası akarak, altına işeyerek, kafası yara bere içinde, tekerlekli sandalyede öldü. Bir yazarın her zaman kendini olduğundan büyük göstermesi gerekir ve o, sonunda bunun bedelini öder, tümünün beyninin sulanmış olduğunu görmek için edebiyatla ilgili bir gece toplantısına gitmek yeterlidir.

Uyuyorlardı. Henri soyunmadan yatağın üstüne enlemesine uzanmış, Marlène de üstüne bir örtü almıştı. Bir çekişte perdeleri açtım. İkisini de sert bir biçimde sarstım.

– Hey! Uyanın, UYANIN!!

Marlène gözlerini açar açmaz, kazak buketimi burnunun dibinde salladım, bir kolundan tuttum.

– Marlène, yalvarırım iyi düşün... bu, önemli, dedim.

Onlara kendilerine gelsinler diye zaman bırakmak için ona kadar saydım. Henri bir dirseğinin üstünde dikeldi, Marlène ise bu sırada örtüye sarılıyordu. Kaygı dolu bir halle bana baktılar.

– Peki ama ne.. diyebildi Henri.

– Bekle, diyerek sözünü kestim. Bekle...

Yanıt verecek olan Marlène'di, onu karşıma aldım, birkaç dakika daha yaşlı olmak isterdim.

– Beni iyi dinle, dedim. Döndükten sonra arabadan bir şeyler çıkardın mı?.. İyi düşün!..

Sanıyorum onu hipnotizmayla uyutmuştum, artık gözlerini benden ayıramıyordu. Sonunda tam bir suskunluk içinde başını olumsuz anlamda salladı. Şimdi sıra yalvarmaya gelmişti.

– İyice emin misin, diye sordum. Bagajdan bir kazak çıkarmadığına kesinlikle emin misin?..

– Peki ama ne.. dedi Henri inleyerek.

– Yok, hayır... Hayır, hiçbir şeye elimi sürmedim...

– GLORIA'NIN KAZAĞINA ELİNİ SÜRMEDİN Mİ?!..

Kimi sözler vardır, dayanıklıdır, saniyelerce havada kalabilirler, bir tür uçan balık gibi ve öyle sanırsınız ki, her şey durmuştur, duvarlar kurşun kaplıdır. Marlène elini ağzına götürdü. İç çekerek kazakları yatağın üstüne attım. Bacaklarımı hızla birbirine vurarak yataktan kalktım.

– Peki ama Tanrım, nedir bu kazak hikâyesi, diye homurdandı Henri.

Pencereye yaklaşıp dışarıya bir göz attım.

– Bu demektir ki, yeniden rahat nefes almaya başlayabiliriz.

Sanıyorum her şeyi anlamışlardı, ama yine de onlara açıklama yapmam gerekti, bunu bekliyorlar gibi geldi bana.

– Bakın, bu pek karışık değil, dedim net bir sesle, şu var ki o, uzun sözün kısası, bir kez daha tüydü, işte olay bu, bir hiç yüzünden biz de yarı deliye döndük!..

Beni şiddetle, can kulağıyla dinliyorlardı, sanki bir derin dondurucudan çıkan hayaletler gibi bembeyaz olmuşlardı, benizleri atmıştı.

– Neden çırılçıplak kaldı bilmiyorum, diye devam ettim dinginlikle, ama size gerisini anlatabilirim... Onun kırmızı kazağını ben almış olsam, bu nesne benim ancak kıçımın altına kadar gelir. Öyleyse rüzgâr alıp götürmedi, Ruhül Kudüs'le birlikte de uçmadı, yo hayır! Gelip kazağı alan o, Noel Baba değil.

– Yani sanıyorsun ki...

– Yani sence...

– Dinleyin, diye ekledim: Kazakları bagaja koyan benim. Onun kazağı da oradaydı, biliyorum. Ve çırılçıplak dolaşamazdı, kazağı yine de arayabiliriz, ama işimiz kolay değil.

Henri sırtüstü yuvarlandı, gözleri tavana dönük olarak.

– Ah, Allah kahretsin!.. İnşallah haklısındır!..

Marlène yavaşça başını sallıyor, ağzını büküyordu.

– Gidip odasına baktın mı? diye sordum.

Üçümüz dirsek dirseğe koridorda koşmaya başladık. Ne yazık ki Gloria valizlerini toplamamıştı, hâlâ orada duruyorlardı, giysilerinin büyükçe bir bölümü de odaya yayılmıştı. Düş kırıklığı esintisinin yeniden geldiğini hissettim.

– Bu hiçbir anlama gelmiyor, diye bağırdım.

İkisi oyuncak bez bebekler gibi yatağın üstüne yıkılırken, ben de odada çabuk çabuk bir şeyler yaptım. Dolapları açtım, çekmeceleri ka-

rıştırdım, Gloria'nın tüm eşyalarını çılgınca, inanılmaz bir öfkeyle fırlattım. Kafamda olaylar film gibi geçiyordu, kızı açık açık görüyordum, aldanamayacağımı biliyordum. Odayı bir kez daha altüst etmeye hazırlanıyordum ki, ansızın elimi alnıma çarpıp doğruldum.

– Hey, diye mırıldandım. Hey!.. Peki topuktan çıtçıtlı o siyah pantolon nerede?

– Ne dedin? Hangisi, diye sordu bana Henri zayıf bir sesle.

Kaba bir kızgınlık duygusu içimi kavuruyordu, sanki elektrikli sandalyeye çıkartılıyordum. Bir avuç tişörtü havaya fırlattım.

– Aman Tanrım!.. Canım, ona aldığım bir tür soytarı pantolonu!..

Bunu söylemekle onlara hemen biraz coşku şırınga etmiş oldum, onlar da hemencecik ayağa kalktılar. Henri diz çöküp yatağın altına baktı. Marlène pencereden eğilip kazağın kurumak üzere ipte asılı olmadığını saptadı. Tüm odayı baştan aşağı aradık, ama o nesneyi ele geçiremedik.

– Peki ya sarı süveteri.. Onu da göremiyorum, dedi Henri yüzünü ekşiterek.

– Peki, tamam... Aramayı bırakalım, dedim. Birazdan tenis ayakkabılarını da alıp götürdüğünü fark edeceğiz!..

O anda Gloria'ya karşı öyle bir öfkeye kapıldım ki, sinirlerimi yatıştırmak için evin arkasına, dere tarafına gittim. Ona orospu çocuğu demek, birkaç taş alıp ormana, için için, rahatlatıcı bir neşeyle fırlatmak üzere yalnız kalmayı bekledim. Sonunda, ayaklarım suda, güneşe karşı oturdum ve derin derin soludum. Kollarımı okşadım.

Bir süre sonra gülümsedim. Günlerdir böyle bir şey yapmamıştım, yüzümün tüm kasları birbirine karıştı, ışıkta gözlerimi kırpıştırarak, yüzümde üç günlük sakal, tam bir budala gibi gülümsedim, mutlu bir enayi kadar incelikle gülümsedim. Gloria'nın Allah'ın belası bir kız olduğunu bal gibi kabul etmek zorundaydım. Onu tutup yüzüne okkalı bir tokat indirmek bana çok pahalıya mal olurdu, bunda hiç kuşku yoktu, ama ateşliliğine karşı, eyleme geçmekteki o rahatlığına karşı gerçek bir hayranlık duyuyordum. Aslında sulu bir yapıda olduğum için, her zaman ateşin etkisinde kaldım.

Daha sonra ötekileri buldum; verandada salata ve birkaç meyve yedik. Durum ciddiydi, ama yine de korkunç bir yükten kurtulmuştuk. Henri'nin eli, temiz ve güzel bir sargı beziyle sarılıydı, Marlène'in dudakları hafifçe boyalıydı. Elbette birbirimize Gloria ile ilgili bir sürü çözülemez soru sorduk, tartışma öğleden sonra bir hayli sürdü, ama

hiçbirimiz gerçekten birbirini dinlemiyordu; yalnızca, şu ya da bu şekilde, ondan söz etmek istiyorduk. En kötü görüntüleri, bizi korkudan titretmiş olan şeyleri, ne olduğu bilinmeyenler kategorisine sokulmuş olaylarla kanlı olayları aklımızdan çıkarmamız gerekiyordu.

Buzdolabından eskimo almak için kalktığımda gün batıyordu. Eskimolarımızı iyileşme dönemindeki hastalar gibi göğüs geçirerek emdik. Sonra Marlène'in o iki adamı, işlerini bitirip traktörle ilgili olarak şimdi unuttuğum bilmem ne bok sorun için bizi görmeye geldi, adamları bizimle birer içki içmeye davet ettik, yazarlarla tartışmak onları eğlendiriyordu, dirsekleriyle birbirlerini dürtüyorlardı. Ama bir dünya yaratmak için her şeyi yapmak gerektiği konusunda düşünce birliğine vardılar, ben de bardaklarına yeniden çok sert bir içki doldurdum. Onların, bisikletlerine atlayıp zeytinlerini yiye yiye ve pembe gökyüzü altında sigara içe içe yolun köşesini dönmelerini izledik. Şimdi kendimizi oldukça iyi hissediyorduk. Havanın güzelliğini anlamak için yarı belime kadar soyundum. Marlène ayak tırnaklarına oje sürdü, Henri ise gözlerini kapadı.

Ortalık iyice kararmıştı, tek sıra halinde, içeri girip koltuklara doğru yöneldik. Ben kafamı dinlendirmek için televizyonu açtım ve mucize kabilinden bir reklam filmi çıktı karşımıza, bu neredeyse tam bir mutluluktu; söz konusu olan, yüksük kadar küçük bir şeyin içinde toplanmış insanoğlunun tüm enayiliğiydi, insanın her zaman kendisinden daha enayi biri olduğunu saptayabilmesi kadar dinlendirici, güven verici bir şey yoktur. O heriflerin tümünden içtenlikle tiksiniyordum, canım bunu düşünmek de istemiyordu, bu fiziksel bir şeydi, bu gibi şeyler tartışılmazdı. Onlardan tiksiniyordum, ama orada olmalarına çok seviniyordum, içinde yaşadığımız dünya hakkında iyi bir fikir veriyorlardı. Bir reklam filmi izlemek, her türlü umudu yitirmek ve boşluğun seyrine dalmak demekti. Elbette böylesi, ara sıra da bize gerekli.

Marlène odasından indiği sırada bize parasının eksildiğini söyledi. Bunu, kızının cebinde beş para olmadan tüymediğini düşünüp gülümseyerek söylüyordu. Ben kendi hesabıma buna hiç şaşmadım, biramı mideme indirmeye devam ettim. Şimdi yeniden dünyaya adamakıllı ayak basmaya başlıyordum, yeniden normal bir ortama kavuşmuştum. Soluk almak güzel bir şeydi. Hem üstüne üstlük mülakat vermek, televizyonda ve gece kulüplerinde görünmek gerekecekti, değil mi?.. Ama Allah kahretsin, nasıl yapacaktım bunları? Yaşam beni beş dakika rahat bırakmıyordu ki! Başkalarının bu işleri becerdiklerini görmek beni

hasta ediyordu, bundan hiçbir şey anlamıyordum. Ekranda adamın biri düşlerimizin gerçekleşebileceğini ileri sürüyordu.

Kollarımı başımın arkasında kavuşturup üstüne uzandığım divan, yalnızca bana ayrılmıştı. Başımın arkasına küçük bir yastık koymuştum ve çizmelerimin burunlarını hafifçe oynatarak, aradan, dosdoğru televizyona bakabiliyordum. Tan ağarırken, henüz ısıtmayan bir güneş altında, kendimi rölantide çalışan bir motor gibi hissediyordum. Marlène bize tepsiler içinde yiyecek bir şeyler getirdi, canımıza okuyabilmiş olan tüm o şeylerden sonra kendini gösteren ilk dingin geceydi şimdi, kendimize servis yapılmasından utanmadık, bunu olağanüstü bulduk. Ormanda dolaşarak geçirdiğimiz o iki gün dayanılmaz biçimde omuzlarımızı çökertmişti, ben bir sinekle bile savaşmak istemezdim. Kısa bir süre bir Japon filmi izledik, ama altyazıların ancak yarısını görebiliyorduk ve konu iç karartıcıydı. Marlène bize yatmaya gideceğini söyledi, arkamda esnediğini duydum.

Henri ile ben daha çok olduğumuz yerde çivilenmiş gibi kaldık, benim kalkıp bira almaya gitmem dışında; en genç bendim. Görünmez bir güç en ufak jestlerimizi engelliyordu. Henri bira kutusunun kapağındaki dili çekerken karnının üstüne köpük fışkırttı. İrkilip sıçramadı, başını sallamakla yetindi.

– Yine de bir şey sürüp gidiyor, dedi dingin bir sesle. Bir babanın acısı sürüp gidiyor.

Bira bardağını bana doğru kaldırdı yere bakarak. Filmde bir adam çığlık attı ve bir samurayın kellesi uçtu.

– Kızın sana böyle bir darbe indirince, dedi iç çekerek, acaba yaşamda ben ne halt ettim diye kendi kendine soruyorsun.

Elimin bir hareketiyle saçmaladığını anlatarak onu uyardım. Ama yararsızdı.

– Görüyorsun, diye ekledi: Ne anayı ne kızı alıkoymayı becerememedim. Bu bir gösterge değil mi?.. Benim içimde taşıdığım bir şey değil mi?..

– Evet, herhalde bir uğursuzluk, dedim sırıtarak.

– Hayır, şaka etmiyorum...

– Aman Tanrım, ben şaka ettiğini UMUYORUM!..

– Hayır... Kimse beni anlayamaz.

– Dinle, böyle kızlar yok değil. Denemek zahmetine bile değmez. Senin bu işle hiçbir ilgin yok, bunu kafana iyice sokmalısın. Senin hiçbir suçun yok. Biliyorsun, ben aynı şeyi Betty ile yaşadım...

– Nasıl diyebilirsin ki benim hiç suçum yok, böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?..

Kalkıp, artık görüntü vermeyip parazit yapan televizyonu kapattım. Sessizliği bir şeyle doldurmak için biraz müzik koydum. Moda bir yazar olmaktan öyle korkuyordum ki, artık hiç rock müziği dinlemiyor, yalnızca country müziği çalıyordum, bu müzik kulaklarımı biraz daha az rahatsız ediyordu ve eskimeyen bir müzikti; tahmin edileceği gibi, hiçbir şeyi de berbat etmiyordu. Gidip Henri'nin yanına oturdum.

– Anımsıyor musun, dedim, bir gün bana çok genç kadın almamak gerekir demiştin... Bak, ben özellikle, sürprizlerle karşılaşmak istenmiyorsa, sonradan yapayalnız kalmak istenmiyorsa, fazla canlı, cıvıl cıvıl kadın almamak gerekir sanıyorum...

– Evet, ama bunu nasıl yapmalı?

– Evet... İyi biliyorum... Belki de sen haklısın, ne de olsa, belki bizim ödeyeceğimiz bedel, böyle kadınlara düşmektir. Bizi etkileyen kadın tipi bu, buna karşı hiçbir zaman hiçbir şey yapamayız. Belki de bu kadınlar özellikle yazarlar için yaratılmışlardır, onlara biraz yaşamayı öğretmek için...

– Hım... Allah baba da böyle İKİSİNİ benim çöp sepetime atmış, dedi düşünceli bir tonla iç çekerek. Sanıyorum, tam olarak nasibimi aldım.

Yeniden bira almak üzere kalkıp mutfağa gittik. Ben buzdolabını açtım, Henri de içinden altı kutuluk bir paket çıkardı. Sonra döndük ve oturduk.

– Görüyorsun, dedi yeniden söze başlayarak, ben hâlâ onu yaşıyor diye bilmenin etkisi altındayım, ona kızamıyorum, ama sanırım yakında elbette bu da olacak.

– Bir bildiğim var... Şimdi düşünüyorum da o ormanda az acı çekmedik...

– Ah, Tanrım!... Bütün gece düşümde başımıza gelenleri gördüm. Bu sabah tıraş olurken kıllarımın içinde reçine buldum. Olanlara tümüyle inanmak için neredeyse çaba harcamak zorundayım.

– Tanrım, ne çılgınlık... Biliyorsun, ben durumumuzu iyi görmüyordum... Bir ya da iki gün daha geçse senin ayağını yerdim...

– Ve üstelik o kodese atılma işi... Hayır, ama bu saçma!!

Bir köşede yalnızca küçük bir lambayı açık bırakmıştık. Başka bir deyişle, ışık tam yüzümüze vurmuyordu ve odanın üçte ikisi karanlıktaydı. Ay ışığı da açık gökyüzünün içinden geçerek, dışarıda, avluda

dolaşıyordu. Henri birasından bir yudum içerek mırıldandı:

– Yol uzun ve zahmetli denebilir. Uzun olmaktan daha çok, zahmetli... Ama yine de bana yaptıklarını sineye çekemiyorum.

– Ne diyorsun sen Allah aşkına... Bu seninle onun arasında bir şey değil. Burada söz konusu olan O, YALNIZCA Gloria! Senin canını sıkmak için doğaya kaçmadı, böyle olduğu için yaptı bunu.

– Hım... Bu senin sandığın kadar basit değil... Anlıyor musun, annesi burada değildi, Marlène bizimle birlikte değildi, bezlerini tek tek ben değiştirdim, evden okula kadar kilometrelerce yolu ben gittim, doktora götürmeler ya da ormanda gezintiler de cabası. Yeni yürümeye başlayıp da düştüğünde onunlaydım, tüm çocuk hastalıklarına yakalandığında, aybaşı olmaya başladığında onunlaydım, ayna karşısında tişörtünü kaldırıp da göğüslerim çıkmaya başlıyor mu diye bakıp iç çektiğinde de onunlaydım. Evet, oradaydım, tek başıma, onunla, oradaydım. Bunlar iki misli zamanımı aldı. Bana yeniden böyle bir darbe indirmeye hakkı yoktu, hayır, kabul etmiyorum bunu...

– Biliyor musun, sana ve bana ne gerek... Bir geriye dönme makinesi... Her şeye tam zamanında yeniden başlardık.

– Beni yeniden anamın karnına götürecek bir makine mi demek istiyorsun?!..

8 Kitabım iki ay sonra, yaz sonunda çıktı. Normal basın bundan söz etmedi, ama kent merkezinden uzaktaki gazetelerde tüm büyük ödül kazanan kitaplardan öne geçtim, kimi çevrelerde yalnızca bundan söz ediliyordu. Yayıncım işlerin çok iyi gittiğini, yakında ünlü olacağımı, ama ne yazık ki henüz paranın gönderilmediğini, sabretmem gerektiğini ileri sürüyordu. Para yaşamımın kırk yılı boyunca canıma okumuştu ve epey zamandır zaten sabrım tükenmişti. Tek düşüm aylığa bağlanmak, artık parayla kafamı yormamak ve bankacıların yüzünü bir daha görmemekti. Adam bana telefonda bu düşüncemi çok iyi anladığını, ama böyle bir çözümün mantıklı olarak çok kısa bir gelecekte düşünülemeyeceğini bildiriyordu.

– Dinleyin beni, durumu özetleyecek olursak, size kazanmış olduğunuzu söyleyebilirim. Ama açıkçası yüzde yüz değil, beni anlıyor musunuz?

Vallahi elimden geleni yapıyordum, çünkü son çekimi harcayalı çok olmuştu. Gazetelerde resmimi görmek hiçbir zaman karnımı doyurmamıştı.

Henri ise son kitabının satışından para almıştı, şiir hiçbir zaman çok gelir getirmiyordu, masrafları ender olarak karşılıyordu. Ne de olsa para almakta yarar vardı, ama ikimiz bu konuyu tartışmıştık ve Henri aldığını çiftlik satılıncaya kadar Marlène'e vermişti. Marlène'in taşındığı gün ülkenin ortasından geçmiş olan o sıcak dalgasını, saç kurutma makinesi gibi yüzünüze üfleyen o yakıcı rüzgârı hiç unutmayacağım. Neredeyse ürkütücü bir şeydi bu, buzdolabını kocaman su şişeleriyle doldurmuş ve gece yola çıkmıştık. Mercedes ve kiraladığımız büyük bir kamyonetle. Yol yer yer erimişti ve ertesi gün gölgede kırk derece sıcaklıkta paketleri eve taşımıştık, mobilyalar da cabası.

Marlène'i yerleştirdikten sonra evimize dönmüş, kendimizi yeniden kadınsız, kızsız, loş ve sessiz bir evde bulmuştuk. Bundan yararlanıp biraz dinlenmiş ve küçük alışkanlıklarımıza yeniden kavuşmuştuk. Ben gelecek romanımı düşünmeye başlamıştım, bu aklıma geldikçe, bir cep defterine birkaç tümce karalıyor, her şeyin belirginleşmesini bekleyerek, bir imgeyi not ediyordum. Zihnimi serbest bırakmam, en ufak bir belirtiye de ilgi duymam gerekiyordu, kısacası böyle bir iş için dinginliğe gereksinimim vardı. Tanrı'dan gelen mesajların ne kadar ince ve kırılgan olduklarını ve bir yazarın nasıl olağanüstü bir içe kapanma sonucu romanının doğuşuna tanıklık ettiğini kaç kişi bilir ki? Bu süre içinde çevrede kadın bulunmaması daha iyiydi; iş daha da kolaylaşırdı. Zaten kadın kısmı ile hiçbir şey hiçbir zaman kolay değildir.

Buna karşılık Henri beni hiç sıkmıyordu. Bana hafifçe dokunduğunda ya da duşun altında karşılaştığımızda, bacaklarını ayırıp pencereden gelen ışığı arkasına alarak ayağa kalktığında bende hiçbir özel şey uyandırmıyordu. Unutmamalı ki, ikimiz de az çok aynı meslektendik. Çalışmalarımda beni tedirgin etmiyordu. Dışarıya çıkıyordu. Ben de tüm öğleden sonra kanepenin üstüne uzanıp öylece kalabiliyor, sonra kendimi elimde bir bira ile bulduğumda, onun döndüğünü anlıyordum.

Kimi zaman hiçbir halt etmiyordum. Tanrı bana bir ölüm sessizliği ile yanıt veriyordu ve ben en ufak bir esin bile almadan dönüp duruyordum. Marlène'i ve Gloria'yı düşündüğüm oluyordu. Gloria'dan hâlâ hiçbir haber alamamıştık, Marlène'le de bir daha hiç görüşmemiştim, öyle ki onların, yokluklarında bile huzurumuzu bozduklarını doğ-

rulayabildim. Bu konuda ne yapabileceğimizi bilmiyordum.

Kimi günler, üstünde durmanın yararsız olduğunu hissediyor ve boş veriyordum. Gerçekte, bu oldukça sık tekrarlanıyordu, kendimi kaprisli bir romanla karşı karşıya buluyor ve onun nereye varacağını henüz bilmiyordum. Sabırlı olmalıydım. Dolaşmaya çıkıyor ya da sokaktan bir zakkum demeti ile gizlenmiş o ufacık bahçeme çıkıp başım gölgede, bacaklarım güneşte, kitap okuyordum. Evde hiç kimse olmadığı zaman bile Henri ile ben oldukça geç yatıyor, gecenin bir bölümünü dışarıda, şezlonglarımızda geçiriyorduk, dolayısıyla öğleden önce kalkmamız güçtü. Komşuların çoğunun, çevredeki esnafın gözünde, mutlu bir yaşam sürüyor, tatlı hayat yaşıyor gibiydik. Çalıştığımız saatler hesaba katılmıyordu. Hem de ne cumartesi ne pazar vardı. Bir şezlonga uzanmış bir yazarın her şeyden önce çalışan bir kişi olduğunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Birçok kimse bunu anlamaz ve görünüşe aldanır, dolayısıyla çevredeki mağazalardan uzun vadeli kredi almak güçtür.

Henüz bu noktaya gelmemiştik, ama hiç kuruntuya kapılmıyor, bizi neyin beklediğini biliyordum. Akşamları bir avuç dostu bir araya toplamak, bizi uçuruma daha da çok yaklaştırıyordu. Kısacası, dostları değil de tanıdığımız insanları toplasak, bize aynı şeye mal oluyordu. Ara sıra, bu insanların tek gerçeği paraymış gibi görünüyordu, böyle bir saptama göğüs geçirmelerime yol açıyor ve beni derinden sarsıyordu. Bir yazar zihnini son derece özgür hissedebilmeliydi, oysa ben para sorunlarımı güçlükle sürükleyip duruyordum. Kimilerinin kitaplarının beş yüz bin basıldığını duyduğumda boğazım sıkılıyor gibi oluyordum.

Henri'ye öngördüğüm şeylerden söz etmiyordum, ona bunları ancak her şey çok kötü gidip de başka türlü yapamadığım zamanlar açabiliyordum. Onu para sorunlarıyla tedirgin etmek istemiyordum, buna gerek görmüyordum. Döndüğümüzden bu yana, Gloria'nın adını bir kez bile ağzına almamıştı Henri, belli etmemek için çaba harcamasına karşın, onun derinden yaralı olduğunu ve Gloria'yı düşündüğünü biliyordum. Şimdi durum geçen defakinden, Gloria Éric'le tüydüğü zamankinden çok daha ciddiydi. İçinde kesin olarak bir şey kırılmıştı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Son elektrik faturasını göstererek onu sarsmak istemiyordum.

Çiftlik de bugün yarın satılabilirdi. Gelecek benim sezdiğim kadar karanlık değildi. Marlène, henüz tanınmayan bir deha olduğum zaman-

lar, kaynakçılık yaptığımı söylediğimde gülüyor, bunu kendisine ayrıntılarıyla anlatmamı istiyordu.

– Dalga geçme, diyordum ona, yoksulluktan kurtulmak için yakında üfleçimi yeniden elime alabilirim. Altı ayda bir aldığım o çeklerle nasıl işin içinden çıkmamı istiyorsun?.. Muhasebecim de yok.

Beni yatıştırıyordu, ben de birkaç gün, herhangi bir fatura posta kutuma atılıncaya kadar, artık bu konuyu düşünmüyordum. Kutuyu açmaya gereksinimim yoktu. Yalnızca, sokakta karşıdan karşıya geçiyor ve Marlène'in evine giriyordum.

– Bak, diyordum ona cezveyi ateşe koyarak, bak, beni biraz korkutan şey, dünyanın altı ay içinde ister istemez değişmiş olması... Hâlâ üstüpü kullanılıyor mu, bunu bile bilmiyorum. Hiç bilmiyorum, belki de ben tümüyle geride kaldım.

Marlène insana moral vermesini biliyordu. Başlangıçta, Henri ona kentte, ama rasgele bir kentte değil, TAM DA BİZİM EVİN KARŞISINDA ufak bir ev bulduğunu söylediğinde, kasılmaktan ve oturduğum koltukta bacaklarımı havaya kaldırmaktan kendimi alamamıştım. Onların aksine, bu bana hiç de olağanüstü bir düşünce gibi gelmiyordu, bu sanki kediye ciğer teslim etmek demekti. Ama buna karşı çıkmak için itiraf edilebilir nedenlerim yoktu. Kısacası, Marlène yerleşmişti ve ilk günler odamın perdesinin arkasında bir yerde gizlenip kalıyor, Henri'ye tedirgin olmamam gerektiğini ve romanımda güzel bir bölümün başlayacağını hissettiğimi anlatarak, karşıdaki evi gözetliyordum. Neden korktuğumu tam olarak bilmiyordum. Belki, başımıza tüm gelenlerden sonra, kadın konusunda ölçüyü kaçırıyordum. Bunu ciddi olarak düşünüyordum.

Ardından, günler geçtikçe ve gökyüzünün hep mavi ve açık olduğunu görerek, gerginliğim gitgide kayboldu. Sonunda Marlène'i görmeye gittim, bana sanki önce hiçbir şey olmamış gibi davrandı, romanım için yeni şeyler bulup bulmadığımı sordu. Benden daha akıllı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Aynı akşam, Henri ile beni yemeğe davet etti, biz de çiçekler ve pastayla evine gittik.

Tüm düşüncelerimin değişmesi için uzun zaman gerekmedi ve kapının eşiğinde Marlène'den ayrılıp da evimize dönmek için karşıdan karşıya geçerken, Henri'ye onun buraya taşınmasının iyi olduğunu fısıldadım, bu gerçekten bir şanstı. İki ev arasında yirmi metre kadar bir uzaklık vardı ve bir süre sonra, tüm gidip gelmelerimiz düşünülecek olursa, aradaki toprak parlamaya başladı, özellikle akşamları, ay ışığı

altında görünür oluyordu, evinden bizim evimize kadar sokağı baştan başa kateden gümüş renginde ve parlaklığında küçük bir yoldu.

Marlène tanıdığımız tüm insanları çabucak avucunun içine almıştı. Onun bize analık, kanlık ve hizmetçilik ettiğini söyleyen dedikoducular vardı, ama insanlar o kadar enayiydi, zihinleri o kadar pis kokuyordu ki artık hiçbir şeye şaşmıyordum. Dünya ateş ve kan içindeydi, nasıl başka türlü olabilirdi? Aslında insanlardan tiksiniyordum, ama onlara karşı ilgisiz değildim. Genel olarak beni kuşatan her şey yüzünden onlardan nefret ediyordum ve kimileri ilişkiye değse de onlara da her sokak köşesinde rastlanmıyordu.

Bunu söyledikten sonra şunu ekleyelim: O enayiler tümüyle haksız değildi, Marlène ikimiz için de çok anlamlıydı. Zaten, bizi birleştiren çok şey vardı, başka türlü olamazdı, ama bu demek değildi ki o bize aitti, hayır, ne yazık ki hayır. Hemen açıklama gereği duymuş, bağımsızlığını korumak istediğini bize bildirmişti.

– Elbette.. bu ancak böyle koşullarda yürüyebilir, diye yanıt vermişti Henri.

– Başka türlü düşünmüyorduk, demiştim hemen.

Bize haber vermeden dışarıya çıktığı o akşama kadar. Gün batarken bir şişe ve domino kutusuyla gitmiştik evine, ama kapısı kilitliydi, beş dakika boyunca vurmuştuk kapıya. Sonra bir tek sözcük söylemeden bakışmış ve geri dönmüştük. Ne demek istemiş olduğunu anlamıştık. O gece çok geç yatmadık. Ben, giyinik durumda, ışığı yakmadan, yatağıma uzanmış ve kendi kendime, "Sen romanını düşün" diye yinelemiştim, "önemli olan tek şey bu, sen romanını düşün yavrum". Hay Allah kahretsin!

Marléne'le yalnız kalma fırsatını bulduğumda, zorunlu olarak canım onu düzmek istiyordu, hatta başka bir şey düşünmüyordum. Ancak, seks yüzünden ödenecek bedeli düşünecek yaşa gelmiştim ve düzüşmeye meraklı enayi herif ve karıları kendime düşman etmekten korkmayarak itiraf edeyim ki, bunu çok pahalı ödemeye hiç niyetim yoktu. İkinci kez olamazdı. Daha önce, hem de bu nedenle, Gloria'nın ortadan kaybolmasından kısmen sorumluydum, işi frenlemenin zamanı gelmişti, dolayısıyla ayağımı denk alıyordum, ama bu şakalaşmamızı, dalga geçmemizi, kol kola dolaşmamızı engellemiyordu ve ara sıra kendi kendime acaba düş mü görüyorum diye soruyordum, onu öpmüş olabilirdim. İkimizin bu şekilde çıkabilmesinden çok mutluydum, onun sayesindeydi. Dünyanın en enayisi gibi davranmıştım. Varlığı be-

ni biraz fazla serseme çeviriyordu, o zaman kalkıp sokağa çıkıyor, sigara içerek geziniyordum. İyi bir bahane buluyordum, ama onun gerçekte neler döndüğünü bilmesine şaşmazdım.

Güz yaklaşıyordu. Şimdiden dalların üstünde kurumuş ilk yapraklar gömülüyordu ve akşamları hava serinliyordu. Yaz dağılmış, gidiyordu.

Birkaç gündür esinim zınk diye durmuştu, ama bunu serinkanlılıkla karşılıyordum. İnsanın hiçbir şey yapamadığı ve kendi kendine ben neye yararım diye sorduğu o dönemlerle ilgili deneyimim vardı. Bence bundan kurtulmak olanaksızdı. Günü kalemimi emmekle ya da telefondan hiç ayrılmamakla geçirmek yerine, daha çok, bahçeyi temizlemiş, çiti budamış ve şezlongların kumaşını değiştirmiştim. Elle yapılan bir iş, bana bu sıralarda her zaman belli bir güç, bir tür iç huzuru veriyordu.

Kendimi son derece yararlanılabilir biri gibi hissediyordum, zamanımı neredeyse kim olursa olsun birine armağan edebilirdim. Bundan yararlanan Charles oldu. Charles yaşamını boktan kitaplar yazarak rahat bir şekilde kazanıyordu. Tanrım, dünya gerçekten tersine dönmüştü. Kısacası, şurası kesin ki, adam bir gün öğleden sonra, ben yabancı otları ayıklarken geldi. Paranın mutluluk getirmediğini anlayabildim, canı adamakıllı sıkılmış gibi görünüyordu.

– Tanrı'ya şükür!.. Buradasın...

– Evet, gördüğün gibi!..

Cebinden bir mendil çıkarıp alnını kuruladı. Oysa sıcaklık hissedilmiyordu, kuşkusuz koşmuştu. Bana trajik bir bakış fırlatmayı denedi.

– Yardımına gereksinimim var, dedi inler gibi.

– Üzgünüm, ama senin için bir önsöz yazmak söz konusuysa...

– Hayır, dalga geçmiyorum. Vera V... saat 18 uçağında olacak, gidip onu almam gerekiyor!

Zavallı Charles heyecandan neredeyse titriyordu. Vera V...'yi herkes tanıyordu, son kitabı yaklaşık bir milyon satmıştı ve resmine hemen hemen her yerde rastlanıyordu. Bununla birlikte, bu çok kötü bir şeydi, ne düşünür biliyordum, ama abartmıyordum, zaten Henri de benimle aynı düşüncedeydi, benim açımdan salt bir kıskançlık söz konusu değildi. Bereket versin ülkede gerçek yazarlar vardı, ancak bir avuçtu bunlar, tüm o boktan yazarları silip süpürecek kadar rahat hissediyordum kendimi. Charles'ın kitaplarını pencereden sokağa attığımı

söyledim, iyi de bu kadının kitaplarının biri ayaklarımın dibine düştüğünde, onu yerden almak için eğilmiyordum bile ve olabildiğince, üstüne basıyor ya da çaktırmadan bir koltuğun altına kaydırıveriyordum. İnsan kimi kitaplara karşı sağlıklı bir tavır takınmaktan çekinmemeli, canını sıkmamalı, aldırmadan bu nesnelerden kurtulmalıdır. Kötü bir kitap, akşamki sarhoşluğun ertesi gününden, akşamdan kalmışlıktan daha çekilmezdir.

Charles, kendisine yanıt vermediğim için, gelip omzuma asıldı ve gizli bir şey söylüyormuş gibi bir tonla devam etti:

– Dostum, Vera V... dosdoğru başkentten geliyor... Büyük bir iş üzerinde birlikte çalışacağız...

– Yeni bir ansiklopedi mi?

– Rica ederim, hep şaka yapar gibi olma... Büyük bir haftalık kadın dergisi için özel bir sayı hazırlayacağız...

– Dahice bir şey!..

– Evet... Düşünebiliyor musun? Ama bak, bir terslik oldu... Mutlaka bana yardım etmelisin... Karşılamaya gidemeyeceğim, hem bulabildiğim kişiler...

Tırnaklarımın içine girmiş olan kara toprakları çıkardım, sonra gömleğinden sarkan sigara paketini aldım.

– Pekâlâ, dedim. Bu işle ilgileneceğim.

Oh çekerek kendini bir sandalyeye attı.

– Ah, Tanrı'ya şükür!.. Rahatladım!..

Sonra ansızın yeniden ayağa kalktı.

– Öyleyse sana güveniyorum... Hemen gitmem gerek, bir bilsen tüm yapacaklarımı!..

– Evet, ama pek az...

Gitmişti bile. Koşarak gidişinin gürültüsünü, sonra bir araba kapısının çarparak kapandığını duydum.

– ... şey biliyorum, diyerek tamamladım sözümü.

Bol bol vaktim vardı. Gidip bir duş aldım ve temiz bir tişört giydim. Henri'yi salonun ortasında birtakım kâğıtları ayırarak emeklerken buldum. Bu kâğıtları çevresine yığın halinde yayıyordu.

– En sonuncuları gösterebilir misin bana? diye sordum.

Onu yazarken hiç görmüyordum, ama yığın düzenli bir şekilde çoğalıyordu, adam sanki hiç durmuyor, geceleri uyumuyordu. On yıl önce başlamıştı. Bugün üç bine yakın şiiri art arda dizebilirdi, neredeyse bir valiz dolusu şiir. Ben aynı şeyi söyleyemezdim.

Kanepenin kolunun üstüne oturup, şiirleri okumak üzere Henri'ye sırtımı döndüm.

Son şiiri bitirdiğimde birkaç saniye gözlerimi kapadım, sonra dönüp tümünü geri verdim.

– Ee, hoşuna gitti mi? diye sordu.

– Elbette, diye yanıt verdim.

Buzdolabının alt bölümünde dizili biralara doğru yürüdüm, ona uçakla gelen kadın olayını anlatarak.

– Benimle birlikte gelmeye ne dersin, diye önerdim mutfaktan. Biraz çıkmak istemez misin?

– Hım... Anlaşılan, erkek yiyen bir kadın bu, diye şaka yaptı.

– Peki, bizim gibi iki kişiyi yiyebileceğini sanıyor musun?...

Kısa bir süre sessizlik oldu, sonra onun ansızın kapı pervazının içinde ortaya çıktığını gördüm. Artık şaka yapmıyordu.

– Seninle ben uzun süredir artık hafif kalıyoruz, dedi bana.

Havalimanı yarım saat çekiyordu. Yola erken çıktık, çünkü orada kıra, sarısabırlara, çakıllara, okaliptüs ağaçlarına bakan ve manzarası hiç kapanmayan bir bar vardı ve barmeni bizi tanıyordu. Hava güzeldi, camlarımızı açarak rahat rahat yol aldık, başlarımızın arkasından hafif bir rüzgâr döne döne esiyor, bu sırada çevrenin görünümü pırıl pırıl ışık içinde ilerliyordu.

Barda kocaman taburelerin üstüne tırmandık.

– Söyle bakalım Georgescuğum, ne var ne yok? diye sordum.

Bu herifin kuruladığı bardakların sayısı kadar satır yazmış olsaydım, yaşamımın sonuna kadar dinlenmiş olabilirdim. Alnına düşen uzun saç tutamı hüznün simgesiydi. Esneyerek bezini omzuna attı.

– Allah kahretsin! Artık ayakta duracak halim kalmadı, dedi iç çekerek.

Georges açık sözlüydü, ama hiçbir zaman bayağı bir tonla konuşmazdı, bu da onu birçok insanın üstünde bir yere oturtuyordu. Onu gördüğümüzde Coca-Cola bardaklarında Martini-cin veriyordu.

– Tabure ister misin? diye bir öneride bulundu Henri.

– Hayır, ne yazık ki buna hakkım yok.

Çok az müşteri vardı. Çantaları, sepetler içinde kedileri, küçük köpekleri ile birtakım tipler, kocalarının yanında dikilmiş kadınlar, birkaç uslu çocuk. Bu tablodan akşamüstünün ılık ve sisli saatiyle yoğunlaşan

ağır bir sıkıntı duygusu çıkıyordu.

– Bize içki vermeyecek misin Georges? diye sordum.

Uçak alanın üstünde tur atıncaya kadar konuştuk onunla ve oradakileri hafif bir hareketlilik aldı, bunu bir mırıltı izledi, insanlar kımıldamaya başladı. İkinci içkilerimizi içmek için bize ancak zaman kalmıştı.

Beş dakika sonra Henri'yi barda bırakıp geliş holüne doğru koştum. Vera V...'yi gözden kaçırdığımı fark ettim, onu bagaj tarafında, valizleri taşıyan döner bandın önünde dikilmiş durumda yeniden buldum. Bir sinema oyuncusuna benziyordu, bilmiyorum hangisine, kırk yaşlarındaydı, kaba ve soğuk bir güzeldi, benim tarzımın tümüyle tersiydi. Bu gibi insanlar başkentten pek az çıkıyorlardı. Bir tür safari giysisi giymişti, kendini ne sandığını Tanrı bilirdi.

– Merhaba, dedim. Charles'ın bir işi çıktı, yerine beni gönderdi...

Bana şöyle bir göz attı, sonra yeniden tüm dikkatini o valiz bandının üstünde topladı.

– Peki ama ne yapıyor bunlar bagajları? dedi öfkeli bir tonla.

Deneyimim gereği, ilk izlenime hiçbir zaman güvenmem, insanlara her zaman birçok şans bırakırım. Yorum yapmadım. Ellerimi arkamda kavuşturarak bekledim.

Kocaman deri bir seyahat çantasıydı bagajı, görkemli bir şeydi. Çantayı yakaladığı sırada ona yardım etmek istedim.

– Hayır, bırakın, dedi bana. Ben kendim hallederim.

Çantanın kayışını omzuna geçirdi.

– Tamam, öyleyse gidelim, diye ekledi. Burada yeterince kaldım.

Henri'yi almaya giderken ona bara kadar kılavuzluk ettim. O başka yere bakarken ben Henri'yi tanıştırdım.

– Bir şey içmek ister misiniz? diye sordu Henri.

– Hayır, hiç içki içmem. Buna gereksinimim de yok. Buradan çıkarsak çok sevineceğim, insan boğulacak gibi oluyor...

Kollarında kaba model bir yığın altın bilezik vardı, biz tek sözcük söylemeden arabaya doğru ilerlerken, altınlar batmak üzere olan güneşte parladı. Henri kimseye sorup etmeden arkaya oturdu. Kendi kendime, acaba hiç gülümsemez mi bu kadın diye sordum. Bana çantasını uzatırken ona kara gözlüklerimin arkasından rahat rahat baktım. Herkesle kavga etmek istediği izlenimini edindim.

Çevredeki görünümü, çölü andıran bölgenin gücünü, renkler arasındaki nüansları, yaygın bitki örtüsünü ve bunların verdiği hoşnutlu-

ğu değerlendirebilsin diye yavaş yavaş sürdüm arabayı. Ayaklarını torpido gözüne dayamış ve rüzgâr nedeniyle saçlarını arkada toplamıştı. Kısacası hiç fena değildi, ama bu kadında bir şey vardı ki, insanda koşarak kaçmak isteği uyandırıyordu. Göğüs geçirdi:

– Cehennem de herhalde buna benziyordur diye düşünüyorum.

Kente gireli daha üç dakika olmamıştı, bu kez şöyle dedi:

– Tanrım!.. Burası gerçekten dünyanın öbür ucu. İnsan her şeyden bu kadar uzakta nasıl yaşayabilir?

Henri omzuma vurdu.

– Pekâlâ, dur burada... Ben iniyorum.

Dikiz aynasında bakışını yakaladım.

– Ama hayır, diye homurdandım, şaka ediyorsun...

Bir taksi durağının paralelinde ikinci sırada park ettim. Çıkıp bagajımdan Vera V...'nin çantasını aldım ve kırmızı bir Volvo'nun bagajına naklettim. Şoföre Charles'ın adresini verdim. Vera da arabamdan çoktan çıkmıştı, her şeyi anlamıştı. Taksinin açık olan kapısını ona lütfen tutmaya kalkışmadım, bir şey de söylemedim. Yeniden Mercedes'e atlayıp gaza bastım.

– Ben olsam onu bir otobüs durağında başımdan atardım, diye buyurdu Henri.

– Biliyorum, dedim. Ben fazla kibarım.

O akşam Marlène yemekte bizimleydi ve telefon çaldığında ben tabakları bulaşık makinesine üst üste yığmaktaydım. Henri kâğıtlarını ayırmaya devam ediyordu, Marlène de *Yi King*'in* içine dalmıştı, telefona bakmaya ben gittim. Charles'dı. Keyfi yerindeymiş gibiydi.

– Gerçekten, ona ne yaptığınızı bilmiyorum, ama sizi olağanüstü bulmuş...

– Evet, ama bunu anlatmak güç.

– Birazdan bana gelmeye ne dersiniz?..

– Dinle, sana evet demiyorum...

– Buzdolabı şampanya dolu.

– ... ama hayır da demiyorum. Seni ararım.

Durumu iyice ölçüp biçtikten sonra oraya gittik. Vera'nın yatışmış olması için belki bir olasılık bulunduğunu düşündük ve Charles'ın şampanyasını biliyorduk. Dışarıda hava tatlıydı.

* *Değişimler Kitabı*. Beş Çin klasiğinden biri olup fal ve kehanetten söz eder. (ç.n.)

Gelenlerin çoğu, geceye dalmaya hazır durumda, bahçedeydi; ellerinde bardakları, rahat rahat konuşuyorlardı. Kimileri biz ansızın aşağıya indiğimizde bardaklarını kaldırdılar, ben kaldırmayanları not ettim.

Charles'ın ayakları sanki yerden on santimetre yukarıdaydı. Uçarak bize doğru geldi, gözleri parlıyordu. Marlène'i kucaklayıp öptü, sonra Henri ile aramıza girip bizi omuzlarımızdan tuttu, benim en çok sevdiğim şeydi bu.

– Söyleyin bana ikiniz, Vera'nın sizi tanımadığını biliyor musunuz?.. Aman Tanrım! Tümüyle olağanüstü bir şey!..

Gözlerim boşlukta dalıp gittim, apayrı bir şeyi düşünüyordum. Çok zaman geçmemişti, aynı sahneyi yaşamıştık, şu farkla ki Charles'ın o küçük kollarıyla kucaklayıp öptüğü Gloria idi ve durmadan dönüp dolaşıp geçmişe gelmişim gibi bir duygu içindeydim. Acaba bundan bir ders çıkarmalı mıyım ya da dosdoğru büfeye mi gitmeliyim diye kendi kendime soruyordum. Yaşamın geviş getirdiğini daha önce de fark etmiştim.

Bu düşüncemi bıraktığımda Vera V... önümde ayakta duruyordu. Abartıp gerçekten de gülümsediğini ileri sürmek istemiyordum, ama yüzünün gerginliği kesinlikle gitmişti. O safari giysisini de çıkarmış ve daha uygar bir şey, bacaklarının ortasına kadar yırtmaçlı, dar ve vücudu iyice saran siyah ipekten bir rop giymişti. Benim üstümde de tertemiz beyaz bir tişört vardı.

– Sizi daha önce bir yerde görmüş olduğumdan emindim, diye söze başladı. Ama yorgundum, hem de gözlük takmıştınız...

– Beş ya da altı yıl önceydi... O zaman daha gençtim...

– Hayır, gerçekten hayır, sanmıyorum...

– Sözüme inanın, dedim.

Omzunun üstünden, şişelerin bulunduğu yeri saptadım. Özür dileyip onu ektim. Ne yazık ki ona bir kez yaklaşmıştım ve onu peşimden sürükledim. O beni süzerken, ben de bana bir bardak içki verilmesini ağırbaşlılıkla bekledim.

– Charles size projelerimizden söz etti mi?

– Evet, ama pek az.

İçki şişelerinin başında görevli olan tip tüm sınavlarını başarıyla vermiş bir tür üniversite öğrencisine benziyordu. Yüzünde çok mutlu olduğunu belirten bir gülümseme dolaşıyordu, öyle ki benimle ilgilenmeyi unutmuştu. Buna karşılık Vera beni bırakmıyordu.

– İlk düşünülen tümüyle bana ayrılmış bir sayı. Ama ben buna bir şey eklemek istiyorum...

– Hay Allah!

Tam bu sırada iki bardakla bir şampanya şişesini kapmıştım ve o üniversite öğrencisi gözleriyle Vera'yı zihninde soyarak sızlanıyordu.

– Evet, diye devam etti: Bu kuşağın en iyi on yazarını almak istiyorum bu sayıya... Zaten bunların tümü olur dedi.

Bana kendisinden söz ederken bakışlarına tuhaf bir parlaklık geldi ve sesi ateşli bir hal aldı. Birçok yazar bu hastalığa yakalanmıştır ve bu onmaz boktan dert, bizim topluluğu kırıp geçirmeyi sürdürüyor. Tüm yüreğimle bunun bulaşıcı bir şey olmamasını umuyordum.

– Gidip oturalım, diye öneride bulundu. Sizinle konuşmak hoşuma gidecek...

Oldukça şık bir gece toplantısıydı. İnsanlar iyi davranıyorlar ve en son yeniliklerden konuşuyorlardı. İlginç bir şey olmadığı için Vera'ya bahçenin dip tarafına kadar eşlik ettim ve iyi bildiğim bir banka oturduk, birkaç ay önce Gloria ile o sersem herife rastladığımda oturduğum banktı bu, buradan tüm kent görünüyordu. Nedenini söyleyemem, ama toplantıda bir nostalji izi vardı ve Vera bana edebiyattan söz etmek istiyordu, oysa ruhum ah ediyordu. Ama tüm tuzaklardan kurtulacak kadar becerikli biri var mıdır? Sanıyorum, insan hep savaşamaz.

Şampanyaya çok düşkün değildim, ama iki büyük bardak aldım, Vera kendisininkini öfkeli bir jestle geri çevirdi. Bu beni hiç kızdırmadı, ben onunla ilgilenmek için oradaydım. Kendisine küçük bir metal çubuk gibi parlak, ince bir puro yaktı. Dahice bir düşünceydi. Bir pipo çıkarmış olsaydı, ellerini öperdim. Dokunulmaz bir kadın pozu takınarak yüzüme doğru biraz duman üfledi.

– Dinleyin beni, dedi. Siz seçtiğim on genç yazar arasındasınız...

Bakın edebiyat dünyasında işler nasıl yürüyordu, kırk yaşında biri, genç bir yazar sayılıyordu. Adamın saçları dökülmeye başlıyordu, ama bu, kimseyi tedirgin etmiyordu. İşte yaşlı bir ülke böyleydi.

– Söylesenize... Beni dinliyor musunuz?

– Evet, elbette.

– Orta sayfada kocaman bir resim görüyorum, çok görkemli bir şey.

– Hım... Güzel bir düşünce!

– Ben de ortadayım. Ve siz hepiniz çevremdesiniz.

Kent ayaklarımızın altındaydı ve bölge kilometrelerce yayıldıktan

sonra ufuk çizgisine doğru geceyle karışıyordu. Ve Vera kenti o çılgınca projesiyle birlikte alıp götürüyordu.

– Uzun siyah bir rop giyeceğim, diye devam etti titrek bir sesle. Sizlerin üstünde de beyaz kostümler olacak...

– Çok güzel!

– Evet. Özentisiz, çok yalın bir ortam... Ne dersiniz?

– Bu, bana okul resimlerini anımsatıyor... Beyaz kostüm düşüncesi çok hoşuma gitti, ama bir de başımızda kulaklarımızın hizasına kadar iyice gömülmüş çizgili bir kasket olmalı.

Tam da bir akanyıldız gördüğüm sırada Vera ansızın ayağa kalktı, üç adım yürüdü, sonra o ince purosunu kentin üstüne attı. Benden bir şey istenince reddetmek istemem, yaşamımın buna bağlı olmaması dışında. Bana doğru hafifçe döndü, yüzünde zehirli bir gülümsemeyle şöyle dedi:

– Bir telefon etmem yeter ve bu akşam bile sizin yerinizi alacak yüz kişi bulurum...

– Hangi alanda olduğuna bağlı.

– Öyle sanmayın... Yazar kıtlığına kıran girmedi.

– Hayır, ama yetenek kıtlığı var.

Göğüs geçirdi, ellerini kavuşturdu, gökyüzüne baktı, başını salladı.

– Aman Tanrım! Siz gerçekten de çekilmez birisiniz!..

Düşünceli bir tavırla bardağımı başıma diktim. Belki haklıydı, belki gerçekten çekilmez biriydim. Bununla birlikte, Tanrı tanığım olsun ki bu aradığım bir şey değildi, ama yaptıklarımın tek yargıcı bendim, dolayısıyla aldanabilirdim. İçtenlikle söylemek gerekirse, kitapların çoğunun bana verdiği tiksinti çok kuşkulu bir şeydi, farkındaydım. Kimilerine karşı beslediğim sevgi de öyleydi. Tüm bunlarda az da olsa gülünç ve saçma bir yan vardı, ama başka türlü yapamıyordum, ben böyleydim ve yalnızca belli bir durumun sağladığı olanaklarla paçamı kurtarmalıydım. İnsanların kitaplardaki enayiliğini değil de yaşamdaki enayiliğini bağışlamak çelişkilerimin en ufağı değildi. Bir insan rahat rahat dinlenmeye gelebileceği bir yeri garantilemeye her zaman çalışmalıdır.

Vera canı sıkılmış gibi surat asarak gelip yeniden yanıma oturdu.

– Peki, kendimizi satmayı da bilmemiz gerektiği aklınıza geldi mi?.. Artık XIX. yüzyılda değiliz...

– Evet, biliyorum.

– Hem tüm yeni yazar kuşağının da...

– Ah, Tanrım sen bilirsin, rahat bırakın beni... Yeni yazar kuşağı yok, bunu herkes biliyor. Zaman buna uygun değil. Şimdi gerçekten olağanüstü bir şey yapmak istiyorsanız, oradaki şu adamı görüyor musunuz?..

Bizden yirmi metre kadar uzakta olan Henri'yi çenemle gösterdim. Henri bu sırada bir çakmağın aleviyle sigarasının iki santim uzunluğundaki ucunu yeniden yakıyordu.

– bakın, o seçtiğiniz on kişi var ya, bu adam tek başına onların tümüne bedeldir!

Dilinin ucundan çıkan kuru ve sabırsızca bir gürültüyle bu önerimi reddetti:

– Ama hayır, şiir söz konusu değil...

Bardağımı ve şişeyi yeniden elime alıp ayağa kalktım.

– Peki, ama Allah kahretsin, dedim sakin sakin, şiirin nesi var ki?

Yorgun kafayla yanından ayrıldım, dünya gerçekten tonlarca ağırlıktaydı ve bacaklarım gevşemişti. İnsan pestil gibi olmadan nasıl dayanabilirdi, buna şaşıyordum. Yeniden aydınlığa geldim ve geçerken, bir ağacın arkasından ansızın çıkan Charles beni yakaladı.

– Güzel kadın, değil mi ha?

– Hım...

– Peki öyleyse... İkiniz, neler yaptınız bakalım?

– Charles, sana bir tek şeyle yanıt vereceğim:

"Majestelerinin önünde bile
Çıkarmaz hasır şapkasını
Bostan korkuluğu."

9 – Aman Yarabbi!! Suratının alacağı şekli düşünebiliyor musun, ha?!..

– Peki, ne yani, kırk tane şekli olmaz ya! Hep aynıdır. Bir fotoğraf için poz veremeyeceğimi mi sanıyorsun?..

– Hayır, ama bu deli karının arkasında beyaz kostümler içinde dikilen o dokuz matrak herifle birlikte görebiliyor musun kendini?

– Ben yaşamımda bundan çok daha güç şeyler yaptım ve yüz kez daha az karşılığını aldım.

– Ama sen niye burnunu sokuyorsun?.. Ben sana para yüzünden canımızın sıkıldığını mı söyledim?.. Bundan söz ettim mi ha?!..

Henri gülümseyerek ellerini ceplerine soktu.

– Hiç önemi olmayan bir şey için küplere biniyorsun, iyi biliyorsun bunu...

– Doğru, ama bu gerçekten canımı sıkıyor...

Üstelik yağmur yağıyordu. Gri gökyüzünü ve her fırtına çıkışında yıkılacak gibi olan çatı oluğundan yağmurun korkunç bir şekilde akışını unutmuştum. Günümün berbat olduğunu hissediyordum. Betty, böyle bir resim için poz vermiş olsaydım, beni hemen öldürürdü.

Bu olay o derece sinirime dokunuyordu ki, kendimi bunu tartışabilecek durumda hissetmiyordum. Yağmurluğumu alıp kapıyı hızla çarparak dışarıya çıktım.

Bahçenin içinden geçerken bir yanlışlık yapmak üzere olduğumu anladım. Yumruk büyüklüğünde kocaman yağmur damlaları düşüyordu, her zaman sağlıklı ve doğa olaylarına tutkun biriydim, ama yaşam için ne kadar yararlı olduğu söylense de böyle şiddetli bir yağmur altında güçlükle yürüdüğümü görüyordum. Mercedes'in içine sıçradım. Gözlerimi sildim. Gaza basmadan önce birkaç saniye direksiyon simidinin üstüne piyano çalar gibi vurdum.

Hava sıcak ve nemliydi, fırtına da beni sinirli yapıyordu. Kent merkezine doğru sürdüm. Biraz gözlerimi açar açmaz, tümüyle boş olan bir taksi durağında dikilip bekleyen Marie-Ange'ı fark ettim. "Ah! Ah!" dedim kendi kendime. Rastlantı diye bir şey yok denir. Fışkırıp demet şeklini alan bir su birikintisinin içinde kaldırım boyunca arabamı park edip ona kapıyı açtım. Başının üstüne koyduğu büyük bir kâğıt torba ile arabaya doğru koştu.

– Amanın! Vallahi Dante'ye özgü bir şey bu! Böyle bir fırtına inanılır gibi değil!

– Atla, dedim.

Tüm sorunlarıma tek çözümü bulmuşum gibi ona elimi uzattım. Marie-Ange seks yüzünden yaşamını içinden çıkılamaz duruma getirecek bir kız değildi. Tehlikesizdi ve aksini ileri sürmesine karşın kitaplarımı okumamıştı. Gereksinim duyduğum kişiydi.

– İşte, buna şans derler, dedi bana gülümseyerek.

İnanılmayacak, neredeyse doğaüstü bir şansı düşünüyordum. Onunla bir iki kez yatma fırsatı bulduğum için, tam bir arkadaşlık havasında, yolun büyük bir bölümünü çoktan almıştık. Kendimi ansızın

daha keyifli hissettim. Sinyal lambasını çalıştırmadan önce duygulanarak naylon çoraplarına bir göz attım.

Evine giderken, tüm yol boyunca fırtına arttı, biz de kentin son dedikodularını tartıştık. Bana indirimli satışlardan söz etti. Yakında kendisine küçük, oldukça tuhaf bir daire satın aldığını söylüyordu. İçinde bulunduğum durum dolayısıyla bu küçük ayrıntı beni çok ilgilendirdi. Ona susuzluktan öldüğümü ve evinde bir bardak bir şey içmeyi kabul ettiğimi anlatabilmek için kırk yıl beklemem gerekmedi.

– Neden olmasın, dedim. İnsan böyle günler ne yapacağını hiç bilmiyor.

Bir sevişme seansının beden sağlığını koruma cimnastiğinden başka bir şey olmadığını düşünen bu gibi kızlarla hiçbir zaman çok rahat olamadım. Sanıyorum ki bir duvar, bizi birbirimizden ayırıyor ve aramızda hiçbir zaman en ufak bir yakınlık olmayacak. Ne kadar güzel olsalar da bunlarda hoşa giden bir şey bulmuyordum, ama avantajlarını bilmeyecek kadar da gerçeği görmez değildim. Farklıydı, hepsi o kadar, çekirdeksiz meyve gibi şaşırtıcıydı. İşin en sıkıcı yanı da size hiçbir şey vermemeleriydi.

Elim boş gitmemek için köşedeki pastaneden iki porsiyon çikolatalı tatlı aldım, merdivende ona yetiştim ve peşinden çıktım. İçerisi karanlıktı ve çorapları parlıyordu. Tuhaf bir biçimde soluk almamak için kendimi tutmalıydım.

– Bir limonlu çaya ne dersin? diye sordu bana.

– Olur, ama canını sıkma...

Seks açısından neredeyse çekilmez derecede yumuşak bir sünger koltuğa attım kendimi. O mutfakta iş görürken, ben de ellerimi başımın arkasında kavuşturdum ve camlı pencere boşluğunun üstüne vuran yağmuru izleyerek bugün ilk kez gülümsedim. Güzel kadınlar, güzel dublekslerde oturuyorlardı ve yazarlar onları düzmek için oradaydılar. Yaşam açıkça bir şakaydı. Ne mutlu bana ki şanslılar arasındaydım. Kadınları ayartmak söz konusu olduğunda, yazar, yarış arabası sürücülerinden, şarkıcılardan ve sinema oyuncularından sonra yer alıyordu.

Beni ateş basarken, Marie-Ange, üstünden buhar tüten tepsiyi alçak masanın üstüne koyup adamakıllı gülümser haliyle gelip karşıma oturdu.

– Vera V...'nin kentte olduğundan haberin var mı?

Başımı salladım, sonra o, özenle fincanları doldururken, ben de tat-

lı paketlerimi açmaya başladım.

– Geçen akşam az kalsın Charles'ın evine geliyordum, diye devam etti.

– Aldırma, hiçbir şey kaçırmadın. Kimsede iş yoktu.

Parmağımı tatlının içine daldırıp emdim, bir yandan gözümü ayırmadan ona bakıyordum. Bana bir fotoğraf sergisinden söz ediyordu.

– Bunu gidip görmem gerek, dedim göğüs geçirerek.

Düşünceli bir hal aldım, sonra ortaparmağımı çikolatanın içine yeniden daldırıp onu, dilimle hafifçe, patavatsızca, çabuk çabuk vura vura temizledim.

– Sahi, sana söylemedim, ben Çince kurslarına yazıldım.

– Yapma, hiç haberim yoktu...

Bu kez, o yazar başımı koltuğun arkalığına dayayıp çikolatalı parmağımı, sanki tavandan bana doğru iniyormuş gibi, tüm boyun kaslarım gerilmiş durumda emdim. Bir cinsel çekicilik yarışmasında on üzerinden dokuz alırdım, ama kız masanın üstünden sıçrayarak üstüme atlamadı. Çayımı içmek için yeniden normal pozisyona geçtim. Kimi zaman, dünyada Paul Newman olmamak kadar güç bir şey yoktur. Özellikle de hava çok yağmurluysa, berbatsa.

– Ee, şu sırada bir şey yazıyor musun? Biliyor musun, radyoda senden söz edildiğini duydum...

– Ya, öyle mi? Hayır, aslında yazmıyorum, ama yazmaya çalışıyorum. Çok kolay değil doğrusu, hem kimse de bana yardım edemez. Sonunda kendimi pek yalnız hissediyorum...

– Evet, anlıyorum...

– Bak, seninle birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığımı söyleyemem, bunu beceremem.

Dalga geçti. Onu bu derece arzuladığım için kendi kendime kızdım, artık o zorunlu pozisyonda değildim, çikolatayı sindirmekte zorlanıyordum. Marie-Ange çay fincanını yeniden masanın üstüne koydu, korsasının gerildiğini görebildim, bu sırada koskocaman bir şimşek gökyüzünü baştan başa geçiyordu.

– Sana aldığım şeyi göstermemi ister misin? Nasıl bulduğunu söylersin...

– Elbette, bol bol vaktimiz var...

Bana elimi kolumu bağlayacak bir şekilde göz kırparak ortadan kayboldu, sonra gök gürledi. Yorgun olup da oracıkta uyumak, derin ve boş, düşlerden uzak bir uykuya dalmak isterdim. Bir sigara yakıp,

filtresini dişlerimle kopardım. Gökyüzü insanı her şeyden tiksindirecek derecede gri bir renge bürünmüştü. Yüzümü ellerimin içinde ovaladım.

Sonunda Marie-Ange yeniden ortaya çıktığında az kalsın soluğum kesiliyordu. Öyle ki, ansızın duyarlılığımı yitirmesem, beynimi ateş sarmasa, insanlık durumuma ağlardım. Tüm dünyaya karşı bir sevecenlik dalgasına kapıldım, sonra ayak ayak üstüne attım ve o bana doğru ilerlerken dizlerimi tuttum.

Bu görüntü karşısında tüm söylenebilecek şuydu: Öyle bir şeydi ki parlıyordu, kısaydı, önü açıktı ve kurdelelerle kaplıydı, çok kötü görünüyordu, iç çamaşırı ile ekşi bir hap arasında bir şeydi ve belin çevresinde tuhaf bir biçimde daralıyordu, deriye yapışıkmış gibi bir izlenim veriyordu.

– NE BU Allah aşkına, dedim.

Tam önümde dikildi ve ben iki elimle dizlerimi mengene gibi sıktım.

– Eh, istenen bir şey, diye yanıt verdi tatlı bir sesle. Evde saklanabilen bir şey...

Neredeyse bayılmak üzereydim. Giydiği bu nesnenin şort şeklinde sona erdiğini ve kalça çevresinde rahat rahat dalgalanıp sonra bacakların arasına girdiğini anlamıştım. Her üç milimetrede bir durarak bir el bunun altına girse ve elinin tersiyle kumaşı okşasa acaba ne olur diye düşündüm, bu nesneden sağlanabilecek her şeyi düşündüm.

– Allah kahretsin, ne korkunç fırtına, diye mırıldandı.

Bacaklarımın üstüne ata biner gibi oturdu, oysa ben buna birkaç dakika önce inanamazdım. Başımı göğüslerine dayadım. Bir elinin ensemde kapandığını hissettim. Sonra yerdeki halının üstüne yuvarlandık.

Yağmurla aşağı yukarı aynı zamanda durduk. Ayağa kalkıp konuşarak duşa doğru gittik.

– Gloria'dan hâlâ haber alamadınız mı?..

– Hayır, ama aslında artık pek beklemiyorum da... İnşallah bulunduğu yerde iyidir.

– Ya Henri?

– Eh, sen onu tanırsın, sesi çıkmıyor... Ama hiçbir zaman kendini tümüyle toparlayamayacak...

– Kese kullanmak ister misin?

– Hayır, hayır, böyle iyi, teşekkür ederim.

Var gücüyle kendini ovarken, ben de başımın üstünde duşu açıp gözlerimi kapadım.

Mutfağa geçtiğimizde neredeyse gece olmuştu. Gökyüzü koyu mor bir renk almıştı. Dışarının havasını solumak için pencereyi açtım, o bu sırada bana bu işin her defasında onu acıktırdığını ve bir dağı bile oburcasına yiyebileceğini anlatıyordu. Karşısına oturup yemek yiyişini izledim. Çok sağlıklı, neredeyse çocuksu bir yanı vardı, bedeni güzel bir makine gibiydi. Zekiydi de bu kız. Kuşkusuz ben de biraz anlaşılması güç biriydim.

Aslında yaşamım can sıkıcı bir kaostu. Gerçekten sevdiğim tek kadın ölmüştü. Marlène'le tam bir çıkmazdaydım. Gloria az çok benim yüzümden kaçmıştı. Yazarlık yeteneğimden de her zaman emin değildim. Acaba bir gün amacıma ulaşacak mıyım diye kendi kendime soruyordum. Şimdiye kadar hiçbir şey kanıtlamamıştım. Ben yalnızca sorun çıkarmayan bir kadını eleştirmeye yarardım. Kendimi bağışlatmak için onunla istemeye istemeye azıcık bir şey yedim. Bir tuzsuz peksimetti bu.

Sonunda, onu kentte bir yere bıraktım. Yanaklarımdan öptü ve inmeden önce, telefonlaşmaya karar verdik. Bugünümün bulutlu havasında onun, bu tek bulutsuz, açık yerin, kaldırım boyunca uzaklaşmasını izledim. Saat akşamın sekiziydi. Biraz uzakta bir benzin istasyonunda durup sileceklerimin değiştirilmesini istedim.

Bundan yararlanarak gidip karşıda bir bira içtim. Kendimi bedensel ve tinsel olarak dinlenmiş, ama üzücü bir boşluk içinde hissediyordum. Bira ayaklarımın dibine düşüyormuş gibi bir izlenime kapıldım. Tezgâhta oturmuş olan birkaç kişiydik. Sorunlarımızla birlikteydik.

Eve döndüğümde Henri pasta yapıyordu.

– Bu senin gibiler için, dedi, senin gibi boktan herifler için.

Yanına gittim. Omzunun üstünden, yaptığına bir göz attım.

– Ortasına biraz da krema koymayacak mısın?

Daha sonra anlaşıldı ki, pasta benim için yapılmıyordu ve ona dokunmaya bile hakkım yoktu, ama o anda bu hoşuma gitti ve Henri'ye öğleden sonrayı nerede geçirdiğimi anlattım.

– İyi etmişsin... Umarım seni rahatlatmıştır.

Hamur açmaktaydı, tüm ağırlığıyla üstüne bastırıyordu, sanki bir cüceler ordusunu ayaklarının altında ezen bir devdi. Kendime bir bira

alıp pencereden dışarıya baktım. Dolaşan bir söylentinin aksine, çok içki içmiyordum. Gündüzleri üç dört bira içmek gibi bir talihsizliğim vardı ve insanlar benim alkolik bir yazar olduğumu düşünüyorlardı. Herkes birayı kanımla karıştırıyordu. Kadınlar konusunda da bu böyleydi, iki ya da üç seks serüveni yaşasam, her gün sevişiyor diye adımın çıkmasına yetiyordu. Çok tuhaf bir görüntüm yayılmıştı. Sanıyorum, kırmızı burunlu, kızışmış bir tür maymun görüntüsüydü bu. Oysa ben başkalarından daha az kadınla yatmıştım ve sofrada su içtiğim de oluyordu. Zıvanadan çıkmış bir yazar olarak geçinmeyi hak ediyor muydum?.. Bahçe yağmur damlaları altında ışıldıyordu. Elli santilitrelik, metalik mavi renkli kutuda, Carlsberg birasıydı içmekte olduğum.

– Bir gün bizden donla poz vermemizi isteyecekler, dedim, ya da televizyonda bir yoğurdu incelemeye çalışırken görüneceğiz ve gelip bize kıçımızı yıkamak için hangi nesneyi seçtiğimizi soracaklar.

– Sen henüz gençsin, hâlâ savunacağın bir şey var...

– Bir yerde iyi dayanmak gerek, öyle değil mi?.. Kısacası, bu bana yardımcı oluyor. Yazdıklarıma karşı biraz saygı duymaya gereksinimim var.

– Neden, kendine güvenin yok mu?.. Hâlâ başkalarının düşüncesiyle mi ilgileniyorsun?..

– Evet, ama bir şey gerçekten enayiceyse, neden gidip bunun nedenini daha uzakta aramalı? Herhangi bir şeyde nedenler ya da özürler bulmak bana ne sağlar?..

– Öyleyse, diyelim.. belli bir ilgisizlik!

Ona yanıt vermeye hazırlanıyordum, ama Marlène'in gelişi hızımı kesti. Marlène üstü alüminyum yaprakla örtülü bir tabak getirmişti.

– Bana fırını yakmak inceliğinde bulunmak istemez misin? diye sordu. Hâlâ sıcak, çabuk ol...

Bir tek sözcük söylemeden dediğini yaptıktan sonra onları bıraktım ve gidip televizyonun önünde dikildim. Haberleri izledim ve her zamanki gibi çok önemli bir şey yoktu, genel izlenim şuydu: Kokuşmuş büyük bir kitlenin içinde yaşıyorduk, altın fiyatlarının değişmemiş olması ve sunucunun bize güzel bir hafta sonu dilemesi bu izlenimin dışındaydı. Zihnimden televizyona uzun bir yazı gönderdim. Beni sinirlendiren, Henri'nin tutumunu anlamamamdı. Bu olay ona hiç yakışmıyordu. Ne olursa olsun, her şeyi açıklayan, Vera V...'nin ona önerdiği o önemsiz çek değildi. Başka bir şeyin söz konusu olduğundan emindim.

Belki kadını düzmek istiyordu. Ama elbette bir başka yol vardı. Ya da Marlène'i şaşırtmak istiyordu?.. Onları biribirine doğru koşturan gücü hesaba katmak gerekiyordu, daha da büyük bir güç onları ister istemez ayırsa da. Ama ben buna fazla inanmıyordum, bu açıdan Henri'nin artık kanıtlayacak bir şeyi olmadığını ve Marlène'in gazetede çıkacak bir resim için kızacak yaşı geçtiğini düşünüyordum. Peki, Henri ne halt ediyordu?

Ansızın canım yalnız olmak istedi. Tüm ışıkları söndürüp, eskiden yaptığım gibi sessizlik içinde oturmak, dünyada olup biten hiçbir şeyi anlamaya çalışmadan gecenin pencereden geçip gidişini izlemek hoşuma giderdi. Oysa onların yan tarafta güldüklerini duyuyordum ve havada bir lazanya kokusu dolaşmaya başlıyordu. Kapı çalındığında gidip açmak üzere ayağa kalktım, ama Henri benden önce davrandı. Gelenler Vera V... ile Charles'tı. Pastanın kesinlikle benim için yapılmadığını anladım. Bu yüzden, beni bağışlamalarını istedim, çok yorgun olduğumu söyleyip yatmaya gittim.

O ünlü resim çekiminden birkaç gün önce Vera V... dengesini yitirip bir bahçe sandalyesinden düştü ve bileği burkuldu. Olmayacak bir hareket yapmıştı, arkaya geçip düşüşünü rahatlıkla izledim, onu yerden kaldırmaya koşmadım, başkaları hemen bu işi üstlendiler.

"Aman Tanrım! Sinir krizi geçireceğimi sanıyorum!.." dedi, doktor elini ve önkolunun büyük bir bölümünü bantla sararken. Herhalde canı acıyordu, ama öfkesi geriye kalan her şeyi bastırıyordu. Charles, onun yanında yüzünü ekşitiyordu. O, ne zaman boğazını temizlese, Charles öksürüyordu. Başka her yerde olduğu gibi edebiyatta da bir avuç insan söz sahibiydi.

Gülümsedim, zehirli bir laf atmaya hazırlanıyordum, ama Marlène kolumu çimdikledi.

– Haydi, haydi, onu bir kez olsun rahat bırak. Her zaman uğraşma onunla...

Bununla birlikte, başka türlü davranmak benim için güçtü, iki haftadır onu her yerde görüyordum, neredeyse tüm günlerini bizde geçiriyordu. Henri ile Marlène'i taparcasına sevdiğinden tüm kent haberdardı. Herkes de aramızın çok iyi olmadığını biliyordu. Gün geçmiyordu ki beni çileden çıkarmak için bir şey bulmasın...

Örneğin, ben çay yapmasını bilirim. O poşet çay denilen nesneleri kullanmam, musluktan akan sıcak suyu da. Çayımın demini özenle ayarlarım ve suyu temkinli davranarak boşaltırım, öyle hoyratça değil.

Duruma bakmak için çaydanlığın kapağını da on saniyede bir kaldırmam. Çayım hazır olduğunda, en iyi şekilde demlendiği anı tam olarak bilirim. Kısacası, iki hanım aşağıda canla başla çalıştıkları sırada, Marlène de geçerken kolumu tutarken, çayla ilgilenen benim. Çayı onlara ben götürüyorum, fincanları ben dolduruyorum. Marlène bana gülümsüyor, oysa öteki bir karış surat asıyor; yapmadığı kalmıyor, çayı fazla demli buluyor ya da yeterince demli bulmuyor, hatta üstünde bir saç kılı gördüğünü ileri sürüyor. Fincanını bile bile masanın bir köşesinde unuttuğu da oluyor. Masum bir tavır takınarak, "Acaba dünkü çayı mı ısıttın?" diye sormasın mı? Bu zavallı enayi karıya hiç yanıt vermedim.

Elbette bu yalnızca bir örnek, ama onun yanında geçecek bir gün bana boktan, can sıkıcı bir karının davranışları üzerine tam bir kitap yazacak malzeme sağlayabilirdi. Yarayı depreştirmek istemiyorum, ama yazarların dörtte üçünün biraz can sıkıcı kimseler olduklarını elbette kabul etmek gerekir. Açıkça bir boka yaramadıkları zaman. Bu alanda Vera tüm rekorları kırıyordu. Marlène abarttığımı düşünüyordu, ama kadının bir şezlongu kibarca açacak yerde onu parçalayabildiğini saptayabildiğime göre abartıyor muydum?

– Peki sen, hiç herhangi bir şeyi kırmadın mı, hiç kızmadın mı, diye yanıt vermişti bana Marlène gülümseyerek, o sandalyeden geriye kalan şeyi, neredeyse tanınmaz duruma gelmiş birkaç tahta ve yırtılmış bez parçasını ona gösterdikten sonra.

– Benim başıma BİR NESNEYLE dövüşmek hiç gelmedi, demiştim öfkeyle gözlerimi gökyüzüne kaldırarak. Bir masayı bağırtmayı ummuyorum!

Sahneyi hâlâ görüyordum. Mutfak perdesinin arkasına gizlenmiştim ve Vera'yı bahçede gözlüyordum. Bir güvercin pisliğinin omzuna düşmesini bekliyordum. Kimi zaman, onun aklından geçen şeyi düşünmeye çalışıyordum. Kıpırdamadan orada duruyordu, elleri kalçalarının üstünde ve sanki öteki dünyanın bir yaratığıymış gibi, kaygılı bir hal alarak çimenlerin üstündeki kapalı şezlonglarımdan birine bakıyordu. İçimden ona, korkma, ısırmaz, hiçbir tehlike yok demek geliyordu.

Ne yazık ki, kimi zaman olduğu gibi, evde yalnızdık. Marlène'le Henri, çoğaltılacak birer paket kâğıt koltuklarının altında, kente gitmişlerdi; ben de Vera'nın evde hiçbir zaman girmediği tek yer olan odamda oyalanmıştım. Evi genel karargâha çevirmeye karar verdiklerinde zaten bu konuda düşüncemi bir güzel belirtmiş, Vera'nın gözle-

rinin içine bakmıştım.

– Bakın, iyice anlaşalım... Odamda kimseyi görmek istemiyorum!

Vera benim tiksindiğim biçimde hafifçe gülmüştü.

– Korkma, diye mırıldanmıştı. Bana orada rastlamak tehlikesiyle karşı karşıya bulunmuyorsun...

O zamana kadar sözünü tutmuştu.

"Acaba ne halt ediyor" diye kendi kendime soruyordum. Hava güzeldi, sabah dingindi, çılgın bir rüzgârın bahçeyi silip süpürmesini görmeyi beklemiyordum. Çitin üstüne birkaç serçe konmuştu. Vera ansızın öne doğru eğilip bir şezlongu yakaladı. Şezlong açma yeteneği olmayan bir insandan söz edildiğini henüz hiç duymamıştım. Önce o nesneyi her yana salladı ve kuşlar kaçtı. Gerçekten gözlerim faltaşı gibi açıldı. Salladı diyorum, ama bir garın peronunda bir mendili sallatacak ya da bir çay kaşığının suyunu bir fincanın kenarına akıtacak bir hareketten söz etmiyorum; hayır, bunu demek istemiyorum, Vera sanki kudurmuş bir köpekten kaçmaya çalışıyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu. Tahtası gıcırdayan şezlongla konuştuğunu duyuyordum. Hipnotize olmuştum. Şezlongun bacakları koyacak bölümü ansızın açıldı ve onun dizlerine çarptı. Korkunç bir çığlık atarak her şeyi bıraktı Vera.

Çenemi okşadım. Dünyanın tüm altınını bu gördüklerime değişmezdim. Şezlonga bir tekme attı. Sonra bir daha. Sonra yine şezlongu yerden alıp akla gelebilecek en tuhaf bir biçimde onunla oynadı, durmadan ve o zavallı nesneyi, çözülemez, içinden çıkılamaz bir sorun durumuna getirerek. Henüz parmaklarından birini hangi mucizeyle hâlâ sıkıştırmadığını anlamıyordum, bu bana olanaksız görünüyordu. Bir üst hıza geçebileceğini düşünmüyordum. Ama aldanıyormuşum.

Yaşlı bir adam gösteriyi izlemek için kaldırımda durmuştu. Elleri arkasında, gülümseyerek Vera'ya bakıyordu. Adama küçük bir işaret yapmak hoşuma giderdi, ama Vera aynı anda onu gördü, şezlongu ona doğru sallayarak homurdandı. Adam geriye sıçrayıp sokakta karşıdan karşıya geçti. Ben de perdenin arkasında geriledim. Vera'nın çevresine bir ölüm sessizliği çöktü. Kesik kesik soluduğunu duyuyordum.

Henri ile Marlène'in alışverişten dönüp de onu bu halde, bir şezlongla dövüşürken yakalamaları için dua ediyordum. Dövüşe hangisinin önce başladığını bilmediğimi onlara söyleyebilirdim. Ama olaylar hızlandı. Vera zavallı şezlongu başının üstünde havaya kaldırdı ve bir oduncu gibi çığlık atarak, onu yerde parçaladı. Tahta kuruydu, birçok

yerinden kırıldı. Kadın kudurdu. Her yere vuruşunda, o nesnenin bir parçası havada gözden kayboluyordu.

Artık, benim dışarıya çıkmam iyice farz olmuştu. Dökümtüler metrelerce uzağa kadar yayılmıştı ve Vera elinde, hâlâ öteki ucunda iki metre uzunluğunda çizgili kumaş bulunan bir tahta parçası tutuyordu. Şaşkın, sıkıntılı, üzgün ya da benzer bir hali olduğunu fark etmedim.

– Merak etme. Yerine yenisini alacağım, dedi dişlerinin arasından ıslık çalar gibi ses çıkararak.

Çevreme bakıp başımı sallamakla yetindim. Ona ne SÖYLEYEBİLECEĞİMİ bilemiyordum. Geri dönerek başka şey düşünmeye çalıştığım sırada ekledi:

– Ee, ne yani!.. Kıyamet kopmadı ya!

Bu olay dışında, çalışmaları ilerliyordu. Kimi zaman yaptıkları nesneye bir göz atma fırsatım oluyordu ve bu nesnenin bütünüyle belli bir şekle girdiğini kabul etmem gerekiyordu. Her şeye, bir akşam, Vera'nın gelişinden birkaç gün sonra, Marlène bir gazete maketi yapabileceğini söylediğinde karar verilmişti. Vera ona parlak bir bakış fırlatmıştı.

– Oh! Şekerim, emin misin bundan?..

– Kesinlikle. Kurslara gittim, boşandıktan bir süre sonra.

"Boşandıktan bir süre sonra" dediğinde Henri'nin benzi atmıştı.

– Ama çok güzel bu, diye haykırmıştı Vera. Hemen seni işe alıyorum!

Kadının ağzı kulaklarına varmıştı. İşlerini ayarlayamadığı için mutsuzdu, böylece benim canımı sıkmak için yeni bir fırsat bulmuştu. Ayrıca, ona her gün katlanmak zorunda kalacaktım. Bundan elde ettiğim tek avantaj telefon faturalarımı ödeyecek olmasıydı, bu pek önemli değildi.

Bununla birlikte, öyle bir noktaya gelmiştik ki, kendime bir pantolon almakta duraksıyordum.

Yayıncım da yeniden yolculuğa çıkmıştı. Gelecek romanımdan başka hiçbir şeyin önemi olmadığını kendi kendime boşuna yineliyor, kimi zaman kendimi iç karartıcı saçma düşüncelere kaptırıyor, buna engel olamıyordum. Sabırsızlıkla çiftliğin satılmasını bekliyordum. Sonunda Marlène satıştan iyi bir para elde edecekti, ama elbette, bu para artık ona gereksinimim olmadığı bir anda gelecekti. Dünya böyleydi işte. Bu sorunu Vera'nın o büyük olay, o ünlü resim çekimi için davet ettiği yazarlarla tartıştım, ancak aralarında böyle bir sıkıntıyı ya-

şamış bir tek kişi bile bulamadım.

Yazarları havalimanında karşılamak üzere ben görevlendirildim. Mesleğimden kesin olarak kopmaktan, hepsini kendime düşman etmekten korktuğum için reddetmeye cesaret edemedim. Yayıncım bana edebiyat eleştirmenlerinin bir bölümünün beni ortadan kaldırmaya hazırlandıklarını önceden haber vermişti, dolayısıyla ileriye gitmekten kaçınmalıydım. Kimi yazarların işleri tıkırındaydı, oysa ben hem övülüyor hem de kınanıyordum. Elbette bunun nedenini bilmeyi çok isterdim.

Kısacası, havalimanına bir minibüs kiralayarak gitmiş ve barda oturmak için oraya yeterince erken varmıştım. Başıma saydam ve mavi siperli bir kasket geçirmiştim, çünkü güneşli bir sabahtı, siyah gözlük de takmıştım, üstümde de Betty'ye ait kolsuz bir tişört vardı. Onun ölümünü izleyen aşağı yukarı on sekiz ay boyunca, kıçımı sandalyeden ayırmadan, neredeyse evde hapis kalmıştım, bir roman ve bir öykü kitabı yazmıştım, ama formumu yitirmiştim, kaslarım erimişti, yumuşamıştım. Bunun farkına vardığımda, kendimi her sabah, yataktan kalkar kalkmaz iki saat cimnastik yapmaya zorlamış ve yokuşu yavaş yavaş yeniden tırmanmaya başlamıştım. Kaslarıma yeniden kavuşmanın onları yitirmekten daha güç olduğunu saptayabilmiştim, bu da ayrıca bir haksızlıktan başka bir şey değildi. Şimdi cimnastiği, kondisyonumu koruyabilmek ve zengin olup da sürekli tatil yapacağım zaman yaşamdan daha da çok yararlanabilmek için, bir dereceye kadar düzenli olarak, günde yalnızca sabahları bir saate indirmiştim. O kalp olayımdan bu yana kendimi fazla yormamaya dikkat ediyordum, ama yine de hareketsiz kalmıyordum ve S. Stallone'den kilometrelerce geride kalsam da ayakta duruyordum ve kollarım kaslıydı. Bir yazardan çok, ağır işçiye benzediğimi biliyordum. İşte, bir yazarın ağır işçi OLDUĞUNU yinelemekte inat etmemin nedeni buradan geliyor.

Kısacası, adamlar geldiğinde, aralarından hiçbiri benimle gazetelerin sözünü ettikleri o gizemli yazar arasında bir benzerlik kuramadı. Bir süre sonra, gizemli bir yazarın, başkentte oturmayan ve buraya hiç ayak basmak istemeyen birinden başka bir şey olmadığını anlayacaktım. Adamları salonda toplayıp sonra çıkışa doğru gönderdim. Güneş onları neşelendiriyor gibiydi. Ben de keyifsiz değildim. Dönüş yolunda arabayı yavaş yavaş sürdüm. Onları ille de bir çukurun içine devirmek istemiyordum, oysa böylece ülkemin YENİ EDEBİYATI'nı bir defada ortadan kaldırmış olacaktım.

– Müthiş bir şey! Tümü geldi, diye fısıldadı bana Vera, bu sırada Charles onları bahçede güneş şemsiyelerinin altına oturtuyor ve serinletici içkiler dağıtıyordu.

– Ama Allah kahretsin, diye eklemişti, şu olağanüstü gün boyunca sen bu berbat kasketi hep başında mı taşıyacaksın?!..

– Elbette, ben onlar gibi değilim, başımı korumam gerekiyor!

Besbelli, yirmi kadar gün geçtikten sonra Vera ile ilişkilerim değişmemişti. Ne ben ne de o takışmak için bir fırsatın kaçmasına izin vermiyorduk, ama bu, bir tür oyun demeyelim de, bir tür alışkanlık haline geliyordu. Gerçekte, onun çok kötü yazdığını sonunda unutmuştum ve adamakıllı can sıkıcı olduğunu yeniden ileri sürsem de birtakım nitelikleri bulunduğunu kabul ediyordum ve ona karşı bir tür dostluk beslemekten de pek uzak değildim. Ara sıra normal konuştuğumuz oluyordu. İnsanların gerçek huyunun bir süre sonra ortaya çıktığı doğrudur. Kişisel olarak, ben bir aziz değildim.

Ev tarafında, biraz kenarda duruyor, olmayacak düşler kuruyordum ki bu sırada hoş olmayan bir ses beni sıçrattı:

– Hey, baksana, sen!.. Pek uyanık görünüyorsun, yaklaş!..

Bu adam civciv sarısı bir kazak giymişti. Ona Falan adını verelim, gerçek adını verip başımıza iş açmayalım diye. Daha sonra bir sürü yazara rastladım, olağanüstü kişilerin elini sıktım, ama Falan hâlâ belleğimde, o beni hem yazar hem de kişi olarak en çok tiksindiren her şeyi simgeliyor. İçindeki boktan hoşlanan ve ruhunun pisliğine karşın görüntüsüne özen gösteren bir heriften söz etmek istiyorum. Onu birkaç kez televizyonda edebiyat programlarında görüp kendini beğenmiş halini ve bayağılığını fark edebilmiş ve kalkıp yayını yarıda kesmiştim. Hiçbir zaman bu herife yüz vermemek gibi bir çılgınlık yapmamalıydım.

– Gidip minibüste kalan çantamı almam gerek. Tıraş olacağım.

Baştan beri geri zekâlı biriyle konuştuğuna emin olduğu için istediğini mimiklerle de anlattı. Tek sözcük söylemeden ona eşlik ettim.

– Kuzum, fiyakalı bir kasketin var! Bana banyoyu gösteremez misin?

Onu eve, birinci kata götürdüm. Özellikle, bir herifi tamamen haksızken iki paralık ettiği bir programı düşünüyordum yeniden, bu işi yalnızca eğlenmek için yapmıştı, çünkü o herif kendini çok kötü savunuyordu. Falan, insanın lafını ağzına tıkamakta, zehir gibi acı sözler söylemekte ustaydı, öyle ki ona parlak bir adam demek uygun olurdu.

Kuşkusuz, bu, onu biraz değerli bir yazar yapmak için yeterli olmaktan da uzaktı. Ama Falan yanılgıya düşürüyordu. Parlak bir adamın gerisinde yetenekli bir adama rastlama şansı sanki hiç yoktu. Aslında, kimi insanların bende uyandırdıkları tiksintiyi fark ettiğimde, öteki insanlara karşı biraz sevgi beslemem olanaksız değildir. İşin en tuhaf yanı da adamı orada dikili bırakıp başka yerde biraz hava almaya gidecek yerde, yanında kalıp sanki böğürlerime bir hançer saplanmış gibi, saçma sözlerini dinlememdi, iğrençliğe hayran o insanlardan biri olmadığım halde.

Ona parmağımla prizin yerini gösterdim, o da bana göz kırptı. Herhalde beni hayranlarından biri sanıyordu. Gülümsemesi bana acı veriyor, ağzımı kurutuyor, parıldıyordu. Günün programı konusunda sorular sordu. Ben de bildiklerimi söyledim. Adamı bakışımla delip geçiyordum, ama gözlüğümün arkasından bu bir işe yaramıyordu.

– Peki sen, otobüs şoförüsün, öyle mi ha?..

– Evet, geçici olarak.

– Öyleyse, aslında, güzel bir yaşantın vardır...

Cildi düz, parlak ve pembeydi, tıraş makinesi yüzünde geçtiği yerde mavi bir gölge bırakıyordu.

– Peki, şu zavallı Vera budalasının bizi nereye götürmeye karar verdiğini biliyor musun?

"Şu zavallı Vera budalası" mı?

Dalga geçiyordu, yeniden göz kırparken ben de sertleştim.

– Dinle, dedi yüzünü ekşiterek, aramızda kalsın, ama bu kızın, bana, kırda bir hafta sonu geçirtmesi ve biraz da reklam sağlaması dışında, kesinlikle hiçbir yararı yok. Bir bakıma ben ona bir şeye yaraması için fırsat veriyorum...

Başımın üstüne sanki siyah bir örtü düştü. İyice düşünmeden, onun midesine direkt bir yumruk salladım. Tıraş makinesi yerde kırıldı. Sonra, yumruğumu, öteki elimin içinde tutup adam iki büklüm olurken, yeniden kaldırarak şiddetli bir dirsek darbesiyle yüzünün ortasına indirdim. Geriye doğru tehlikeli bir sıçrayış yaptı ve duşun perdelerinin arkasında gözden kayboldu. Bu işe tüm yüreğimi koymuştum ve kolum kopabilirdi.

Sonunda Vera o beyaz kostüm düşüncesinden vazgeçmişti. Minibüs tıklım tıklım doluydu. İçinde yazarlardan başka Marlène, bir fotoğrafçı, ayrıca son dakikada binmeyi başaran iki ya da üç kişi vardı. Herkes rahattı. Henri çenesini göğsüne dayayarak yanımda uyumuştu,

ben de onu fazla sarsmamak için virajları hafifçe alıyordum, ıssız küçük bir yolda ilerliyorduk, aramızdan kimileri geleceğe doğru gidiyorlardı.

Marlène, kendisine gösterdiğimiz yerler arasında, bir taş ocağını seçmişti. Birtakım bloklar yontulmuş, sonra oldukları yerde bırakılmışlardı, insan bunların ne olacaklarını merak ediyordu.

– Herkeş iniyor, dedim.

Kendimi biraz üzgün hissediyordum. Sanıyorum bu, yontulup da orada yabanıl bir çevre içinde unutulmuş taşlardan kaynaklanıyordu, ama işi daha ileriye götürmek istemedim.

– Ama Falan nerede? Falan'ı gören var mı?!

Herkes oradaydı. Yazarlar taşlara tırmanmışlardı, Vera ön sırada oturmuştu. Bunu kendisi istemişti. Fotoğrafçı başını kaşıyordu. Herkes birbirine baktı.

– Allah kahretsin! Artık yalnızca onu bekliyoruz!..

Bence onu hep bekleyebilirlerdi. Bir ağacın gölgesinde kendime bir sigara yaktım. Sonra Vera ansızın ayağa kalktı ve bana doğru yöneldi. Gözlerimin içine baktı.

– Hayır, bir şey yok, dedim.

Başını önce bir yana, sonra öteki yana çevirdi, burun delikleri titriyordu. Altında oturduğum ağaçtan bir dal kırdı ve dalı elinde şaklattı.

– Hay Allah, yazık adama, diye ekledim.

Yazarlar taşlardan aşağıya atlıyor, Marlène de minibüsten soğuk bira çıkarıyordu. Bu güzel bir düşünceydi. Ama Vera hafifçe dudaklarını ısırıyor ve önümde dikilmiş duruyordu.

– Dinle, o burada ha olmuş ha olmamış, zaten ne fark eder ki? Onu özellikle fotojenik bulmuyordum...

– Ama anlamıyorsun!.. Arkamda on yazar olmalı. Her şey önceden hazırlandı. ON yazar... Ellerde on parmak olduğu kadar!

– Fotoğrafçıyı al, ben gidip deklanşöre basarım.

Hafif bir hıçkırık boğazında takıldı, çevresine çılgınca bir göz attı, sonra yeniden gözlerini bana dikti.

– Her şeyi elimden kaçırtıyorsun. Kendini ve yazarlık gururunu da.

Ona hiç yanıt vermedim. Güneşin alnında, başında parlayan saçları, bira içmekte olan Henri'ye baktım.

– Bak, diye ekledi Vera, senden bir şey isteyebileceğimi düşünüyordum...

Bunun üzerine, gidip gruba katıldı. Kendime bir bira almak için

kalkmak istedim, ama küçük bir karınca ayağımın üstüne tırmanmıştı, o bir otu emerek kaçıncaya kadar bekledim.

Ötekiler yeniden taşlardaki yerlerini alınca, ben de onlara katıldım, dört köşe bir taşın üstüne çıktım. Vera gözünü ayırmadan bana baktı. Benim zayıf yanım, yirmi dört saatte, yirmi dört saat yazar kalmamam ve geri kalan zamanda hiçbir şey olmamamdı; bu sıralar terk edilmiş bir müstahkem mevki gibiydim. Fotoğrafçı ayağa kalktı.

– Hey, baksanıza... Kasketini çıkaramaz mı? dedi benim için.

Ben sesimi çıkarmadım.

– Olmuyor. Yüzü MASMAVİ!

Vera bana baktı. Herkes bana baktı. Susamıştım. Birkaç saniye sonra kasketimi çıkarıp ellerimde sıktım, boğdum. Herkes gülümsedi.

– Peki ya gözlük... Gözlüğünü de çıkaramaz mı ki...

– Bakın, o zaman ölmeyi yeğlerim, dedim öfkeyle.

Ve şakağımdan iplik gibi, kudurgan bir ter aktı.

10 Sonunda, Vera'nın aramızda geçirdiği yirmi kadar günün birçok sonucu olmuştu. Olayların acımasızca birbirini izleyişine bugün insanı hayrette bırakan büyük bir korkuyla bakıyorum.

Vera gidişinden hemen önce birkaç telefon görüşmesi yaptı ve Marlène bir gazete tarafından sayfa düzeni bölümünde yardımcı olarak çalışmak üzere işe alındı. Henri ise çekini aldı ve bir dedektif tuttu, adamın adını telefon rehberinde bulmuştu. Falan da benim hakkımda en kötü şeyleri yazdı, örneğin okyanusun mavi yüzeyinde bir mazot örtüsü ne ise ben de edebiyatta o imişim. Başkaları da ona ayak uydurdular ve bir çizgi roman dergisinin eleştirmeni kıçıma tekme atmaktan söz ediyordu bir güzel. İnsan ister istemez acaba nereye kadar gidecekler diye soruyordu. Bir gastronomi dergisinde bulamaç haline getirilip süzgeçten geçirilmeyi bekleyebilirdim.

"Bir yazar düşmanlıklara, öfkelere yol açmışsa" diyordu Henri, "bu daha çok, hayra alamettir..."

Elbette o, benim yerimde değildi. Baştan beri, yazmak tüm sıkıntılarımın kaynağıydı ve bir bakıma, elime kalem aldığım gün, Betty'nin ölümüne neden olmuştum. Eğer bu bir yolsa, uzun ve güç bir yoldu, sonunu da hiç göremiyordum. Bundan kendilerine söz ettiğim kişilerin

çoğu YAZMA'nın harika bir serüven olduğunu söylüyordu. Öyleyse, ben de bunu görmeyi bekliyordum. Belki yalnızca, yaşayacağım kötü bir dönem vardı ve ben biraz geri kalmıştım. Nasıl bilebilirdim? Bir mayın tarlasının ortasında ilerliyormuşum gibi geliyordu bana.

Bu, resimde apaçıktı. Yüzünü korkunç bir şekilde ekşitmiş ve tam bir budala gibi görünen bal gibi bendim. Henri ile Marlène abarttığımı söylediler, ama sayfayı da hemen çevirdiler. Çoğu zaman sizi boşluğa iten dostlarınızdır.

Ay içinde para sorunlarıma çözüm bulduğumu sandım. Ciddi kişilere evde iş öneren küçük bir ilana yanıt verdim. Belli bir el becerisi ve minimum çabukluk dışında, hiçbir özel bilgi istenmiyordu. Üç gün sonra büyükçe bir mukavva kutu aldım. Marlène gazetedeydi, Henri ile ben de evde yalnızdık. Henri bana adamakıllı yüksek sesle *New York'ta Paskalya*'yı* okuyordu ki, bu sırada koli geldi. "Dic nobis, Maria, quid vidisti in via?"** Işığın titrediğini, sabah vaktinde alçakgönüllülükle.

Kutuyu masanın üstünde açtım.

– Nedir bu- diye sordu Henri.

– Tanrı'nın bir armağanı, dedim.

Üstteki samanları çekip aldım ve kırmızı plastikten, uçlarında birer sivri çıkıntı, bir sürü küçücük heykel, küçük şeytanlar, Noel ağaçlarına çakılan türden şeyler... Binlerce ve binlercesi, birbirine karışmış durumda... Sanki kaynaşıyorlardı.

"Dic nobis, Maria, quid vidisti in via?": Çılgına dönmüş beyazlıkların eller gibi titreştiklerini.

– Bir tanesini alabilir miyim? diye sordu Henri.

Aldığını ceketinin yakasındaki iliklerden birine taktı. Kutunun içinde yan tarafta üç küçük kap dolusu boya ve bir açıklama gördüm: "Gözler için SİYAH, sakal için BEYAZ, şapkalar için ALTIN SARISI."

– İnsanın gözünü bozacak bir şey bu!

– Hayır canım, dedim, yalnızca bizi sıkıntıdan kurtaracak bir şey.

Homurdandı, ama işe koyulduk. Ne var ne yoksa masanın üstüne getirdik ve ben kutuyu tam ortasına kadar boşalttım.

– Çok mu var, ne dersin?

* Fransız yazar Blaise Cendrars'ın (1887-1961) şiiri. (ç.n.)

** (Lat.) "Söyle bana Maria, yolda ne gördün?" Aynı şiirden.(ç.n.)

Kırmızı renkli küçük heykeller dağ gibi yığılmıştı.

– Söylemesi güç... On bin... Yüz bin belki?

Başlangıçta gözlerin iki noktasını ne kadar çabuklukla belirlediğimi saptadığımda, işin çantada keklik olduğunu düşündüm. Henri, arkamda, yakın gözlüğünü takıp sakalları boyamaya girişmişti.

Öğleden sonra kendimize yirmi dakika dinlenme verdik. Ben şaşı bakmaya başlıyordum, beyaz boya da Henri'nin parmaklarından damla damla akıyordu. O günkü İLK biramı, en hoş, en taze, en arı biramı içtim.

– Bir şeyi hesapladım, dedi Henri, gözlüğünün üstünden bana bakarak. Bu işin tam verimli olması için, durmadan sekiz saat boyunca, her iki saniyede bir tanesini tümüyle tamamlanmış olarak çıkarmamız gerekir.

Masanın üstüne dağılmış olan tüm o küçük nesnelere baktık ve ben bir elimi Henri'nin omzuna attım.

– Rakamların buz gibi katılığına kendini kaptırma, diye mırıldandım.

Henri akşama doğru çöktü. Bir fiske vurup son heykelciğini, kurumasını bile beklemeden ve "Lanet olsun, cehenneme kadar yolun var!.." diyerek odanın içine gönderdi. İki eliyle dayanıp masadan uzaklaştı. Bunu görünce, bende artık azıcık güç, zerre kadar istek kalmadı. Ama iki üç dakika daha tek başıma devam ettim. Sonra, gün batmak üzere iken, olduğum yere yığıldım.

"Dic nobis, Maria, quid vidisti in via?": İlkyazın belirtisinin içimde titrediğini.

Bana bu uğursuzluğu ömrüm boyunca taşıyacakmışım gibi geliyordu. Dünya, bana ve benim gibi mutsuzlara karşı son derece acımasızdı. Toplum sizi, yalnızca bir iş koparma ve bu işe bir kuduz köpek gibi sarılma yeteneğinize göre değerlendiriyordu. Aksi takdirde cılız bir budaladan, zavallı bir soysuzdan, bir tür deliden başka bir şey değildiniz. Ama tüm ömrünü bir yazı masası başında geçirmekten daha büyük hangi delilik düşünülebilirdi? Büyük bir enayi çoğunluğu buna zorluyor diye, yaşamını boşlukta kurmakla insan kendine daha büyük hangi yalanı söyleyebilir? Normal bir kişinin yönelmesi gereken tek şey, özgürlüktür, ömür boyu hapis değil; bugün işlerin onda dokuzu da sidik ve perişanlık kokan o rutubetli hapishanelerden daha beter. Yaşam sımsıkı kapanmayı isteyecek kadar korkunç değildir.

Örneğin, benim kıçıma tekme atmak isteyen o herif aklıma geliyor

yeniden. Bir süre önce, kınayan bir tonla, benim yaşamımı hiçbir şey yapmayarak geçirdiğimi yazıyordu. Ama bununla ne demek istiyordu? Kuşkusuz, bu zavallı başarısız adamın benim yaşamımın zenginliğinden haberi olmadığı gibi, yalnızca HİÇBİR ŞEY YAPMAMANIN inanılmaz güçlüğünden de haberi yoktu. Oysa bu, kuşkusuz kişiyi tümden bağlayan ve kuşatan bir tutumdu. Elbette ben bu adama kızmıyorum, hatta, sanıyorum, başındaki beyaz bir meçi fark etmiş olmam benim suçum değil.

Kısacası, ne olursa olsun, ömrümün otuz ya da kırk yılını, yalnızca ben buyum ya da ben şuyum, işte oturduğum ev, işte arabam, işte bankamın adresi, işte karım, işte patronum, işte yaşamda işgal ettiğim yer demeye hakkım olması için, ruhsuz, son derece can sıkıcı demeyelim, ilginç yanı bulunmayan bir işe vermeyi hiçbir zaman düşünmedim. İşte tabancam diye eklemek de hoşuma giderdi. Hani "küçük iş" derler ya, bu gibi işlerden hiç utanç duymadım, bunlar benim için şaşırtıcı, çok çeşitli deneyimlerin kaynağı, bir bakıma da özgürlüğümün arkadaşları oldular. Kimi insanların böyle düşünmelerine karşın, hiçbir zaman bir "yoksul" ya da bir "kenar mahalleli" olmadım. En kötü koşullarda bile yaşamımdan gurur duydum. Bugün de herkesle dar bir yere tıkıştırılmaya karşı alerjisi olan bu tiplere kutsal hayvanlar gözüyle bakıyorum, bunlara sokakta rastladığınızda yol değiştirmeniz gerekir.

Aklımdan hiç çıkmayan para sorununa gelince, o mucize çözüm yolumun bir süre önce gülünç bir biçimde suya düştüğünü görmüştüm. İç çekerek ayağa kalktım ve tüm o korkunç nesneleri gözümün önünden kaldırıp bir çöp torbasına doldurdum. Ne zaman kaygı verici durumlardan birinin içinde bulunsam, eksikliğini çektiğim iyi niyet değil, kuşkusuz imgelemdi. Herkes gibi nasıl PARA kazanabileceğimi bulmak için kafa patlatarak nice geceler geçirebilirdim, aklıma en ufak zavallı bir düşünce ya da zahmete değen en ufak bir şey gelmeksizin. Tüm çabalarıma karşın, soruna soğukkanlılıkla yaklaşamıyor, üzerinde üç dakikadan fazla rahatça düşünemiyordum. Zihnim her zaman bir yönde ya da bir başka yönde uçup gidiyordu, bunun farkına varmıyordum ya da yalnızca bir saat sonra farkına varıyordum, bu da beni kudurtuyordu. Boş ve acı verici girişimlerden tümüyle bitkin durumda kurtuluyordum.

– Okumaya devam edeyim istiyor musun? diye bir öneride bulundu Henri.

– Hayır, kendininkilerden bazılarını okursan hoşuma gider.

Henri böyle bir isteği çok ender kabul ederdi. Çoğu zaman, beni başından savardı, ama bu kez nazlanmadı. Şiirlerini almaya gittiğinde ben de büyük bir zevkle yerleştim, tenis ayakkabılarımı dünyanın öteki ucuna fırlattım. Çok heyecanlıydım, odadaki alacakaranlık ve tam sessizlik yüzünden, bu derece güzel bir ortam umut edemezdim. Telefonu kordonunu çekip devreden çıkardım. Henri birazdan bana şiirlerini okuyacaktı. İnsanı şaşkına çeviren o para sorunlarını düşünmenin artık zamanı değildi. Gülümseyerek tavana baktım. Elveda, acımasız ve iğrenç dünya, elveda, yaşamımın o kısır, acınacak küçük mutsuzlukları!

Marlène eve döndüğünde, divanın üstünde, soluğum kesilmiş, tıkanacak gibiydim, bayağı acı çekiyordum. Henri'nin yazdıklarını o kadar çok seviyordum ki, bu bana acı veriyordu, bununla birlikte, her zaman okusun diye rica ediyordum. Bu tür bir zevkin yalnızca yaşlılıkla birlikte mi geldiğini bilemiyordum, ama bana gitgide artıyormuş gibi geliyordu ve yirmi yaşında olduğum dönemde, günlerce yiyip içmeden kalabileceğim zamanlarda, kendimi harika bir dünyanın içine dalmış sandığım dönemde, böyle duygular yaşadığımı anımsamıyordum.

"Oh! Sevgili dostlarım, öldüm!.." dedi bize Marlène iki kolunu birbirine kavuşturmuş durumda, bir koltuğa çökerek. Bu arada şiirin insanlara acı verecek tek şey olmadığını fark ediyordum. Bir haftadır, Marlène gazeteden oldukça geç dönüyordu. Ona arabamı bırakıyordum. Birlikte çalıştığı adam hastalanmıştı, Marlène'in işi tek başına yürüttüğünü gören yönetim, o adamın yerine birini almayı geciktiriyordu. Zavallı kadının artık ayakta duracak hali yoktu, ama işini seviyordu. Bu yorgun hali, yüzünün daha belirginleşmiş çizgileri hoşuma gidiyordu. Böyle anormal bir zevkin bana nereden geldiğini bilin bakalım... Ona bir bardak içki verdiğimde, bana o solgun yüzüyle gülümsemesinden daha çok cinsel istek uyandırıcı hiçbir şey yoktu dünyada. Bardağın içindekinin yarısını döküyordum.

Bir şeyler yemesi için onu ikna etmeye çalışıyorduk, o da kimi zaman kabul ediyor, kimi zaman da yalnızca içkisini içiyordu, sokakta çantasında anahtar arayarak karşıdan karşıya geçişini izliyorduk ve birkaç saniye sonra birinci kattaki odasında ışığı görülüyordu. Kapıyı kapatıp da mutfağa doğru giderken ancak iki laf ediyorduk ki, biraz sonra odasında ışığı sönüyordu. Pencerenin önünde bir saniye duruyorduk.

– Hım... Yine çok bitkin bu akşam...

– Evet... Makyajını temizleyecek güç bulamayacak!..

Onun yaşamını ne kadar karışık duruma getirdiğimizi bugün çok iyi anlıyorum. Üstelik, sırtında İKİ yazarın yükünü taşıyan bir başka kadın örneği bilmiyorum, herkes de bunların birlikte yaşanılması pek hoş, pek kolay kişiler olmadıklarını bilir. Her şeye karşın, Marlène hiç renk vermiyor ve bu tuhaf yaşamla uzlaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir yanda Henri ve yok olmayı reddeden, ama artık hiçbir şeyin ileriye götüremeyeceği o aşk vardı. Öte yanda ise ben ve benim o harika sevgim vardı, başka bir deyişle özellikle coşku verici hiçbir şey yoktu. Cinsel açıdan, bunun biraz hafif bir şey olduğunu ilk kabul edecek benim. Üstelik, bugün kadının erkekle aynı arzuları duyabileceği genellikle benimsenmiş bulunsa da, bu düşünce bizim aklımızın kenarından bile geçmiyordu. Böyle bir masumluk kısa pantolon giydiğimiz yaşlarda çok güzel olurdu. Ama onlar ve onlarca yıllar sonra, hayır.

Marlène'i dinlendirmek için hafta sonunu bekledik. Onu buradan elli kilometre uzakta bir göl kenarına götürdük ve ayaklarımız neredeyse suyun içinde, bir restoranda yemek yedik. Kadının üstüne titredik. En iyi şarapları ısmarladık. Sıra hesabı ödemeye geldiğinde, ben bir çek verdim.

Bir süre sonra, akşam, hesaplarımı incelemeye giriştiğimde, ne yazık ki bankadaki hesabımın açık verdiğini saptadım. "İşte, olan oldu!" dedim kendi kendime, "Sonunda olan oldu!" Marlène erken yatmak istemişti, Henri ile ben yalnızdık. Henri gözlüğünün çerçevesindeki vidaları çıkarmaktaydı. Ayağa kalktım ve ona doğru gittim.

– Ne oluyor? diye sordum.

– Camlardan biri oynuyor.

– Baksana... O çek tutarı benim hesabıma geçirilse işime gelirdi... Biraz ferahlardım...

– Vera'nın verdiği çek mi?

– Elbette, evet, Vera'nın çeki... Ama biliyor musun, bana yalnızca yeniden soluk alacak zaman bırakması için... Bu paranın da üstüne yatmayacağım, geri vereceğim. Zaten, seninle konuştuğum şu saatte yayıncım bana bir çek imzalıyor olabilir...

Bir parmağını kulağına sokup var gücüyle salladı. Yanıt vermek için neden bu kadar çok bekliyor diye kendi kendime sordum.

– Çünkü vallahi... Lanet olsun, açıkçası, zamansız istiyorsun!

– Evet, ama bankacıları bilirsin, sinirleri pek sağlam değildir adam-

ların!..

– Hayır, sorun başka... Çünkü o para artık bende değil.

– Ne demek, artık bende değil... Bir ömür boyu imtiyaz mı satın aldın?

– Yani... Çözmem gereken kişisel bir iş vardı...

– Ne oluyor sana? Bir sıkıntın mı var?

– Hayır... Sana yardım edebilmek isterdim.

– Bak, durum henüz çok kötü değil... Artık bundan söz etmeyelim.

– Bana daha önce haber vermiş olsaydın...

– Gözlüğünde bir şey mi var?

– Hayır, vidasını yeniden sıkıştıracağım, o kadar.

Gece dingindi, biraz çalışmak için bu dinginlikten ve zihnimin açık olmasından yararlandım. Bir süredir doğrudan doğruya daktiloda yazıyordum, sonunda bu makinenin bana eşlik etmesinin büyüsüne kapılmıştım ve satırların karnından teker teker çıkışını izlemek hoşuma gidiyordu, beni beğendiğini sanıyordum.

Bir saat sonra düşüncelerime öylesine dalmıştım ki Henri'nin yanımda dikildiğini fark etmedim. Sesini duyunca irkildim.

– Hım... Güzel bir sayfa, dedi, burnunun kıkırdaklarına parmağıyla hafifçe vurarak. Sende belli bir ritim duygusu olduğunu kabul etmek gerekiyor.

– Evet, yine de iyi gidiyor, bunun için yeterince kıçımı yırtıyorum.

Henri ayakta dikilip kendine bir sigara yaktı. Tavana uzun bir duman bulutu yolladı. Buzdolabından içecek bir şey almak için vaktim olduğunu anlayıp ayağa kalktım. Sonra içkimi alıp yerime döndüm. Şerbetçiotu çiçekleriyle yapılmış güzel kokulu bir içkiydi bu. Henri ise yerinden azıcık bile kımıldamamıştı.

– Pekâlâ, iki şeyden biri, dedim. Ya söylersin ya da söylemezsin, gün doğmadan kararını ver. Ben biraz daha çalışmak istiyorum.

Başını sallayarak masamın bir köşesine oturdu. Herhalde bunu bana nasıl ileteceğini düşünüyordu. Sonunda en kısa yolu seçti.

– Gloria'yı bulması için birine para verdim. Götürü pazarlıkta uyuştuk.

O anda tüm saçlarımın yolunduğunu sandım, hayrete düştüm. Bakışım yere kaydı, halının üstündeki bir sigara yanığını gözümü ayırmadan seyre daldım.

– Bu paraya gereksinimim vardı, anlıyor musun? Beklenmedik bir şeydi.

Bardağımı masanın üstüne koydum. Doğruldum. İki elimi saçlarımın içine daldırıp başımı tuttum. Evi ayağa kaldıracak derecede güçlü bir iç çektim.

– Lanet olsun Henri.. ama lanet olsun!..

Bakıştık. Henri'nin gözlerinde öyle bir güç, öyle bir inanç, öyle bir kararlılık vardı ki, adama imrenmekten az kalsın ağzım bir karış açık kalacaktı. Bu onu çok güzelleştiriyordu, sert bir güzellik söz konusuydu elbette, yılların yorgunluğuna karşı koyabilen tek güzellik. Bir saniye bile geçmeden toparlandım, çünkü ne de olsa yeni bir şey değildi bu benim için, Henri'nin olağanüstü bir kişi olduğunu biliyordum ve gerektiğinde zihnimi duyarsız duruma getiriyordum, bir bakışta elimi kolumu bağladığı zamanlar geçip gitmişti, ama ona olan bağlılığımın gitgide büyümesine karşın, son sözü ona bırakmaya çok daha az hazır olduğumu hissediyordum.

– Ama Tanrı aşkına, söyle bana, bu ne demek oluyor!.. KEÇİLERİ KAÇIRMADIN YA, HA?!..

Yanıt vermeden ayağa kalktı, odanın öteki ucuna kadar peşinden gittim. Kanepeye oturdu. Ben ayakta kaldım. Öfke soluğumu tıkıyordu; bu, üzüntü, korku, beceriksizlik ya da kısacası olayların ağırlığı dışında bir şey söz konusuydu.

– Peki, bu sana yetmedi mi, dedim boğuk bir sesle. Bu sana yeterince açık görünmedi mi?!..

– Açık olup olmama sorunu değil, diye yanıtladı.

Biliyordum ki nasıl olsa yapılacak bir şey yoktu. Belki bu nedenle kendimi yatıştırmayı başardım. Henri'nin önünde çömeldim.

– Ama Tanrı aşkına söyle, diye mırıldandım, bundan ne kazanacaksın? Gloria'nın bu kez etkileneceğini nasıl düşünüyorsun?.. Onu elinden tutup geri getirmenin sana yeteceğini mi sanıyorsun?..

– Onu geri getirmek niyetinde değilim.,. Yalnızca ona söyleyecek birkaç sözüm var.

– Peki, ya Marlène, o ne düşünüyor bu konuda? Haberi var mı?

Gözlerini bana doğru kaldırdı, olacakları iyi anladığımdan emin olmak için.

– Marlène'in bu işle hiçbir ilgisi yok. Kesinlikle yok.

Kalçalarımı dövüp ayağa kalktım. Bir an bir içki içmeyi ya da bir sigara yakmayı ya da bir cips paketine el atmayı düşündüm, ama hiçbir şey beni sarmıyordu, yalnızca çevreme üzgün bir halle baktım.

– Biliyorsun Henri, bunun gerçek bir enayilik olduğunu düşünme-

me engel olamayacaksın. Yalnızca zaman her şeyi düzeltebilir.

Sinirli bir hareket yaptı.

– Ah!.. Altmış yaşındaki bir adamdan işi zamana bırakmasını isteme. Hem düzeltilecek hiçbir şey yok. Tümüyle budala değilim.

– Dinle, aradığın şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum, ama bundan adamakıllı ağzın yanacak, umarım farkındasındır...

Bana hem tuhaf hem de meleklere yaraşır biçimde gülümsedi.

– Huni neye benzer bilir misin? diye sordu.

Yanıt vermediğim için havada bir huni şekli çizdi.

– Benim yaşıma geldiğinde, huninin sivri ucunun içinde olacaksın, diye devam etti. Artık senin için çok olanak kalmadığını göreceksin.

Biraz dudak büktüm. Kendi kendime, nereye gidiyoruz diye sordum.

Henri ile benim, ikimizin yaşı bir yüzyılı geçiyordu. İş bulmak için bize kolaylık sağlayan bu değildi. Henri lokomotif kullanmayı biliyordu, ben de lavabonun tıkanıklığını açmayı. Ama bulunduğumuz bölge için yeterli değildi bunlar. Öyle görünüyordu ki güneye, güneşe doğru ne kadar çok inerseniz, kendinize o ölçüde daha az iş bulma şansınız vardı. Ama yine de çok kararlıydık. Bu konuyu uzun uzun tartışmıştık. Bir ay, en çok iki ay, nihayet çekimin gelişine kadar, o çalışan kitleyle birlikte olmayı becerebilecek gibi hissediyorduk kendimizi. Çünkü yayıncım bana yüreklendirici kısa bir mektup göndermişti . "Sabredin" diyordu, "zaman size ve alçakgönüllü bendenize çalışıyor." Bu adama kimi zaman rastlama fırsatı bulmuş, yeterince güvenebileceğimi ve iyi birine düştüğümü anlamıştım. Elbette bu karnımı doyurmuyordu, ama gülümsemeyi bırakmayarak dişlerimi sıkmamı sağlıyordu. Böyle adamakıllı canı sıkılmış yazarların listesi uzundu ve benim sıkıntılarım kimilerinin çektikleri cehennem azabına kıyasla gerçekten hiçti. Gökyüzüne doğru hırçın bir yumruk kaldırmaktan kurtulmam için bunu düşünmem yeterdi.

Birkaç gün çevredeki tüm gazetelerin küçük ilanlar sayfasını boşuna didik didik ettik. Marlène de gazetesi *L'Organe du Sud*'de çıkan iş tekliflerine, basılmadan önce bir göz atmakla görevliydi.

Ama bu, bir şeye yaramadı.

– Sanayileşmiş bir ülkenin ne demek olduğunu bana açıklayabilir misin? diye iç çekerek soruyordu Henri.

Çevredeki esnaf bizim geldiğimizi görünce sanki ansızın mide ülserine yakalanmışa benziyorlardı. Charles bize yardım etmeyi önermişti, ama ben bu kez kabul etmemiştim. Sürekli para sorunlarımın artık son ışıkları yanıyordu ve hiç kimseye borçlanmadan bu son savaşa girişmek istiyordum. Charles gerçek bir gevezeydi. Bir sabah Vera telefon etti.

– Ben bir şey yapabilir miyim?

– Hayır, çok naziksin.

– Henri ile senin para sorunları yüzünden üzülmenize dayanamam...

– Hayır, sakin ol.

– Biliyor musun, senden çok söz ediliyor burada...

– Evet, ama Henri'den söz edilseydi daha iyi olurdu.

– Oh, bilirsin, şiir o kadar ÖZEL bir şey ki!

Birkaç gün sonra, acımasız bir yazgı üstümüze çullanmış gibi görünürken, Charles herkesi küçümser gibi gülümseyen bir genç adamla birlikte eve geldi.

– Dostlarım, sizi Victor-Serge'le tanıştırayım. Sanıyorum size önerecek bir şeyi var...

– Hay Allah! Olağanüstü bir şey değil, diyerek belirtti adam kızararak.

– Dışarıda kalmayın, yanıt vermekte acele etmiyoruz.

Güzel bir gündü, ama aynı akşam korkunç bir fırtına çıktı, yılda bir kez görülen türden şiddetli bir yağmur bastırdı. Gökyüzü ansızın kararırdı ve on beş dakika sonra sokağı sel götürdü ve oluk yıldırım çarpmış bir gemi direği gibi bahçeye devrildi.

– Bu bela bir süredir başımızda dolaşıyordu, dedim mutfak penceresinin önünde surat asarak durduğumuz sırada.

– Ama gökyüzü masmaviydi...

– Allah kahretsin şu oluğu!

Doğruyu söylemek gerekirse, böyle bir yeri sevmek gerekiyordu, biraz özeldi. Rüzgâr estiğinde damlar uçuyordu, hava sıcak olduğunda, bayılıyordu insan ve kışın tüm kanalizasyonlar patlıyordu. Bir tek su damlası görmeksizin aylarca kalabiliyordunuz ve bir saniye sonra gökyüzü korkunç bir şekilde kararıyor ve başınızın üstünde bir okyanus oluşuyordu. Her şey oransızdı, ama insan buna gitgide alışıyor ve her defasında yeni bir ders almaya hazır durumda oluyordu. Sonunda ben bunun yaşamda benimsenecek iyi bir tavır olduğunu düşünecek

noktaya geldim. Çünkü hiçbir şey, hiçbir zaman doğruluğunu her gün saptayabileceğiniz şekilde meydana gelmiyor.

Yağmur damlalar halinde değil de küçük parmak kalınlığında uzun iğneler şeklinde yağıyordu ve sokaktan bir tek araba bile geçmiyordu, herkes saklanmış durumdaydı. Gece, çılgınca bir çıtırdamayla ve oluk oluk akan suların korkunç fokurdamasıyla doluydu. Böyle bir fırtına bildik bir sokağı bilinmeyen bir ülkeye döndürüyordu. Bu görüntü bende derin bir yılgınlık uyandırıyordu. Marlène'in pencerelerinden birinin, birinci kattaki yatak odasının penceresinin açık kaldığını fark ettiğimde, her türlü insan girişiminin hiçliğini düşünmekteydim, kendi kendime yazmanın hiçbir şeye yaramadığını söylemekteydim.

Açık kalmış pencereyi Henri'ye gösterdim ve ona "Ben oraya gidiyorum" dedim.

– Pekâlâ, ben de sana sıcak bir içki hazırlayayım!

Yedek anahtarları alıp ıslana ıslana, pardösü giyme sıkıntısına girmeden, hızla sokağa daldım. Yağmurun ılıklığı beni şaşırttı, hoştu bu, bana eski çocukluk sevinçlerimi anımsattı.

Sular pencereden içeriye fışkıran demetler halinde giriyordu, odanın büyük bir bölümü su içindeydi. Marlène'in parfümünü soludum, sonra ispanyolete saldırıp pencereyi kapadım. Karyolanın ayakucuna oturdum. Odasını neredeyse tanımıyordum, içinde hiç yalnız olmamıştım, birlikte de otuz saniyeden fazla kalmamıştım. Aşağıda beklemeyi yeğliyordum, bu benim için daha kolaydı, işi daha az karıştırıyordu, onu yatağın üstüne devirmemek için var gücümle dudaklarımı ısırmamı engelliyordu. Çevreme bakarak gözüme çarpan her şeyle, tuvalet masası, tuvalet malzemeleri, fırçaları, şosonları, sabahlığı, başucu lambası, beyaz ve boş duvarları, kitapları, çalar saati, radyosu, küçük minderleri, yastığı, sandalyesi, su bardağı ve orada burada unuttuğu birkaç giysi gibi her şeyle tanışarak kısa bir süre geçirdim. Sonra gidip hasarı onarmak için bir şeyler aradım.

Su dolu bir leğenle banyoya kadar üç kez gidip gelmek zorunda kaldım. Suyu pencerenin dibinden bir bezle alıyordum. Leğendeki suyu son kez banyoya boşaltırken tümüyle rastlantısal olarak rafın üstünde gebeliği önleyici bir sipermisit tüpü gördüm. Üçte ikisi kullanılmıştı. Bunun bir diş macunu tüpü ya da bir el kremi olmasını yeğlerdim. Bu nesneyi tam da gözümün önünde bırakmış olduğu için ona kızdım. Fırtınalı bir gecede penceresini kapatmayı unutmuş olduğu için de kızdım. Yaşama da böyle, o kadar enayice apaçık, o kadar hoyratça sert

olduğu için kızdım.

Kuru bir bezle işimi tamamladım ve gidip yatağın önündeki halının suyunu banyoda sıktım. Kendi kendime "Ona herhangi bir sitemde bulunmaya hakkım yok, sevişmek için ben de başka yere gidiyorum" diye boşuna yineliyordum, ama yine de bu, beni çok tuhaf yapıyordu, hatta açıkçası hasta ediyordu.

Kapıyı kapatıp sokağa çıktım. Fırtına altında sokakta yavaşça karşıya geçtim. Pislik ve kötülüklerden arıtıcı bir suya kendimi bırakmak umuduyla yüzümü gökyüzüne doğru kaldırmadım.

Kısacası öyle sırılsıklam olmuştum ki acele etmemin de yararı yoktu.

– Hasar var mı? diye sordu Henri.

– Hasar var denemez.

Canım Marlène'i görmek istemiyordu, dönmesini beklemedim. Henri'ye iyi geceler dileyip düşünmek üzere odama çıktım.

Ertesi gün cumartesiydi. Hava çok güzeldi, gökyüzü görülmemiş bir arılıktaydı. Aşağıda Henri oluğu yerine oturtuyordu. Ben de bir bacağımı ve tüm gövdemi pencereden dışarıya sarkıtmış, oluğun evin cephesindeki dağınık tellerini küfrederek bağlamaya çalışıyordum. Marlène'in evinden çıktığını görünce bir an durdum ve sokakta karşıya geçerken onu gözlerimle izledim, her şey güzeldi.

– Ama delisin sen, dedi bana. Düşüp parçalanacaksın.

– Eğer düşersem, Henri beni tutacak, böyle anlaştık.

– Hımmm... Korkutuyorsunuz beni, diye ekledi.

Henri'yi kucakladı ve eve girdi. Beş dakika sonra belime bir ip bağlandığını hissediyordum.

– Ne halt ediyorsun sen ha? diye sordum ona.

– Ee, kahvemi rahat rahat içmek istiyorum! İki budalanın bana bunu zehir etmesine izin vermeyeceğim...

– Bak, yalnızca bir dakikalık işim kaldı!

– Çok iyi, gerektiği kadar bekleyeceğim.

İpin öteki ucunu koluna doladı, oysa ben yüz kez ölmeyi hak etmiştim. Ona sabırla nasıl olsa bu yaptığının budalaca bir şey olduğunu, kuşkusuz düşersem beni tutacak gücü olamayacağını, düşerken onu da sürükleyebileceğimi anlatıyordum, ama Henri aşağıda sinirlendi, "Tartışmak için başka bir zaman seçemez miydiniz, yoksa bu bir şaka mı?"

diye sordu. Onarma işimi, pencerenin pervazını, biçimini bozacak derecede bacaklarımın arasında sıkıştırarak olduğunca çabuk bitirdim

O ünlü kahvemizi içerken hâlâ bacaklarım ağrıyordu.

İkisi, bilmediğim bir konuda konuşuyorlardı, ben de onları dinliyormuş gibi yapıyordum, birazcık gülümsüyor, başımı sallıyor ve bu anlaşılmaz maskenin gerisinde, Marlène'e bakmakla, ağzından gözlerine giden, boynundan, omzundan kayıp kulağına çıkan, saçlarının içinde kayan, alnına, burnuna, dudaklarına inip sürekli olarak çıktığı yere dönen yolda habire gitmekle yetiniyordum. Zavallı piş bir herifin onu düzmesini kabul etmekte güçlük çekiyordum, ama bana öyle geliyordu ki, bunu kabul ediyor ve onu daha da güzel buluyordum. Seks sorunlarına gelince, yaşın insanı daha mı zeki yoksa daha mı enayi yaptığını bilemiyordum. İlk bakışta, tepkim bana tuhaf geliyordu, ama zaman geçtikçe daha gizemli bir dünyanın içine gömülüyor, inançlarım daha çok sarsılıyor ve kimi zaman, eğer insanın her şeyi böyle yeniden öğrenmesi gerekiyorsa, eğer her sabah gözlerinin önünde bilinmeyen bir bölge, yeni bir çöl uzanıyorsa şimdiye kadar aldığı yol ne işe yarıyordu diye kendi kendime soruyordum. Kahvem soğuktu, sadeydi. Onu içtim.

Günün en iyi anlarını Marlène'e bakmakla, hilemi elimden geldiğince gizlemeye özen göstererek onun en küçük jestlerini bile dikkatle izlemekle geçirdim. O Henri ile satranç oynarken, alnını kırıştırırken ve dudaklarıyla oynarken elinde bir dergi oluyordu. Bize çay verdiği sırada bir saç lülesini kulaklarının arkasına sıkıştırırken, elleri fincanların üstünde uçup da o, dizlerinin üstünde sallanırken ben tüm plakları gözden geçiriyordum. O konuşurken, gülümserken, kaşlarını çatarken, kalkarken, gülerken, esnerken, odayı bir o başa bir bu başa arşınlarken, kollarını okşarken, bir gözünü ovuştururken, bir bonbonu kıtır kıtır yerken, ben sanki notlarımı yeniden okuyordum ve o ister ayakta, ister kanepenin üstünde yatar durumda olsun, ister ellerini şaklatsın, isterse de söylensin, ister öğleden sonra güneşinde devinsin ya da gün batarken dingin olsun, yüzünün bir tek ifadesini bile kaçırmıyordum. Benim için çok ilginç ve bir sürü değerli küçük ayrıntılarla dolu bir gündü. Artık hiçbir şey bilmediğinden yakınan biri için bu güzel bir egzersizdi.

Akşam kendimize kocaman üç pizza hazırladık ve bir ara onunla kendimi mutfakta tek başıma buldum. Kap kacağı yerleştirmek söz konusu olduğunda Henri ender olarak oraya geliyordu, evin öteki ucuna

gidip içki bardaklarını doldurmak için hep bu zamanı seçiyordu. Marlène elinde beyaz bir bezle bana yaklaştığında soğan kabuklarını bir araya toplayıp, bulaşık teknesinin yanındaki yıkanmış bulaşıkların konulduğu oluklu bölümü bir süngerle siliyordum.

– Ee... Nasıl buluyorsun beni? diye sordu rahat bir şekilde.

Öyle şaşırdım ki elimde olmadan dolabın kapısına dizimle vurdum. Ona bakmadım, dikkatimi elimdeki süngere verdim ve bir kiri söküp atmak için süngerin kazıyıcı tarafını çevirdim.

– Ne demek yani, seni nasıl buluyorum?.. Değişen bir şey mi var sende?

– Hayır, beni sınava çektikten sonra demek istiyorum.

– Ah! Ah!.. Yahu, sen neler söylüyorsun ha?

Yüz kaslarımı elimden geldiğince gerip ağzım kulaklarıma varıncaya kadar gülümseyerek ona doğru döndüm. Onun da alaylı bir bakışı vardı.

– Biliyorsun, gözlerin üstümde olduğu zamanlar bunu hâlâ fark edebiliyorum, dedi tatlı bir sesle. Özellikle de bu gizli ise.

Bakır kırmızısı rengindeki kabukları elimin içine itip iyice ezdikten sonra çöp kutusuna attım. Belki de Henri birazdan o ünlü bardaklarıyla geri dönecekti. Ne halt ediyordu ki şu sırada?

– Yanıt vermek istemiyor musun?

– Marlène... Biliyorsun, sana bakmaktan her zaman hoşlandım. Yeni bir şey değil...

Neredeyse belli belirsiz bir biçimde, yavaş yavaş başını salladı, çok kolayca, saçları bile kımıldamamıştı. Bana bu, çok uzun sürdü gibi geldi.

– Eh, sana teşekkür ediyorum, dedi mırıldanarak. Harika bir kompliman...

Dıştan bakıldığında önemsiz görünen bu küçük sahne beni gecenin geri kalan süresince altüst etti. İyi kötü içmeye ve normal olarak yemek yemeye çalıştım, ama gönlüm çekmiyordu ve önemsiz bir hamsi balığı kılçığı yüzünden ölebilirdim. Konuşmalara ilgi duymakta çok zorlanıyor, hen an ipin ucunu kaçırıyordum, öyle ki Henri keyfimin yerinde olmadığını söyledi.

"Önemli bir şey değil" dedim; "Romanım yüzünden." Marlène'e bakmaktan kaçınıyordum, kendi kendime gerçek soruları sormaktan kaçınıyordum.

Sabahın birine doğru Marlène yatmaya gitti. Henri biraz daha oya-

landı, sonra o da yukarıya çıktı. Ben yalnız kaldım. Kendimi üzgün ve öfkeli hissediyordum. Yaşamımı tüm bu sorunlarla doldurduğum için kendi kendime kızıyordum.

Genellikle dünyanın tüm saçmalıklarıyla, yalancı hazlarıyla, bayağı gösterişiyle bana dokunmasına, beni eğlendirmesine öfkeleniyordum. Özgür olacak yerde bağımlı olmak, işte böyle bir halt ediliyordu, işte yaşam buna indirgeniyordu. Bu saptama beni hasta ettiği için kendime bir bardak içki doldurdum. Ama bu da, tersine, moralimi yükseltmedi. "Hızını alamıyorsun" dedim kendi kendime, "ceplerini taşlarla dolduruyorsun." Bugün iyice düşündün mü? Düşüncelere daldın mı? Diz çöktün mü "güzellik"in önünde? Herhangi bir tinsel heyecan duydun mu? Bir başka gerçeklik bilip bilmediğini söyle bana, sokağa çık ve zahmetine değen bir tek şey bulup bulmadığını söyle bana. Bu o kadar basit, o kadar açık ki! İnsanlık genel bir alıklaşma içine girmekte, bunu görmekten daha kolay ne var? Ne yaparlarsa karışmamaya kararlı mısın? Zamanını gazete okuyarak, radyo dinleyerek, televizyonun önüne oturarak harcamayı sürdürecek misin? Tüm bunlardan yakında kurtulacak mısın? Ve kendi esenliğinle uğraşacak mısın? Ya da en kötü geri zekâlı olarak mezarını kazmayı ve dünyanın vitrinleri önünde en kötü budala olarak, ağzı bir karış açık kalmayı mı yeğliyorsun? "Zekânı körletecek yerde bile" diye kendi kendime yineliyordum, "tinsel sevinçlere doğru dön."

Kendimi ilk çıkış noktamdan uzakta hissediyordum. Neredeyse parmaklarımı büküyordum. Sessizlik korkunçtu. Bir plak seçmek üzere ayağa kalktım ve elbette oldukça özel bir anlayış içindeydim, delice bir müzik dinleyecek halim yoktu.

Geri dönüp yeniden koltuğuma oturdum ve Kathleen Ferrier *Kindertotenlieder* adlı liedlerini söylemeye başlarken ben de ellerimi başımın arkasında kavuşturdum. Büsbütün harika bir şey bu. Uyumadan önce, Joyce'un *Ulysses*'inin son sayfalarını yeniden okudum. Öyle güzeldi ki! Bu kadarını da istemiyordum.

11 Bir hafta sonra, günlük yumurtalar artık günlük yumurta olmaktan çıkıyorlardı, yalnızca taze yumurta idiler. Ancak, tüm etiketleri değiştirmek gerekiyordu ve bu iş Henri ile benim tüm günümüzü alıyordu. Son derece yorucu bir şey değildi, ama sigara içmemiz yasaktı, üstelik yiyecek ve ev ürünleri kokuları içinde hep ayakta durmak gerekiyordu.

Burası yaklaşık yirmi bin metrekarelik bir depoydu. Bir hektarlık alanı kaplayan konserve kutuları, sosisler, dondurulmuş yiyecekler, içki şişeleri, yerfıstıkları, yoğurtlar, paket paket kahveler, kümes hayvanı etleri ve diğerleri, yerden on metre yüksekliğe kadar çıkan raflara üst üste yığılmışlardı. Bir başka bölüm her gün kullanılan mallara, süpermarketlerde bulunan tüm o nesnelere ayrılmıştı.

Victor-Serge'in babası buranın yöneticisiydi. Karısı, tüm zamanını kozmetik reyonunda geçiren bayağı bir sarışındı, personel müdürüydü. Victor-Serge stoklarla ilgileniyordu. Henri ve benden başka onun buyruğu altında çalışan, bizden biraz daha genç, dört kişi vardı. Yiyeceklere neler oluyordu bilmiyorum, ama saat bir sıralarında, güneş neredeyse tam tepedeyken, eternitten dama vurduğunda depo cehenneme dönüyordu. Çok güzel bir güzdü, yaz gibi yakıcı sıcak günler oluyordu, birkaç da fırtına görülüyordu, ama sıcaklık yirmi derecenin altına inmiyordu. Akşam serinliğini beklerken, tişörtle dolaşıyorduk. Depo kentin çıkışındaydı ve mal teslim eden kamyonlar binanın çevresinde yakıcı bir toz bulutu kaldırıyorlardı. Bu kamyonlardan inenler baştan ayağa toz içindeydiler, gölgede duruyor, kimi zaman başlarını sallayıp dillerini çıkararak, kimi zaman böyle yakıcı bir sıcaklıkta alınlarının terini silerek boşaltmayı gözetliyorlardı.

Victor-Serge'in bize anlattığı gibi, bu işin hiçbir olağanüstü yanı yoktu, ama bizim için tam zamanında ortaya çıkmıştı. Bankamdan kovulmuştum. Çek karnemi müdüre geri vermek zorunda kalmış, adam esneyerek pencereden bakarken ben odasının ortasından Calais'li bir burjuva gibi geçmiştim. Umarım, bugün o çekleri kendisi için alıkoymuştur ve yiyordur. Umarım, bu gibi tipler böyle bir saçmalık yaptıklarında unvanları indirilip, tozlu bir gişenin gerisinde çalışır duruma getirilirler. Ama yine de bu beni hemen eğlendirmedi, kendimi yatışmış hissettim. "Bunu düşünme" diyordum kendi kendime, "BUNU DÜŞÜNME, kendi kendine de ki: Belki bir gün biri senin yaşamının romanını yazacak." "Ve o hiçbir zaman para sorunlarını düşünmedi, hiçbir zaman bu pis ayrıntıların onu tedirgin etmelerine izin vermedi."

Sigara içmek için her zaman bir yol bulunabilirdi, ama bir sandalye bulmaya gelince, bunu düşünmemek gerekiyordu. Ve Victor-Serge'in işte, iş sırasında tam olarak bir sanat ve edebiyat dostu olmadığı çabucak anlaşıldı. Bizi bir iki kez yere oturmuş durumda yakalamış ve hiçbir ayrıcalık tanıyamayacağı konusunda uyarmış, Charles'ın hatırı için, bir bakıma iyilik yapmak için işe aldığını sözlerine eklemişti.

Buna karşılık biz ona haftada kırk beş saatimizi veriyor, kırk beş saat AYAKTA kalıyorduk. Akşamları Henri bacaklarının ağrıdığından yakınıyordu. Arabayı ben kullanıyordum, dönüş yolunda birbirimize çok şey anlatmıyorduk, gün bittiğinde birer sigara içiyorduk. Sabahın onu, akşamın yedisi; bu, bir tür zamanda hapislikti.

Aslında bu şakayı dayanılır duruma sokan, birlikte olmamızdı. Fiziksel olarak iş çok önemli değildi, ama her dakika saatler gibi sürüyordu ve herkes korkunç bir can sıkıntısının, önüne geçilemez bir yorgunluğun ağırlığı altında ayaklarını sürüyordu. Ara sıra malların yerlerini değiştirmek söz konusu oluyordu ve sabahleyin rafların en üstüne yerleştirilmiş olan kutuları yeniden alıp aşağıya indirmek, küçük bir yük arabasının üstüne yığmak ve hangarın öteki ucuna taşıyıp sonra bize hiçbir açıklama yapılmaksızın bunları yeniden yukarılara çıkarmak gerekiyordu. Hem bunun bir açıklaması, bir nedeni ya da yüz ya da bin nedeni olsa bize neydi, ne yazardı; bunu düşünecek, elli bin tüp mayonez konusunda meraklanacak kadar kim kaçık olabilirdi? Tüm bir iş günü böyle özetlenebilirdi, ama Henri vardı. Bana bir söz söylesin ya da bir baksın, hemen formumu yeniden buluyor, nerede bulunduğumu hemen hemen unutuyor ve raflara bir maymun gibi tırmanıyordum, betondan kayalıklarıyla ve tenekeden karavanasıyla hayvanat bahçesine kapatılmış bir maymun gibi.

Öğleyin yarım saat yemek molamız vardı. Tüm çalışanlar içeride kalıp, vestiyerde bir şeyler atıştırıyorlardı, ama Henri ile ben dışarıya çıkıyorduk. Arka avludan geçip biraz ilerideki birkaç ağaca kadar yürüyorduk. Sırtımızı süpermarkete dönüp oturuyor, kırlara bakarak beş dakika dinleniyor, sonra kazaklarımızın altına sakladığımız yiyecekleri çıkarıyorduk.

Çocuklar yerimizi daha önce saptamışlardı ve geliyorlardı. Bize hiçbir şey söylemiyorlardı. Gülümsüyor, malı alıp koşarak gidiyorlardı.

– Aman Tanrım, gözlerini gördün mü ha, diye yineleyip duruyordu Henri, daha önce gördün mü böylesini ha?!.. Düş görmedim ben!..

Kız beş ya da altı yaşında olmalıydı ve gözleri, Henri'nin dediği gibi, çok hoştu, siyah, derin ve parlaktı; üstü başı kirliydi, ama kendisi çok güzeldi, ötekiler de kirli, az çok güzel ve çok canlıydı, onları cıvıldayarak, arkalarına bakmadan, tepeden inip bir anda gözden kaybolurken görmeliydi, bu sırada yeniden sessizlik çöküyor, biz de rahat rahat sandviçlerimizi açıyorduk.

– O kız bana gün boyunca güç veriyor, diye mırıldanıyordu Henri, inan bana!

Elbette ravioli kutuları ya da kocaman nesneler çıkarmak söz konusu değildi, ama insanın arkasında naylona sarılı yirmi dilim jambonla, gömleğinin altında diyet galetalarla ve önünde Carambar'larla* dışarıya çıkıvermesinden daha kolay bir şey yoktu. Çeşitlendirmeye çalışıyorduk. Çocukların nereden geldiklerini bilmiyorduk, ama geldikleri için Tanrı'ya şükrediyorduk. Bu elbette işimizi aksatıyordu. Yeniden depoya doğru inerken Victor-Serge kızgın bir halde saatine bakarak bizi kapının önünde bekliyordu.

– Haydi, acele edin çocuklar, ötekiler başladılar bile, şaka etmiyorum...

Adama sevinç ve mutluluk saçan bir gülümseme göndererek önünden geçiyorduk ve ilk çeyrek dakika içinde onun uğradığı neredeyse görülmüyordu.

Bir akşam, bir merdivene tırmandığım, o da bana içi büzgülü çocuk bezi takımları dolu bir karton kutuyu verdiği sırada, Henri bir kan gölü içinde, olduğu yere yığıldı. Hayatımın korkusunu yaşadım. Kendini hançerleyip, ardından geri geri giden biri gibi inledi ve kutu yerde, onun yanında yırtıldı.

İnsanı çıldırtıcı birkaç saniye boyunca şaşkına döndüm, solumak için ağzımı açtım ve onun betonun üstünde bacağına sarılarak yüzünü ekşitmesini izledim. Pantolonunun içinden akan kan, parmaklarının arasında kayıyordu, olağanüstü bir hızla kan kaybediyordu Henri.

Yanına atladım. Kollarım ve bacaklarım öylesine kazık kesilmişti ki, az kalsın paramparça oluyordum. Anlaşılmayan birkaç söz söyledikten sonra başını tuttum. Biraz daha ileri gitsem, onu kollarımda sallayacaktım. Aman Tanrım, neredeyse üstüne abandım, ellerini bacağından ayırdım. Pantolonun kumaşı, baldırı hizasında koyu renkli bir su birikintisi gibi parlıyor ve kanın baskısıyla şişiyordu, siyah, parlak ve pis kokulu bir kandı bu. Onun inlediğini duydum, depoda bir koş-

* Bir tür karamela. (ç.n.)

ma sesi duydum, ayakkabısının içinde yapış yapış olmuş bir şey sesi duydum, kan içen çorabını gördüm.

O ayağa kalkmaya çalışırken ben bel kayışını çözüp pantolonunu aşağıya indirdim. Renkleri insanı kışkırtan, delice bir slip giymişti; bu, biraz önce gelen bizim bölümden, yüzü alkolden alıklaşmış bir adamı güldürdü. En kötü felaketlerin küçük gülünç ayrıntılarla birlikte bulunduğunu çoğu zaman fark etmişimdir, ilk önce de yaşamın çok şeye karşı saygılı olmadığına, insanların acılarıyla alay ettiğine inandım, sonunda zavallı bir enayi olduğumu ve hiçbir şeyi hak etmediğimi anladım. O ayyaş herifi bir bakışımla yere devirdim.

Henri'nin baldırından kan küçük bir çeşme gibi akıyor ve her yana yayılıyordu.

– Vay canına be! Nesi var ihtiyarın? diye sordu sarı gözlü, karaciğeri hasta o adam.

Bir paket çocuk bezi alıp şiddetle yırttım, bunlar gece bağlamak içindi, en kalın olanlardandı, içlerine litrelerce şey alabileceklerini umuyordum. Bir kara altın ülkesinde patlamış petrol borusuydu sanki ve dışarıya sızma yapmadığı garanti edilmiş yeni bir bezi kanın üstüne bastırırken, eğer saçmalamıyorsam, siyah kanın toplardamarlarda aktığını ve bu kanın kırmızı kandan daha az tehlikeli olduğunu anımsadım.

– ACELE ET! GİT TELEFON ET, diye bağırdım.

– Kime? diye sordu.

– HAYDİ GİT! SALAK HERİF!

Gitti. Başkaları geliyordu. Henri'nin bel kayışını çıkarıp bacağının çevresine sımsıkı bağladım. Ellerimde bu kadar kanı şimdiye kadar hiç görmemiştim, boynumda bile kan vardı ve ikimiz kanın içine batmıştık. Bunun bende uyandırdığı her şeyi düşündüğümde, yalnızca sevdiğiniz insanların yaşamının saçma ve gülünç dayanıksızlığı söz konusu olsa bile, bayılmamayı nasıl becerdiğimi soruyordum kendi kendime.

– Ne oluyor burada ha? diye sordu Victor-Serge.

Çevremizde bir çember oluşturmuşlardı. Bunlardan biri kanların içinde yürüdüğünü görünce geri çekildi. Henri dosdoğru önüne bakıyordu, bir eliyle omzuma tutunduğunu fark ettim. Adamlar budalaca konuşurlarken ben bir ambulans sireni duymaya çalışıyordum.

– Peki ama ne oldu? Siz, ötekiler, burada durmayın, işinizin başına dönün.

Victor-Serge işi yeniden düzene sokmaya çalışıyordu, bunun için

para alıyordu. Ötekiler geri geri giderek uzaklaştılar. Ben bağı gevşettim. Henri'ye baktım, ona rahatlatıcı bir mesaj göndermeye çalıştım. Hâlâ bana tutunuyordu, özellikle de beni bırakmasını istemiyordum. Sanki saatlerdir oradaymışız gibi geliyordu bana ve kan bezin altından sızıyordu.

– Bir sargı gerekli, dedim. Bir sargı verin.

– Sargı mı?

– Evet, sargı! Çabuk!

Yalan söylemiyorum, sanki adamdan olmayacak bir şey ya da cebindeki paraları istemiştim. Ayağa kalktı.

– Ama... Bende sargı yok ki...

– Lanet olsun... Gidip raflara bakın, mağazada!..

– MAĞAZADA MI?!

Adama kötü kötü baktım, ama açıkça, kendisinden istediğim şey onu öyle ürkütmüş, yaşamında kutsal olan ne varsa, bunlara öyle ters düşmüştü ki, böyle bir şey yapmaktansa belki oracıkta ölüvermeyi yeğleyecekti. Henri'den temkinle ayrıldım, ona "Bir saniye sonra buradayım" dedim ve müşterilerin sepetli el arabalarını ittikleri yana doğru var gücümle koşarak gittim.

Mağaza depodan bir tür yarısaydam plastik perdeyle ayrılıyordu, perde olsa olsa bir santimetre kalınlıktaydı ve eşek leşi gibi ağırdı, ama öyle geliyordum ki bir duvarı bile yıkabilirdim, bir tek amaca yönelmiş bir insana hiçbir şey karşı koyamaz, perdenin üstüne atıldım, perde bana uğuldayarak açıldı gibi geldi. Yaşlı bir kadın tam da önümde durdu, yüzünü korumaya çalışırken el arabasının üstünden atladım. Şimdiye kadar ne Hemingway bu tür bir şey yapmıştı, ne Céline, ne Cendrars ne de Miller; saygı duyduklarımdan hiçbiri, alevden bir giysi içinde, saygıyı ve hayranlığı zorlayarak, tüm enerjisini gözler önüne sererek bir süpermarketin ortasından geçmemişti, ne Bukowski, ne Brautigan, ne Kerouac ve başkaları; günün birinde yaşamımı aydınlatmış olanların hiçbiri böyle bir şey yapmamıştı, tüm bir süpermarketi dize getirmemişti; yalnızca varlığının büyüsüyle, aurasının gücüyle; Henri dahil. Mağazadakilerin çoğu yalnızca uzun bir ateş kuyruğunun, başkaları, ışık saçan bir meleğin orta koridordan geçtiğini gördüler, kimileri de arabalarını bırakıp kutsal bir dehşete kapıldılar.

Hızımı yavaşlatmadan parfümeri reyonuna daldım. Victor-Serge'in annesi oradaydı, elinin üstüne krem sürmekteydi, bayağı bir genelevin kadın patronundan üç kez daha makyajlıydı. Ondan kıl payı kaçmayı

başardım, ama büsbütün başka bir şeyi düşünsem bile, kokusu beni koridorun ta ucuna kadar izledi. Deli gibiydim. Birkaç saniye bekledikten sonra gözümün önünde asılı duran sargıları ve yara bandını buldum. Onları indirmek yerine hırlayarak çektim ve bir yığın nesne ayaklarımın dibine düştü. Kadın yüksek topuklu ayakkabılarıyla bana doğru geldi. Bir an, tüm kadınlar böyleyse artık sorunum olmaz diye düşündüm. Bir ormanın dibinde küçücük bir kulübe, birkaç "tüm yapıtları", ayrıca günün düş ve düşüncelere dalmaya ayrılmış en güzel saatleri, bunlar yeterdi.

– Peki ama ne oluyor size? dedi monoton bir sesle, tüm korkusunu bana doğru gönderirken.

Neredeyse vajinasının iç yüzlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyordum, etekliği de cırtlamak üzereydi. Koltuğumun altında pansumanlarım, ileriye sıçradım. Bir omuz darbesiyle kadını tuvalet sabunlarının içine yolladım ve o bağırıp çağırmaya başladığında ben mağazanın yarısını çoktan geride bırakmıştım.

Henri'yi yeniden yerde, pantolonu inik olarak yatmış durumda buldum. Victor-Serge onun yanında, gözlerini tavana dikmiş, ayakta duruyordu, adamı öldürebilirdim. Ve yerde hâlâ o kan gölü vardı. O anda Henri'nin inlediğini sandım, ama inleyen bendim. Bana baktı. Getirdiklerimin hepsini yere düşürdüm. Bu nesneleri ambalajlarından çıkarmak söz konusu olduğunda, keçileri kaçıracağımı düşündüm. Mukavvadan diplere sıkıca tutturulmuş saydam kılıfların içine kapatılmışlardı ve onları oradan çıkartmak çok güçtü, insan ara sıra dünyanın tümüyle enayi olduğunu ve bizi çılgınca geri ittiğini düşünmekten kendini alamıyordu.

– Etiketlerimi kaybetmeyin, not etmem gerek...

Ambulansın sesini duyduğumda, Victor-Serge üç kutu gazlı bezin, beş metre sargının ve bir rulo delikli yara bandının parasını hesabıma geçirebilirdi. Ama gelen araba biraz tuhaftı, beyaz ve kırmızı kocaman bir mantar gibiydi, amanita mantarı türünden. Beyazlar giymiş adamlar koşarak geldiler. Benden Henri'yi bırakmamı istediler, ama kollarımı koparmak gerektiğini hemen anladılar. Sedyeyi Henri'nin altına kaydırdılar ve öteki zavallıların ölgün bakışları altında yeniden ters yönde yola çıktığımız sırada hastabakıcılardan biri bana buraya gelişlerinin bugünkü üçüncü işleri olduğunu anlattı. Ona göre bu bir fırtına belirtisiydi, tıpkı kırlangıçların damların çok yakınından geçerek uçmaları gibi.

Yol boyunca, heyecanım geçti, ama kendimi tümüyle deli gibi hissettim, hayvanlaştım. Çevreme bakmak istemiyordum, çünkü ambulansın içi şişeleriyle, borularıyla ve nikelajlı nesneleriyle bir işkence odasına benziyordu ve oksijen şişesi en ufak bir sarsıntıda çalkalanıyor ve maske, dudakları mosmor müşterisini bekleyerek, vaktinin gelmesini bekleyerek şişeye doğru sarkıp sallanıyordu.

– Kardeşiniz mi? diye sordu adamlardan biri.

– Evet, dedim.

Acil servis. Bu kez Henri'yi alıp götürdüler, bu kez kollarımı koparabilirlerdi. Omzuna dokunmak için ancak zaman bulmuştum ki, onu bir arabaya koyarak götürüyor ve beyaz boyalı iki kapının ardında gözden kayboluyorlardı. Tekerleklerin gıcırtısını dinledim, gıcırtı uzaklaşıp sessizlik içinde yok oluyordu. Betty'nin ölümünden bu yana bende büyük bir hastane korkusu vardı ve hâlâ bugün bile yalnızca bu sözcüğü yazmak beni kontrol altına alınamayan bir sıkıntı içine atıyor. Hol-de, yumruklarımı sıkmış durumda ve çenem acırken, öylece kaldım; bu, içimde normal bir öfke doğmuş olmasına bağlı değildi, tam tersine berbat bir korkuydu; bu, tüm eski şeytanlarımın, sizi hiçbir zaman bırakmayan, yaralarınızla beslenip sizi sonuna kadar izleyecek olan, sizi sımsıkı tutan o şeytanların hortlamasıydı. Ufak tefek bir hemşire bana yaklaşıp tatlı bir sesle kaygılanmamam gerektiğini, önemli bir durum olmadığını, istersem biraz oturabileceğimi söyledi.

– Babanız mı? diye sordu.

– Evet, dedim.

Elbette Henri ne babamdı ne de kardeşimdi. Arkadaşım, karım, oğlum da değildi. Bu konuda her şeyin çok açık olmasını istiyorum, gelip de saçma sapan şeyler anlatılmasını istemiyorum. Ve Henri'nin bu dönemin en büyük yazarlarından biri olması her şeyi açıklamıyordu. Her şeyi açıklamak isteyecek derecede budala değilim, psikolojik bir roman da yazmıyorum şu sırada. Kendi zararıma da olsa, gerçeğin hep gizli kalması gerektiğini öğrendim. Hemşire nazikti, ama ben zorlanmadıkça bir hastanede oturmayı göze alamazdım. Ona üstünkörü teşekkür ettim ve çekip gittim.

Akşam oluyordu. Bir süre yürüdüm hiçbir şey düşünmeden, kafamda kimi görüntüler art arda geçiyordu, hem de durmadan, ben de onlara engel olmaya çalışmıyordum. Bir süre sonra iş gömleğimin hâlâ üstümde olduğunu fark ettim, onu çıkarıp sararak kolumun altına aldım ve bir taksiye atladım. Gidip arabamı almam gerektiğini düşün-

müştüm, düşüncelerim belirginleşiyormuş gibi geliyordu bana. Yeniden kendime geldiğimi anlayarak acı acı gülümsedim. Arabasını bıraktığı yeri anımsayan biri tümüyle hapı yutmuş değildir.

Mağaza kapalıydı, ama park yeri sarı ve göz kamaştırıcı bir ışık içindeydi. Taksi Mercedes'in hizasında durdu ve şoför bana taksi ücretini söylediğinde koltuğumda kaskatı kesildim. Ücret herhalde gayet normaldi, ama sorun burada değildi, üstümde para olmadığını fark etmiştim. Bu çok tuhaftı. Adam dikiz aynasından bana bakıyordu.

– Bana inanmayacaksınız, dedim.

– Belli olmaz, dedi.

Sinirli sinirli bir açıklama yapmaya başladım, hatta ona kan içindeki ellerimi gösterdim. Öne doğru eğilip elinde bir copla doğruldu.

– Yanılıyorsunuz, dedim.

– Bu ıssız yer hoşuma gitmedi, dedi.

Onu bir sürü ayrıntı içine soktum, hiç kımıldamamaya dikkat ederek, ellerim görünsün diye bacaklarımın üstündeydi. Zorlu bir gündü, bitmesini çok istiyordum

– Size yemin ediyorum, böyle bir şeyi uyduramam, artık bir serseri olacak kadar da hızlı koşamam, kırkımı geçtim...

– Evet... Peki bana ne teklif ediyorsunuz?

– Evime kadar benimle gelin. Saatinizi çalıştırmaya devam edin.

Yüzünü ekşiterek başını kaşıdı, sonra burnunu sıktı.

– Sizin araba da son model değil... Beni ekmeye çalışmayın.

– Hayır, hayır, diyerek iç çektim. Sizi ekmeye çalışmayacağım.

Saatte altmış kilometre hızla sürdüm arabayı. Turuncu ışıklar yanınca frene basıyordum. Ara sıra ona bir işaret yapıyordum, o da beni izliyordu. Evin önünde, Henri ile ben Mercedes'i kullanıyoruz diye Marlène'in satın aldığı küçük beyaz arabayı, mini Austin'i gördüm. Mutfakta da ışık vardı, bu beni gerçekten ferahlattı. Şoföre beni beklemesini söyleyip içeriye girdim.

– Hay Allah, kaygılanmaya başlıyordum! Henri nerede?

– Şey, bekle. Sana birazdan anlatırım.

Buzdolabının üstündeki parayı almaya gittim.

– Önemli bir şey değil, dedim, yeniden önünden geçerken. Bekle, geliyorum...

Şoföre parasını ödedim, Marlène kaldırımda yanıma gelip bir kolumu tuttu. Eh, ben hâlâ ayaktaydım ve o tamamen gecenin içindeydi, arabam park edilmişti, birkaç metre uzaktaydı ve yakında yine başımı-

za geleceklerin hiçbiri gözümün önüne gelmedi, tuhaf bir dinginliğin benliğimi sardığını hissettim ve ona birkaç sözcükle her şeyi anlattım, o da elini ağzına götürdü. Sonra içeriye girdik. Ona, "Anımsarsın, Henri bacaklarında ağrı olduğundan yakınırdı, Allah kahretsin, bütün gün ayaktayız da ondan, beş dakika bile oturmuyoruz" dedim.

– Ah, ne aptallık, diyerek iç çekti, ben de gözlerimi gökyüzüne kaldırdım.

– Ona telefon edebilir miyiz?

– Bilmiyorum... Dene!

Telefonu kapadığında, büyük bir içki bardağını elimde tutuyordum. İçinde cin vardı, sekti, başka hiçbir şey yoktu, buz bile, uzun bir ateş izi, bir çelik çubuk gibiydi. Marlène başını salladı, gözkapaklarını kırpıştırdı, ben de soluk aldım.

– İyi, dedi mırıldanarak. Durumu iyiymiş.

Bacaklarımın beni kanepeye doğru çektiğini hissettim. Bardağımın boşalmadığını, şişenin elimin erişebileceği bir yerde bulunduğunu, sigaralarımın bitmediğini, evin dinginlik içinde olduğunu görüp oturdum. Marlène, başı bacağıma dayalı durumda sırtüstü uzandı. Gloria'nın da keyfi yerinde olduğu zamanlar, aynı şeyi yaptığını anımsadım. Betty de aynı şeyi yapardı. Dışarıda dünya batarken saçlarıyla oynanmak onların hoşuna gidiyordu ve korkunç, kaçınılmaz bir yalnızlık hepimizin payına düşse de ben bunu unutabiliyor ve son derece tatlı anlar yaşıyordum. Demek ki, bize eşlik eden yalnızca şeytanlar değildi, aynı zamanda pekâlâ cennetin melekleri de vardı. İşte, yaşamı olağanüstü yapan şey bu. Akıllıları güldürüp, delileri bağırtan bu.

Çok yorgundum. Elbette onu düzmedim, durmadan böyle şeyleri düşünmekteydim, ama olduğum noktada kendimi iyi hissediyordum. Bacaklarının arasında daha iyi olamazdım. Canım konuşmak istemiyordu, o da konuşmuyordu. Canım kımıldamak istemiyordu, o da kımıldamıyordu. Bir saç lülesini kulağının arkasına getirdim, o da elimi tuttu. Öteki elimde bardağım vardı. Ne yazık ki, böyle bir anda ölme şansımın olmamasından çok korkuyorum. Ama önemi yok.

Henri'nin yeniden işe başlaması söz konusu değildi. Israr etti, ama ona, "Umarım bu boktan yerde can vermek isteyecek kadar enayi değilsindir" dedim. Artık çekim gelmekte gecikmeyecekti ve belli bir açıdan bakıldığında denilebilirdi ki, her geçen gün bizi aydınlığa yak-

laştırıyordu. Sonunda ay sonuna kadar idare etmeye karar verdim. Çeklere güvenilmezdi. Hava da hâlâ karanlıktı.

Sabahleyin, kahvemi içerken, hayranlarımdan gelen mektupları okuyor, sonra iş gömleğimi sırtıma geçirip akşama kadar kutularımı taşımaya gidiyordum. Yalnız çalışıyordum. Yalnız yemek yiyordum. Çocuklara eskisi kadar yiyecek çıkaramıyordum ve ilk kez yanımda Henri olmadan tepeye geldiğimde şaşırmışlar, omzumun üstünden bakmışlardı. Küçük kız her zamanki o iri gözleriyle oradaydı.

– O gelmedi, dedim. Artık gelmeyecek.

Bugün büyümüş olduğunu düşünüyorum ve umarım şimdi daha da güzeldir. Tüm dileğim bu.

– Nedir o tepedeki çocuklar? diye sormuştu Victor-Serge. Yanınızda çocuklar olduğunu fark ettim.

– Özel yaşamıma karışmaya hakkınız yok, diye yanıt vermiştim. Sendika delegesiyle konuşmak istiyorum.

Üstünde durmamıştı, ama o zamandan beri adamı hep arkamda buluyordum, beni bir dakika bile yalnız bırakmıyordu. Bunu da seviyordum, günler daha çabuk geçiyordu ve iki ya da üç kez bir kutu ellerimden kurtulmuş ve onun yüzüne düşmüştü. Elimden geleni yapıyordum.

İş bittiğinde, arabama atlayıp yavaş yavaş akıntıya bırakıyordum kendimi. Özgür bir insan olmayı yeniden öğreniyordum. Henri evde her şeyle ilgileniyordu, akşam yemeği hazır oluyordu. Birer içki alarak, bu lanet olası ayın sonu ile aramızda kalan günleri sayarak Marlène'i bekliyorduk.

Bu dönemde, kesinlikle rastlantı sonucu, Marlène'i düzen adamla tanıştım. Marlène'in doğum günüydü ve kimileri ayın on üçüncü cuma günlerini kafalarına taktıkları gibi, ben de doğum günlerini kafama takardım, bundan çıkarılacak hiçbir sonuç yoktu, geçen zaman her birimizin üstünde izler bırakır, hepsi bu. Henri tüm yemek işini üstlenmişti; bana gelince, işten çıkar çıkmaz Marlène'e bir armağan almak için hızla kente gitmeliydim. Keyfim yerindeydi. Victor-Serge'in yüzünde bir süt kutusunu patlatmayı başarmıştım.

– Deneme ayı pek inandırıcı olmayacak diye bayağı korkuyorum, demişti homurdanarak.

– Bu kaymağı alınmış süt. Leke bırakmaz.

Marlène'e ne alacağımı pek bilemiyordum. Aklım rüzgârda dalgalana dalgalana, sağ kolum koltuğun arkalığına uzanmış durumda, sol

dirseğim kapıda, direksiyonu da üç parmağımla tutarak, sokaklardan açık mor renkli gökyüzü altında rasgele geçtim.

Marlène'in çalıştığı *L'Organe du Sud* gazetesinden elli metre kadar uzakta, kırmızı ışıkta beklerken, talihin hangi cilvesiyle orada bulunduğumu bilmiyorum, Marlène'in çıktığını gördüm. Yanında iri yarı sarışın bir adam vardı; hani, etki alanına giren her şeyi bir helikopterin palaları gibi ezen türden biriydi. Kaldırımda ayrıldılar. Adam Marlène'in çenesini tutup eğilerek onu ağzından öptü, çekinmeden bir memesini mıncıkladı. Arkamdaki arabadakiler klakson çaldılar, ben bu sırada tuzdan bir heykele dönüşmüştüm.

Düşünmeden arabamı park ettim. Marlène'in kendi arabasına atlayıp yola çıktığını gördüm. Adam yaya olarak uzaklaştı. Ara sıra neler oluyor? Aklımızda ne var? Karşı koyamadığımız bu karanlık güçler nedir acaba? O ibneyi izledim. Kaldırımın ortasında yürüyordu, boyu ortanın üstündeydi ve o geçerken, atletik halinden etkilenen kadınlar dönüp dönüp defalarca baktılar. Onu yakından izliyordum. Kadınların kimileri bana çarptı. Yavaş yavaş akşam oluyordu.

Adamla barda karşılaştık. Yanındaki bir tabureye çıktım, aynı şeyi ısmarladım. Elbette bu herife gönül bağlamamıştım, ama bir şey beni ona çekiyordu. Bunu anlamak çok güç değildi, o sanki aramıza, Marlène'le benim arama girmişti. Acaba şanslı olduğunun farkında mıydı diye kendi kendime soruyordum. Adama karşı bir tür hayranlık dolu merak duyuyordum. Çok değişmiştim. Daha birkaç yıl önce, onu kışkırtabilirdim.

Yarım saat sonra omzuma vuruyor ve ben beşinci içkileri ısmarlıyordum. İnsanlarla konuşmayı pek sevmem, ama böyle bir zahmete katlanmak istediğimde, hoş bir sohbete dalmayı becerebilirim, hem Tanrılar lokmayı çiğneyip ağzıma vermişlerdi, elbette bunu kabul etmek gerek, çünkü adam Charles ile Vera'yı tanıdığı gibi, benim bir kitabımı da okumuştu, "Çok esaslı bir şey" diyordu. Sohbeti beni ilgilendiren konuya getirmek benim için çok kolay oldu. Marlène'le bir gece toplantısında iki ya da üç kez karşılaştığımı ileri sürdüm.

– Pek alımlı kadın, dedim.

Adam otuz yaşlarında olmalıydı, beş kadeh içkiden sonra gözleri parlamıştı. Ben kırk yaşındaydım, benimkiler henüz parlamıyorlardı.

– Vallahi dostum, pek alımlı... Esaslı bir kadın denebilir!

– Evet, elbette sana inanmak istiyorum.

– Hem de aramızda kalsın... Onu deli ettiğimi sanıyorum.

– Gerçekten mi?

– Evet, abartma huyum yoktur. Ama sana söyleyebilirim ki, onu avcumun içinde oynatıyorum.

Bir sigara yaktım. Kalbimin daha hızlı attığını, yüzümdeki gülümsemenin donduğunu hissediyordum. Onun ise alkol dilini çözmüştü, bana doğru hafifçe eğilmişti. Barda çok ışık yoktu, ışık için çok yer de yoktu. Barmene kadehleri doldurmasını işaret ettim.

– Hem sonra insanın canını sıkacak bir kadın değil, diye ekledi. Çok konuşmuyor...

– Yaaa, diyerek sırıttım, hâlâ böyleleri var mı?

Sarhoştu, ben de sarhoştum, ama alkol yüzünden değil; barı tümüyle boşaltıp, bir bacağımın üstünde sekerek dışarıya çıkabilirdim. Adam duygulanmış, o boktan ellerinden birini omzuma atmıştı ve yüzüme çok yakın konuşuyordu.

Beş dakika içinde size içlerini döken insanlara hep şaşmışımdır, bunlar benim için uzun süre sorun olmuşlardır. Tümüyle köşeye mi sıkıştırıldım diye kendi kendime sorardım. Şimdi onların ruhları için dua ediyorum. Bana serinkanlılıkla tüm kıç öykülerini ayrıntılarına kadar anlatan az kişiye rastlamadım... Bu kişiler beni hem hayran bıraktı hem de tiksindirdi. Kimi zaman, ben de böyle davranıyormuşum gibi geliyordu bana, ama kendi kendime "Ben bir yazarım, bu aynı şey değil, neredeyse buna MECBURUM" diyordum. Yazarlık sanıldığı kadar hoş bir meslek değil. Tuhaf bir utanma duygusunun beni felç ettiği, sözcükleri teker teker çekip çıkarmak zorunda kaldığım günler vardır. Üstelik ben yaşamda gerçekten iç karartıcı biriyim.

– Sanıyorum kafasında yalnızca bir tek şey var, demişti adam bir ara içkisini yeniden yudumlamadan önce. Şimdiye kadar bana hiçbir zaman ışığı söndürmem için vakit bırakmadı...

– Bırakmadı ha! diye bağırdım.

Saçları güzel kesilmişti. Sinekkaydı tıraş olmuştu, hoş kokuyordu, ellerine özenle manikür yapılmıştı. Altın saati adamakıllı yassıydı. Giysileri kaliteliydi. Ama içi ne kadar bayağı, ne kadar boştu, ne kadar zavallı küçük bir adamdı. İşin tuhafı, bende hiçbir öfke uyandırmıyor, daha çok içimi karartıyordu.

– Bak... Böyle bir kadın tüm öteki kadınlardan aşağı kalmaz. Akşamları geç vakitlere kadar çalışması da cabası...

Bana vıcık vıcık bir gülücük göndererek gözlerimin içine baktı.

– ... yazı masasının bir köşesine oturtuyorum onu.

Canım hiç de böyle şeyler duymak istemiyordu. Ben orada ne halt ediyordum, ne aramaya gelmiştim, bana ne olmuştu? Hafifçe dudaklarımı ısırdım. Evdekiler herhalde beni bekliyorlardı, Marlène'e bir armağan almak için yola çıkmıştım. Ona mumların üstüne üflediği sırada bakmak için. Çok çok güzel olması için.

Hafifçe geğirdi, ama duyulmasını eliyle engelledi.

– Olağanüstü bir saksofoncu, diye fısıldadı bana.

Taburemden indim ve bir tek sözcük söylemeden dışarıya çıktım. Sokak adamakıllı aydınlıktı. Mağazalar kapalıydı. Arabama gittim. Hava serindi. Camları kaldırdım ve sokakları dolaşmaya başladım. Hiçbir şey beklendiği gibi olmuyordu. Dalgaların kaynaşan çalkantısını hiçbir şey durduramaz, diyebilirim. Hiçbir şeyden bağışık tutulmamıştık. Her dersi yutmak da kolay değildi: Bu armağan işinden nasıl sıyrılacağımı da bilemiyordum. Herhalde boğayı boynuzlarından yakalamam gerekecekti, oysa yaralanmış, arenanın ortasında yaldızlı giysimin içinde kıvranıyordum. Neyse, belki biraz abartıyorum, belki de kaslarım ezilmiş, ağzımda bir avuç talaşla, atlatabilecektim bu durumu, kim bilir?

Ne var ki bir kez daha yanılıyordum. Kırılan bir camın şiddetli gürültüsü beni düşten uyandırdı, koltuğumda zıplayıp yeniden oturdum. Mercedes siyah ve pırıl pırıl kocaman bir steyşın-vagona bindirmişti, vallahi doğruydu bu, ama ben buna inanmakta güçlük çektim, ilk tepkim de budalaca hafif bir gülme oldu, oysa için için ah vah etmek ve direksiyona korkunç bir yumruk sallamak istiyordum. Sanki bir bu eksikti benim için ve üstüne tüy dikmişti. Son bir çaba harcasam, artık hiçbir şey hissetmeyecektim, azıcık bir çaba daha harcasam, gözlerimi kapayabilir ve bu dünyadan çıkıp bu çılgınlar evreninden tümüyle vazgeçebilirdim.

İki araba, kaldırım kenarına park ettik. Bacaklarımda tüm bir iş gününün yorgunluğu vardı ve moralim sıfırdı. Koltuğumdan idam sehpasına gidecek biri gibi kalkıp dışarıya çıktım. Sanırım benim yerimde bir kadın bu durumda ağlayabilirdi.

Saçları gümüş renginde ve parlak yaşlı bir adam arabasından çıkıp sıçrayarak bana doğru geldi. Çabucak havaya bir göz attım. Gökyüzü pırıl pırıldı ve kocaman, bembeyaz bir ay tam da başımızın üstünde parlıyordu. Demek ki bu adam ışık saçan biri değildi, yalnızca doğal bir ışık içindeydi ve ben sanrılı biri değildim. Gözleri gülüyordu ihtiyarın.

– Bana bakın delikanlı, dedi şaka yaparak, umarım pek öyle korkulacak bir durum yok ortada...

Onun bir şeyi yoktu, arabasının tamponları ellişer santimetre uzunluğunda havan topu mermisi gibiydi. Bunlardan kaçmıştım, ama üstüne kaynaklı oldukları krom çelikten kocaman bir çubuğun içine kafadan girmiştim, bu, kırk santimetre genişliğinde ve bir demiryolu traversi kadar kalın bir engeldi. İki farım patlamış, radyatörün önündeki kafes sanki cehennem ateşinde pişmişti.

– Hay Allah!.. Üzüldüm, dedi.

– Sizin hiçbir suçunuz yok, dedim iç çekerek. Ben sizin üstünüze geldim. Hem bana "delikanlı" demeyin.

Gülerek çenesini tuttu, elinin saydam derisinin altından uzun mavi damarlar geçiyordu.

– Öyle ama.. bana o kadar yaşlı görünmüyorsunuz.

– Yirmi yaşında bir kız babası olabilirdim.

– Hih! Hih!..

Koca gözleri patlamış olan Mercedes'e acı acı baktım. Eğer her şey yolunda giderse, dedim kendi kendime, şimdi polislere yakalanacağım ya da bir piston kolu kırılacak.

Bereket versin zabıt falan tutulmadı, yoksa hemen bayılacak gibi olurdum.

– Ama yine de bu kaza çok can sıkıcı, diye mırıldandı.

– Çok, dedim.

– Gerçekten de çok canımı sıktı.

– Haydi, düşünmeyin bunu artık. Her şey benim yüzümden oldu.

– Dinleyin, bir şey yapmak isterdim...

– Hayır, çok naziksiniz. Ben gidiyorum.

– Hayır, bekleyin, gelip bakın...

Arabasının arkasındaki camlı kapıyı açtı. Dip tarafta bir şeylerin üstü büyük bir siyah kumaşla örtülüydü, yaşlı adam kumaşı eline alıp bana doğru döndü.

– Kuşkusuz bir eşiniz var. Ya da bir nişanlınız.

– Hayır.

– Kız arkadaşınız?

– Hayır, hiçbiri yok.

Güldü..

– İyi ama, belli olmaz... Belki bir gün başınıza gelir. Gelin de onun için bir şey seçin...

Geniş hareketlerle o kumaş parçasını fır döndürdü. Olağanüstü bir çağlayanın hoş hışıltısı değildi duyduğum, ama gözlerimin önünde bir elmas ormanı parıldadı. Çevreme baktım.

– Ben fantezi mücevherler mümessiliyim, dedi bana. Bunlar benim eski koleksiyonum. Haydi, yaklaşın.

Biraz önce dibe battığıma yemin edebilirdim, ama şimdi karşımda bir melek vardı ve kaygılarım bir üflemeyle uçup gitmişti. Aslında ben yaşamda hiçbir zaman çok ciddi olarak umutsuzluğa düşmedim, yalnızca güç anlar yaşadım herkes gibi. Işık saçan bu yaşlı soyguncu benimle dalga geçiyor diye korktum.

– Gerçekten mi? diye sordum.

– Haydi, korkmayın, buyurun alın!

Torbayı masanın üstüne koyduğumda Henri ıslık çaldı ve ellerini bir beze silerek sandalyeye oturdu.

– Harika, dedi. Harika!..

– Üç kilo. Adam bana çok uygun bir fiyata bıraktı bunları.

Küpeler, yüzükler, broşlar, bilezikler, kolyeler, adamın stokunun yarısı buradaydı, yalnızca Marlène'i birazdan mücevhere boğmak kalıyordu, bu işin içinden nasıl başarıyla çıkabilmiş olduğumu hâlâ anlayamıyordum, ama giz tümüyle ortadan kalkıyordu.

– İyi, haydi oyalanma. Ötekiler birazdan gelecekler.

Haklıydı. Bir sıçrayışta duşa kadar gittim. Soğuk suyun altına girdim, ama yolda gelirken içtiğim bir kadeh içkinin verdiği sıcaklığı gideremedim. Buna karşılık, o pis herifi neredeyse tümüyle aklımdan çıkarmıştım, gözlerimi kapatarak keyifli bir halin içine daldım. Kurulandım, saçlarımı taradım, özenle koku süründüm, gidip giyindim ve son hızla yeniden aşağıya indim. Mutfağın önünden geçerken Henri'ye göz kırptım, sonra büyük masanın üstüne yerleştim, mücevherleri teker teker paket yapıp gümüş renginde birer küçük kurdeleyle sarmaya girişttim.

– Evinde hâlâ ışık var mı Marlène'in? diye sordum.

– Evet.

– Geldiğinde bana haber ver.

– Olur. Bize birer kadeh içki ver.

Bu akıllıca bir şey değildi. İki bardağa az miktarda Burbon doldurdum. Karıştırmaktan vebadan kaçar gibi kaçmalıydı. Kadeh tokuştur-

duk.

– Sağlığına, dedim.

– Evet, sağlığına.

– Otuz yaşında bir kadın, hoş bir şey bu, diye ekledim.

– Doğru. Onun da sağlığına.

Gerçekten elimde değil, alkol beni duygusal yapıyor. Zaten ben en çok gözyaşımı elimde kadeh varken dökmüşümdür, kendime ağlamışımdır, her şeye ağlamışımdır, özellikle şişedeki içki aşağıya indikçe kendime ağlamışımdır, bu oldukça matrak bir şey. İçtiğim zaman bana üzüntülü bir şarkı dinletmeyin, ah hayır, iki metre boyunda bir herifin elinden tuttuğu güzel bir kadının bakışıyla karşı karşıya getirmeyin beni, yalvarırım, sevdiğim kadından başka bir kadını bana düşündürtmeyin, yaşamımın hangi noktasında olduğumu bana sormayın, lütfen, haberleri izlememe izin vermeyin, bana yardım etmeye çalışmayın, sokakta bir köpeği ezmeyin, sorunlarınızı bana açmayın, beni kitaplarımla rahat bırakın, geçen zamana anıştırmada bulunmayın, üstüme basmayın, dünyanın öteki ucundan bana kartpostal göndermeyin ve özellikle de kim olursanız olun, bana aşktan söz etmeyin, içmişsem bana hüzünlü bir şarkı dinletmeyin. Bu zayıflığa karşı sık sık savaşmaya çalıştım, ama bugün yine aynı noktadayım. Yetkinliğe ulaşmadan ölmek istemem, ama bu çok büyük iş, uzun bir zaman ve çaba gerektiriyor.

Kısacası, acı acı gülerek paketlerime döndüm. Kendimi kamçılamak için yeniden bir içki aldım ve kurdeleyi makasla burup kıvırdım. Henri *La Ballade de Marie Sanders'i** mırıldanıyordu. Sofrayı kurdum. Şimdi gelebilirlerdi. Bir çöreği oburca mideme indirdim. Her şey hazırdı.

Charles, ayrıca büyük bir özenle seçilmiş bir avuç insan ve fırtınalı günlerde gördüğüm o kız, Marie-Ange, geldiler. Hepsinin kolları doluydu, şişeler ceplerinden taşıyordu.

– İşinden memnun musun? diye sordu bana Charles, iki litrelik bir şampanya şişesini uzatarak.

– Evet, bir tür ritim tutturdum, dedim ona çocuğu kucağıma alarak.

Sonra Marlène geldi. Herkesi öptü, ben de içki vermeye başladım.

Armağanların verilmesi büyülü, fantastik ve kesinlikle zamanın dışında yer alan anlardan biri oldu. Ben bir köşede durup gözlerimi ve kulaklarımı açtım. Marlène'i daha önce güzel buluyordum, ama içinde bulunduğum durumda onu göz kamaştırıcı bulmakta fazla güçlük çek-

* Sözleri Bertolt Brecht-'e, müziği Hans Eisler'e ait şarkı. (ç.n.)

medim. Son sarhoş olmam Richard Brautigan'ın ölümüne kadar uzanıyordu, dolayısıyla geçen bunca zamandan sonra, şimdi, bu küçük kuralsızlığı kendime reva görmekten hiç utanç duymuyordum.

Marlène ötekilerin armağanlarını açıp sağa sola birkaç öpücük dağıttıktan sonra büyük parçayı açmaya koyuldu. Tüm o küçük paketlerimizi, bunları en son açsın diye, büyük bir kutunun içine yerleştirip masanın ucuna koymuştum. O, bir kurdeleyi çekip çıkardığında ben de bardağımdaki içkiyi bitirdim. Herkes konuşuyor, matrak geçiyordu, ama bu beni tedirgin etmiyordu. Marlène kırmızı parlak kâğıda sarılı ve gümüş rengi kurdeleyle bağlı tüm o küçük nesneleri keşfettiğinde hayranlığından hafif bir çığlık attı. Oradakilerin en meraklıları ona yaklaştılar. O da gülümseyerek Henri ile bana baktı. Charles'ın yaklaşıp bardağıma içki doldurduğunu hisseder gibi oldum, ama ilgi göstermedim, Marlène biraz önce bizim ilk armağanımızı eline almıştı, ben de sigaramın halka halka dumanlarını tavana üflüyordum.

"Ooohhh! Ooohhh!.." Küpe olarak monte edilmiş çok güzel iki safir, gerçeğinden daha gerçek, şaşkınlıktan soluğunuzu kesecek mavi bir renkte ve hemen ışığa doğru yönelmiş. Marlène taktı bu küpeleri. Kafam çoktan alevler içinde yanıyordu, ama buna karşın dalga geçiyordum:

– Hım!.. Aahh!..

Gece zifiri karanlıkta bile herhalde parlayacak olan bir bilezik, zarif bir sentetik taşlar karışımı, zümrüt yeşili renklerde. Henri bunu onun bileğine geçirdi. Sonra, Marlène art arda ancak üç yüzük aldı ve bana kalırsa tümünü takacak sayıda parmağı yoktu.

Her defasında hava bir derece daha yükseliyordu. Herkes Marlène'in yeterince çabuk davranmadığını düşünüyordu, herkes heyecanlanıyordu. Ben bir kadının üstünde bu kadar çok mücevher hiç görmemiştim, ne düşünülürse düşünülsün, bu gülünç değildi, son derece hoştu, harikaydı. Çok modern nesnelerin yanında barok takılar ve İlkçağ, Mısır ya da İskit mücevherlerinin taklitleri vardı, oturan kadın şeklindeki bir pandantifi, Marlène boynuna takmıştı. Onu mücevherlere boğmuştuk, o da bizi öpücüklere. Biri bağırdı "Şampanya!" diye ve ben sanki kendimi koyverip korkunç bir selin içine yuvarlanmış gibi oldum.

Marie-Ange gelip bana birkaç söz söyledi, ama hiçbir şey anlamamıştım, gülerek ona baktım ve "Üzme tatlı canını, her şey çok güzel, geldiğine sevindim" dedim. Ötekilerin anlattıklarını da anlamıyordum.

Bir kolona dayandığımı ve müziğin dosdoğru kulaklarıma boşaldığını anlamam için bir an beklemem gerekti. Kolondan uzaklaşınca kendimi daha iyi hissettim, dünya ile yeniden iletişim kurduğumu sandım. Bu kısmen doğruydu. Sağa sola birkaç söz söyleyebildim ve birkaç zeytin yiyebildim, ama hepsi okadar. "Dostum" dedim kendi kendime, "Çıkıp biraz hava almanın tam zamanı. Beş dakika bile olsa, sofraya rahat rahat geçmeden önce biraz toparlanmak için bile olsa."

Gizlice dışarıya çıktım. Bir saniye bir şezlonga oturmayı düşündüm, ama bir anlık ayıklık içinde düşündüm ki, kendimi rehavete bırakırsam bir daha hiç ayağa kalkamam. Bir omzum olukta olmak üzere evin cephesine dayandım, derin derin soludum.

Yine de bu kadar çabuk kafayı bulmuş olmama şaşıyordum, sanki bir yerde bir şey bana ihanet etmişti. Çok dayanıklı bir insan değilsemde, ama normal zamanda alkolü iyi kaldırırım. Elbette birkaç kadeh içmiştim, ama artık ayakta duramayacak kadar değil ve ne yazık ki ayakta duramıyordum, tüm bedenim öne doğru gidiyor, kendimi tam düşerken kıl payı tutuyordum. Sırtımı yeniden duvara dayıyordum, bu kez de bacaklarım titriyordu. Karşı koyamadığım, umutsuz bir öfke kaplamıştı içimi.

Gerçekten bugün çok yormuştu beni ve korumayı başardığım o nazik dengeyi bozmak için birkaç önemsiz Burbon damlası yetmişti. Ciddi bir hata yapmıştım ve şimdi bedelini ödüyordum; her saniye, irademle nakavt arasında korkunç bir savaşın alanıydı. Ara sıra, raunt aralarında, başımı gözyüzüne doğru kaldırıp kendi kendime bu duruma nasıl girdim diye soruyordum. Gece daha yeni başlamıştı. Oysa ben, büyük yazar, güçlü adam, Japonya'dan, Meksika'dan mektuplar alan kişi, kendisinden söz edilen kişi, çoktan kızağa çekilmiştim, burnum budalalığımın içine dalmış, zihnim tam bir hiçlikle aydınlanmış durumdaydım.

Tanrım, ne rezil bir yazardım ben! Ve belki içlerinde en kötüsü olduğum halde, ötekileri eleştirmekte bir sakınca görmüyordum. Adamların kitaplarını atıyor, kendimi onlardan daha güçlü sanıyor, ama bacaklarımın üstünde ancak durabiliyordum. İçimde kutsal olan, büyük olan, büyülü olan hiçbir şey yoktu, inleyerek oluğa tutunuyordum. Bu sokaktaki son ilginç nesne, bir göz atılması gereken son şey bendim. Büyük bir yazar olmuş olsaydım, içimde bir şey bozulmadan kalırdı,

bu gerçeklik beni desteklerdi, ama ben zayıftım, bir krep gibi tabanlarımın üstünde kaydım, tüm bedenim boştu, zihnim boştu. Gerçekten hiçbir değerim yoktu, hiçbir şeye yaramıyordum, düşmüş emekliyor ve kocaman, aptal bir köpeğe benziyordum. Tek başıma gülmeye başladım, acınacak bir kikirdemeydi bu. Ama lanet olsun, dünyaya ne getirebilirdim ben, kendimde değerli hiçbir şey bulmuyorsam, tüm varlığımda hiç olmazsa sağlam bir şey yoksa, yumruğumu artık hiç açmamak üzere kapatamıyorsam neden yazmalıydım ki?..

Karanlıkta gerilemek, giriş kapısının üstünde parlayan küçük ışıktan kaçmak isterdim, ama yere çakılı kalmıştım. Yazar dediğin hafif biri olmalı, ayağına çabuk ve yakalanamaz biri olmalı, uçar gibi gidişi bizi hayran etmeli, bizi daha iyi yapmalı. Olduğum yere yığıldım. Zaten çevremde her şey olduğu yere yığılıyordu. Kadınlar ölüyorlardı, kadınlar saksofon çalıyorlardı ve ben enayi romanlar yazıyordum; insanlar birbirlerini öldürüyorlardı ve ben bir parmağımı bile oynatamıyordum. Doğum günün kutlu olsun Marlène, kutlu olsun. "Ne barış, ne mola, ne dinlenme, yalnızca hareket."

12 Kendi değerimden kuşku duyacak olsam da Henri'nin değerinden hiçbir zaman kuşku duymazdım. O, doruklara ulaşmıştı ve kimi zaman ona imrenerek bakıyordum, gözümün önünde tam formunda olan bir yazar vardı ve yazdığı her satır, bu soluğu tıkanmışlar dünyasına doğru dağlardan fışkıran arı bir hava dalgasıydı. İki sözcükle özetlersek, güç ve ustalıktı. Ve de dinginlikti. Kitaplarından birini açtığınızda, dayanılmaz bir güce kendinizi kaptırdığınızı hissediyordunuz, ister sizi bir ilkyaz sabahının, ister alevler denizinin içinden geçirsin. Dolayısıyla da yanılma olanağınız yoktu. Vera'ya işte bunu anlattım. Dedim ki: "Dinle, tüm sorularına seve seve yanıt veririm, ama bir koşulla, Henri üzerine bir şey yazmam için bana tam bir sayfa ayıracaksın."

Güz mevsimiydi, bir öğleden sonra Charles'ın bahçesinde bulunuyorduk, gökyüzü biraz bulutluydu ve rüzgâr esiyordu. Vera bir ağaçtan düşen kırmızı ve sarı renkli bir yaprağı havada yakaladı. Bir gün önce yağmur yağmıştı. Hava güzel kokuyordu. "Ya hep ya hiç güzelim" diye ekledim. O yaprağı sürtüp burnunun ucuyla oynadı. Ben de yerden

bir başka yaprak alıp kulağıma sürttüm.

– Bir sayfa ha, dedi ıslık gibi ses çıkararak. Yalnızca bu ha!

– Bak, iyi anladıysam, kumanda sende. Evet mi hayır mı?

Çok gergin bir tartışma değildi, gülümseyerek bakışıyorduk.

– Bir sayfa metin için... Bir sayfa da fotoğraf için, diyerek yeniden söze başladım tatlı bir sesle.

– Çok ileri gidiyorsun ama...

– Yeni bir yalan haber ortaya atmak istiyorsan, yüksekten atmak gerek!

Yanağıma bir damla yağmur düştü. Ufka meraklı bir halle bakarak, ona iyice düşünmesi için zaman bıraktım. Gri ve mavi bir bulut sürüsü yavaş yavaş üst üste binerek gökyüzünde yığılıyordu. Her zamanki gibi kent ayaklarımızın altında olmak üzere bahçenin dip tarafındaydık, niyetimiz biraz geride kalmaktı. Vera'nın gelişine sevinmiştim, çünkü şimdi onu çok seviyordum ve birbirimize girmeden birlikte hoş vakit geçirebilirdik. Hem sonra şaşırtıyordu beni. Yaşamlarımızın içinden rüzgâr gibi geçip yeni iskambil kâğıtları dağıtmayı başarmamış mıydı? Belki onsuz da bu noktaya ulaşmış olacaktık, bununla birlikte, o gelmiş ve Falan beni öldürmeye kalkışan bir çılgınlar çetesinin başına geçmişti. O gelmiş ve Henri bir dedektif tutmak için para bulmuştu. O gelmiş ve Marlène'i bir cinsel sapıklar kulübüne kapılandırmıştı. Sonucu biraz alaylı bir şekilde ve hiç sinirlenmeden bekliyordum. Birazdan gerçekten yağmur yağacak mı yağmayacak mı bilmiyordum. Aslında rüzgâr her dakika yön değiştirebilirdi. Bir kadının aşağıda bayağı bir kahkaha attığını duydum. Onu şişko ve yavan biri, az kalsın yere serilecek kadar sarhoş biri olarak düşünüyordum. Ama söz konusu olan yağmurdu.

– İyi, ama bu iş gelecek sayıya kalabilir mi?

– Hayır, kesinlikle olamaz.

– Bunu senden istesem bile mi?

– Benden istesen bile.

– Pekâlâ, diyerek iç çekti. Kabul. İnsanlar seni tanıyacaklar. Onlara senin nasıl pis bir herif olduğunu söyleyebileceğim.

– Tamı tamına.

Birkaç haftadır formdaydım. O süpermarketi bıraktığımdan bu yana sabahları yeniden cimnastik yapmaya başlamıştım ve güne bir güzel terleyip öyle başlıyordum. Artık haplarımı almıyordum, bu işi rafa kaldırmıştım, yalnızca bir tüpü çekmecenin birinin dibinde alıkoymuş-

tum, çünkü bunun bir zararı yoktu. Artık para sorunum da kalmamıştı. Victor-Serge bana ödeme yaptıktan iki gün sonra yayıncımın çekini almıştım. Öncekilerden biraz daha şişkindi.

– Kazanacağız birlikte, diyordu bana.

Ona şöyle yanıt vermiştim:

– Tüm yüreğimle sizinle birlikte olduğumu söyledim mi ki?..

Bu çekten ben ve Henri giysilerimizi yenilemek için yararlanmıştık. Ben şimdiye kadar bir öğleden sonra içinde giysiye bu kadar çok para harcamamıştım, fiyatlar da bizi güldürüyordu. Bir ara, üstünde enayi bir yazı olmayan, ayrıca artık yakanın içine değil de göbeğinin ortasına ya da yüreğin üstüne dikilmiş, markayı gösteren etiketler taşımayan çok basit bir tişört almanın gitgide güç olduğunu görebildim, hiçbir şeyi abartmıyorum, kimi imalatçıların o küstahça budalalıkları bence bir tür göstergeydi. Bize her şeyi yutturabilirlerdi. Yakında, bir slip almaya gittiğinizde, alnınızın ortasında bir çıkartma ile kapıdan dışarıya çıkacaksınız.

Mercedes'i tamire vermiştim, farlarını nihayet değiştirtecektim. Romanıma yeniden birkaç sayfa eklemiştim. Elimde kalmış son faturaları da ödemiştim ve genellikle günler bize verebileceklerini veriyordu. Henri şiir kitabını son olarak elden geçiriyordu, Marlène gazeteden daha erken dönüyordu. O dev gibi sarışın adamın böbrek sancıları tutup yatağa çivilenmesini umuyordum. Öngördüğüm gibi, çiftlik satılmıştı ve para artık gereksinimimiz olmadığı bir anda gelmişti. Kimi zaman Henri ile ben acaba Marlène bu parayla ne halt edebilir ki diye birbirimize soruyorduk.

Bu, oyun gibi bir şey olmuştu, bunu tartışıyorduk. Vera'nın geldiği akşama kadar.

"Ama seviyorum onu! Tanrım, onu ne kadar sevdiğimi bilemezsin!.." demişti Charles birkaç gün önce bana gizlice. Bu haber beni şaşırtmamıştı, adam beni mutfağının bir köşesine sıkıştırıp, içini açmaya kalkışmıştı. İlle de oturmamı istiyordu.

– Sen bunu nasıl açıklarsın, bilmiyorum. Ama bir sabah uyandım ve anladım ki seviyorum onu...

– Vallahi, ben bunun biraz hoyratça olduğunu kabul ediyorum.

– İnan ki bir çocuk gibiyim. O buradayken ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum.

Bir gün önce birlikte akşam yemeği yediğimiz sırada onun gerçekten sinirli olduğunu hissetmiştim, ama hava elektrikliydi, üstünde dur-

mamıştım. Charles âşık olacağını düşünebileceğim son insandı. Fazla aklı başındaydı. Kart bekâr olarak büyük bir evde yaşıyordu ve kızlar onu kitap satışlarının sonucundan ya da hakkında yazılabilecek en ufak bir sözden daha az ilgilendiriyordu. Bununla birlikte bu kez gerçekten takılmışa benziyordu, yaşam da uzun bir sürprizler dizisinden başka bir şey değildi ve başa her şey gelebilirdi.

– Sigaralarını sarmasını öğrenmen gerekiyor, dedim ona.

– Oh, dalga geçme benimle...

– Hayır, öyle sanma. İyi düşün.

Bakın, olaylar nasıl gelişti. Güz yağmurları tüm ülkeyi süpürüyordu ve kazakları çıkarmıştık, bu sıralarda bir adamın yüreğinde yangın vardı. Ve ben bu yangının güzelliğine karşı duyarsız kalmadım, sanki cennetin alevlerinin dans ettiğini gördüm.

Elbette Marlène hemen kabul etmişti. Onun bu paradan kurtulduğu için rahatladığını sandım, gerçek şu ki bir gazetenin doğuşuna yardım etmek bir bankacıyı semirtmekten daha hoş bir şeydi. Charles çoktandır zehirin etkisi altındaydı ve aşkın bedeli olmadığı için aldırmadan okkalı bir çek imzalamıştı. Artık yalnızca bundan söz ediliyordu, doğacak bebekten, çıkarmaya hazırlandıkları o sözümona aylık dev dergiden demek istiyorum. Bunu kutlamak için Vera evlere yemek servisi yapan yakındaki bir yere bir sürü yemek ısmarlamıştı; yemekler hazırlanırken, işyeri sahibi herhalde faturasını yeniden gözden geçirip hoşnutluğundan gözlerini kırıştırıyordu.

Hırpani kılıklara karşı açıkça bir eğilimim vardır, çünkü bana öyle gelir ki insan her zaman bir ağaca tırmanmaya ya da yerde yuvarlanmaya hazır olmalıdır ve yazı yazarken hiçbir zaman kravat takmam ya da kimi zaman takarım, çünkü soluğum kesilebilir. Ama bu benim ara sıra takım elbise giymemi engellemiyor, özellikle de ustaca biçimsizleştirilmiş ve kollarını dirseklere kadar sıvayabileceğiniz giysiler moda olduğundan bu yana... Boynuma iğrenç bir kravat bağladım, saçlarımı taradım. İçtenlikle söyleyeyim, kırk yaşında göstermiyordum, şakağa doğru uzanan kırışıklıklara gelince, kadınlar bundan hoşlanır, başımda üç ya da dört beyaz saç var ki, bunlar düşman ülkesinde yitmiş zavallılar, onları koparmıyorum bile. Aynada kendime gülümsedim. Size form kazandıracak bu gülümseme gibisi yoktur, kimi zaman sabahın erken saatlerinde sizi on yaş daha yaşlı gösteren yüzünüzdeki o zavallı kırışıklıkları yok edecek bu gülümseme gibisi de yoktur.

Benim takımım açık renkliydi, Henri'ninki ise koyu renkli. Henri

inci grisi kravatıyla da tümümüzü bastıracaktı. Marlène'i beklerken, bir elimiz cebimizde ve sinekkaydı tıraş olmuş halimizle, birer içki içtik. Marlène geldi; çok kısa ve dar, vücudu iyice saran lame bir rop giymişti, bu giysiyi, her defasında lokmayı boğazıma kaçırtsa da çok seviyordum. Tüm bu güzel giysili insanları Mercedes'e bindirdim.

Geldiğimizde Vera boynumuza sarıldı. Daha önce gelenler vardı. Charles'ı bir köşede biraz şaşkın bir halde buldum. Dizlerinin üstünde tütün kırıntıları vardı ve dudaklarından çarpık, eğri büğrü bir şey sarkıyordu. Adama ateş uzatmak içimden gelmedi.

– Moralini bozma dedim. Ansızın olan bir şey bu. Senden başkalarının da başına geldi...

Kolu çılgın bir yılan gibi ceketimin koluna sarıldı, gözleri bana doğru ateş saçtı.

– İyi değilim, kendimi tüketiyorum, diye sızlandı. Bu akşam ona her şeyi söyleyeceğim. Yemin ediyorum sana, ona HER ŞEYİ söyleyeceğim!

Nedenini açıklayamam, ama hemen anladım ki birtakım karışıklıklarla karşılaşacaktık. Ve bununla birlikte, o akşam orada bulunan herkes, hepimiz, Charles'ın taş yürekli biri, içinde hiçbir alevin parlayamayacağı buz gibi biri, en yapışkan kadınların, kızların bile cesaretini kıracak biri olduğuna yemin edebilirdik. Bu şeyler onunla ilgiliymiş gibi görünmüyordu. Oysa akan sudan korkma, durgun sudan kork, bakın uydurmuyorum, kurda dönüşen kuzudan kork. Koluma sarılan elini kurtardım ve içmiş olduğunu saptayabildim. Bu da yeni bir şeydi. Her gün hiçbir şey olmamış, hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi yaşamın içinden geçmeye çalışıyordum...

– Charles, yaşam bir kumardır, dedim.

Bundan gerçekten emin değildim, ama nasıl olsa o beni dinlemiyordu. Ara sıra titriyordu, bakışı az çok sonsuzluğa ayarlanmıştı. Artık bununla ilgilenmemeye ve kendime bir bardak içki bulur bulmaz, karşıma ilk çıkacak kişiyle sudan bir sohbete girişmeye karar verdim.

Yarı yolda Vera hızımı kesti:

– Resim için bir sayfa, belki de çok bu, öyle değil mi? diye fısıldadı.

– Hayır, diye bağırdım. Bu bir boy resmi!

Gözlerini gökyüzüne doğru kaldırarak iç çekti. Ben yeniden yoluma devam ettim. İnsanlar evle içki şişelerinin bulunduğu köşe arasında toplanmışlardı, bu her zaman kaçınılmaz bir şeydi. Bahçenin dip ta-

rafı neredeyse hep boştu, sanki görünüm onları ilgilendirmiyordu, sanki kentin ayaklarının dibinde kaynaşmasını izlemekten hiçbir rahatlama duymuyorlardı. Bir süre sağda solda konuştuktan sonra gizlice çekip gittim.

Henri'yle karşılaştım. Kendime bir sigara yaktım.

– Charles adamakıllı havalanmış, dedim.

– Hım... Şansı pek çok değil.

– Evet, çok kolay birini seçmemiş. Ben güzel, zengin ve ünlü bir kızdan söz edildiğini bile duymak istemem.

Güldü, gözlerini kırıştırdı. Banka oturup doğruca önümüze baktık, konuşmaların uğultusu omuzlarımızın üstünden geçerek sessiz gecenin içine adamakıllı gömülüp yok oluyordu.

– Aslında, kendimi yalnızca seninle birlikte iken iyi hissediyorum, dedim.

– Teşekkür ederim, diye yanıt verdi.

Geleli aşağı yukarı bir saat olmuştu ve kendi kendime acaba birazdan sofraya geçmeyecek miyiz diye soruyordum. Tüm gün boyunca romanıma çalışmış, hiçbir şey yememiştim. Yazmak çoğu zaman iştahımı kesiyordu. Yüzümü ekşiterek midemi okşamaktaydım ki evden çığlıkların geldiğini duyduk, bunları koşuşma sesleri ve büyük bir karışıklığın yol açtığı gürlemeler, tam bir gürültü patırtı izledi. Bir dirseğimizi bankın arkalığına koyduk ve başımızı çevirip baktık, kaşlarımızı kaldırarak. Pek fazla bir şey görünmüyordu, her yönde ağaç dalları ve çalılar vardı ve evle aramıza giriyorlardı. Marlène sık bir mimoza ağaçlığının içinden ansızın çıktı.

– Allah kahretsin, adam delirdi, dedi.

Ona kimin delirdiğini sormamıştık. Gerçekten kaygılı görünüyordu.

– Yuh be, dedim.

– Onunla bir odaya kapandı. Kapıyı açmak istemiyor!..

– Beklemek gerek, dedi Henri. Bence biraz acele ediyor, ama iş yoluna girebilir...

Marlène canı sıkılmış gibi bir tavır takınarak omuz silkti. Aynı anda bir silah sesi bizi olduğumuz yere çiviledi ve gece yeni bir boyut kazandı, gökyüzü parlak siyah bir renk aldı. Marlène elini ağzına götürdü. Birkaç çığlıkla yüklü hafif serin bir hava esintisi bahçeyi yaladı. Gözümüze dalların batmasını önlemek için kollarımız önde eve doğru koştuk. Kravatım omzuma sıçramıştı, daha önce kadınların bulunduğu

yerlerde hafif parfüm bulutlarının içinden geçiyordum ve örümcek ağları yanağıma yapışıyordu.

Neredeyse herkes salona çekilmişti. En gözü pek olanlar gizlice çıkışa doğru yöneliyorlardı. Şöyle böyle tanıdığım bir sakallı, ceketimin kolundan tuttu. İlk kez takım elbise giymiştim ve sanki herkes saldırıp onu parçalamak istiyordu.

– Gördün mü şu işi ha, dedi bana adam, deli gibi gözlerini açarak. Kapıya ateş etti!

Buna tümüyle inanmak için elimi ısırmak istedim, Charles'ı elinde bir tüfekle düşünemiyordum. Ayaklarına ateş ettiğinden emindim. Henri'ye baktım.

– Vallahi, sanıyorum şaka yapmıyor, diye iç çekti.

Herkes kendine göre yorum yapıyordu, onu son zamanlarda tuhaf bulmuş olanlar ve ondan eskiden beri kuşkulananlar vardı.

– Kadını odaya sürüklediğinde ben oradaydım, dedi saçları çok kısa kesilmiş sarışın bir hanım. Hayvan gibi bakıyordu!

– Gözleri de KIRMIZIYDI, diye belirtti bir başka hanım.

Bu gidişle birazdan dudaklarından salyası da akacaktı ve kimileri onun ayaklarında tahta ayakkabılar ve arkasında çatallı bir kuyruğu olduğuna yemin edeceklerdi. Bu yaşamda en ufak bir yanlış adım atmaya gelmezdi, en ufak bir zayıflık gösterdiğinde, insana sırt çevriliyordu. Bir delikanlı, polis çağırmayı önerdi.

– Burada canımızı sıkacak yerde neden başka yerde eğlenmeye gitmiyorsun ha? diye sordu ona Henri dostça bir tonla. Neden sokakta hava almaya gitmiyorsun ha?

Döşemenin üstüne bir sandalyenin sertçe sürtünmesi, çığlıklar, sert bir tokat şaklaması, bir itişip kakışma sarsıntısı ve tüm gözler tavana doğru kalktı. Bu arada çıkışa doğru hafif bir panik oldu ve evin içinde olanların içyüzü biraz daha iyi anlaşılabildi. Odalara çıkan merdiven bomboştu ve tehlikeli bir şekilde çekiciydi. Hiç kimse aşkın ne dereceye kadar bir insanın gücünü artırabildiğini ve aklını sarabildiğini söyleyemezdi. İşte, Charles artık eski Charles değildi. Boş bahçe ışıklarla donanmıştı ve bu melankolik tablo bir an dikkatimi çekti, gece sanki süt gibi beyazdı ve gazoz gibi ıslık sesi çıkarıyordu. Sana hayranım Charles diye düşündüm. Duygunun gücüne ve görkemli iradene hayranım. Çok güzel davrandın ve zahmetin boşa gitmedi.

Henri ile ben merdiveni çıkıp kapının önüne geldik. Kapının üzerinde bir delik ve halının üstünde paramparça olmuş tahta parçaları

vardı. Mermi duvara saplanmıştı ve mermi dediğin baş döndürücü bir hızla fırlayıp, sevinç içinde vınlayarak kilometrelerce giderken, bu pek uzağa gitmemişti. Kat sessizdi. Gözümü kilide dayadım. Charles'ı yatağın üstüne oturmuş, dizlerinin üstünde bir tüfek, başını yere eğmiş durumda gördüm. Vera çarşafla bir sandalyeye bağlanmıştı. Henri'ye geri çekilmesini işaret ettim ve her birimiz kapının bir yanına yerleştik.

– Charles, dedim. Bırak şu tüfeği, kapıyı aç bana!

Aşağıya doğru ateş etti. Birkaç saniye önce tam da aynı yerde karnım vardı. Hoşuma gitmedi bu; üstelik karşıdaki duvar yüzümü birtakım ilginç küçük nesneler yağmuruna tutmuştu. Düşünmek için sırtımızı duvara dayayıp çömeldik, barut ve henüz parçalanmış tahta kokusunu neredeyse hissedebiliyordum.

– Charles, çıkışı olmayan bir yoldasın, sonu gelmeyen bir tünteldesin!.. Birazdan mermin kalmayacak!

Henri bir sigara yaktı ve uzatıp bana verdi, öteki koluyla da kostümünün üstüne konmuş bir tozu silkeledi. Yumuşak, tatlı bir ışık koridoru aydınlatıyordu, neden kaygılanacaktık ki? Ötekiler koridorun bir ucunda toplanmış, bekliyorlardı.

– CHARLES, DOSTUM!.. SANA HİÇBİR ZARAR VERİLMEYECEK, diye bağırdım.

Yeni bir mermi, yürek hizasında, kapıyı delip geçti.

– Sanıyorum onunla konuşmayı sürdürmelisin, diye salık verdi Henri.

Bir elimi yüzüme götürdüm, sonra gülümseyerek Henri'ye doğru dönüp dedim ki:

– Hey Tanrım, şu Charles keratasına bak! Ama kim böyle bir şeye inanabilirdi?.. Hayran olunacak biri!

– Evet... Ama mermileri gerçek.

"Böylece soylu insan tüm eylemlerinde etkileyici olarak karakterini geliştirir."

"Oyma gümüş üzerinde altın elmalar. Uygun söz dediğin böyle olur."

Her şeye karşın durumun kaygı verici olduğunu kendimden gizlemiyordum. Vera için canım sıkılmıştı, bu yüzden Charles ile yeniden konuşmaya başladım. Ama duvara konuştum.

– Charles, onların ellerinde bizler birer hiçiz, en ufak bir şansımız yok. Aslan gibi savaştın, ama bak, pençelerin yıpranmış, çenelerin ar-

tık kimseye ulaşamaz, günün birinde bir kadın yüzünden çılgına dönmüş ve yüreği parçalanmış olan herkesin sonu işte böyledir, beni duyuyor musun? Charles, seni tüketen ateş bu geceyi ışık saçan bir gayzer gibi aydınlattı ve hepimiz senin tarafına geçtik. Bununla birlikte, Charles, son bir çaba harcamalısın, o tüfeği bırakıp kapıyı açmalısın!

Sonra sessizlik içinde kulak kabarttık, yanıt gelmekte geciktiyse de kapıya yeniden ateş etmemesine şimdiden seviniyordum.

– Gidin, diye bağırdı sonunda titrek bir sesle. Hepiniz gidin! Onu bırakmayacağım!..

– Öyle sanma, dedi Henri. O karar verirse, senin parmaklarının arasından kum gibi kayacaktır. Hiçbir şey anlamamışsın.

Belki o sırada anlamaya çalışıyordu. Bunu içtenlikle diliyordum, ama artık hiçbir şey duyulmuyordu, kısacası ilginç hiçbir şey, öte yanda tüfeği ve olanaksız aşkı arasında neler çevirdiğini bize açıklayacak hiçbir şey duyulmuyordu. Aslında bu olayın şakası yoktu, güç durumda olduğumuzun farkına vardım.

– HAY ALLAH KAHRETSİN CHARLES, diye bağırdım. GÖZLERİNİ AÇ! KENDİNE GEL!

– Çekip gidin! Defolun, dedi boğuk bir sesle.

– Beni üzüyorsun, biliyor musun?

– Eğer kapıyı açarsam... Eğer onun çıkmasına izin verirsem... Hemen ölürüm.

– Hayır canım, inan bana. Çok kolay olacaktır bu... Başkalarını bulursun elbet.

– Başkalarını mı? Ha! Ha! Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin! Bunu kaçıkça küçük bir heves mi sanıyorsun, zavallı geri zekâlı?...

– Pekâlâ, çok iyi, kendini göstermeye devam et!.. Onlara bir yazarın ne olduğunu göster. Bir gönül işi uğruna yerde yuvarlan, elinden geldiğince bağır ve bir solucan gibi kıvrıl. Devam et... Güzel bir örnek oluyorsun... BUNU YAPMAYA HAKKIN YOK, BENİ ANLIYOR MUSUN? YOLUNA DEVAM ETMELİSİN!

– TÜMÜNÜZ BANA VIZ GELİRSİNİZ!

– Haydi canım, dedim sesimi alçaltarak, biliyorsun ki aynı zamanda iki şey yapılamaz. Hem bir yazar olup hem de bu kızı gerçekten sevemezsin, dürüst ol!

– Öyleyse, artık bir satır bile yazmam!..

– Charles, seninle ciddi olarak konuşuyorum şu sırada, diye mırıldandım.

Yanıt vermedi. Kapıya bakarak usanmış bir halde iç çektim, sonra kapıda, mermilerin açtığı deliklerde küçük beyaz nesnelerin ortaya çıktığını gördüm. Bunlar beyaz ve sanki canlıydı. Hidrofil pamuk fitillerine benziyorlardı.

– Hey, yine ne halt ediyorsun?

– Kilidin içine de onlardan koyuyorum, dedi homurdanarak. Gösteri sona ermiştir!

– Biliyor musun dostum, artık tanımıyoruz seni...

Henüz kızı öldürmek üzereymiş gibi görünmediği için, durumu tartışıp birkaç küçük istakoz atıştırmak için yeniden aşağıya indik. Mutfakta on kişi kadardık, aynı konu üzerinde düşünen on beyin ve çiğneyen on ağız. Elbette bir çözüm bulunmalıydı. Birkaç şişe beyaz şarap çıkardık.

Biraz sonra yeniden merdiven başına gittiğimde herhalde yüz ton ağırlığındaydım. Gürültü yapmak istemediğim için acele davranmadım, tırabzana tutundum. Kuzinenin tablasını söktük, ben bu tablayı boynuma astım. Cinsel organımı ve kalçalarımı bir düdüklü tencerenin kapağı, bacaklarımı ise depoda bulduğumuz tahta levhalar koruyordu. Biri de bana ödünç olarak tüm yüzü kaplayan bir kask vermişti. Yalnızca kollarım açıktaydı, ama önümde ayakları dökme demirden ve üstü beyaz mermerden, neredeyse kırk kilo ağırlığında o eski meyhane masalarından birini sallıyordum. Attığım her adım benim için küçük çapta bir tür cehennem azabıydı ve her şeye karşın, mermilerden kurtulacak derecede donanmış olduğumdan emin değildim. Aşkın değiştirdiği kişi ben değildim, ama yazgının seçtiği kişi bendim.

Herkes benim sürpriz etkisinden yararlanacağımdan emindi, ne var ki ben kendimi pek keyifli hissetmiyordum. Gözlerimin arasına isabet edecek bir mermiden korunmuş değildim ve ne yazık ki yere serilecek olsam, en ufak bir yeniden ayağa kalkabilme umudum yoktu. Böyle gülünç bir kılıkta ölmek, kesinlikle cennetin arılığı içinde olmaya götürecek en kısa yol değildi. Koridorda bir konserve kutusu gibi gıcırdayan ve sallanan yarı insan, yarı bozuk makine olarak yürüdüğümü görmem gerekiyordu. Kendimi gülünç buluyordum, ama bizler, saçma düşüncelerle davranışlara itilmiş zavallı çirkin korkuluklardan, bir araya gelmiş, neredeyse işe yaramaz, iç karartıcı birtakım parçalardan başka neyiz. Ah, zihin böyle bir yükten kurtarılamaz mıydı, bizler yet-

kin ve pırıl pırıl varlıklar değil miydik!..

Kapının önüne gelince biraz soluk almak için masayı yere koydum. Öte yanda beni nelerin beklediğini kendi kendime soruyordum. Sessizlik tiksindiriciydi. Kaskımın siperini aşağıya indirdim.

– Haydi bakalım, dedim homurdanarak Henri'ye. Artık zaman kaybetmeyelim.

Henri bu çareyi nereden bulmuştu, bunu açıklayacak durumda değilim, kısacası, eline bir tür levye geçirmiş ve bunu kapıyla kapı pervazı arasına, tam da kilit hizasında ustaca yerleştirmişti. Onun dağları devirmeye, bu küçük kapıyı bir hamlede kırmaya hazır durumda olduğunu hissediyordum. Gümüş rengi bir saç tutamını kulağının arkasına itti, sonra bana son bir kez bakarak o demir çubuğun üstüne tüm ağırlığıyla bastırdı ve kapı korkunç bir çatırtıyla havaya uçtu, ben de içeriye büyük bir hurda demir gürültüsüyle ve dizlerim tahta levhalara çarparak bir bomba gibi girdim, belirsizlik içine gömülü odanın yarısının ortasından geçtim, sonra Vera bana kuşkulu bir bakış fırlattı ve durdum.

Charles yatağın üstüne uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Tavanı seyre dalmış gibi görünüyordu, benim orada oluşum onu şaşırtmamıştı. Masayı yere bıraktım, kaskımı çıkardım. Tüfek yerdeydi. Bir tekme vurup onu yatağın altına gönderdim.

– Henri ile seni çok seviyorum, diye mırıldandı. Ama kapımı onartmak gerek...

– Elbette, dedim. Şimdi bundan söz etmeyelim.

– Hayır, asıl bundan söz edelim. Bu kızı çözmenizi ve alıp götürmenizi istiyorum. Ona çok fazla yüklendim diye çok korkuyorum. Dayanabileceğinden çok fazla...

Hemen Vera'nın arkasına geçtim ve iplerini çözmeye başladım. Benden başka odaya kimse girmemişti. Ötekiler eşikte, kutsal bir yerin kapısındaymış gibi, fısıltıyla konuşuyorlardı ve Henri çoktan çekip gitmişti.

– Kendinizi benim için sıkıntıya sokmayın, dedi Charles dingin bir sesle. Yiyin, için. Sizi iç karartıcı arkadaşlığımdan yoksun bıraktığım için bana kızmayın!..

– Şaka ediyorsun...

– Elbette hayır, dedi kibarca ve biraz canı sıkılmış gibi göğüs geçirerek. Bir süre önce yaşamdan olağanüstü bir ders aldım, şaka edecek halim olmadığını anlaman gerekirdi. Yalnızca biraz yalnızlığa ve ala-

cakaranlığın dinginliğine gereksinimim var. Evet... Bu herkesin bildiği bir şey... Darbe çok sert oldu...

Dirseklerinin üstünde dikelip bana baktığı sırada Vera çıkışa doğru yöneliyordu. Charles'ın ne hissettiğini biliyordum. Üç uykusuz gece geçirip de evine döndüğünde köpeğini ezen birinin kafası vardı onda.

– Ölüm daha acı verici bir şey olamaz, dedi bana.

– Hayır, kuşkusuz.

– Ölüm, yaşamın acısıyla bir tutulmuş şakadır. Abartıyor muyum?

– Hayır, bu gerçek.

Yeniden yastığın üstüne bıraktı kendini, kolları bedeni boyunca uzanmış, gözleri yine tavana dikilmiş durumda.

– Lanet olsun! Tanrım! diye sızlandı.

Kadınlar tuhaf. Erkekler de öyle. Bu olaydan sonra Vera Charles'a farklı bir gözle baktı; gün geçmiyordu ki onda yeni nitelikler ya da yalnızca kadınların görebildiği ve kişisel olarak benim gözümden kaçan kimi fiziksel çekicilikler bulmasın. "Nasıl olur da dudaklarında öyle sık sık görülen o dayanılmaz dudak bükmenin farkına varmadın?!.." Ya da: "Vay canına! Ellerini gördün mü, ellerinin İÇİNİ gördün mü!?" Birlikte yatmaya karar verdikleri güne kadar her renkte, her biçimde bu tür sözler duydum. Sonunda Charles beni bir kenara çekerek aslında bunun düşündüğü büyük serüven olmadığını söyledi. Güz mevsimindeydik, bunaltıcı sıcaklar yavaş yavaş yitiyordu ve genellikle hava ne sıcak ne soğuktu.

Bununla birlikte Henri ile ilgili ateşli bir yazı yazdım, gevşek bir yazı değildi . Vera açıkça kendisini bir sandalyenin üstüne attı yazıyı sonuna kadar okumak için. Bu, tam da benim beklediğimdi. Henri elbette soluğunuzu kesmediği zaman, bacaklarınızın gücünü kesebilecek bir yazardı.

– Vallahi... Eğer bu yazıdan sonra insanlar koşa koşa onun kitaplarını almaya gitmezlerse, ayakları yere çivilenmiş demektir!..

– Evet. Ben de bunu merak ediyorum.

İnsanları anlamıyordum. Onlara sabahları gazete alırken rastlamak bir şeydi, soylu kardeşlerini tanımak, davranışlarını önceden sezmek de başka bir şeydi. İnsanlar, olmayacak şeyler yüzünden savaştıkları halde neden tam bir mutluluktan kendilerini yoksun bırakıyorlar, neden Henri'nin kitaplarını kapışmıyorlardı, tam olarak ne istiyorlardı?

Bu giz beni aşıyordu.

Sabahları cimnastik yaptığım sırada en çok düşündüğüm konulardan biri buydu. Bedenim ter içinde kalırken zihnim türdeşlerimin ardından koşuyordu, hareketlerimi soluksuz kalmış durumda ve daha ileriye götüremeden bitiriyordum. "Sana ne söylememi istiyorsun" diye yineliyordum kendi kendime; "İnsanlar oldukları gibiler. Boşuna kafanı yorma. Romanlarını alacak bir avuç insan bulunuyorsa, bundan ötürü kendini mutlu say."

Ne olursa olsun, bu birkaç sayfayı yazdığım için mutluydum. Kimse duyduğum sevinci düşünemiyordu, sözcükler beni neredeyse korkutacak derecede bir kolaylıkla, bana boyun eğdirecek derecede olağanüstü bir şiddetle gelmişlerdi. Her gün kendimi böyle bir şey yazmaya hazır hissediyordum.

– Ben hoşlanır mıydım, bilmiyorum, demişti bana Vera, bu kadar hayran olduğum biri ile yaşamaktan.

– Benim hayran olduğum, onun yazıları. Kendisi farklı, ondan hoşlanıyorum yalnızca.

Bunu duyunca bir bacağını büküp çenesini de avucunun içine dayayarak hafifçe bana doğru eğilmişti.

– Hım... Bu büyüleyici bir şey! dedi.

– Evet... Sizi şaşırttığını sanıyorum.

Onun böyle düşünen tek kişi olmadığını biliyordum. Ben de beni Henri'ye bağlayan bağların derinliğini açıklamakta güçlük çekerdim, ne ki bunu çok düşünmediğimi söylemeliyim. Bilmiyorum, ama öyle sanıyordum ki bu, onun yaşıyla, onun benden yirmi yaş büyük olmasıyla ilgiliydi, çünkü ilk bakışta, kırk yaşlarında biri ile böyle bir şeyin olup bitebileceğini sanmıyorum. Belki yanılıyorum. Belki, kısacası, Betty'nin ölümü beni yarı kaçık yapmıştı, büyüklüklerin çılgınlığına kapılan cılız yüreğim her şeye yönelerek ve her şeye karşın çalışmakta inat ediyordu ve pekâlâ eski bir mumyayı ya da zavallı bir çakıl taşını sevebilirdim. Benim, kuşkusuz bir tür dengesiz, yavrularından yoksun kalmış ve yatağını ne yapacağını bilemeyen bir kadın, sahibine doğru inleyerek geri gelen dövülmüş bir köpek olduğumu da söyleyebilirsiniz... Gerçek böyle miydi? Ne olursa olsun, bir melek ya da bu kaçıklardan biri olduğumu öğrenmek bana çok şey kazandırmazdı, tarihte hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Öyle dönemler vardır ki zamanınızı tartışmakla geçirirsiniz, ufacık bir tümceyi havada asılı bırakıp yatarak, ertesi sabah tamamlarsınız.

Vera Marlène'de kalıyordu, ama biri çalışmaya gider gitmez öteki bize gelip mutfakta kahvesini pişiriyor ve bizim uyanıp uyanmadığımızı öğrenmek için çığlıklar atıyordu. Bu, bir tür horoz ötüşüydü. Bizi gece geç saatlere kadar uyutmamış olsa da kendisi tan söker sökmez ayaktaydı. Az kalsın yataktan düşüyordum ve Henri'nin kimi kadınların yaşamını düşünüp sızlandığını duyuyordum. Vera genellikle aşağıya inmemizi bekliyordu, ama kanepeye oturup yalnızca eline bir dergi alacak yerde, elektrik süpürgesini çalıştırıyor ve tam da reklam saatinde bize radyoyu açıyordu ve şansımız yaver giderse, çamaşır makinenizi bugün alıp götürerek, parasını gelecek yıl ödemenizi öneren boktan bir sesle güne başlıyorduk. Acaba ülkede bu çamaşır makineleri yüzünden ne coşkular engellendi, ne tertemiz insanlar güç durumda kalıp sesini çıkaramaz oldu, yıldırımla çarpıldı diye düşünüyordum.

– Ama yeter artık, Allah kahretsin, diyordum ona. Elektrik süpürgesini anladık, incelik gösteriyorsun... Peki radyo ile ne halt ediyorsun?..

– Canım, haberleri dinliyorum.

Esneyerek bir sandalye çekiyordum.

– Ah evet, bunu düşünmemiştim.

Başkalarının işlerine karışmaktan son derece kaçındığım için, ona gecelerini neden Charles'la birlikte geçirmediğini sormamıştım. Yalnızca, Charles'ın onu düzdüğünü ve adam taptaze, dinlenmiş bir yüzle ancak saat 11'e doğru geldiği için, sabahları kızın yükünü omzumuzda taşımanın bize düştüğünü biliyordum. Anladığım kadarıyla aralarında garip ilişkiler vardı ve işin en tuhafı, bu serüvenin her ikisini de çok konuşkan yapmasıydı. Cinsel açıdan bunun ne anlama geldiğini açıklayamam, ancak şurası kesin ki, bu tartışmalar her köşede alevleniyor ve sonra onlar nötron bombası ya da Ezra Pound'un iç acısı konularında düşüncenizi öğrenmek için can sıkıyorlardı. Onlardan kurtulmanın tek çaresi, bir odaya kapanmaktı. Bu, onları tedirgin etmiyordu. Elbette bir süre sonra bir bardak su içmek için aşağıya inmeniz gerekiyordu ya da çişinizi yapmaya gittiğiniz sırada karşınıza çıkıyorlardı. Bir koltuğa doğru geri geri gitmek onlardan kurtulmaya çalışmaktan daha kolaydı.

Bir başka bakımdan, ev yirmi dört saatte, yirmi dört saat yaşıyormuş gibi görünüyordu ve iyice düşünüldüğünde, biraz canlılık da önemsenmeyecek bir şey değildi. Son günlerde Henri ile ben ciddi ciddi çalışmış ve Vera'nın gelişine kadar kâğıtlardan başımızı hiç kaldır-

madan sessizce uzun günler geçirmiştik. Çok yorgundum, Marlène gazeteden eve döndüğünde bir ses duymak beni şaşırtıyordu ve Henri'ye, akşam yemeğini hazırladığımız sırada, iyi uyuyup uyumadığını sorabiliyordum. Öteki ikisi de onları yalnız bıraktığımızda numaralarına yeniden başlıyor ve gereksiz konuşmaların yumuşaklığı ile yazı yazmanın gerginliğini gidererek, bağırarak ve evi arşınlayarak, konuk ağırlayarak, ülkenin ta öteki ucuna kadar telefonlar ederek, bize biraz ara verme fırsatı sağlıyorlardı.

Çünkü burası kuşkusuz tartışmalarının çoğunun merkeziydi. Onların önemsiz şeyler yüzünden sinirlendiklerini, masanın üstünde nutuk attıklarını, birkaç sayfa çiziktirmek uğruna tabakları ittiklerini ve toplamayı unuttuklarını görmek ve duymak gerekiyordu. Marlène coşkuluydu. Sabahları saat üç sıralarında her şeye baştan başladıklarında orada olmak gerekiyordu. Ben ara sıra içki bardağımı sımsıkı tutarak kendi kendime, Lanet olsun, düşün diyordum ya Betty burada olsaydı?!.. Böyle bir şey ne boyutlara varırdı, düşün?!.. Tanrım, senin benden istediğin, alevlerin ortasına bir bidon benzin dökmek.

"Betty'yi tanımamış olmana üzülüyorum..." dedim Henri'ye bir sabah mutfakta yalnız olduğumuz sırada. Marlène, Vera ve Charles, koltuklarının altında dopdolu randevu defterleri ve gazetelerinin son sayısı, başkente gitmişlerdi. Tüm evde çok büyük bir dinginlik vardı. Henri kahvesini üflüyor, ona gözünü ayırmadan bakıyordu.

– Seni kıç üstü oturturdu, diye ekledim. Yalan söylemiyorum...

Hava güzeldi, soğuk rüzgâr tam da pencerenin önünde kesiliyor ve güneş bize sıcak ışınlar gönderiyordu. Bu bölgede hava ocak ayının sonuna kadar böyle gidebilirdi. Şubat ve martta biraz bozardı, ama nisandan başlayarak ilkyaz gelirdi ve ülkenin geri kalan bölümü kıskançlıktan çatlarken siz burada yanıp esmerleşmeye başlardınız. Gökyüzü maviydi. Televizyonda izlediğim tıpla ilgili bir programdan sonra artık kahveme şeker koymuyordum. Gökyüzünün gri olduğu bir yerde bunu hiçbir zaman yapamazdım.

– Gidip pekâlâ dışarıda yemek yiyebilirim, dedi Henri. Gidip pekâlâ göl kenarında birkaç alabalık yiyebilirim...

Bu düşüncenin beni ne dereceye kadar sevindirdiğini söyleyemem. Çok uzun zaman oluyor, hiçbir halt etmeden, zihnim tümüyle özgürlüğüne kavuşmuş durumda ve gözlerim gölde, gümüş rengi bir parıltının ortaya çıkışını bekleyerek ya da bir yusufçuğun davranışıyla büyülenip, ellerimi başımın arkasında kavuşturarak tam bir gün geçirmemiş-

tim. Birer mont giymemiz yeterliydi ve dışarıda yemek yemeye gidebilirdik. Gerinerek ve pencereden bakarak ona "Olur" dedim. İşte orada, tam önümüzde kocaman bir motosikletin park ettiğini gördüm. Üstünde şişko bir kız vardı.

– Hay Allah, bu da ne? dedim.

Henri bir sıçrayışta ayağa kalktı.

– Hım, bana geldi!.. Benim dedektifim o.

Hemen anlamadım. Kızın ayaklarında çizmeler vardı, deri pantolon giymişti. Saçları uzun ve kırmızıydı, koca memeli bir şeydi. Cama vurdu. Kımıldayamadım bile. Henri kapıyı açıp onu çağırdı.

– Merhaba, dedi bana içeriye girerken.

Söylediğim gibi, saçları uzun ve kırmızıydı... Henri'nin bulduğu dedektifti.

– Buuu, diyerek iç çekti. Vallahi kolay olmadı bu iş!..

Henri sinirliydi, ona bir sandalye verdi.

– Beni koşturdu diyebilirim, diye ekledi.

Havaya yavaş yavaş deri, ter ve esas maddesi tefarikotu olan bir tür esans kokusu doldu, ama bereket versin, Henri bir puro yaktı.

– Lanet olsun, umudumu kesmeye başlıyordum, diye mırıldandı Henri.

Kız kıçına bir şaplak indirdi, sonra boğazından kaba bir kahkaha fışkırdı:

– Ha! Ha! Ben bir izi şimdiye kadar hiç bırakmadım. Ama kızınız beni koşturdu!..

– Evet, anlamıştım.

– ... Çünkü bir gün burada kalıyor, ama ertesi gün başka yerde ve bu böyle sürüp gidiyor, elinde valizi kentin içinden geçtiğini görüyorsunuz ve bir bakıyorsunuz, her şeye yeniden başlamak zorundasınız.

Bunun bir şaka olmadığını, kızı benim icat etmediğimi anlamam için bir an geçmesi gerekti. Henri bana bu olaydan söz ettiğinden bu yana böyle bir anın korkusu içinde yaşamıştım, biliyordum ki günün birinde kapı açılacak ve pis herifin biri paspasın üstünde durup bize Gloria'yı bulduğunu haber verecekti. İç karartıcı bir sabahın köründe, kötü başlayacak bir gün, ne bileyim, patlayan bir elektrikli kahve değirmeni ve yüzünüze fışkıran kahve çekirdekleri düşünüyordum, kısacası çok hoş hiçbir şey düşünmüyordum. Oysa hiç de böyle bir şey söz konusu değildi. Hava güzeldi ve gidip göl kenarında yemek yiyecektik, kendimi taptaze hissediyordum. Ve kızın yüzünden sağlık fışkırı-

yor, konuşurken kırmızı saçları uçuyordu ve o, durmadan matrak geçiyordu. Orada bulunuşunun korkunçluğunu neredeyse unutuyordum. Ona bakarak başımı kaşıdım, dünyanın değiştiğini farkettiğim zaman, kendimi hep mutlu hissederim. Bankacım saçlarını yeşile boyamadığı sürece, yaşam beni eğlendirmeye devam edecek.

Kızla birlikte birer bira içtik. Ben daha kutumu dudaklarımın arasında tutarken o, boş kutusunu masanın üstüne koyuyordu. Henri kaygılı bir halle pencereden bakmaktaydı.

– Dinleyin beni, diyerek yeniden söze başladı kız sandalyesinde sallanarak: Buralarda bir odası ya da bir dairesi olan üniversite öğrencilerinin sayısı hakkında bir fikriniz var mı?.. Düşünebiliyor musunuz ha? Göreceksiniz, kızınız bu yerlerde herkesi tanıyor. Eğer canı isterse, her akşam taşınabilir... Hayır, sakin olun, onu üniversite tarafında bulacaksınız. Birçok kez kitaplıktan çıkarken gördüm...

Henri başını sallamakla yetindi.

– Evet... Bana güvenebilirsiniz, diyerek iç çekti bu kez kız. Yeniden okumam gerekse, okurdum... Yemin ederim, bu insanlar yaşamlarını sanki otların üstüne uzanarak geçiriyorlar, şaka etmiyorum ha. Kampusün çimenliği bir golf sahası gibi bakımlı... Allah kahretsin, yaşamda çok geç anlaşılan şeyler var...

Henri onu kapıya kadar geçirirken, ben "Alabalıklardan ve yusufçuklardan vazgeçebiliriz" diye düşündüm, "bu iş yattı" dedim. Ama her şeye karşın, bir güzel oraya gittik, ortam korktuğum kadar sıkıcı değildi. Garson kız yirmi yaşında iriyarı bir şeydi, masamıza yaklaşır yaklaşmaz makaraları koyveriyordu. İlk önce, bir kadeh içkiyi kucağıma devirmişti ve elbette dünyada bundan daha gülünç bir şey yoktu, yemekleri bize gözünden yaş gelerek, özür dileyerek ve önlüğünü sıkarak getiriyordu, kahkahası parmaklarının arasından kaçıp gölün üstünde uçuyor ve korulukta yitiyordu. Bu kız bir taşı bile gülümsetebilirdi. Sonunda Henri gevşedi. Hava güzel ama soğuktu. Bizden başka dışarıda yiyen yoktu, montlarımızın yakasını kaldırmış ve güneş gözlüklerimizin arkasına gizlenmiştik.

– Bir bakıma, göl gerçekten enayi bir şey, dedi bana Henri ve yüzünde bir gülümseme belirdi. İnsana kımıldama isteği vermiyor.

Yemeğin sonunda gidip sandalla bir tur atmayı koydu kafasına. Restoranda sandal kiralanabiliyordu. Yanda göle doğru çıkıntılı bir sundurma vardı ve o gün göl bomboştu. Tüm sandallar bir tahta nesne boyunca dizilmişlerdi, hiç kımıldamıyorlardı, bununla birlikte su üs-

tündeydiler, ama ne bir şıpırtı, ne bir hafif dalgalanma vardı, hiçbir şey yoktu. Sandala binmek benim için büyük bir anlam taşımıyordu.

– Hayır, sen git, dedim ona. Beni sıkar bu.

Bir sigara yaktım, ellerimi montumun ceplerine soktum ve bacaklarımı uzattım. Onun sandalıyla uzaklaşmasını ve güçlü kürek darbeleriyle gölü ikiye yarışını izledim. Olduğum yerden gördüğüm kadarıyla, sanki küreklerinin ucu kıvılcımlar saçarak çıtırdıyordu; sonra, baktıkça, kar üstünde kayan bir kızağı sürüyor gibi geliyordu bana Henri. Kendi kendime acaba kafasında ne var, Gloria konusunda neye karar verdi diye soruyordum. Bence burada tam bir bilinmezlik söz konusuydu. İçimde bir şey durumu soğukkanlılıkla incelemeyi kabul etmiyordu. Bunu iyice düşünemiyordum. Kendi kendime, aslında diyordum, bu gereksizdi, şimdi akıntı çok kuvvetli, insanın kıyıya kadar yüzebilme şansı yok. Henri neredeyse gölün ortasındaydı. Montunu çıkardığını, kollarını sıvadığını gördüm. Ona elimle işaret yaptım.

Betty ile birlikte yaşamak kolaydı. Herhangi bir şaban bile bu işi pekâlâ başarırdı. Her şey basitti, açıktı, pırıl pırıldı. Başka hiçbir şey yoktu. Benim yalnızca bir tek arzum, bir tek amacım vardı. Tüm gücümü pek az zamanda toplayabiliyordum; iyiliğin, kötülüğün nerede olduğunu biliyordum, hep ileriye gittiğimi sanıyordum ve kendime soru sormuyordum... Tüm bunlar şimdi uzaklarda kalmıştı. Biraz yaşlanmıştım ve yaşamım karışık hale gelmişti. İçimdeki duygular artık kaynayıp taşan gayzerler olmaktan çıkmış, lav akıntılarına dönüşmüşlerdi, ama bu yine de işime gelmiyordu. Çünkü birinciler sizi kör ederler, ikinciler gözünüzün yaşına bakmadan sürüklerler. Sonuç aynıdır. Esneyerek gerindim.

Ah, bugün ne kadar güzeldi! Her şey ne kadar dingin ve sessizdi! Çevredeki görünümden ve hissettiğim şeyden ne güç ne de güçsüzlük çıkıyordu ortaya! Henri'ye gereksinimim vardı, tıpkı ağaçların kök salmak için toprağa gereksinimleri olması gibi. Marlène'i arzuluyordum, bence gökyüzünün ışığının gölün sularını arzuladığı kadar. Yazmaya gereksinimim vardı, bu görüntünün gerçek olduğu kadar. Ancak, yazgım bütünüyle bir orman yangınına ya da korkunç bir fırtınaya bağlıydı ya da yalnızca gözlerimi kapasam her şey saniyede yok olabilirdi. Kımıldamadan dura dura üşüdüm, titredim. Bir tür denge bulabildiğimi anlıyordum. Hem ister istemez bu devam edemezdi, bunu biliyordum. Kendi kendime acaba gökyüzüne mi tırmanacağım, yoksa çok mu canımı acıtacağım diye soruyordum.

Sandalyemde doğruldum ve güneşin kış güneşi olduğunu gördüm, nasıl desem, soğuk bir sıcaklıktan, buz gibi bir günçşten söz edilebilir mi? "Bak hele, kış gelmiş!" dedim kendi kendime. Bir mevsimin doğuşunu hiç kaçırmazdım, ışık değişimini hemen fark ederdim. Bilmiyorum hangi mucizeyle hâlâ tam zamanında oradaydım. "Bak hele, ilkyaz gelmiş! Bak hele, yaz gelmiş! Ooo... Güz gelmiş!" Yaşama çekicilik kazandıran tüm bu ufak şeyleri önemsemeyecek biri değilim. Cola'mı bitirirken soğuktan derim pütür pütür oldu. Dikkatle göle baktım. Henri'yi görmüyordum. Oysa onu gözümden ayırmadım gibi geliyordu bana, ama beynim hiçbir şey kaydetmemişti. Belki de sandalı kıyıya çekmişti, neden böyle şeyler yapıyordu ki? Kıyılara uzun süre dikkatle baktım, ama bakışım sanki ıssız ve sessiz bir aynanın üstünden geçiyordu. Bereket versin, suya düşmüş olsaydı, duyardım. Hem sonra, yüzme bildiğinden neredeyse emindim. Yine de bağırmış olurdu. Bize hizmet eden kız arkamda bitmişti. Dinginleşmişti, bu kez dudaklarında içten bir gülümseme vardı. Bir eliyle bardağımı aldı, öteki eliyle de masanın üstünde temizlik bezini şöyle bir gezdirdi.

– Bir şey mi arıyorsunuz? diye sordu bana.

– Hayır, doğrusu hayır. Arkadaşım sandala bindi, onu artık göremiyorum da...

– Biliyor musunuz, inanılır gibi değil, ama gölde çok kaza oldu. Daha geçen ay...

– Çok naziksiniz, teşekkür ederim, diyerek sözünü kestim.

Yeniden yalnızdım, yüzüm gölgede kaldı. Güneş az önce ağaçların tepelerinin arkasında batmış ve çevre açıkça kaygı verici olmuştu. Bir balık benden birkaç metre uzakta sudan sıçradı ve dalışının hafif gürültüsü şaşırtıcı bir netlikle kulağımda yer etti. Çok derinmiş gibi geliyordu bu göl bana. Doğrusu, özellikle de çok iç karartıcı ve gizemli. Ve o ne sessizlikti, o ne donup kalmış dinginlikti, bundan kaçamıyordum. Doğası gereği, yazar kaygılı bir insandır. Gerçekten kendimi iyi hissetmemeye başlıyordum. Bir gölün, bir ormanın karşısında ne yapmalı, hele gün ışığı uzaklaşıp nem de sizi yakalarsa. Ne gibi önemsiz, gülünç bir şey icat edecektim?

– Henri, diye bağırdım. Henri!

Küçük, zavallı, ufacık biriydim. Koşar adımla gölün çevresini dolaşmaya karar vermek üzereydim ki, yanımda hafif bir şıpırtı duydum. Ne olduğunu anlayamıyordum, çünkü sandalları bağladıkları o barakamsı tahtadan yer, kıyının büyük bir bölümünü görmemi engelliyor-

du. Anlaşılan soluğumu tuttum. Önce yanlamasına birkaç dik çizgi gördüm, uçları suyun yüzünde dalgalanıyordu. Sonra bir sandalın burnu yavaş yavaş ilerledi, birçok saniye geçtikten sonra sandalı tümüyle görebildim. Boştu. Bu kuşkusuz Henri'nin bindiği sandaldı ve Henri ortada yoktu! Baktıkça sandal bana daha çok terk edilmiş gibi görünüyor, bana doğru ilerledikçe daha çok kötü bir haberi üstleniyordu, zaten boyasının kabukları kalkıyordu, yepyeni değildi, tahtası kuşkusuz kurtluydu, sanki en ufak bir harekette suya düşebilirdiniz. Olduğum yerde kazık gibi, çivilenip kaldım. Bir kuş yükseklerde iç karartıcı bir çığlık attı ve havada belli belirsiz bir çamur kokusu aldım. Beceriksizce birkaç adım geriledim. Bir banka çarptım, kendimi üstünde oturmuş, gözlerim gölün ortasına çevrilmiş durumda buldum. Gitgide daha fena oluyordum.

– Ee... Korkuttum mu seni?

Yüzünde düşünebileceğiniz bir gülümseme, kulübenin arkasından çıkmıştı Henri. Kolaylıkla öldürebilirdim adamı. Ama hiçbir şey söylemedim. Ona bakıp sonra arabaya gittim. Bu tür bir şakayı on altı yaşımdayken gülünç bulurdum. Zihnim açık ve özgürken.

13 Gloria gebeydi. Güzel bir yuvarlak karnı olmuştu ve müdürün odasına girdiğinde onu ciddi bir hal almasına karşın çok güzel bulmuştum. Henri sandalyesine sımsıkı tutundu. İki nöbetçi üstümüze atlamaya hazır duruyordu. Müdür ellerini masasının üstünde kavuştururken Gloria bize çabucak bir göz attı. Adam yarım yamalak gülümsüyordu. Olay hiç olmazsa birini eğlendirmişti, böyle biri vardı.

– Bu adam babanız olduğunu iddia ediyor, dedi yumuşak bir sesle.

Üniformalı o iki kaçık bize kötü kötü bakıyordu. Hâlâ tüm omzum ağrıyordu. Henri ile ben kampusün içinden bir kolumuz sırtımızda bükülmüş durumda koşar adımla geçmiştik. Bağırarak ve yüzümüzü buruşturarak.

– Evet, diye mırıldandı Gloria. Doğru.

– Eh, o halde baylar, olay kapanmıştır. Sizden özür diliyoruz...

Bir saniye, iki hödük bizi yakaladığında kitaplık memuresinin berbat gülümseyişi yeniden gözümün önüne geldi. Basamakların tepesinde elindeki mendilini mıncıklayan ve çılgınca bacaklarını sıkıştıran,

oldukça yaşlı, oldukça kaçık bir kadındı. O iki herifi bize kimin gönderdiğini bulmaya çalışmak boşuna! Kadının küflenmiş küçük saç topuzundan bir tek saç teli bile dışarıya çıkmıyordu.

Henri ile ben üç gün önce gelmiştik. Kendimize üniversite dolaylarında tek yıldızlı bir otel bulmuş ve iki yataklı bir odaya yerleşmiştik. İşini bilenlerin işlettiği türden bir yerdi burası ve resepsiyondaki adam bıkkın bir halde, bana geniş yataklı odalarının da bulunduğunu söylemişti. Ben de ona arkadaşımın AIDS'e yakalanmaktan korktuğunu, önce iki yataklı bir odada kalacağımızı bildirmiştim.

"On yıldır buradayım ve ne çok delinin buraya gelip gittiğini gördüm..." demişti mırıldanarak, tablada asılı bir anahtarı çengelden çıkarırken.

Burası duvarları çizgili sarı kâğıt kaplı dokuz ya da on metrekarelik bir odaydı. Gecenin bir bölümünde yoldaydık ve gün ancak doğuyordu. Bize kahve getirmelerini istedim. Henri yatağın üstüne uzanmıştı, ben de pencereye yaklaşıp üniversite binalarının sisten kurtularak sabahın erken saatinde ortaya çıkıp, sonra mor-pembe renk alışlarını izledim. Kırmızı saçlı o kıza göre Gloria buradaydı. Günde birçok kez girip çıkan binlerce öğrenci arasında onu ele geçirmek üzere oraya gitmek yeterliydi. "Korkmayın... Bu o kadar güç bir şey değil..." diyerek bize güven vermişti; "Kitaplık tarafında gizlenin, ben de öyle yaptım."

Camın üzerine biraz hohlayıp evlerin ve ağaçların çevresinin resmini çizdim. Pek matah bir şey olmadı.

– Bu işi düşünmeyi bırak, dedi Henri dingin bir sesle. Bunu elbette sineye çekmeyeceğim, sen dinlen.

Yüzümü ekşiterek sokağa baktım, ellerimi başımın arkasında kavuşturarak sırıttım.

– Ne bulmaya çalışacaksın, dedim öfkeyle. Bugün gerçekten matrak bir gün olacakmış gibi görünüyor.

Gökyüzü açıktı, hava insanı diriltiyordu. Öğlene kadar binalar arasında, iki yanı ağaçlı yollarda ve çimenler üstünde, öğrencilerin ve bir güvercin sürüsünün ortasında dolaşıp durduk. Güvercinler buranın gediklilerine benziyorlardı ve tehlikeli kanat çırpışlarıyla sizi yalayarak geçip havalanmadan önce bacaklarınızın arasındaydılar. Ortam hoştu. Kırmızı bacaklı, soketli epey kız vardı, kitaplarını göğüslerine bastırarak size doğru yürüyorlardı, ağızlarından hafif bir beyaz buğu fışkırıyordu ve aslında pek istek uyandırıcıydılar, aklımdan kimi düşüncele-

rin geçtiğini yadsıyamazdım. Genellikle genç kızlar beni çok çekiyor, ama kimi zaman da yıldırımla vurulmuşa döndürüyorlardı, sanki yumuşak karamelaların o güzel kokusu yeniden burnuma geliyordu. Bir süre sonra otların üstüne oturduk.

– Vay canına!.. Şu mavi kazaklı kızı görüyor musun?.. Aman Tanrım! Bacaklarına bak biraz!

Tüm yapacağımız şey gözlerimizi açıp önümüzden geçen bu kızların arasında Gloria'yı bulmaya çalışmaktı. Bir parça ondan, bir parça bundan alıp ideal kızı oluşturmakla oyalanıp bir süre dayandım, bu da beni acıktırdı.

Sonunda kitaplığın çevresinde dolaştık. Burası ayrı bir binaydı. İçeriye girmek için on kadar merdiven basamağını tırmanmak gerekiyordu ve Henri ile benim burada işimiz yoktu. Kızların çoğu çok sağlıklıydı, bir tek kırışık, bir tek korse, bir tek takma diş görünmüyordu. Eğer mini etek modaysa, buna karşı ne yapılabilirdi? Bunların külotlarına bir göz atmak suç muydu, bu titreyen papatya tarlasında gözlerinizi kırpıştırmak iyi bir şey değil miydi?.. Bir ağacın dibine oturmuştuk, sonunda bir dirseğimizin üstüne dayanıp biraz uzanmış durumdaydık ve birtakım otları emiyorduk.

Üşümüyorduk, iyiydik. Sanki hiçbir özel amacımız olmaksızın, kimse tarafından beklenilmeden, zorunlulukları, projeleri düşünmeden, canımızı sıkacak hiçbir şey yokken, yalnızca bir birayla yetinmiş ve bakışlarımız belirsizlik içinde yitmiş durumda, bir kahvenin önünde oturuyor gibiydik.

Oturmadan önce içerisini incelemiştik, ama bu iyi bir düşünce olmamıştı. Bir ölüm sessizliği vardı ve yaşlı bir kadın masasında iki büklüm olmuş oturuyor, bize kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Kimseyi rahatsız etmiyorduk, dingin bir köşeye çekilmiştik ve Gloria'nın bir kitabın arkasına gizlenip gizlenmediğini öğrenmeye çalışıyorduk, o kadar. Raflara doğru yöneldiğimizde kocakarı incinmiş gibi bir yüz ifadesi takınarak koltuğundan sıçradı.

– Nereye gidiyorsunuz?!.. Yasak, dedi ıslak çalar gibi konuşarak.

Öğrenciler raflar arasında serbestçe dolaşıyorlardı. Yasak olan neydi, ters olan ne vardı?

– Halka yasak, diyerek açıklama yaptı.

– Kaygılanmayın, dedim. Birini arıyoruz.

Yumruklarını sıktı ve tiksintisini dile getirerek hırladı.

– Ne mal olduğunuzu çok iyi biliyorum!.. Bu genç kızları rahat bı-

rakın, yoksa görevlileri çağırırım!

Kadının kaçık olduğunu, ona hiçbir şeyi açıklayamayacağımızı ve her saniye avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayacağını hemen anlamıştık. Dudakları tebeşir gibi bembeyaz olmuştu. Şimdiden birkaç baş kalkmış, gözler bize çevrilmişti. Henri'yi kolundan tuttum.

– Oraya yine gideceğim. O kadına kitaplarla saldıracağım, diye homurdandı basamaklardan inerken.

– Hayır, vazgeç. Aslında dışarıda iyiyiz. O kadın çoktan öldü.

Çabucak uzaklaştık.

– Geriye dönüp bakma, diye ekledim. Kadın pencereden ayrılmıyor!

Birkaç sokak uzakta bir yere pizza yemeye gittik. Bu ufak olaya karşın Henri'nin keyfi yerine gelmişti. Onu böyle, gülümser ve gevşemiş durumda görmek beni sevindirmişti. Dıştan bakıldığında, o gözü dönmüş kocakarı aklından çıkmıştı. Yanıldığımı ve sonunda her şeyin iyi gideceğini düşünmeye başlıyordum. En kötü duruma, acımasız bir kavgaya hazırlamıştım kendimi, tüm bu üç ay süresince Henri hıncını kafasında evirip çevirdi, karşılaştıklarında korkunç bir çatışma kaçınılmaz olacak diyordum. Oysa o, mutlu görünüyordu. Geçici bir mutlulukla, kendisini canlandıran ama pek belli olmayan bu neşe arasında bir ayırım yapacak kadar tanıyordum bu adamı.. Bana kitaplığı sorduğum bir kız hakkında, sevdiği ilk kadının tıpatıp benzeri olan, kıvırcık saçlı bir kız hakkında bir şeyler anlatırken, mutluluğunu gizlemek için yırtınsa da mutlu görünüyordu.

"Hatta sakın bu onun kızı olmasın diye kendi kendime soruyorum!" diyerek şaka yapmıştı pizzasından kocaman bir parça ısırarak. "Hım, pizza yemeyeli hayli zaman olmuştu!"

Doğru değildi. Üç gün önce tıpatıp aynı pizzadan yemişti, hem ben hazırlamıştım. Bana yaşamın güzel olduğunu söylemesin de, başka ne olursa olsun söylüyordu. Bu, insanı allak bullak edici bir şeydi! Gloria'nın yokluğu ona günden güne daha ağır gelmiş, bundan acı çekmişti, neden söz ettiğimi biliyordum, çünkü onunla birlikte yaşıyordum ve Tanrı biliyor ki Gloria'ya kızıyordu, bu olay soluğunu tıkıyordu. Söylediğim gibi, beterinden korkuyordum. Ve işte kızı bulmak üzereyken öfkesi uçup gitmişti ve şimdi güçlükle bastırılmış büyük bir sevinç içindeydi Henri. Şaşırıp kalmıştım.

Bunu görünce, elbette olayları çok daha hafife aldım. Ellerimiz ceplerimizde ve gülümseyerek, yeniden kitaplık tarafına döndük. Tarh-

ların kenarlarında dengesini koruyarak yürüyüp yüzünü de ekşittiği için, kızlar Henri'ye bakıyorlardı. İçtiğimiz birkaç şişe biranın hiç etkisi yoktu bunda. Öğleden sonraki vaktimizi otların üstüne yatarak, çiçekli bir köşede geçirdik, buradan tüm gidiş gelişleri ve basamaklara tırmanan renkli giysiler içindeki kızları görebiliyordum. Ve zaman çılgınca bir hızla geçti ama Gloria'yı göremedik. O kaçık kocakarı pencereleri kapattığında gün batıyordu. Ayağa kalktık. Kadın bizi görür görmez çantasını kapıp etekliğini yarı baldırına kadar yukarı kaldırarak hızla çekip gitti.

– Pekâlâ, ne yapalım bugün şansımız yokmuş, dedi Henri gerinerek. Boş ver... Önemi yok.

Omzumdan tuttu ve çıkışa doğru yöneldik.

– İnsanın saçları beyazlaşınca, görüyorsun, işin acı yanı şurada: Artık yirmi yaşında bir kıza bakamıyorsun, uçkuru düşük biri yerine konulmadan...

O odaya dönmekte acele etmiyorduk. Kente gittik ve akşam olduğunda biraz canlı yerler bulduk, birkaç barı dolandık ve katedrali ziyaret ettik. Hiç de sarhoş değildik, yalnızca neşeli ve mutluyduk. Şu yeni görüşe kaptırmıştım kendimi, şimdi bana öyle geliyordu ki dava sonuca bağlanmıştı, fırtına geçmişti ve yakında gidip Gloria'yı iki yanağından öpecektik. Konuyu Henri ile birlikte ele almamıştım, ama o, kızını bağışlamıştı, bunda en ufak bir kuşku yoktu. Tüm olay şimdi pırıl pırıl bir ışık içinde yüzüyordu, üzücü bir hal almasını düşünemezdim, geçmiş unutulmuştu, herkes birbirini bağışlıyordu, herkes birbirine sarılıyordu. Kendimi bir ağırlıktan ne ölçüde kurtulmuş hissettiğimi söyleyemezdim. Ama yine de umutsuzca bu son tabloya sarılıyor, başka şeyden söz edildiğini duymak istemiyordum. Bunun olağanüstü bir şey olduğunu, Gloria'nın yakında beni kucaklayacağını ve onun vaktiyle bana dediği gibi artık "annesini düzen adam" olmadığımı düşünüyordum. Soluk alabilirdim. Yaşamda kimi gerçekten korkunç nedenlere bağlı, nice felaketler önlenmiş, nice badireler atlatılmıştı!..

Dumana boğulmuş bir salonda, arkalıksız deri kanepeler üstünde, akşam yemeği olarak yeşil, acılı soslu ve etli bir tür omlet yedik, zaten bundan başka yiyecek bir şey yoktu; omletlerin –ki yüz elli çeşit değişik omlet vardı– tümü de yüzü tüysüz, ama sırtına o vazgeçilmez kareli gömleği giymiş gençlerden oluşan bir neo-beatnik ortam içinde sunuluyordu ve daha çok iç zenginlik üstünde duruluyordu konuşmalarda. Dip tarafta küçük bir sahne vardı ve mavi renkli bir projektör ışığı

kotlu bir kızın üstüne vuruyor, o da birtakım avangart şeyler, özellikle anlaşılmaz şeyler okuyordu. Fiyatlar pahalı değildi. Kız pek solgun benizliydi ve göğüsleri yoktu. Okudukları deneysel şiirden örneklerdi.

Burayı işleten adam, sırtında yalnızca gömlek, kızıl saçlı, mavi gözlü, sakallı bir tür devdi; elinde bir şişe, teker teker masaları dolaşıyor, oturup müşterilerle sohbet ediyor, bardaklara birkaç damla içki koyuyordu. Asıl gösteriyi yapan kuşkusuz oydu. Yaş ortalaması yirmi beş-otuzdu, adam ise otuz beş yaşlarındaydı, müşterilere sevimli bakışlar fırlatıyor ve onlardan biri "Bob, gelsene, seninle konuşmam gerek!.." ya da "Bob, gel bu tarafa, en iyi haberi bilmiyorsun!.." diye bağırdığında o, bir jestle sabredip beklemelerini işaret ediyordu. Şimdi eksiğimiz bir caz havasıydı.

Yeşil sosta, havanda dövülmüş turşuluk hıyar ve mercanköşk tadı vardı, ama sonunda alıştım buna. Kız sahnede, yumruklarını sıkıp adet kanamasını İsa'nın kanıyla kıyaslıyordu. Bob şimdi bizden ancak birkaç masa uzaktaydı ve onu beklerken içkilerimizi çoktan bitirmiştik. Tavan gök yeşili bir duman perdesinin arkasında kesinlikle yok olmuştu. Bu çok hoş bir şeydi.

Kız, gözleri yuvalarından fırlamış gibi ve tüm kasları gerilmiş ve bence tam hastanelik durumda numarasını bitirdiğinde, Bob önümüze oturdu, sakalını karıştırarak ona baktı.

– Hım... Hakkında ne düşünüyorsunuz?.. İlginç değil denemez...

– Bize içki ver Bob, diyerek atlattım adamı.

O, uyuşuk uyuşuk dediğimi yaparken, bir herif projektörün altında kızın yerini aldı. Elinde sevimsiz bir gitar olan, dövülmüş köpek suratlı biriydi.

– Elbette olağanüstü değildi, diye ekledi Bob. Henüz biraz genç. Şiir dediğin dünyanın en güç şeyi...

Düşman bir ülkede olduğumu hemen anladım, hiçbir şey söylemedim. Henri, Bob'un kadehiyle tokuşturmak için kadehini kaldırdı.

– Buralarda yeni misiniz?

– Evet, birkaç gün oluyor geleli...

Gitar çalan o tip insanı ağlatacak türden biriydi. Henri ile Bob'un çağdaş şiirin yollarına düşmelerinden yararlanıp kendime romancı olarak silme dolu bir bardak içki aldım. Salon adamakıllı doluydu. Kimileri dinliyor, kimileri konuşuyorlardı. Kanepe rahattı, ben de iyiydim. Neye bağlıydı bilmiyorum, ama içerideki kızların yüzüne dikkatle ve uzun uzun bakmaktan haz duyuyordum. Bir bakışma ve kendimi nuga

kokulu ılık bir süt banyosu içinde hissediyordum. Çocuklaşıyordum. Gloria olayı öyle canımı sıkmıştı ki, mutlu bir sonuca ulaşacağı hissedildiğinden bu yana bir tür hafif krema içinde yüzüyordum. Elbette bütün bu kızlar kasılıyorlardı. Sanki ıssız bir adadaymış gibi davranıp, avangart şiir dinlemeye gelinmez. Kimileri bana sigara dumanı halkaları gönderiyor, kimileri saçlarını sallıyordu. Kimi tipler de bağa gözlükler takmışlardı ve genelde açık alınlı idiler. Böyle bir yerde, eğer büyük bir günah işlemiyorsam, sevişmeyi düşünen tek kişi acaba ben miydim diye kendi kendime soruyordum. Gitar çalan adam şu sırada bize tüm marifetini gösteriyordu. Ama üzgündüm, buna karşı da elimden bir şey gelmiyordu. Bir ozanlar toplantısında romancı, belki de bir şatonun büyük salonuna girmiş bir seyis gibi bir şeydi, bilmiyordum.

Bob tutkulu bir adamdı. Ona bakılırsa şiirden daha gerçek olan bir şey yoktu. Karısı onu bırakmıştı, işi de pek kâr getirmiyordu. Ara sıra karaciğeri yüzünden yatağına çivileniyordu, ama bunun ne önemi vardı, bir haïku* okumakla göklere çıkabiliyordu.

– Bakın, örneğin Başo,** diye açıkladı masayı yerine oturtup o iri mavi gözlerini ayırmadan bize bakarak:

"Eski göl.
Bir kurbağa dalıyor içine,
Cup!"

– Ne düşünüyorsunuz bunun hakkında ha?

Dudakları hâlâ titriyordu.

– Elmasın içinde elmas!

Sevimlilikten yoksun olmayan bu adama bir süre gülümseyerek baktım, Henri'yi çenemle işaret ederek kim olduğunu bilip bilmediğini sordum. Hayır, bilmiyordu, ben de Henri'nin kim olduğunu söyledim. Beti benzi attı. Bir saniye Henri'ye gözlerini ayırmadan baktı, sonra başını arkasına çevirdi.

– Hayır... İnanmıyorum buna, diye mırıldandı.

– Doğrudur diyorum sana, diyerek üsteledim.

Bize yeniden baktı. Şaşkınlaşmış yüzünde korkuya bağlı bir kuşku ifadesi vardı, bu da tümüyle normaldi. Henri gibi bir yazar neredeyse bir yarı Tanrı'ydı. Büyük bir yazarla ne zaman karşılaşsam her de-

* Bir Japon şiir türü. (ç.n.)
** Japon ozan (1644-1694). (ç.n.)

fasında mutluluk ve korku karışımı bir duygu yaşamışımdır. İnsan, elindeki kitap kutsal bir eşyaya dönüştüğünde, hiçbir zaman çok rahat değildir. Bob'un ne hissettiğini hemen anladım. Buradaki insanların tümüyle geri zekâlı olduklarını fark etmek beni hoş bir şekilde şaşırttı.

– Vay canına be, hay Allah! diye mırıldandı Bob, şişesiyle bardaklarımıza nişan alırken. Böyle bir şeye kim inanabilirdi!..

Az kalsın ona Henri'ye dokunmasını söyleyecektim, ama kendimi tuttum. Bu adam hoşuma gitmişti, büyüsünü bozmamak gerekirdi. Elbette, bugün ne derecede hoş geçebilirdi, bunu düşünmekten çok uzak kalmıştım. Hiç yüzünden kendimi yiyip bitirmiştim. Yaşlandıkça enayi olma, bu sana ders olsun dedim kendi kendime. Bob masanın üstünde ellerimizden tuttu.

Yarım saat sonra sessizlik çökmüştü ve Henri cebinden bir defter çıkarıyordu. Henri gözlüğünü takarken, adamın biri bir masanın üstüne sıçradı ve projektörü onun başına çevirdi. Bob iki eliyle sakalını tutuyordu. Bize açıkladığına göre, Henri'nin ilk hayranlarındandı ve tüm kitapları gece masasının üstündeydi. Bu karşılaşma adamı sarsmıştı, inşallah hastalanmaz diyordum. Kapanma saati yaklaşıyordu. Gelip masamızın çevresinde oturanlar büyük bir grup olmuştu. Şimdi duman bulutu başlarımızın hizasına iniyordu.

Bizi bırakmak istemediler. Bob demir kepengi şiddetle indirirken biz kaldırımda, sabahın saat birinde, serin havada buluştuk. Hâlâ Henri'nin şiirlerini okumaktan söz ediliyordu. Onun çevresinde birkaç kişiydiler, ben Henri'nin, dudaklarının arasında kızıllaşan purosunun ucu, başını salladığını görüyordum. Bunlardan birinin evine son bir içki içmek üzere gidilmesi söz konusuydu, ama Bob gevşedi.

– Hayır, rica ederim çocuklar. Bu akşam olmaz. Gerçekten artık ayakta duramıyorum!

El sıkıştık. Bob bir yana, biz tüm öteki grupla bir başka yana gittik, ne de olsa bunun önemi yoktu, yeniden görüşmek istemiştik.

İşte Gloria'yı ertesi gün öğleyin bulduk. Geç yatıp erken kalkmış ve yeniden kitaplığın önünde beklemeye başlamıştık. Hava hem güzel hem de soğuktu, biz de güneşte pusuya yatıyorduk. O iki herifin üstümüze çullandıkları ana kadar, başka bir deyişle yaşlı kadın bizi pencerelerin altında boş boş dolaştığımızı görmekten bıktığı ana kadar.

Müdürün odasından çıktığımızda, Henri hemen Gloria'yı kucaklamıştı. Holde kimseler yoktu. Yer yelpaze şeklinde dizilmiş, beyaz ve

mavi karolardan oluşan bir mozaikle kaplıydı, tertemizdi. Ne şekilde dururseniz, bir mavi karoya karşılık iki beyaz karo vardı. Sonunda yerimden kıpırdadım ve gidip onları aşağıda bekledim.

Karşı kaldırımda bir adam elmalı börek satıyordu. Gidip üç tane aldım. Birini, gözümü çıkıştan ayırmadan, sırtımı bir ağaca dayayarak yedim. Sonra oradan kaçtım ve ne yapacağımı bilmediğim için, öteki ikisini de mideme indirdim.

Epeyce yürüdüm. Davranışıma bir açıklama aramadım, hayır, daha doğrusu kafam boştu. Yalnızca hafif bir yorgunluk hissediyordum, bu da zaman geçtikçe kaybolmuyor ama artmıyordu. Sokaklar dingindi. Biraz dönüp durdum, bundan rahatsız olmuyordum, turistik bir ziyaret de yapmıyordum ve beni engelleyen hiçbir şey yoktu. Bir kırmızı ışıkta kazık gibi durup beklemek yerine dik açı yapıp dönüyor ve canım istediğinde geri geliyordum. Böylece Bob'un meyhanesinin önünden iki ya da üç kez yeniden geçtim. Karşı kaldırımı geçiyordum ki beni çağırdı. Adamakıllı çiğ ışık altında saçları, pırıl pırıl parlayan kızıl bir renk almıştı ve adam bana bir ok gibi gergin görünüyordu.

İçerideki bara doğru onu izleyip bir taburenin üstüne tünedim; o, bardakları çıkarırken bana dün akşam için gerçekten üzüldüğünü, ama evine döner dönmez olduğu yere yığıldığını yineleyip duruyordu. Pek keyifli gibi görünmüyordu. Tezgâhın üstünü üstünkörü ovarak parlatıyor, bu sırada bunun palavra olmadığını, işlerinin çok iyi gitmediğini ve salonun temizliğini kendisinin yapmak zorunda kaldığını anlatıyordu; Ha! Ha! Hiç de öyle görünmüyordu, ama ona inanmalıydım, insanın boyu bir metre doksan santim olup da masaların altına bükülmesi gerekirse, böbrekleri ne hale gelirdi. Bob gülümsüyordu, ancak bakışları bana trajik, gri, gümüş rengi parıltılar gönderiyordu. Tezgâha gelince, hep aynı köşesini silip ovalıyordu. Arkama bir göz attım. Hiç kimse yoktu. Ona yeniden baktığımda, o, dudaklarını ısırmaktaydı. Herhangi bir kanamayı önlemek için içki bardağıma sarılıp dedim ki:

– Pekâlâ Bob, sağlığına!

Bardağını bir dikişte boşaltıp hafifçe inleyerek yerine bıraktı. Sonra ellerini barın üstüne dayadı ve başını öne eğip her yana salladı.

– Her şey mahvoldu!.. diye homurdandı. Evet, artık her şey mahvoldu!..

Hemen bir musluğu açıp başını suyun altına soktu. Bu jestinin çabukluğu beni sözlerinin gizemli oluşu kadar şaşırttı. Musluk ötüyordu, su fısır fısır akıyordu, damlalar yerde çıtırdıyordu. Suyun altında kı-

mıldamadan duruyor, düzenli aralıklarla, burnundan güçlükle ve ses çıkararak soluyor, bense anlamaya çalışıp yine de kendimi şaşkın hissederken, o bilmiyorum ne bekliyordu. Bak, diyordum kendi kendime, adamı hiç mi hiç tanımıyorsun, öyleyse seni tüm bunlarla bir ilgin varmış gibi düşündüren şey ne acaba? Çünkü tam da hissettiğim buydu, belli belirsiz bir şekilde bir kez daha bir yazarın ruhunun aşırı duyarlı niteliğini ortaya çıkaran bu sezgiydi.

Durum çok uzayacağa benzediği için, beni de şaşkına çevirdiğinden, tezgâhın üstünden eğilip suyu kapattım. Bob yavaşça doğruldu, saçları alnına ve yanaklarına yapışmıştı.

– Söylesene Bob, neler oluyor?

İki eliyle saçlarını arkaya itti. Bakışı üzüntülüydü, çenesini sıkmıştı. İplik gibi sular boynundan akıyor, kimi damlalar omuzlarına düşüyordu. Sokaktan gelen ışık başına sanki parlak bir kask geçiriyordu. Bob aynalı bir dolap gibiydi, ama boyu ne olursa olsun, insan üzüntünün etkisi altında kaldığında tiksindirici bir şekilde kırılgan oluyordu. Yenilmiş, son darbeyi yemeye hazır durumdaymış gibi görünüyordu adam.

– Şaşkına dönmüştüm, diye mırıldandı yalnızmışçasına. Şaşkına dönmüştüm ve şansımı kaçırdım... Onunla konuşamadım!..

Barın arkasından dışarıya çıktı ve bir eliyle alnını tutarak, yaralı bir hayvan gibi, kendini bir sandalyeye attı. İçki bardağımı alarak gelip karşısına oturdum, o, monoloğunu sürdürüyordu:

– Oh, hayır, bunu beklemiyordum.. ama bana söylediği gibi bakışları beni delip geçti. Yanılmadı. Buna inanmak istemiyordum; ona, minik kuşum, hep abartıyorsun diyor ve sarılıyordum, aldırma diyordum, bu adam senin baban, ona her şeyi açıklayacağım, onunla konuşacağım... Her şey bana ne kadar da basit geliyordu... Ah, ne yaptım ben, Tanrım, ne yaptım!.. Orada, önümdeydi, gülümsüyordu adam, kolundan tutup ona yüreğimi açmam yeterliydi ve o, anlayacaktı... Ah Tanrım, ne olacağım şimdi ben?.. Her şeyi berbat ettiğimi çok iyi anlıyorum. Adam beni hiçbir zaman bağışlamayacak, kızını hiçbir zaman bir korkağa vermeyecek! Çünkü ben korkunç derecede korkaklık ettim, ıslanmış bir tavuk gibi davrandım ve ağzımı kapadım... Bir kızım olsaydı, onu benim gibi bir herifin kollarına atar mıydım? Hayır, elbette hayır, kesinlikle hayır, ama yine de bir minimum cesaret gerek; Bob'cuğum, kaçak dövüşüp mutluluk isteyemezsin... Kız bunu sana pekâlâ söylemişti! Sana tetikte ol diyordu, ama sen gülüyordun, onun-

la dalga geçiyordun, ama meleğim, gülünç bir şey bu, o kırmızı saçlı şişko kız dedektifse, ben de Çin imparatoruyum, hem bu doğru olsa bile, hem baban gelse bile, ben buradayım, bizi yemez ya... Ah, bu sözlerin ağzımdan çıktığını hâlâ duyuyorum! Ne de kendini beğenmiş biriydim! Bob, sen gerçekten zavallı bir adamsın. Kızın izini kaybettirmek için zorlandığını görüyordun, ama bu kaygılanman için yeterli değildi, onu üzmemek gerektiğini, kadın kısmının her zaman tuhaf şeyler yaptığını düşünüyordun... Şimdi, bak ne durumdasın? O güzelim güveninden geriye ne kaldı?.. En ufak bir çabada bulunacak gücün var mı? Bu kez nakavt oldun, hem de ciddi olarak. Artık hiçbir şansın yok. Tek umudun, omuzlarından tutup onunla açık açık konuşman; ona, "Dinle Gloria, babanla karşılaştım, ama cesaret edemedim, ona hiçbir şey söylemedim" demekti... Ama örtülere sarınıp ışığı söndürdün, zavallı pis herif ve sonunda uykuya dalabildin, ne güzel, yine de rahat edebildin... Ah, Tanrım! Nerede o şimdi? Ama ne yaptım ben?!.. Zincire vurulup yerlerde sürüklenmeyi ve içecek bir damla suyum olmaksızın güneşin alnına bırakılmayı hak ettim ben. Işıktan yoksun kalmayı ve zahmete değmediğim için kimse artık beni görmesin diye karanlık bir köşede çürümeye bırakılmayı da hak ederdim...

Şöyle ekleyeceğini de sandım: "Doğduğum gün batsın, bir erkek çocuğa gebe kalınan o gece de batsın!" Ama o korkunç bir sessizliğe gömüldü. Kalkıp arama yapmak üzere barın arkasına gittim. Elime temiz bir bez geçirdim, geriye çark edip o bitik dev adama doğru geldim, başını o kareli bezle örttüm.

– Bob, dedim.

– ...

– Bob, kurulan şimdi. Her dakika burada olabilirler diye düşünüyorum.

Gözlerini dikti bana. Korku dolu gözlerini.

– Ama evet, öyle, diye ekledim. Buna karşı elden hiçbir şey gelmez. Tanrı bize ıslah olma fırsatını verdiğinde, her zaman çok güç durumda kalırız.

– İiiki... kisi, diyerek kekeledi. İkisi de mi?!

– Hım... Bu sabah birlikteydiler. Onları sarmaş dolaş olmuşken bıraktım.

O kadar şaşırdı ki bezi başında unutarak ayağa kalktı. Sanki bir dinsel törendeydik ve şaraplı ekmek yiyen kişi sinirli sinirli ellerini ovuşturuyordu. Tip olarak çok kötü değildi Bob; karaciğer sorunlarına

karşın, sağlıklı görünüyordu. Oduncu türünden erkeklere bayılan kadınlar vardır.

– Birlikte ha.. ama birlikte.. nasıl birlikte yani? diye zırladı sandalyesine yeniden çökerken.

– Evet, Henri kızı kollarında havaya kaldırıp ona sarıldı.

– Ama Gloria bana demişti ki...

– Evet, bu anlaşılmaz bir şey. Sen de benim gibi yap, anlamaya çalışma. Her şey yolunda gibi görünüyor.

– Oh... Aman Tanrım! Bayılsam daha iyi olurdu.

– Pekâlâ, önce kurulan bakalım. Başından şu nesneyi çıkar.

Gevşek bir şekilde başını kuruladı. Dövüş daha başlamamıştı ama o şimdiden on yedinci ya da on sekizinci raunttan çıkmışa benziyordu.

– Şimdi beklemekten başka yapacak bir şey yok. Artık erteleyemeyiz. Umarım üstesinden gelirsin Bob.

Böyle söylememeliydim, onu biraz şaşırttım, ama zavallının buna gereksinimi yoktu. Gidip içki şişesini aldım. Bir elimi omzuna koydum. Çelik gibi omuz kasları vardı.

– Korkma. Henri'yi iyi tanırım. O kadar korkunç biri değildir. Hem son günlerde keyfi yerindeydi. Ama yine de senin elinde iyi bir koz var Bob, çünkü sen şiire bulaşmış birisin.

– Ne dedin? Oohh... Belki de aramızda en büyük o!..

– Sözcüklerden korkma Bob. Sözcüklerle işimiz yok.

Gidip kasetleri karıştırdım. J. Cash ve W. Nelson'dan bir şey buldum, bir iki şey daha vardı. Parça melankolik bir valsle başlıyordu. Başka şey istemiyordum, yük arabalarını çepeçevre bırakıp büyük bir ateş yakarak, kadınlarla melankolik ve iddiasız bir şekilde vals yapan adamlar. Dinlenmek için tüymüş adamlar ve biz şimdi bundan yoksunduk, en ufak bir yalancı cennet umudu olmaksızın sorunlarımızın içinde bocalamalıydık. Bu müziği çok seviyordum, bizi biraz özel bir havaya soktu. Kimileri beni anlayacaktır. Anlamayanlara ise "Güç kazanıyorduk" diyerek gerçeğe yaklaşmaya çalışacağım.

Sigara tablalarını boşaltmasına, masaların altına birer süpürge vurmasına yardım ettim. Bu arada bana kızı sevdiğini söyledi ki bunu çok iyi anlamıştım, şimdi adama ölmek vız geliyordu, ona dilediklerini yapabilirlerdi, ama bir kez daha kaçmayacaktı. "Bob, bu iyi bir çözüm" dedim. Hem abartıyordu, o da böyle düşünmüyor muydu?

– Ee, bak, sen kızı iyi tanımıyorsun...

Bunu duyunca içimden dalga geçtim. İşte Betty'yi tanımamış olan

biri daha, bir kız dişlerini gıcırdatınca deprem oluyor diye bağıran biri daha. Son dünya savaşını yaşamış olan birine ters dönmüş bir tırnaktan söz etmek gibi bir şeydi bu.

Henri ile Gloria kapıdan girdiğinde, bana nasıl karşılaştıklarını anlatmaktaydı Bob. Afallamıştı. İkisi salonun ortasında durdular, ikimizden birinin süpürgesini bırakmaması tam bir mucizeydi. Gülümsemiyorlardı, biz de gülümsemiyorduk. Yumuşak, ama kesinlikle yarısaydam bir şeyin içinde yüzüyorum sandım, hem bu neden jöleli bir yemek olmasın? Sonuçta yine de birinin bir şey yapmaya girişmesi gerekiyordu. Bu sessizliği bozmak, bir bankize çakıyla saldırmak gibi bir şeydi. Ama Gloria'ya özlemle baktım, gözlerimi kırıştırdım.

– Hey, tamı tamına ne kadar oldu? diye sordum ensemi tutarak.

– Altı ay, yirmi yedi gün diye yanıt verdi bana.

Kirpiklerinin en ufak hareketini, her sözcüğünü ve bu sözcüklerdeki ses tonunu inceledim. Kestirip atan bir yanıttı bu, ama sesi dingindi ve yüzünde okuyabildiğim şey ne iyi ne de kötüydü. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini pek bilemiyordum. Henri bir sandalye çekip oturdu, onun sinirli gibi göründüğünü fark edebildim, ama o kadar, ciddi hiçbir şeyi olmadığını gördüm, Bob hâlâ süpürgesine sarılmış durumda oradaydı.

– Seni özledik, dedim yavaşça Gloria'ya, seni gördüğüme sevindim...

Önce gülümser gibi oldu, sonra başka yere baktı. Ağzımdan zorla bir şeker alınıyormuş gibi bir izlenime kapıldım.

Bugün, olayların ışığında, Gloria'nın bana karşı dürüst davrandığını kabul etmeliyim. İsteyerek yarıda kestiği bu bir tür gülümseme, düşündüğünü kesinlikle ve açıkça ortaya koyuyordu. Ama ben bu gülümsemede yalnızca sıcaklık gördüm. Düşündüm ki, şimdi sanık sandalyesinde oturan zavallı Bob'du ve belki olay kapandığında gerçek bir gülümsemeyi hak edecektim, bunu daha sonra görecektik. Zaten Henri Bob'a başını sallayarak baktı, ardından gözlerini Gloria'ya doğru kaldırdı.

– Ah, demek oymuş...Tuhaf şey, onu daha önce bir yerde gördüm sanıyorum!..

– Dinleyin bayım, size açıklama yapacağım, dedi Bob yalvarır gibi bir sesle.

– Oh... Babamı tanıyorsun ha, dedi Gloria işi alaya alarak.

– Sevgilim, sana açıklayacağım, dedi zavallı Bob.

Yerinde olmak istemezdim. Durum onun açısından öyle güçtü ki, adamcağızın boyu sanki birkaç santimetre kısalmıştı. Biraz daha çabalasa bir fare deliğinde yok olabilirdi.

Tüm olay oldukça haksız bir biçimde onun sırtına yüklenmişti. Elbette o iriyarı, güçlü kuvvetli bir adamdı, bu darbeye dayanacak yaratılıştaydı, ama geçmişin bedelini ödemeli miydi? Onun içine hiçbir zaman ayak basmadığı bir geçmiş söz konusuydu. Onu, diz çöktürüp de yaralarımızın kanını içmeye zorlamalı mıydık diyebilirdim keyifli bir anımda. Bence bu biraz ileri gitmek olurdu.

Henri Bob'u rahat rahat tepeden tırnağa inceliyor, Gloria ise ona soğuk bir şekilde bakıyordu. Zavallı Bob'a gelince, o, yüzünü ekşiterek, benden açıkça kendisini öldürmemi istiyordu. Gloria'ya doğru gittim. Bir kolumu omzuna doladım ve durmamacasına onu çıkışa doğru sürükledim.

– Birazdan döneceğiz, dedim ortaya konuşarak. Sigara alacağız!..

Birkaç saniye dünya kocaman bir kara deliğe benzedi ve tüm gördüklerim şunlardı: Kolumu itmemişti, sertleşmemişti, canlıydı, hatta hoş olduğunu ve koku süründüğünü ekleyebilirim. Kaldırıma şaşkın gözlerle baktım. Gerçekten gülümsemiyordu, çünkü bir kadın hiçbir zaman tüm yaptıklarınızı bir defada bağışlamayacaktır, anlamaya çalışmak için artık zaman yitirmiyorum ve ben kırk yaşındaydım, onu kollarımda havaya kaldırdım. Tam bir dönüş yapmak istiyordum kendi üstümde, ama o bana "Hey, dikkat et" dedi dalga geçerek, "devireceksin beni!"

Onu yere indirdim. Bu kısa süre beni kuşku götürmez bir mutluluğun içine gömmüştü. Kapıdan içeriye girer girmez yıldırım çarpmıştı beni ve bunun etkisiyle hâlâ titriyordum. Ona sarılmak beni sevinçten deliye döndürmüştü ve açıkçası bunu beklemiyordum. Bunun daha önce bende bıraktığı o hoş olmayan izlenimi bu kez unuttum. Sen yok musun Gloria!.. Ona hayranlıkla bakmak, o ünlü karnını görmek için parmaklarının ucundan tutup kollarını kaldırdım. Yine de birlikte güzel anlar geçirmiştik, aramızda gerçekten bir şey vardı. Ve bu öyle az rastlanan bir şey ki, parmakla gösterilirdi. Zaten kendi kendime günün birinde eskisi gibi bir kez daha olacak mı diye soruyorum, ama çok az umudun var, kısacası bu beni şaşırtırdı, ara sıra bu bakımdan alacağımı aldığım duygusuna kapılıyorum. Yer çok büyük değil, belki sıkıştırarak buraya beş altı kişi yerleştirilebilir, ama belki dünyanın bir ucunda; belki de bundan sonra insanın yüreği olgun bir incir gibi kırışıp

sonra yeniden gerçekten kapanır. Kısacası, bir sürü hoş şey yeniden yüzeye çıkıyordu ve bu kaldırım tam bana göreydi. Ve ondan bir gülümseme kopardım. Şaşırtıcı bir gülümseme.

"Peki, o giysi olayıyla bize ne yapmaktı niyetin?" diye sordum ona daha sonra; önümüzde iki süper Stromboli, bir dondurmacı dükkânının vitrininin arkasında ısınıyorduk.

Bu yeniden buluşmaya, üstünü biraz göz kamaştıran bir krem şantiyle örtüp sararak, eğlenceli hava vermek eğilimindeydim.

– Neden soyundun o zaman? Korkudan ölmüştük, biliyor musun, karşına bir deli çıktı sanmıştık...

Stromboli'nin bir yanına üçgen şeklinde küçük bir çörek sapladı ve parıltılı gözlerle bana baktı.

– Beni yakalamanızı istemiyordum, dedi kişiliksiz bir sesle. Arkamdan ağlamanızı istiyordum!

Gülerek başımı salladım.

– Vallahi sen zırdelisin, dedim. Ama inan, yemin ediyorum, bu gerçek... Aklından ne geçebildi ki?

Gözleri, güneşten ya da iyice hissedilmiş bir yansımadan etkilense de daha çok parlayabilirdi..

– Bunu bana sen mi soruyorsun?!..

Arkaya doğru sallanıyordum, hemen öne doğru geri geldim. Formda olduğumu, içimde derin bir sevinç bulunduğunu, beni öldürmek için camcı elmasıyla saldırmak gerektiğini söylemiş miydim? Hiçbir şeyden korkmuyordum. Onun o çelik gibi bakışından kibrit çöpleri yaptım.

– Ee, o işi yeniden önümüze getirmeyeceksin!.. Önce, bir konuşma kapı ardından gizlice dinlenmez, sonra biliyorsun, bu iş bir daha olmadı. Öyleyse, başka şeyden söz edelim istersen lütfen.

Bir saniye duraksadı, sonra saçlarını omuzlarına attı ve başını tabağının üstüne eğdi.

– Hey... Gloria, diye ekledim. Böyle bir anımızı berbat etmeyi için götürür mü?..

Bence Bob'u iki şey kurtardı. Birincisi, araba satıcısı değildi, yoksa Henri onu şöyle ya da böyle öldürürdü. İkincisi –ki buna şaşırıp kaldım– pılıyı pırtıyı toplayıp Gloria ile birlikte bizim yanımıza yerleşmeye hazır olmasıydı. Acaba iyi duymuş muydum? Korkunç bir enayilik

yapacağından emindim, ama oradaydım ve Bob'u, Henri'ye, burada ya da başka yerde, kendisini hiçbir şeyin alıkoymadığını ve ırgalamadığını söylerken gözlerimle görmüştüm. Gerçekten enayiliğin dik âlâsı söz konusuydu. Artık içimde hiçbir kuşku yoktu; böyle giderse, yakında kent, en azından sokak bize ait olacaktı. Ellerimin içine mi vurmam, yoksa saçlarımı mı yolmam gerekiyordu, bilmiyordum. Bu o kadar akıl almaz bir şeydi ki, hiçbir şey söylememeyi yeğledim. Kuşkusuz bir işe de yaramazdı. Çoğu zaman, oturup ağzını açmamak daha iyi.

– Peki ne halt edeceksin? diye sordum Bob'a, onunla baş başa kalabildiğim sırada. Bana aleve adamakıllı yaklaşıyorsun gibi geliyor, biliyor musun, buna gerçekten inanıyorum. Senin yerinde olsam, Gloria'yı koltuğumun altına alıp kıtalar arası sefer yapan bir uçağa atlardım.

Alt dudağını içeriye çekip omuz silkti.

– Vallahi, bilmiyorum... Hım... Burada pek mutlu değildi. Ne olursa olsun, gitmek istiyorduk. Ama babasının yanında kalmak istiyorsa, ne demeli ha?..

– Ama bak, ben bunun tam da onun istediği şey olduğunu sanmıyorum, benim izlenimim bu değil. Onu biraz tanırım, biliyor musun...

– Ah... Peki ne istediğini biliyor musun?

– Dikkat, bana söylemediğimi söyletme. Hem önce, bunu senden o mu istedi? Babamın yanına dönmek istiyorum, babama gereksinimim var mı dedi sana?..

– Hayır... Tam olarak öyle değil... Karışık bu.. ama öyle sanıyorum ki...

– Öyleyse tümüyle yanılıyorsun, diyerek sözünü kestim. İnan bana Bob, aralarındaki şey şaka değil, bunu çok iyi bilecek durumdayım. Henri onu tek başına yetiştirdi, biliyor musun, tuhaf bir adamcağızdır o. Ne derece birbirlerine bağlı olduklarını düşünecek yaştasın, hem bu, gün gibi ortada. Bak, Gloria'ya ne gerek, bunu sana söyleyeyim, kaçması gerek, ama artık bundan bir şey anlamıyorum, çünkü kızın adamı iyi anlamış olduğunu sana garanti edebilirim. Peki, nedir bu boktan öykü, ne zamandan bu yana babasının kıçının dibine dönmeyi istiyormuş? Dikkat et Bob, kimi zaman insan doğru çözümü bulduğunu düşünür ama sonunda sürprizle karşılaşır...

Bob'un evindeydik. Hoş, ama dağınıktı içerisi. Tuvaletin kapısında da Blaise Cendrars'ın bir fotoğrafı vardı, bunu pek beğenmedim. Yalnızdık, Henri ile Gloria alışverişe gitmişlerdi. Bob en iyi koltuğu bana

bırakmıştı, yanımda duruyordu, bir kalçasını masaya dayamıştı, saçları batmak üzere olan güneşin ölgün ışıkları içinde son kez bayram ediyorlardı. Son zamanlarda akşamlar da çok güzel oluyordu, bu akşam güneşinin bana gönderdiği tatlı ışıktan elbette yararlanmak isterdim. Yanıtım Bob'u, ayakkabılarının burunlarına gözlerini dikmiş durumda, sessiz bırakmıştı. Karar vermeden önce ağzı birçok kez açılmıştı. Beni görmüyordu, ama ona ateşli bakışlar fırlatıyordum.

– Evet... Hiçbir şey bilmiyorum... Bilmiyorum, dedi sonunda. Hayır diyecek diye düşünüyorum, evet, yanıldığımı sanmıyorum... Hım, onunla çok mutlu olabilirdim, ama onda bir şey eksik ki, bunu ona veremem. Elbette bugünlerde bu işe el atmak isterdim... Hem sonra, bu iş Henri'nin hoşuna gitmemiş gibi görünmüyor...

– Şaşırtıyorsun beni, dedim öfkeyle. Sen Henri ile ilgilenme. Sen ikinizle ve yakında kucağınıza alacağınız çocukla ilgilen.

Bana dingin bir halle baktı. Bu adamda bir gram kötülük bile yoktu.

– Bu senin kişisel olarak canını sıkıyor sanki...

Kötü kötü gülümseyerek bacaklarıma vurdum.

– Allah kahretsin, ne bulmaya çalışacaksın sen ha?!.. Ben onunla yaşayan adam değilim. Ben onun ne babasıyım ne de anası. Ben tümüyle olayın dışındayım. Bunu iyiliğin için söyledim Bob, hem bu iş daha da ileri gitmez. Gelip yandaki eve yerleşebilir ya da bahçeye bir çadır kurabilirsiniz, ben buna karşı değilim. Ama sana bir kez daha yineliyorum Bob, acımasız olacağım. Taşaklarını bir kıskaca kıstırmak üzeresin!

Evet, gece odayı alacakaranlığa gömmeye başlıyordu. Sonra merdivende ayak sesleri duyduk. Bunun üzerine, başka bir şey konuşmadık. Bob sakalını sıvazlarken, ben de elimi saçlarımda gezdirdim. Bob donuk gözlerle başını sallıyordu. Bu evde içecek hiçbir şey yok muydu acaba?

14 Bir sabah, elli santimetre kalınlığında karla uyandık. Hiç kimse şimdiye kadar böyle bir şey görmemişti, kemiklerinizi donduracak derecede soğuk vardı. Sokak gözden kaybolmuştu. Bu durum beni hiç üzmedi, tersine. Kentin dünya ile ilişkisinin kesildiğini, bunun

istemediğim bir şey olduğunu onlara bildirmek için az kalsın telefon ediyordum, ama biraz daha sabırla beklemeye karar verdim. Uçağım öğleyin kalkıyordu.

Canımı sıkan uçağa binmek değil, karaya indikten sonra beni bekleyen şeydi. Yayıncım Walter Dogelski durumu incelememi istemişti. Kitap satmak mı istiyordum? Elime düzenli olarak bir çek geçmesini mi istiyordum? Ufak bir çaba göstermeye karar vermiş miydim? Elbette, buraya kadar, gizli kalmak benim için oldukça iyi sonuç vermişti, gizin bir bedeli vardı ve yorulmam gerekmiyordu.

– Dinleyin, demişti Walter Dogelski, sizi zorlamak istemiyorum, sizden canınızı sıkacak bir şey istemiyorum. İyi düşünün ve beni arayın.

– Şey... Şu sırada çalışıyorum, bu da canımı sıkıyor... Hızımı keser o iş...

– Evet, anlıyorum... Bakın, artık söz etmeyelim bundan.

– Anlıyor musunuz? Her şeyi bırakmak.. böyle...

– Kaygılanmayın. Yalnızca birkaç saatlik bir iş olacaktır bu, ama haklısınız. Önemli olan kendi işiniz. Düşünmeyin artık bunu.

Onu aramıştım. Artık canım para sıkıntısı çekmek istemiyordu. Yirmi yıldan uzun bir süre para peşinde koşmuş ve bu çılgınca koşunun tüm çekici yönlerini kesinlikle tüketmiştim, yaşlı olarak yaşamak istiyordum. Onu, günü ve saati öğrenmek için aramıştım. Beni rahatlattı.

– Göreceksiniz, para çabucak sıkıntı kaynağı oluyor. Ama kısacası, başarı aldatıcı bir şey.

Bundan biraz kuşkuluydum. Sanıyorum, mucize beklemek gerekmiyor.

Saat 10'a doğru sokakta gürültü duydum. Bu sırada Henri, ben duştayken Bob'un telefon ettiğini, her şeyin yolunda gittiğini ve yakında gelebilmeyi umduğunu bildirdiğini söyledi. Ben de "Çok iyi" dedim ayağa kalkarak ve gidip pencerenin önünde dikildim. Sokağın yukarısında iki kocaman kamyon önden ilerliyor ve portakal rengi iş tulumu giymiş adamlar karı kürüyorlardı. "Çok yazık" dedim; "Şu karı biraz bırakabilirlerdi..."

Uçağa bindim, ama klima bozuktu, bacaklarıma buz gibi soğuk üflüyordu. Hostes de bu işten bir şey anlamıyordu. Kızdan bir cin-tonik almayı denedim, ama hiç yararı olmadı, ona parayı ödemek ve uçuşun büyük bir bölümünde bacaklarımı ovuşturmak zorunda kaldım. Pence-

remden bakıldığında her yer bembeyazdı, aralara sis dalgaları ve pırıl pırıl su örtüleri serpiştirilmişti.

İnerken kimseyi selamlamadım. Walter Dogelski beni holde bekliyordu. Birkaç yıl önce Betty ile birlikte bir kamyonetin arkasında bu kente geldiğimizi anımsadım, ama o zaman bizi hiç kimse beklemiyordu, kimsenin bize aldırış ettiği yoktu. Bu bana şimdi çok uzak, son derece uzak gibi görünüyordu.

Özgürlüğüme ancak akşamın 11'inde kavuştum. Çok yorgundum. Restorandan çıkarken bir sürü el sıktım, birkaç laf geveledim, ama yineliyorum, turşu gibiydim. Sanıyorum, yaşamımdan hiç bu kadar söz etmemiştim ve bu hiç de hoşuma gitmiyordu. Eğer tüm bunlar bana para kazandıracaksa, bu parayı çalmış olmayacaktım, böyle düşünüyordum.

Bir süre kaldırımda durdum, Walter Dogelski'yle el ele. Aslında bu günün biraz hoş olan tek anı bu andı.

Art arda üç görüşme yapmış, bir televizyon programı için konuşmuştum, tümü de iki yemek arasına sıkışmıştı, bir lokmayı yutmak için bile zaman bulamamıştım, masanın her ucundan sürekli sorular soruluyordu.

– Bu biraz yüklü olabilir, diyerek önceden haber vermişti W.D. Ama siz gelmeyeli neredeyse bir yıl oldu ve inanın bana, kimilerini reddetmek zorunda kaldım. Hiç olmazsa on gün kalamayacağınızdan emin misiniz?..

Ona "Hayır" demiştim, "olmaz, yapacak çok işim var. Haydi, bu günümü olabildiğince doldurabilirsiniz!"

Ara sıra, bana ne zamandan beri yazı yazmaya başladığım ya da yeni romanım konusunda ne düşündüğüm sorulduğunda, soruları soranın alaylı bakışıyla karşılaşıyordum ya da adam pencerenin önünde dikilip bilmiyorum ne bekliyordu, belki evine dönebilmeyi. Tek örnek o değildi. Bu tür uygulama benim için o kadar ağırdı ki, kitaplarım hakkında ve genellikle sorulanların çoğu hakkında söyleyecek hiçbir şeyim olmuyordu. Saatime bakmadan on dakikadan fazla duramıyordum. Hepimiz zamanımızı boşa harcıyorduk. Ama kitaplarımın satışı anlaşılmaz bir şekilde tırmanıyordu ve herkes işini yapmalıydı. Hiçbir zaman o günlerin sonunu kestiremiyordum.

Kaldırımdan ayrıldım, ilk köşede dönüp durdum. Kuşkusuz bu

kenti sevmiyordum. Oturacağım bir tek bank yoktu. Hava çok soğuktu. Bir sigara yakıp kendi kendime oraya gidiyor muyum, gitmiyor muyum diye sordum. Günlerden pazartesiydi. Pazartesileri çalışmıyorlardı. Onları görmeyeli üç yıl, evet üç yıl olmuştu ve bizi ayıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum, kısacası, bizi yaşam ayırmıştı.

Eddie'yi düşünüyordum ve elbette Lisa'yı, Betty'nin kız kardeşi Lisa'yı. Üç yıl içinde beş ya da altı telefon görüşmesi yapmıştık. Aramızda aslında, evet, aslında hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu biliyordum. Ama yine de kendimi yokluyordum. Buraya her gelişimde kaçıyordum; bu, anılar yüzünden değildi, yaşamımın tüm bir bölümü yok olmuştu ve o zaman tanıdığım tüm insanlar bir başka dünyada kalmışlardı da ondan. Her ikisine de bayılıyordum. Birlikte dostluğu epeyce ilerletmiştik. Bunun basit bir şey olmadığını anlamam için bir hayli zaman gerekmişti. Onları görürsem elbette kucaklayabilirdim, ama pek de görmek istemiyordu canım, kısacası tüm bunlar çok nazik şeylerdi, bunu kendime açıklayamazdım. Belki de bu, Betty yüzündendi. Eddie ile ben telefonda birbirimize götveren diyorduk, ama bu yine de inanılmaz bir şey diyorduk, yeni bir kışın daha geçmesine izin vermeyecektik, Allah kahretsin, yaşamın nasıl olduğunu pekâlâ biliyorsun, günler geçiyor ve sen kendi kendine yağmurlar başlamadan önce damda kimi nesneleri onarmak gerekecek diyerek, her defasında ayaklarını sular içinde kalmış buluyorsun, gökyüzünün henüz başına düşmediğini saptıyorsun diyorduk birbirimize.

Burada soğuk yüzünüzde ıslık çalmıyor, haince içinize giriyor ve artık sizi bırakmıyordu. Biraz ellerimin içine üfledim. Kaldırımda fazla kimse yoktu, çabuk çabuk yürüyen yayalar, mavi oklar vardı; sokak, üstü buğulanmış arabalarla doluydu. Bir taksi çağırdım. İçinde sigara içilmemesi salık veriliyordu. Kırk yaşımda artık kimseden öğüt alacak değildim, ama paketimi cebime koydum. Şoförün cildi kül rengiydi. "Niye canını sıkmalı?" dedim kendi kendime, "niye öksürürken ciğerlerinin sökülmesini istediğimi düşündüreyim ona?"

Adama, mikrop bulaştırmamak için, yol boyunca bir tek sözcük söylemedim. Buz gibi havada indim ve o yeniden kalkarken ben boyun atkıma sarındım ve karşıdaki kaldırımdan evi inceledim. Dıştan bakıldığında değişen bir şey yoktu. Zemin katta ışık yanıyordu. Sonunda karar vermiş olmama hâlâ çok şaşıyordum.

Kapıyı çalmadan içeriye girdim. Elbette onları şaşkına çevirdim, bu kolay bir şeydi. Lisa divanın üstüne çıkmış, duvarın bir bölümünü

kumaştan kocaman bir gülle beziyordu. Eddie hesaplarının üstüne eğilmişti. Bongo masanın altından homurdandı, sonra gelip bana sürtündü. Onu yanaklarının derisinden yakaladım.

– Ee, nasılsın bakalım, dedim ona.

Lisa hafif bir çığlık attı sanıyorum. Eddie açıkça şaşkınlığını belirtti:

– Oh, amam Tanrım! dedi dudaklarının ucuyla.

– Üçünüz nasılsınız ha? diye ekledim Bongo'nun önünde çömelerek.

Her kolumla birini kucaklamak için tam zamanında ayağa kalktım. Lisa'nın heyecandan gözleri parlıyordu. Eddie ile ben bir süre birbirimizin omzuna birkaç şaplak indirdik, sonra üçümüz bol bol birbirimize sarıldık. Art arda tam bir tümce bile kuramıyor, söyleyecek ilginç bir şey bulamıyor, "Hele sana bir bakayım, oh, oh, aman Tanrım" gibi sözler ediyorduk. Beni en çok altüst eden de onların kokularını yeniden hissetmekti. Bu önemli bir şeydi. Bongo ile de ilgilenmem, iki ayağını omzuma koymasına izin vermem, onunla saçma sapan konuşmam gerekti. Bundan sonra, yorucu bir gün geçirdiğim için, artık bir an önce kendime bir sandalye bulmayı düşündüm.

Birbirimize anlatacak üzücü olaylar yoktu, haberler oldukça iyiydi. Uzun bir süre konuştuk ve kimi zaman gözümüzden yaş gelinceye kadar güldük. Geldiğime pişman değildim. Tüm bunlar bana çok güzel görünüyordu. Beni biraz tedirgin eden tek şey de bir güzel yaşamaya devam etmiş olmalarıydı. Peki ama tanıdıkları, bu evde onlarla birlikte oturmuş olan adam, Betty ile yaşayan adam ne olmuştu? Onun artık var olmadığını biliyordum, bunu bilen yalnızca bendim. Ona benziyordum, olayın tüm ayrıntılarından haberim vardı, ama o adam ben değildim. O adam gerçekten ölmüştü. Ben hiçbir şeyi devam ettirmemiştim. Kısacası, benim fikrim buydu.

– Baksana, kitaplarını her yerde görüyorum, bu ne demek ha?.. Pis herif, gerçek bir yıldız olmuşsun!

– Hım, öyle olmaya başlıyorum, sanki.

– Biliyorsun, ben çok okumam. Ama Lisa sana söyleyebilir, uykusuz geceler geçirdim!

– Bu beni sevindirdi Eddie. Gerçekten.

– Peki, hep yalnız mısın, hâlâ bir kız bulamadın mı?..

Gözlerimi Lisa'ya doğru kaldırdım, o da bana duygulanmış bir halle bakıyordu. Eddie havaya uydu. Bir elini Lisa'ya uzatıp onu kucağı-

na oturttu.

– Peki ne düşünüyorsun? dedi bana gülümseyerek.

Öne doğru eğilip kaynatılmış mineçiçeği suyu fincanımı aldım. Eddie her akşam bu sudan yarım litre içiyordu, bana anlattığına göre bundan artık vazgeçemez olmuştu.

– Hayır, dedim, birlikte olduğum kız yok.

Divana kuvvetli bir şaplak indirdi, biraz toz havalandı.

– Hay Allah kahretsin, diye homurdandı. Sen bize ne uyduruyorsun ha?.. Bunu duymak beni hasta ediyor, bu doğru olmamalı. Tümden enayi misin, nesin sen?! Yanında sevebildiğin biri olmadan, seni destekleyecek biri olmadan, tüm dertlerini anlatabileceğin biri olmadan, nasıl işin içinden çıkmak istiyorsun?.. Yuh be, Lisa olmasa ne yapacağımı sanıyorsun? İyi düşünürsen, zahmete değen başka hiçbir şey yok. Gerisi enayilik. Kadınsız yaşamak normal değil, ne bileyim, bu, havanda su dövmek gibi bir şey.

– Senin bu benzetmelerini severim. Bu akşamı ışıklandırıyorsun.

Elimi Lisa'nın dizine koydum, sincap derisinden bir terlik gibi yumuşak ve kaygandı dizi, naylon kaplıydı, hafif sıcaktı. Ağzımla bir tür gürültü yaptım:

– Hım... Belki bundan söz etmek zorunda değiliz, ne dersiniz ha?..

– Tamam... Benim için kendini sıkıntıya sokma, dedi Lisa. Betty kuşkusuz seni mutlu görmek isterdi. Eğer birini bulursan, onu sevinçle, coşkuyla karşılardım.

Bunu göz yaşartıcı bir tonla değil, çok yalın bir şekilde, yapmacıksız söylemişti. Bu, dünyanın en doğal şeyiydi.

– Ama evet... Umarım hiç olmazsa bunu biliyordur, diye mırıldandı Eddie. Kısacası, belki kitap yazıyor, ama çok zeki değil!..

O mineçiçeği suyumun içine biraz Burbon viski koydum. Çizmelerimi çıkardım ve koltuğa yanlamasına yerleştim.

– Tam olarak neyim var benim ha? diye sordum dizlerime bakarak. Benzim sarardı, hasta gibi görünüyorum mu dedim, yolunda gitmeyen bir şey mi var dedim?

– Hey, canlanmak için ne bekliyorsun? diye fısıldadı Eddie, keskin bakışlarını bana çevirerek. Mutlu bir insan izlenimi vermiyorsun, doğrusunu istersen...

Dürüstçe konuyu düşündüm. Sanıyorum ikisi de düş kuruyordu, ben mutsuz değildim. En kötüsü o televizyon programı olmuştu, üstelik gözlerim açık renkli ve hassastı, tüm o ışık altında cehennem azabı

çekmiştim. Bu yüzden belki yüz çizgilerim biraz gerilmişti, belki yüzüm ışıl ışıl değildi, ama berbat bir gün geçirmiştim, bunu unutmamak gerekirdi. Edebiyat üzerine tüm o tartışmalar kaşla göz arasında insanda ayakta duracak hal bırakmıyordu. Sonunda ona en güzel gülümsememi sundum.

– Hayır Eddie, yanılıyorsun. Çok iyiyim. Ama biliyor musun, kitaplar beni başka şeylerden daha çok kaygılandırıyor. Hem, ciddi olarak yazmaya başlarsan, sonunda gerçekten canına okunuyor, işte senin yüzümde gördüğün şey bu Eddie; kanımı emen, bu kitaplar.

Lisa'ya kalçasından sarılmaya devam ederek başını önüne eğdi.

– Öyle kötü niyetlisin ki sen, diyerek iç çekti. İnsanı usandırıyor bu...

Lisa gülerek ayağa kalktı.

– Haydi, rahat bırak adamı. Yoksa bir daha hiç göremeyiz onu.

Yeniden buluşmamızı kutlamak için birer tek daha atmaya ve bu konuya bir daha dönmemeye karar verdik. Son zamanlarda beğenildiğim söyleniyordu ki, bu çok iyi bir şeydi. Çünkü Eddie saplantısından vazgeçmişe benziyordu. Basında benimle ilgili olarak çıkmış yazı kupürlerinden oluşan bir albüm çıkardı.

– Bak, bir tanesini bile kaçırmış olmama şaşarım. Gazete satıcısı ile dost oldum.

Benimle dalga geçmiyordu, içinde benim okumadığım yazılar bile vardı. Bunları baştan başa karıştırdım; bu sırada Eddie, gözlerini kırıştırarak omzumun üstünden eğilmiş, öylece kalmıştı. Albümü yavaşça kapattım.

– Söylesene bana, yanılmıyorsam.. lehte olanları saklamışsın, değil mi?!..

Dikildi. İçkisini almaya gitti.

– Bak... Buna bir tür albüm gözüyle bakılabilir, diye açıkladı. Neden kötüleri de koyacakmışım?. İçinde senin büyük bir yazar olduğunu söyleyen insanlar var, ben de başka şey duymak istemiyorum. O herifin yazılarına gelince...

– Falan, demek istiyorsun deyip sözünü yarıda kestim.

– Evet, Falan ve aynı gruptan başka birkaçı... Tüm bu enayi yazıları saklamakla neden oyalanacaktım ki? Bu albümü sırf zevk için yaptım... Zaten bu herifin sana neden bu kadar kızdığını anlamıyorum. Sanki, seni öldürmek istiyor.

– Yok canım... Yazı yazma anlayışımız aynı değil. Aynı düşüncede

olmadığımızın bilincindeyim, biliyor musun Eddie. Bunun bir gün değişeceğini sanmıyorum. Bu en büyük özlemim, herkesin aynı düşüncede olmasına çok sevinirdim.

Ben kentte eğlenirken evde tuhaf şeyler olmuş. Gloria odasında yangın çıkarmış ve az kalsın itfaiyecileri çağırmak zorunda kalıyorlarmış. Olayı ertesi sabah, uçaktan kafam kazan gibi şişmiş durumda ve zorlu yağmur altında indiğimde öğrendim. Henri ile ben barda birer içki içtik ve onun bana tüm olayı anlatacak zamanı oldu, sonra arabaya bindik. Gloria uykuya dalmanın çaresini bir sigara yakmakta bulmuştu, hepsi o kadar. Örtüler tutuşmuştu; halı ve pufla ayak örtüsünün bir bölümü ve saçlarının tüm bir yanı da. Odayı temizlemek zorunda kalmaları cabası. Zaten Henri'nin is koktuğunu hissediyordum. Bir eliyle alnını tutuyordu. Saçları da kül rengindeydi!

Gloria'yı gördüğümde hoşa gitmeyecek hiçbir şey söylemedim. Başlangıçta Henri, ben ve o, birlikte yaşadığımız sıralar, onunla çok doğrudan doğruya ilişkiler içindeydim. Onu yirmi yaşında, biraz kaçık, genellikle rahatsız edici, ama hayat dolu bir kız olarak görüyordum, ara sıra biraz hizaya getirmek gerekiyordu, yoksa dediği dedik olacaktı. Ama durum çok kötü değildi. O zamanlar bir çift çarşafı yakmış olsaydı, elinde sigarayı tutacak durumda değilken yatakta sigara içmemesini ve bunun zırvalıklarından biri olduğunu ona anlatırdım.

İçeriye girdiğimde bir koltukta oturuyordu. Omuzlarında bir tür siyah şal vardı ve saçları birkaç santimetre kısalmıştı, ama durum Henri'nin anlattığı kadar kötü değildi. Birkaç tutamı oradan buradan yeniden kırpsa yeterdi, bu da olanaksız değildi. Bir kadın, eğer beceriksiz değilse, iki üç saniye içinde yeniden güzelleşebilir. Ona gülümsedim.

Henri, arkamda, üstünü temizliyordu. Ben de ıpıslak montumu astım. Gloria'da, onu yeniden bulduğumuzdan bu yana, neyin değiştiğini söylemek güçtü. Kuşkusuz, karnı dışında. Şimdi neredeyse bir erişkin insan yüzüne sahipti. Ağzı Marlène'in ağzı gibiydi, ama tam olarak Marléne'e benzemiyordu, daha çok Henri tarafına çekmişti. Kıçı biraz yere yakındı, ama bunun dışında güzel bir kızdı. Belki bu gizemli değişiklik tüm gebe kadınların ortak nasibiydi. Daha ileriye gitmeye gerek yoktu. Ve böyle kadınlar beni hep duygulandırmıştır, bunların gizemli güçleri olduğunu ve başımızın üstünde şimşek çaktırabileceklerini düşünüyorum.

Gloria adamakıllı üzgün bir hal aldı, ama onu bir jestle yatıştırdım.

– Alevler içinde kalan birini tanıyorum, dedim. Anlaşılan her gece yüzlerce insan yanıyor. Şansın varmış, biliyor musun...

– Bob'dan hasarı onarmasını isteyeceğim.

Ona şeytan kulağına kurşun dediğimi, para bakımından düzlüğe çıkmaya başladığımızı, bir yatak önü halısının yanmasına ses çıkarmadan bakabileceğimizi anlatarak merdivene bir göz attım. Bu işe üzülmemeliydi.

Bununla birlikte, ne olup bittiğini görmeye gittim. Hiç bocalamadan, kararmış tavana, yanmış duvar halısına ve yaklaşık iki metre boyunda olması gereken yol halısında açılmış deliğe baktım. Her şey ıpıslaktı. Tüm evi güzel bir odun kömürü kokusu sarmıştı. Henri arkamda ıslık gibi ses çıkararak bir elini omzuma attı.

– Gerçekten, pek inanılır gibi değil... Bir de o alevleri görmüş olsaydın. Bizi öldürecek gibiydiler, biliyor musun, kanımızı dondurmak için her zaman bir şey buluyorlar. Kızımı saçları tutuşmuş durumda gördüm, düşünebiliyor musun ha?

Hesap beklediğimden biraz daha tuzluydu, ama aslında, böyle önemsiz hesapları rahat rahat ödeyecek güçte olmak, en ufak bir sorunla karşılaşmadan masrafa girebilmek hoştu. Durum rahat bir tavır takınmama izin veriyordu.

– Hayret, dedim, böyle bir şeyin henüz başıma gelmemiş olmasını anlamıyorum. Kızın herhalde ödü bokuna karışmıştır!

Topu topu on beş gündür bizimle yaşıyordu. Eski günlerin havasına yeniden kavuştuğumuzu, onun eve özel bir canlılık verdiğini ve benden çekinmediğini, gelip başını bacaklarımın üstüne koyarak televizyonda herhangi bir şey izlediğini ileri sürersem, yalan söylemiş olurum. Sanki buzlar henüz tümüyle erimemişti. Kitabım üzerinde çalışarak, tüm bir gün boyunca odamda kapalı kalabilirdim, ama o bir kez bile içeriye gelmezdi, oysa normal zamanda ansızın ortaya çıkıp, herhangi bir şeyi bahane ederek kulaklarımın dibinde bağırarak konuşurdu, örneğin, acaba yeşil ayakkabılarını görmemiş miydim ya da o tapon saç kurutma makinesine bir göz atamaz mıymışım gibi. Kuşkusuz, bunları özlemiştim. Ayağa kalkıp kapıyı açarak şöyle bağırdığım oluyordu:

– Hey, Gloria, beni mi çağırdın?..

– Hayır, hayır, diye yanıt veriyordu.

Yeniden işime koyulmam için bir sürenin geçmesi gerekiyordu. Bir

zaman geldi ki neredeyse aşağıya inip ona neden tedirgin olduğunu, en azından onu sıkıp sıkmadığımı, kendine hayalet süsü vermenin onu eğlendirip eğlendirmediğini soracaktım.

Ama bu kadar ileriye gitmemeye karar vermiştim. Bob kuşkusuz bugün yarın gelecekti ve Gloria'nın bana karşı bu rahat kayıtsızlığına artık dayanamayacaktım. Oh, bana yanıt vermeyi reddetmiyordu, sofrada tuzu uzatıyordu bana ve iyi geceler diyordu, ama içten içe kaynıyordum, önünde fır dönebilirdim, o ise gözlerini boktan dergisinden kaldırmaya yanaşmazdı. "Sakin ol" diye yineliyordum kendi kendime. "Gereksiz bir tartışmaya girme. Birkaç gün sonra artık burada olmayacak. Bob ona bir ev bulsun, özellikle de onu düzsün. Ve artık tüm bunlardan söz edilmesin!"

– Vallahi, bilmiyorum, diyordu Marlène, tüm kadınlar için bu aynı şey mi, ama ben gebeyken bu derecede gülünç olduğumu sanmıyorum! Henri bunu sana söyleyebilir. Kendimi beceriksiz ve çirkin buluyordum, biliyor musun, pantolonumun içine bir fil bile girebilirdi.

Marlène benim olmayacak şeyler düşündüğümden ve Gloria'nın bana karşı hiçbir özel tavrı olmadığından emindi.

– Ben tüm dünyaya kızıyordum, ayaklarımın dibinde hiç kimseyi görmek istemiyordum. Henri'ye karşı da çok öfkeliydim, artık ona katlanamıyordum. Sonunda birbirimizi yedik, bu da o kadar basit bir şey değil, ama belki de biraz bu yüzden... Pekâlâ, tamam, Gloria tuhaf huylu oldu, ama kendini onun yerine koymanı, biraz düşünmeni isterdim. Hayır, inan bana, bu kötü bir dönem, ama geçecek.

Sonuçta, ne halt edeceğimi bilemiyordum. Gloria'nın bakışlarıyla karşılaşmak gibi bir şanssızlığım olduğunda, sanki soğuk bir duş alıyordum, ama kaygılanmamam gerekiyordu. Eh, sağlıkla doğum yapsın, sağlıkla üstüne iyice oturan bir pantolon giyebilsin yeniden diye düşünüyordum, hayır, ama şaka bir yana!

Bob birkaç gün sonra kente geldi ve hemen zincirin gevşediğini hissettim. Sanıyorum, steyşın-vagonunun arkasını tamamen kitaplarla doldurup Gloria'nın giysilerini normal trenle göndermeye karar vermekle bir yanlışlık yaptı. Bir bakıma onu anlıyordum, ama işe karışmaktan adamakıllı kaçındım. Zavallı Bob kaldırıma ayak basar basmaz sert bir paylamaya karşı koymak zorundaydı, ağzı açık kaldı, ıslak gözlerini buz kapladı, çünkü dondurucu bir soğuk bizi kuşatmıştı. Ben bu yüz-

den omuzlarımı kaldırıp başımı aralarına gömdüm.

Gerçekten de o andan başlayarak Gloria ile aramın biraz daha iyi olduğunu hissettim. Onu öylesine yitirmiştim ki, yeniden bulduğum en ufak bir şey benim için bir kaşık bal gibiydi, azar azar beslenebiliyordum. Bob'a gelince, o, şamar oğlanıydı, ama bu herif beni şaşırtıyordu, çok iyi dayanıyordu, en azından sineye çekmeyi biliyordu ve onun Gloria'yı çok sevdiğini söylemekle çok ileri gittiğimi sanmıyorum. Bu işten başka türlü sıyrılmış olabilir mi, bundan kuşkuluyum, bu onun zırhının karşı konulamaz noktasıydı. Gloria öfkesini ondan alıyor ve onu herkesin içinde bunaltırken, o ayakkabılarının burnuna bakmakla yetiniyordu. Belki pekâlâ biraz da budalaydı Bob. Gloria'nın her istediğini yapmaya fazla hevesliydi.

Yeni evlerine taşınmadan önce bizde geçirdikleri hafta içinde Gloria'nın Bob'a nasıl davrandığını görebildim. Birçok kez Gloria iyice paylayıp sersem gibi bıraktığında, ben adama doğru ilerleyip onu yatıştırmak, Gloria'nın aslında kötü bir dönem geçirdiğini, bir bakıma doğal olarak öfkeye kapıldığını anlatmak istiyordum. Ama sonunda Bob ayağa kalkıp başını kaşıyordu.

Bunların dışında ve benim karşı koymama karşın, Gloria adamı odasındaki hasarı onarmakla görevlendirmişti ve çalışmaları, hadi büyüteçle demeyelim de, oldukça yakından izliyordu. Benim ne üç kat boya vurulmasına ne bir tomar yer halısına ne de duvar halısının desenleri için kılı kırk yarmaya gereksinimim vardı, ama kötü vurulmuş bir fırça darbesi ya da silmelerin üstünde bir damlacık tutkal yüzünden Bob'un işitmediği kalmıyordu.

– Bu konuda ne düşünüyorsun? diye sormuştum Henri'ye. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun ha?

O, istediğine sahip olmuştu, kızına sahip olmuştu.

– Evet, ama bu iş daha fazla yürümez, diyordum ona. Sen yine de onları pansiyoner olarak almak niyetinde değilsindir umarım... Gloria'nın biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun?

Kaçıyor, onun gebe olduğunu ileri sürüyordu. Benimle aynı düşüncede birini bulmam için bir süre sonra Vera'nın gelmesi gerekti.

– Kendi kendime soruyorum, acaba adam buna nasıl katlanıyor diyordu bana Vera. Onun gibi iriyarı bir tip...

– Dağ gibi biri demek istiyorsun. Yüz kilo civarında, bahse girerim...

– Hem ben Gloria'yı soğuk, hım.. çok kibirli buluyorum...

– Oh, boş ver... Çünkü bir bebek bekliyor, haberin yok mu?

Bob bize arabasını ödünç vermişti ve kırlar karlıydı. Hava da güzeldi, odun toplamaya gidiyorduk, yakındaki ormandan birkaç kuru dal alıp getirecektik. Canınız çektiğinde, şöminede boktan bir ateşin yerini hiçbir şey tutmaz. Bir akşam önce Noel'i kutlamıştık ve bu sabah gezintisinin bana ikinci kez güç vereceğini umuyordum. Neredeyse hiç uyumamıştık.

Uyuyan tek kişi Gloria'ydı, ama tüm ötekiler mutfakta ayaktaydılar; son şişeleri kafalarına dikiyor, öğle yemeği hazırlıyorlardı. Bu ormana gitme angaryasının parlak bir fikir olduğunu düşünüyordum. Vera gözlerini kırpıştırarak gülümsüyordu. Kar nedeniyle ışık göz kamaştırıcıydı. Kırk beş elli kilometre hızla gidiyordum. Eddie'nin dediği gibi, karsız bir Noel, içi boş bir yerfıstığı gibi bir şeydi.

– Yahu, amma keyiflisin, dedim. Bana sevinç ve mutluluk saçıyormuş gibi görünüyorsun!..

Gerindi Vera. Yolda karşıdan karşıya geçen küçük bir tavşan gördük, ben fren yapmak zorunda kaldım, çünkü bir başkası ansızın önümden geçiyordu, sonra bir üçüncüsü. Bunu çok komik bulduk. Zaten en ufak bir şey bizi eğlendirebilirdi. Uykusuz geçen bir geceden sonra insanın kolayca eğlendiğini sık sık gördüm. Vera bana doğru döndü, ben yeniden hareket ederken.

– Gerçekten mutluyum... Bu ilk numara iyi gidiyor gibi görünüyor... Oh, aslında, her şey yolunda. Akşam çok güzel geçti. Kendime burada iki güzel dost buldum. Sizi uzun süre görmezsem deli oluyorum...

Süre hiçbir zaman bir ayı geçmiyordu, on beş gün iyi bir ortalamaydı. Kendi kendime acaba tüm bu uçak bileti paralarını kim ödüyor diye soruyordum. Ah, büyük baskı sayılarına ulaşınca yaşam kolay oluyordu. Biraz canınız sıkıldı mı, uçağa atlıyordunuz, gökyüzünün tam ortasında, bir gözyaşı damlasını silecek kadar ancak vaktiniz oluyordu. Bu, eğer bir ayın çok uzun bir süre olduğunu düşünebilirseniz, size zengin olma hevesi veriyordu. Benim için hiçbir şey değildi, ancak romanımın yirmi sayfasıydı. Çok basitti, gittiğini fark etmeye başlıyorduk ki, o bize geliyorum diye telefon ediyordu. Ama söylenmiyorduk, eğleniyorduk. Havalimanına onu almaya gidiyorduk.

Bir korunun kenarında durup kuru dallara saldırdık, bunları yolun kenarına sürüklüyor ve üstlerindeki karlardan kurtulmaları için yere atıyorduk. Vera çok büyük bir dal gördüğünde beni çağırıyor, ben de o

dalı biçiveriyordum. Hava güzeldi, ama akşamdan önce kapayacağı hissedilebiliyordu. Üç gündür aynı senaryo sürüyordu.

Arabaya dalları rahat rahat yükledik. Ama bizde artık ne parmak ne burun ne de kulak kalmıştı. Bir süre çamurluğun üstünde oturduk, sonra dönmeye karar verdik. Vera bana yine Gloria'dan söz etti.

– Biliyor musun, onun neden geri geldiğini anlayamıyorum. Gerçekten aklım almıyor bunu...

– Hım... Henri de onu zorla yakalayıp getirmedi. Bu işe ilk şaşan da o oldu. Kısacası, gidecekler diye seviniyorum, evde tuhaf bir hava yaratıyorlar. Ama birbirlerine sövüp saydıkları için değil, tam olarak belli olmayan bir şey bu...

– Oh, Gloria'ya bakmak yeter...

– Allah kahretsin, başlangıçta nasıldı bir bilsen, gerçekten iyi anlaşıyorduk. Aramızda her şey iyi gidiyordu ve sanıyorum birbirimizi anlıyorduk, en azından, birbirimizi kabul ediyoruz, ben onun için bir şey ifade ediyorum diye düşünüyordum. Rica ederim buna inan, onunla geçirdiğim uzun anlar oldu ve birçok kez omzuma dayanıp uyudu. Lanet olsun, hiçbir şeyi uydurmuyorum...

– Evet... Sineye çekmesi güç...

Kırlara baktıkça, kendimi çevrenin beyazlığına daha çok bırakıyordum ve durumun sineye çekilmesi daha güç görünüyordu. Bu yaşamın mutluluklarından biri, kimi insanlarla kurulabilecek derin ilişkilere bağlıydı. Bunu da herkes bilmezdi. Çığlık atmak istemeden bir kolunuzun koparılmasına izin veremezdiniz.

– Peki, Marlène'le senin arandaki o olayı onun hâlâ düşündüğünü sanıyor musun?..

Donup kaldım. Kollarımı kavuşturdum, sonra ağzımı eğdim, hoşgörücü bir halle başımı sallayarak.

– Sen de o her şeyden haberi olanlardansın, değil mi?.. Kim anlattı bunu sana?

– Oh, Tanrım, o olay yüzünden gerçekten gülünç durumdasın! Abartıyorsun, ama bilmiyorum neden, bu çok saçma...

– Nasıl abartıyorum yani? Sanıyorum bundan hiç söz etmedim!

– Ee, işte, tam da bundan söz etmeme biçiminle.

– Olamaz... Öyle mi sanıyorsun?

– Şaka etmiyorum, bu her şeyi açıklıyor... Marlène'e karşı nasıl davrandığını çok iyi görüyorum. Hiç olmazsa onun bu tür bir gizlemesi yok. Hiç çekinmeden bana bundan söz etti...

– Dinle, Noel günümün içine etme. Bundan söz etme gereksinimi duyacağım gün sana önceden haber vereceğim, söz.

Gülerek arabadan atladı.

– İyi, çok iyi... Sanıyorum her şey sonunda düzelecek. Dönüyor muyuz?

Koltuğuna oturdu, ben de kapısının önünde durup ona bir çiklet vermek istedim.

– Korkunç bir şey bu, dedim. Henüz cennette değiliz ve her şeyin kusursuz olmasını istiyoruz!..

Gloria ile Bob yılbaşından birkaç gün sonra taşındılar. Ancak iki üç sokak öteye, ama canıma minnetti. Noel dolayısıyla Henri'ye bir kutu yağlıboya armağan edilmişti ve adam fırçasını elinden bırakmıyordu. Dinginliğe kavuşmuştuk. Gündüzleri yeniden biraz müzik dinleyebiliyor ve hava uygun olursa gidip bir süre dolaşıyorduk, şimdi de Henri bana resimden söz ediyor, bu konuda durmadan konuşuyordu. Akşamları Marlène döner dönmez ona o gün içinde yaptıklarını gösteriyor ve ısmarladığı boya tüplerini onun kesinlikle getirdiğinden emin oluyordu. Bob bu işi dahice buluyordu. Abartıyor muydu bilmiyorum, ama Henri'nin en ufak bir fırça vuruşu karşısında ağzı açık kalıyordu. Karar verip başındaki kocaman yün bereyi çıkardığında, saçları yapışık, kulakları kıpkırmızıydı.

– Doğru söyle Bob, diyordum ona, güzel mi buluyorsun, ha? Çıkar şu anorağını kuzum, üşüyorum seni böyle görünce.

Ve o, anorağını çıkarıp oturuyor, artık hiçbir şey söylemiyordu, sonra içki bardaklarını çıkarıyorduk. Gloria ile birlikte sık sık bize akşam yemeğine geliyorlardı, ama durum şimdi daha dayanılır gibiydi, Gloria bazen bana dinginleşmiş gibi göründü. Saniyenin birkaç bölümü süresince geçmişe döndüğümü sanabiliyordum. Hatta onunla şakalaşmayı başardım. Düşünüyordum da buna karşılık Bob herhalde çok şeyin bedelini ödüyordu, kuşkusuz öğleden sonra çalışmış ya da geceyi sahanlıkta geçirmişti. Daha sonra doğrulayabildiğim gibi, aldanmıyordum, Bob günah keçisiydi ve onun sayesinde durum yeniden katlanılabilir oldu. Bu süre içinde Gloria'nın karnı açıkça şişti.

Sonra bir sabah Bob, çılgına dönmüş bir halde bize telefon ederek Gloria'nın sularının boşalmaya başladığını ve hızla hastaneye gittiklerini bildirdi. Henri bu sırada resim yapıyordu, ama ne olduğunu hemen

anladı ve neredeyse telefonu elimden kopardı.

– Budalalık etme Bob! Sakin ol!

O, telefonu kapatmadan önce, ben buzdolabından iki bira çıkarmış ve sigara paketini ortaya koymuştum bile. Marlène'i çağırdık. Henri şokun etkisi altındaydı, kendini bir koltuğa attı, kollarını koltuğun kollarına dayadı, bir eli birkaç resim fırçasının üstünde kasılmış durumdaydı.

– Sokağa bak. Yollar kaygan mı? diye sordu bana.

Marlène geldiğinde, Henri çoktan kanadiyen ceketini giymişti. Onu beklemesi için ikna etmekte çok güçlük çektik, Gloria'nın ne durumda olduğunu öğrenmek üzere neredeyse sürekli olarak hastaneye telefonla bağlı kaldık; sonunda, bir satranç partisi sırasında adamı sıkıştırmışken, gökyüzü de bakır rengini alırken, ona dede olduğunu, her şeyin çabucak olup bittiğini, Gloria'nın bir kız doğurduğunu bildirdik.

Ben hastanelerden son derece tiksinirim, ama Gloria için korkunç bir irade gösterdim ve pleksiglas beşiğe bir göz attıktan sonra, gidip yatağın yanında dikildim. Bob'un yüzü bozuktu, ama dudaklarının köşelerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Gloria kendisine yapılan kimi iğneler yüzünden hâlâ baygındı; Bob, Gloria'nın elini tutarken, dev gibi bacaklarını altına alıp oturduğu krom kaplama borulu sandalyesinde bunu anlatmıştı.

Gloria'nın kendine gelmesi için beklemek gerekti. Gözlerini açtı, sonra bize uyumak istediğini söyleyip başını yastığın içine gömdü. Doğum sonrası şoku diye düşündüm. Koridorda Henri filtreli tarafından bir sigara yaktı ve hastanede bir yerde, çıkışa doğru merdivenden inerken, yeni doğmuş bir bebek korkunç bir öfkeye kapıldı, onu bir başkası izledi ve döner kapıya yaklaştığımızda artık yalnızca çığlıklar ve vıyaklamalar duyuluyordu, berbat bir bağırtı çağırtı konseri vardı.

– Mama saati, dedim biraz küstahça.

Ertesi sabah, birtakım dergiler aldığımda, Falan'ın yeni bir yazısıyla karşılaştım. Bu adamın yine de bir niteliği olduğunu kabul etmeliydim, çünkü düşüncelerinde tutarlılık vardı. Size Kuzey Kutbu üstüne bir yazı yazabilir ve içine benimle ilgili birkaç cümle sıkıştırmanın bir yolunu bulabilirdi ki, bu herhalde birçok kimseyi, özellikle beni üçüncü sınıf bir yazar gibi görenleri eğlendirirdi. Çünkü ya tam olarak biriydi ya da tam olarak öteki. Kimi çevreler beni dövmek için satın alabilir, başka çevreler ise sırtıma şaplak indirebilirdi. O kadar çok çıkış yolum yoktu. Bu kez ileri sürdüğüne göre, ben moda olmuş tuhaf

bir adamdım ve soluğum çabucak tükenecekti. Bu onun saplantısıydı. Benimle karşılaştığını ve benim insanı üzecek derecede bayağı biri olduğumu söylemekten de hoşlanıyordu, kollarım başımın çevresinin iki katı kalınlıktaydı, konuşmam ipe sapa gelmezdi ve çekilmezdi. Önümdeki yazı yılın en değersiz kitaplarının ödül listesi gibiydi. Ben listede başta yer alıyordum. "Tüm ötekileri geride bırakır!" diyerek belirtiyordu Falan; "Ve bütün yapıtları da böyledir!" Gerisi de buna göreydi. Yazıyı Henri'ye gösterdim, Gloria için birkaç önemsiz şeyi seçerken.

– Kuzum, bu herif böyle devam ederse, bize senin tüm yaşamını anlatacak demektir, diyerek şaka yaptı.

Oh, Henri bunu söylerken gerçeğe ne kadar yaklaşıyordu ve tümcesi ne kadar kehanet gibi bir şeydi! Herhalde mağazada her şey titremiş ve cehennemin ateşleri bir saniye görünmüştü. Oysa, ben bir erkek dergisini karıştırıyordum, bu da benim ne tür bir insan olduğumu kendi kendime sormama yol açıyordu ve sonuçta Henri'ye yalnızca dalgın dalgın kulak verdiğim için, sözlerini unuttum. Dışarıda gökyüzü beyazdı. Evlerin bacalarından dumanlar çıkıyordu. İri adımlarla hastaneye yöneldik.

Gloria ile Bob yazıyı baştan başa okudular, bu sırada biz beşiğin üstüne eğilmiştik.

– Hey, bu hoşa gidecek bir şey değil, dedi Bob.

– Elbette Bob, haklısın. Sana yalan söylemek istemem, ama biliyor musun, buna alışmaya başlıyorum. Benim hakkımda tüm yazdıklarını sana gösterseydim, güç inanırdın... Ne yaparsın, bir sevgi ve barış dünyasında yaşamıyoruz.

Bereket versin, bu iç karartıcı gerçeklik uyumamı engellemiyordu. İlk gömleğim bana ne kadar vız geliyorsa, Falan da bana o kadar vız geliyordu; düşündüğü, söylediği ya da yazdığı da. Onun başka bir anakarada olduğunu sanıyordum ve attığı oklar, hızları kesilip ayaklarımın dibine düşüyorlardı, tüm o enayilikleri bana ulaşmıyordu. Henri ile birlikte yaşamak zaten çok büyük bir şeydi. Marlène de gelip bunun üstüne eklenmişti. Şimdi Bob ile Gloria vardı, Charles'ı unutmayıp on beş günde bir yeniden gelen Vera vardı, satılan kitaplarım vardı ve bir yenisini yazıyordum, onların o aylık dergisini yakında unutacaktım ve tüm bu olaylar karmakarışık bir hal alıyordu, bizim günlük ekmeğimiz olan sevinçleri, kaygıları, dinlenmeyi, çalışmayı hesaba katmıyordum. Başka şeyle ilgilenecek vaktim mi vardı, tüm önümde olanlar bana yetmiyor muydu?

Daha dün tüm ruhumla acı çekmemiş miydim? Yarayı ille de depreştirmek ve o sahneyi en ince ayrıntılarıyla yinelemek gerekiyor muydu, sabahın 2'sine doğru Henri divanın üstünde uykuya dalmışken, Marlène çay verirken, ben de onun bacaklarının arasına gözlerimi dikmişken? Onlarca kez, belki daha çok kez kendimi koyvermek istememiştim. Bu son derece güç bir şey değildi ve şurası kesin ki, bu yüzden insan ölmez, ama hiç kimse dudaklarını ısırmaktan ya da aynı günde birçok kez duşun altına girmekten gerçek bir haz duyamaz.

Buzdolabından ne almaya gitti Marlène? Gerilerken bana çarptığında onun arkasında ne halt ediyordum? Çok içtenlikle, bilmiyorum diyorum, bizi ne gibi bir kudurganlığın yakaladığını da söyleyemem. İnleyerek onun dudaklarına sıçradığımı ve göz kamaştırıcı bir güneş varken sanki atılan mermilerin önünde dans etmek zorunda kalmışım gibi bir izlenime kapıldığımı anımsıyorum. Bacaklarımız öyle gevşemişti ki, buzdolabı boyunca kayıyor, sonra yukarıya kalkıyor, beceriksizce birbirimizin yüzünü okşayarak, dişlerimizi çarptırıyorduk. Görülmemiş bir öpüşmeydi ve ne kadar sürdü? Birbirimizin dudaklarını eme eme kendimizi gömme dolabın yanında bulduk. Marlène boynuma asılmıştı, ben de onu saçlarından tutuyordum. İçimde bir tür çocuksu sevinç vardı. Korkmuş küçük hayvanlar gibi hafif çığlıklar atıyorduk. Ama ondan kurtulamıyor, yeniden dudaklarına yapışıyor, yeniden yüzünü ellerimin arasına alıyordum ve bir sandalyeyi ittiğimizde, bir mobilya gıcırdadığında ya da tuhaf bir gürültü çıkardığımızda kalbim duruyordu. Karanlıkta olduğumuzu söyledim mi, salonun eşiğinde öylece kalmış olan ölgün ışıktan söz ettim mi? Sıcaktan o kadar bunalmıştım ki, kazağımı çıkarmak istiyordum. O, parmaklarını saçlarımın içine daldırıyor, ben de bu sırada onun ağzını keşfetmeye devam ediyordum; çiçekler, taçyaprakları, ormanlar, ırmaklar, kürklü hayvanlar, ışıkta fır dönen ağaçların tepeleri, altın, gümüş, şekerlemeler, menderesler, değerli taş yatakları, denizler, okyanuslar, kentler, kasırgalar, ne bileyim! Pencerenin yanına gelmiştik ve ben doymamıştım. Uzun süredir bir kadını öpmemişseniz, işte bakın başınıza ne geliyor. Duvar kâğıtları sökülüyor gibiydi. Burada son derece nazik bir şey yapıyorduk, belki de bu yüzden sızlanıyor, ağlıyor, iç çekiyorduk, çünkü öyle bir çalkantı içindeydik ki, bir karar almamız, bu çılgınca öpüşmeden yakamızı sıyırmamız kesinlikle olanaksızdı. Ara sıra sinirli bir şekilde sırıtıyordum, bunu hemen midemde korkutucu bir guruldama izliyordu, çünkü bir saniye dudaklarından ayrılmıştım ve karanlık, buz gibi

bir dünyaya dalıyordum. Yanak yanağa, alın alınaydık, ellerimiz titriyordu, gözlerimiz ıslaktı ve bu halimizle biraz ileriye gittiğimizin bilincindeydim, ama Marlène'le benim bu çılgınlığa, bu birazcık gülünç duruma gereksinimimiz vardı. Bunu oynamak daha kolaydı. Dili ağzıma nefis bir güvence ile giriyordu ve buna özellikle hiçbir zaman kendimi kaptırmamıştım; demek istiyorum ki, olay ağzımın içinde meydana geldiğinde, en ufak bir sıkıntı duymadım, bir çeyrek saniye bile geri çekilmedim, çünkü tamı tamına akıl almaz bir işe girişmiştik, içinden çıkamadığımız korkunç bir halkanın içindeydik. Çenemin üstüne ince bir salya akıyordu. Henri'yi uyandırmak korkusuyla bir tek sözcük bile söylemiyorduk, ama karanlık bir şekle çarptığımızda, bir çay kaşığı yere düşmeye başladığında mutfak uğulduyor, cıvıldıyor, inliyor, kikirdiyor, cikliyordu.

Geçen zamandan hiç haberim yoktu, ama aldığımız yolu hesaplayabiliyordum, bulaşık makinesine yaklaşıyorduk. Onun dudaklarıyla kaynaşmıştım. Bununla birlikte, gizlice çevreye bir göz atmayı başardım ve Ay'ın bayağı yer değiştirdiğini fark edebildim, elbette ki bu olay beni tümden çılgına çevirmemişse bile bir kenara atılacak bir olasılık değildi. Gevşemiyorduk. Ağzı bana daha kaygan, daha sıcak, başlangıçtakinden daha da istek uyandırıcı gibi geliyordu. Hep boynuma asılmış durumda kaldığı için, ensemde bir katılık hissediyor, kendimi mermerden yontulmuş gibi görüyordum. Kaç kez saçlarını okşadım, yüzünü sevdim, kaç kez bakışlarıyla karşılaştım, kaç kez hazdan yüzümü gerdim, kaç kez! Bir ara, dilimi büyük bir hazla kulağına sokarken, boğazından derin bir hırıltı çıkıverdi ve bu beni olduğum yerde uyuşturdu. Biz deliydik. Tüm sokağı uyandıracaktık. Ama nasıl durabilirdik?

Biri kapıya parmaklarıyla trampet çalar gibi vurdu. Sanki bir kova dolusu buz gibi soğuk su atılmıştı üstümüze, sanki bir kılıç darbesi bizi birbirimizden ayırmıştı. Kapıyı açmaya giderken nasılh titriyordum, oraya öylece yalpalayarak gittim. Büyük bir soğuk hava esintisi yakaladı beni. Dişlerimi sıktım, sonra başında kulaklarına kadar geçirdiği yün beresi ve kırağı dolu sakalıyla Bob'u tanıdım.

– Geçiyordum da... Işık gördüm, dedi bana sıkılmış bir halle. Rahatsız ediyor muyum seni?

Henüz konuşamıyordum, başımı salladım. O lanet olası kapı tokmağını elimden bırakamıyordum.

– Hastaneden geliyorum, diye ekledi. Daha fazla dayanamıyordum.

İçeride klima var, anlıyor musun, dayanılır gibi değil...

Sonunda içeriye girmesine izin vermeye karar verdim. Marlène'i, elinde bir bardak süt, mutfaktan çıkarken görünce, hemen çekip beresini çıkardı. Marlène gözünü korkutmuştu, bu yüzden onun karşısında beceriksiz oluyordu. Bereyi çıkarırken acelesinden benim Japon fenerime çarptı ve holde ışık dans etmeye başladı. Buna inanmakta güçlük çekmiştim.

– Geceyi onun yanında geçirmek istiyordum, diye devam etti, ama içeride sıcaklık herhalde yirmi beş, otuz derece, öleceğim sandım...

– Haklısın Bob, anlıyorum, dedi Marlène kibarca.

Marlène benden daha çabuk toparlanmıştı. Bizim o baş döndürücü kucaklaşmamızı ele veren hiçbir yanı yoktu. Saçlarının bir teli bile bozulmamıştı. Saçları çok gürdür onun. Bana gelince, benim gereksinimim bir bardak süt değildi.

– Işık vardı, diye yineledi Bob.

– Evet, doğru... İyi ettin de geldin, diyerek onu rahatlattım.

Henri uyandı. Dördümüz kısa bir süre konuştuk ve Géraldine adını verdikleri küçük kızın doğumunu kutlamak için bir kez daha kadeh kaldırdık. Vakit geçti, ama Marlène çok formda görünüyor, bizi pırıl pırıl gülümseyişle ödüllendiriyordu. Onu çok güzel buluyordum ve keyifli hali hepimize geçiyordu. Onlar konuşurlarken ben yeniden mutfağa gittim ve kendi kendime olay burada geçti diyerek bakışlarımı içeride gezdirdim, duvarlar hâlâ sıcaktı. Bu düşünce bir an beni sarhoş etti. Gözlerimi kapadım ve başımı tavana doğru kaldırdım.

Sonra Bob çekip gitti ve Henri yanaklarını okşayarak son tuvalinin önünde dikildi. Marlène'e kapıya kadar eşlik ettim. Gözleri parlıyordu, gülüyordu, kendi kendime acaba uyuyabilecek mi diye sordum. Sokakta karşıdan karşıya geçmeden önce bana bir kez daha baktı.

– Vay canına, dedi bana, bir parmağını dudaklarına götürerek, bu kadar güzel öptüğünü bilmiyordum!..

– Evet, dedim, ben de bilmiyordum.

15 Bir kadın size böyle bir şey söylerse, bu sizi geceler, geceler boyunca yatağınızda bir sağa bir sola döndürten bir şeydir. Günlerce ve günlerce... Başkaları gibi yazarları da. İçimizde en büyük olanları bile, kendilerine "Çok güzel öpüyorsunuz" denilmesini duymaktan hoşlanırlardı. Ben uzun süre yazarların insanların çoğu ile aynı duyguları yaşayamayan farklı tipler olduklarını sandım, oysa tümüyle düştü bu. Bizler öteki insanlardan daha güvenlikte değiliz, tam tersine. O kadar duyarlıyız ki. Kadınların yeğlediği nişan tahtasıyız: Devrilmemiz kolaydır ve bir kadın için çıkmak söz konusu ise, bir yazarla bu iş sorun yaratmaz.

Bu olayı hafife alabilir ve koltuğumda tek başıma bununla eğlenebilirdim. Bu kahrolası öpüşme beni on yaş gençleştirmişti. Halterlerimin ağırlığına iki kilo eklemiş ve gerinme çalışmalarımı çeyrek saat uzatmıştım. Daha çabuk yazıyordum. Eğer hep bu hızla gidebilirsem, Falan yakında malzeme yapacağı yeni şeyler bulabilirdi. Geceleri art arda iki sayfa yazabileceğimi çok iyi bildiğim için, gündüzleri hiçbir halt etmemekte sakınca görmeyebilirdim.

Öyle bir formdaydım ki, Henri'yle dalga geçmekten geri kalmıyor, o, gelip beni divanın üstünde boğazlayıncaya kadar çevresinde dönüyordum. Kolları çok güçlüydü ve kendisi benden çok daha ağırdı, bana son günlerde bu kadar güçlendiğime göre at eti yiyip yemediğimi soruyordu. Hayır diyordum ona, ama belki ilkyazın geldiğini hissediyorum, belki de insan kırk yaşında kendine yeni bir gençlik sunuyor... Bir sürü portakal yiyordum, hatta yazı makinemin altına birkaç telefon rehberi koyarak, bacaklarım gergin, boynum eğik durumda, tam pencerenin karşısında, bakışlarım evlerin damları üstünde, kırların içinde koşarken, ayakta bile yazabilirdim, bu size gerçekten esin getirmez, ama bir yalınlık dersi verir. Oysa duvara karşı, kafanız ellerinizin arasında, bir sandalyede oturmuş olmak bacaklarınızdaki kan dolaşımını kolaylaştırmaz.

Aklımın muzırlığa çalıştığını hissediyordum, bunun sonuçlarını küçümsemiyordum, ama ne düşünülürse düşünülsün, yalnızca Marlène'i öptüm diye bu durumda değildim. Neredeyse on beş gündür hava güzeldi, yağmurlar kuzeye gitmişti ve açık gökyüzü beni çekiyordu. Geri kalan her şey maviyse, serin havaya boş veriyordum. Ayrıca, nedendir bilmiyorum, sonunda Gloria'daki değişiklik de bana vız geldi. O kadar kusur kadı kızında da olurdu, hem onu çok daha az görüyordum, taş çatlasa iki günde bir ve Bob'u daha çok sempatik buluyor-

dum. Henri'yi fırçalarıyla görmek hoştu. Para sorunumuz yoktu. Su ya da elektrik parasını ödemek gerektiğinde, insan, biri mi ya da öteki mi diye seçmek durumunda kaldığı o yürek parçalayıcı anları yaşamışsa, artık para sıkıntısı olmamasının ne anlama geldiğini bilir. Söz konusu olan çok zenginlik değil, yalnızca artık kıçını yırtmamak, böyle bir baş belâsının varlığını unutmak. İş kolaydı, birkaç kitap satmak yeterliydi. Elbette, yeterli sayıda.

Betty'yi dağdan taşan bir sele benzetebilirsem, Marlène ormanda ağaçların altında akan bir ırmaktı. Bir yanda uğuldayan parıltılar, öte yanda sessiz harelenmeler. Altmış yaşıma geldiğimde, bana görkemli bir nehir, altın parıltılı dalgaları rahat rahat devindiren üç kilometre genişlikte bir kadın gerekecek. Ben sanki bir nehrin kıyısı boyunca inen biriyim.

Küçük aklımla en kötü şeyleri düşünmüştüm. Marlène'e bir kez daha el sürmek beni en kötü acılara sürükleyebilirdi, buna çok pişman olacaktım. Bir tek öpücükle, en hoşu da olsa ya da yalnızca hoş olduğu için yetinen çok kadın var mıydı? Marlène benden ne bekleyebilirdi, onunla birlikte oturmamı mı?.. Genellikle, kadınlar bloke edilmiş durumlardan hoşlanmazlar, her şeyi yüzünüze fırlatacak türden kimselerdir. Ve benim buna gönlüm yatmıyordu, Henri'yi yitirmektense bir elimi keserdim. Bu gerçek bir trajediydi, aşılmaz bir çıkmazdı, ölümcül bir geçitti.

Ancak sıkıcı, baş belâsı, burnunun ucundan ötesini görmeyen bir kadın gibi olan bendim. Hayal gücünden yoksun, dünyaya ekşi bir yüzle bakan zavallı kıçı kırık, yaşamı içinden çıkılmaz duruma getiren enayi kimdi? Oysa yaşam hoştu, görkemliydi, güzeldi, olağanüstüydü. Ben bir budalaydım. Marlène eskiden olduğundan daha tatlıydı, daha gülümserdi. Ve benden bir şey istemiyordu, hiçbir şey istemiyordu, üç bin güneş gibi parlıyordu, beni kapı aralarında sıkıştırmaya çalışmıyordu, masanın altından ayağımı aramıyordu. Hangi bıçak?.. Hangi boğaz?.. Hangi tehdit söz konusuydu? Hangi parlak bakışlar vardı onda? Hangi yatıştırıcı gülümsemeyle oyalanabilirdim? Bunu kadınlar bizden daha büyük, bizden daha güçlü, bizden daha zeki oldukları zaman söylemek gerek. Korkmamak gerek.

Beni biraz tedirgin eden tek şey onun hâlâ o öteki deli herifle yatıp yatmadığını öğrenmekti. Bunu düşünmek bana acı veriyordu, ama lavabonun üstündeki aynada kendime bakıyor ve kendi kendime haydi diyordum, sonuna kadar enayi kal, bana ne yapabileceğini de göster.

Kafanı zorla, çünkü bu dünyada her şeyin kefareti ödenir, sen de layık olduğun cezayı almışsın. Kuzum, acaba herif ondan spermini yutmasını istiyor mu, o, gözlerini kapayıp arkadan düzülmeye izin veriyor mu? Ara sıra duvara bir yumruk indiriyordum ki bu, olanları hayırla anmaktı.

Bunu öğrenmek için adamı gözetlemekten ya da bunu ona sormaktan başka çarem yoktu, ama bu çözümlerin hiçbirine karar veremiyordum. Henüz bir ağacın arkasına saklanacak aşamaya gelmemiştim ve onunla konuşmam da söz konusu değildi. Büyük tirajlar amaçlayan bir yazar yere kadar eğilemez, hele ki kahramanlar, su verilmiş çelik gibi taşaklı adamlar istenen bir dönemde. O sarışın yakışıklının orada olup olmadığını öğrenmek için gazeteye ancak bir kez telefon ettiğimde bana beklememi, onu arayacaklarını söylediler, ama ben çekilip kulaklığı aşağıya doğru sallandırdım.

– Hey, ne oluyor? Telefon kesildi!

– Evet, biliyorum!

– Ama nasıl olur? Nasıl olabildi ki bu?!..

– Allah kahretsin, nereden bileyim ben?.. Hiçbir şey bilmiyorum.

Önemi yok. Her gün bunu düşünmüyordum. Bereket versin; çünkü parmaklarımda çok deri kalmayacaktı ve banyonun duvarı milim kıpırdamıyordu. Ancak ara sıra düşünüyordum, olduğunca az, ama şunu kabul etmek gerekir ki normal bir insan, ne kadar iyi niyetli bile olsa, bu görüntülerin üstüne bir çizgi çizemez, bunları zihninden kesin olarak çıkaramaz. Bir karara vardım. Bu adamla yolumun üstünde yeniden karşılaştığım güne kadar...

Bir bankın üstünde güneşleniyordum. Yakamı kaldırmış, ellerimi ceplerime sokmuştum. Sıcaklık düşüktü, ama hava pırıl pırıldı. Çaktırmadan romanım üzerinde çalışıyor, esin olarak bir şeylerin hızır gibi yetişmesini bekliyordum. Her beş dakikada bir gözlerimi açıp sağa sola bakıyor, edindiğim yeni bilgileri not ediyordum. Sokak dingindi. Karşıki kaldırımda, elli metre kadar ötede, biri bir çörek tezgâhı kurmuştu, ara sıra hava güzel kokuyordu. Mucize gerçekleşirse, bir adamın kalkıp sizin için *Yüzyıllık Yalnızlık*, *Sophie'nin Seçimi* ya da *Garp'a Göre Dünya*'yı yazdığı görülürdü. Hep dikkatli olmak gerekirdi.

Kısacası tam iş üstündeydim, bir ışık ve karışık mesajlar okyanusuna dalmıştım. Orada bir saat kadar kalıp sonra, beynim adamakıllı oksijenle dolmuş ve kaslarım gevşemiş olarak eve dönmeyi düşünü-

yordum. Ağaçlar tomurcuklanıyorlardı. Bu tatlı şubat sabahında birtakım insanların arkamdan geçişlerini, kimi hafif, ama hiç de kaba olmayan sürtünmeleri belli belirsiz bir biçimde duyuyordum, bunlar potansiyel okurlar ya da acımasız cellatlar diye şaka yapıyordum kendi kendime.

Sonra, gözlerimi açtığımda, yanımda biri olduğunu fark ettim. On yaşlarında bir velet yanımda duruyor ve kaygılı bir halle habire ceplerini karıştırıyor, benimle ilgilenmiyordu. Sanıyorum ceplerinde olanlardan daha fazlasını istiyordu. Sonunda bir elini açtı, içindeki bir küçük avuç dolusu sarı madeni para yere saçıldı, onları yerden almak için eğilmedim. Onun dudaklarıyla birtakım rakamlar saydığını, tekrar tekrar saydığını görüyordum. Ama hesap tutmuyordu.

Bir süre bekledikten sonra cebimden bir kâğıt para çıkarıp iki parmağımın arasında tuttum.

– İki tane krem şantilisinden al, dedim yüzüne bakmadan. Benimkinin üstüne biraz da rom iste...

Parayı yakaladı. İleriye sıçradı. Çörek satıcısına doğru, bir mermiden hızlı gidip karşıya geçişini sevinç duyarak izledim. Ama durdu, dirseklerini böğürlerine sıkıştırıp koşarak karşı kaldırıma geçti. Ben de onun koşup sokağın köşesinde gözden kayboluşunu görmek için öne doğru eğilmek zorunda bile kaldım. Sokağın üstüne yeniden çılgınca bir sessizlik çökmüştü.

Bir an bu olayı düşündüm, sonra bacaklarıma vurarak banktan kalkıp gittim.

Rastlantı bu ya, birkaç sokak ötede yeniden o çocukla karşılaştım. Kendi yaşında iki küçük kızla seçkin bir pastaneden çıkıyordu. Çörekler, tüm kentte parası ve damak tadı olanların çok iyi bildikleri kremalı pastalara dönüşmüştü. Ben de kötü bir sürprize, yüzünü ekşiten bir cine dönüştüm. Bu küçük adamı pantolonunun kayışından yakaladım, bu sırada o iki küçük kız hemen finişe kalkıp kaçtılar.

– Oh bayım!.. Bırakın beni bayım!..

– Bayı falan karıştırma, dedim ona. Pis herifin birisin sen!

Sudan bir alabalık çıkardığımı sanıyordum. Elimin içinde bu derece canlı bir şey hissettiğime şaşmıştım. Korkudan ölecekti.

– Oh, bayım, bayım! Öc almayın bayım, öc almayın, diye yalvarıyordu.

Tam da bu sırada Marlène'in erkek arkadaşını, bence cellat olan o adamı, ne olursa olsun, bana sorun çıkartan o adamı gördüm. Bir ma-

ğazadan çıkıyordu ve kocaman bir yer halısı rulosunu sürüklemekteydi. Gözlerim parladı.

– Ben ha yavrum, ben öc alacakmışım ha, dedim çocuğa kişiliksiz bir sesle.

Marlène'inki beni henüz görmemişti. Yer halıcığıyla savaşıyordu, gözlerimi ondan ayırmıyordum.

– Bu ne kazandırır bana, diye ekledim bir solukta.

Çocuğu bıraktım. Hava akımı onu ellerimden çekip aldı. Gökyüzüne doğru gülümseyerek, temiz havayı derin derin soludum ve adama yeniden yoluma devam ettim. İlk tomurcukların kabuklarını ikiye ayırmaları bir haftaya kalmaz diyordum. Çiçeklerin hayalini neredeyse görebiliyordum.

Adamın önünde durdum. Besbelli şaşırmıştı. O koskocaman ruloyu çekerken son metrede inlediğini duydum. Bir kolunu arabasının kaputunun üstüne dayayıp soluklandı. Araba bana kalırsa bir Porsche idi. Ardından, yukarıya dikmek için, o nesneyi elleriyle sımsıkı tuttu, ama keskin bir çığlık atarak işi yarıda bıraktı. Kızarmıştı ve boyun damarları iri yer solucanları gibi kıvrılıyordu. Arkaya bir tekme atarak yere oturdu, bir an yardım çağıracağını ya da ruloyu bacaklarının üstüne alacağını sandım. Onu profilden görüyordum, paniğe kapılmış gibi geliyordu bana. Hâlâ beni fark etmemişti. Dünyası hiçe indirgenmişti. Onu tedirgin etmek için son bir çaba daha göstermesini bekledim. Gözlerini kapadı. Sonra, insanın yüreğini parçalayacak bir inleme pahasına rulosunu yukarıya kaldırabildi. İster istemez, onun bunu başaracağını öngörmediğimi itiraf edeyim.

– Hello, dedim, geç mi kaldım, yoksa size yine de yardımcı olabilir miyim?..

Alnını silerek bana baktı.

– Ah, Tanrıya şükür, dedi soluk soluğa.

El sıkıştık. Her türlü fiziksel temastan kaçınabilmeyi çok isterdim, ama nasıl tüyebilirdim?

– Tuhaf bir nesne, dedim katıla katıla gülerek.

– Ah, hasta etti beni, dedi iç çekerek. Bu kadar ağır çekeceğini düşünmüyordum... Pes, ama çılgınlık bu!

Tek gerçek çılgınlık, Marlène gibi bir kadını düzüp hiçbir şeyin farkında olmamak diye düşündüm. Uzun boylu, sarışın, güzel vücutlu olması boşunaydı, bana ne kadar budalaca gülümsüyordu, ne kadar da açık bir tipti! Şu yaşamda gerçek delilik "güzellik"in yanından geç-

mekti.

– Geriye işin en güç yanı kaldı diye çok korkuyorum, dedi.

Ne demek istediğini anlıyordum. Bir yer halısı rulosunu bir Porsche'nin üstüne yüklemek güçtü ve arabanın portbagajı yoktu. Ama böyle güzel bir günde kendimi gözümü açmaya ve dünyayı olduğu gibi kabul etmeye hazır hissediyordum. Sevimli bir gülümseme içine iyice yerleştim ve bana yapılacak şeyi söylemesini bekledim.

– Vallahi, kırk türlü çözüm yolu görmüyorum, dedi bana. Yavaş yavaş hareket edelim kuzum!..

O cansız balinayı tutup elimizden geldiğince özenle arabanın üstüne koyduk. Adamın arabası çil bir metelik gibi parlıyordu ve ışıktan gözlerimizi kırpıştırıyorduk. Bana uzakta oturmadığını, bagajda kesinlikle sağlam bir kayış bulunduğunu ve bunun bir şans olduğunu anlattı.

– Çok kötü, dedim ona arabanın öteki yanından gülümsemeye devam ederek.

Ruloya hoşnut kalmış gibi bir şaplak indirip bana bir sigara uzattı, ultra hafif bir sigara. İlkyaz başlarımızın üstünde pırıltılı bir muslin tül gibi asılıydı. Bana ne durumda olduğumu, yeni bir kitaba başladığımda nasıl değiştiğimi sordu, ben de ona kaçamak yanıtlar verdim, bunlarla bir güzel yetindi. Sonra arabaya atladı, pencereleri açtı ve kayışı bana verdi. O arabadan çıkar çıkmaz ben de ona kayışın bir ucunu üstten uzattım, o da bana bu ucu alttan yeniden uzattı ve ben onu tokaya geçirdim. Ruloyu kaymaması için sıkıca bağlamak söz konusuydu. Son olarak çektim. Az kalsın her iki uçtan birer kocaman dilin çıktığı görülecekti.

– Böyle iyi mi? diye sordum. Yeterince gergin mi?..

– Evet, yoo, birazcık daha...

Dişlerimi sıkıp neredeyse tüm ağırlığımı vererek, sert bir biçimde çektim. Korkunç bir iç çekme gibi bir şey, gökyüzüne bir zavallı ruhun çıkışı gibi bir şey duyuldu. Porsche'nin tavanı kendini iyi hissetmiyordu. Hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi yaptım, düğümümü atmakla uğraştım.

– Ama bakıyorum da, dedim ona, arabanın içinde kaybolduğu sırada, ben olmasam bu işin üstesinden gelemeyeceksin. Sana yardım etmemi ister misin?

İçeride ne halt ettiğini görmek için eğildim. Parmaklarının ucuyla kayışı yokluyordu.

Bu işe aklının yatmadığını sandım.

– Nasıl istersen, diye ekledim ve ona yatıştırıcı bir gülümsemeyle baktım.

– Şey...

– Benden çekinme. Eğer bunu sana öneriyorsam, bu beni sıkmıyor da ondan. Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın.

Daha fazla beklemeden yanına oturdum.

– İlk kez bir Porsche'ye biniyorum, dedim ona. Beni korkutmaya kalkışma...

Üstelik arkasını hiç göremediğini ve bundan hoşlanmadığını homurdanarak söylenip biraz sinirli bir şekilde kalktı. Ben de onun hiçbir şeyinden hoşlanmıyordum, ama oradaydım.

Motor kapağı açıkça adamın canını sıkmıştı. Onu biraz uzakta durdurttum. Ansızın kolumu pencereden dışarıya uzattım ve biri korkunç bir fren yaptı. İndim. Hem kendime hem de ona sigara aldım ve yeniden yerime otururken paketini bacaklarının üstüne attım. Birazcık yüzü güldü.

– Kalbimin tam ortasına saplanmış bu mızrak olmasaydı, dedim ona, acaba günümü ne berbat edebilirdi diye kendi kendime soruyorum!..

Bana şaşkın şaşkın baktı, bir eli direksiyonda, ötekisi vites kolunda. Bir sigara yaktım kendime ve biraz öksürdüm.

– Ne saçma bir şey, değil mi, diye ekledim başımı öne eğerek. Ama bu böyle, atardamarlar gitgide tıkanıyor ve bir sabah...

Başımı kaldırdım.

– TIK, diye bağırdım. Son durak, diye de ekledim koltuğumda gevşeyerek.

Hafifçe kapıya eğildi ve arabayı sürdü. Gerçekten, bana ne söyleyeceğini bilemiyordu, bunu düşünmekten fersahlarca uzaktaydı, "Tam bir şanssızlık bu" diyordu. Onu rahatlatıp hepimizin birtakım dertleri olduğunu anımsattım. "Ama kalp en kötüsü, çünkü ne nerede ne de ne zaman başa gelir, belli olmaz" diyerek ona bunu kabul ettirdim.

Sigarasını söndürdü ve yüreğime su serpmeye çalıştı:

– İnan bana, hasta gibi görünmüyorsun.. vallahi! Bundan on yıl sonra yine söz edeceğimize bahse girmeye hazırım!..

Kollarımı kavuşturdum ve başımı koltuğumun arkalığının üstüne devirdim.

– Hım... Keşke doğru söyleyebilseydin... Ne yazık ki aldanıyor-

sun diye çok korkuyorum... Ben senden daha kötümserim.

Bunu söyledikten sonra cebimden bir mendil çıkarıp açık havada birkaç saniye salladım ve başıma koydum. İrkilip sıçradı.

– Ne oluyor? Hasta mısın? dedi yüzünü buruşturup bana bakarak.

– Göründüğüm kadar değil... Ama kaygılanma, alışkınım ben.

Cebimdeki kaşu* hapları kutusunu çınlattım.

– Bunlar sayesinde korkmuyorum, diye fısıldadım.

Ona üzgün bir halle şöyle bir baktım, sonra başımı öteki yana çevirdim. Porsche'nin görüntüsü, sırtındaki o kocaman füzesiyle bir vitrine yansıdı ve ben artık gözlerimi sağa sola oynatarak solumamaya karar verdim.

Elimi kalbime götürürken beni omzumdan sarstı.

– Ah, Allah kahretsin be, diye sövüp saydı.

Doğal olmaktan daha gerçek bir şekilde koltuğumdan destek alıp sessiz ve umutsuzca bir çağrıda bulunarak onu ceketinin kolundan tuttum. Kaldırıma doğru direksiyon kırdı. Bir sürü araba arkada ansızın durdu, ama hiçbir şey olmadı. Bizimki de durdu. On santimetre daha gitseydik, durmakta olan bir kamyonete bindirecektik. Herhalde mosmor kesilmiştim.

Kapıya tutunarak Porsche'den indim, kaskatı olmuş bir bacağımı sürüyerek; son savaşımını veren biri gibi arabanın kenarına yuvarlandım. "Acaba bu böyle mi olacak, bir kez daha yaşamak için kendimi dışarıya atmayı başarabilecek miyim" diye düşündüm. Acaba ölüm beni, ben her şeye karar vermiş olmadan önce mi yakalayacak, beni tüm o yanıtsız sorularla, o günlük gizlerle, okumadığım tüm o kitaplarla yüzüstü mü bırakacak? Bir süre önce ancak Dostoyevski'ye başlamıştım ve karyolamın öteki yanında, bir yığın içinde, W. Carlos Williams'ın, Knut Hamsun'un, Akutagawa'nın kitapları vardı ve onları tanımakta sabırsızlanıyordum, 2000 yılından önce de hazır olamazdım.

Kısacası, dışarıya çıkmak için geçirdiği birkaç saniyeden yararlanıp kaşu kutumu cebimden çıkararak iki hap aldım ve elimin içinde salladım, o bana doğru koşarken ben de onları çabucak yeniden kutuya koydum. Sırtım arabaya dayalı olarak topuklarımın üstünde kendimi kaydırdım ve hapları belli ederek yuttum.

– Hey, kuzum!.. Hey! Dur, dedi bana. Bu sahnenin gerginliğini korumak için onu ceketinin yakasından tuttum. İki genç kadın, kışın yaz vaat eden bir seyahat acentesinin önünde dikilmiş, benim can çekişme-

* Genellikle peklik verici eski bir ilaç. (ç.n.)

mi izliyorlardı. Kendime gelerek onlara baktım, birinin bir çamaşır leğeni, ötekinin ise bir paket çocuk bezi taşıması, bana cehennemin ön görüntüsü gibi geldi. Arkadaşıma yüz göz hareketleriyle belirginleşen birkaç ferahlatıcı tümce parçasını geveleyerek söyledim. O, gömleğimin düğmelerini koparmaya kalkışmıştı.

İsteğim üzerine, beni koltukaltlarımdan tuttu ve koltuğuma yerleştirdi. Şaşkınlığın son sınırında, birkaç saniye yine soluğum kesildi, sonra ona hafifçe gülümseyerek bir elimi omzuna attım ve ondan yeniden dinginliğine kavuşmasını, bu olayı unutmasını istedim. Ancak yarı yarıya inanmıştı.

– Bundan emin misin?.. Kuşkun yok ya?.. Dilin şey.. nasıl söylesem.. neredeyse SİYAH, inan bana...

– Ah, öyle mi?.. Hayır, hiç önemli bir şey değil, korkma... Haplardan!..

Cebimin içini gösterdim.

– Siyah olanları en kuvvetlileridir. Bunları aldın mı, bir şeyin kalmaz. Hem sonra, cartayı çekmek üzere olan birine sarılarından verilmez ki, diye şaka yaptım. Bu dünyada biraz mizah kıtlığı var, öyle düşünmüyor musun?

Yüzünün ifadesinden ona yük olduğumu anladım ve bundan ansızın şeytanca bir haz duydum, normal olmayan bir sevince kapıldım. Rolümü tam olarak oynamış mıydım, bunun tüm meyvelerini toplamış mıydım?

Yeniden yanıma oturduğunda, kendimi bıraktım ve hazırlıksız konuşmaya devam ettim:

– Sanıyorum kusacağım, diye mırıldandım.

– Ne?

– Evet, evet.. İnan bana... Anlamıyorum...

Dudaklarımı sıkıştırmaya, gözlerimi kırpıp durmaya, şiddetli solumaya başladım. Ve neredeyse beyaz ve ıslak olan bir elimle kolunu kavradım.

– Kımıldama, diye yalvardım. Başımı döndürüyorsun. Çabuk, bir kâğıt mendil!

Çelişkili buyruklar en iyi buyruklardır, böyle buyruk alanlar her zaman acı duyar. Adamın alnında ter birikmeye başladığını ve içinden bu güne lanet okuduğunu fark ettim.

– İyiyim, geçiyor, dedim ona sonunda. Evet, sanıyorum birazdan geçecek...

Rahatlayıp başını önüne eğerek, iki eliyle direksiyona sarılmış durumda, kaba bir biçimde iç çekti.

– Haydi, gidelim, dedim. Biraz hava ne de olsa bana iyi gelir...

– Dinle, dedi bana bakmadan, gidip bir doktor getirmemi ister misin? İlle de tehlikeyi göze mi almalı?.. İçtenlikle söylüyorum, şimdiden kendimi suçlu hissediyorum, ne olacağını kim bilebilir?..

Dostça omzunu mıncıkladım ve bana bu konuda inanabileceğini, kaygılanmaması gerektiğini tatlılıkla anlattım. Kendisine verdiğim sıkıntı için özür dilemek zaten bana düşüyordu ve şimdi kendimi çok çok iyi hissediyordum, tüm bunları unutmaktan başka bir şeye gereksinimim yoktu, yoksa sözüme güvenmiyor muydu?

– Gidelim, diye yineledim, biraz hava bu üzücü olayı unutturabilecektir, nesine bahse girelim?

Kumarbaz değildi bu adam. Beni başka yere götürmeye tam olarak karar vermiş gibi de görünmüyordu. Ama kimi zaman olayları zorlamasını bilmek gerekir. Öne doğru eğildim ve kontak anahtarını kaptım.

– Senin o yer halısı rulonda kalmıştık, dedim. O andan başlayalım yeniden.

– Hım... Anlaştık, diye onayladı. Anlaştık...

– İyi.

Kontağı açtım. Ne yazık ki motor viteste kalmıştı ve Porsche'nin burnu kamyonetin altına vurdu. Bunu önceden kestirememiştim. Şurası bir gerçek ki, biraz sac ezilmişti ve adam deli gibi arabadan çıktı, herhangi bir nedenle kendimi suçlamaya vakit bile bulamamıştım. Onun yüzünü elleriyle kapattığını, sonra bozuk ve acılı bir yüzün ortaya çıktığını gördüm, çünkü elbette gülmek için bir neden yoktu. Benim hiçbir zaman bu kadar pahalı bir arabam olmamıştı, onun için, insanın başını duvarlara vurması gerekir miydi, bilemezdim. Göğsüme vurarak arabadan indim.

– Ama ben gerçekten uğursuzun biriyim, diye homurdandım. Peki, ne oldu bana, şu hale bakın!

Kuşkusuz berbat bir şeydi bu. Kamyonetin bir kancası vardı ki, Porcshe'nin motor kapağını delmiş, kapağın altı açılmıştı. Yaşamımda ilk gördüğüm kazaya uğramış araba değildi bu, ama sokağı dolduran görkemli ışığa ve bunun bize vermiş olabileceği huzura karşın, yüzü-

mü ekşittiğimi ansızın fark ettim.

– Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum, diye bir açıklama yaptım.

Ama o da bana bu kalp hastalığı konusunda ne söyleyeceğini bilememişti.

– Söylenmesi gereken sözcükleri bulamıyorum. Çok tatsız bir şey. Hayır, ama lütfen bana ne halt ettiğimi açıklar mısın, ama bu pek inanılır gibi değil, dedim iç çekerek.

– Tamam! Hiç önemi yok! Artık bundan söz etmeyelim, diye bağırdı.

– Bundan söz etmeyelim ha... Şaka ediyorsun, diye bağırdım ben de. Kendimi bu yüzden bağışlamayacağım, için rahat etsin!..

Sonradan olanlar karşısında dilim tutuldu ve kaldırımda şaşkınlıktan donup kaldım, gözlerime pek inanamadım. Bizimki bir sıçrayışta motor kapağının üstüne çıktı ve kapağı o kahrolası kancadan kurtarmaya girişti, ne yazık ki olacak şey değildi. Bundan yalnızca şu sonucu elde etti: Pantolonunun bir bacağı bir demir parçasına takıldı. Gerçekten kendinden geçmişti ve kanca hâlâ, kocaman bir olta gibi, Porsche'nin karnına saplanmış durumdaydı. Öfkesinden benzi atmıştı.

Gerisi kolayca anlaşılıyor. Canım bunu anlatmak bile istemiyor. Neyse, geri geri gelip patinaj yaptırdı ve tüm motor kapağı bir defada yerinden koptu. Korkunç ve kısacası, oldukça acınacak bir gürültü koptu.

Birkaç saniye bekledim, ama adam arabasına çivilenmiş gibi göründüğü için, yavaşça tüyüp geldiğim gibi ortadan kayboldum.

Aslında bu enayi, sabahtan öğlene kadar vaktimi berbat etmişti ve sonunda azıtmış, alacağım zevki de berbat etmişti. Yazık olmuştu, çünkü o tekleyen kalp sahnesini çok sevmiştim, evet, içtenlikle söylüyorum, rolümü nasıl kolaylıkla benimsediğimi ve bundan duyduğum hazzı hâlâ anımsıyordum. Hiçbir şeyi önceden tasarlamamıştım ve işin içine bu kadar rahatlıkla girdiğimi görünce neredeyse olanlar gerçekten başıma geliyor sandım.

Yürürken bunu düşünerek gülümsedim. İnsanın kendi ölümünü komik bir şekilde oynaması hoş bir şeydi, hiçbir tehlikesi olmayan bir provaydı. Ve insanın banyoda ölmektense sokakta ölmesinin birkaç avantajı vardı. En azından, soluk alabilirdi, bol bol yeri vardı ve gökyüzüne kadar yol daha kestirmeydi. Evet, evet, evet. Bu hafife alınacak bir şey değildi. Zamanı geldiğinde, bunu anımsamam gerekecek. İşin ideal yanı, kendime bir çalılık bulmak olurdu, işte, bundan iyisi

can sağlığıydı. İnsanın asılacağı birinin olması da zorunlu değildi, hayır, sanmıyorum. Alaylı ve bilinçli bir yüz buruşturmayla ya da sabırsızca bir gülümsemeyle sonunu getirmeliydi. Parlak bir biçimde, dedim kendi kendime. Karnımı deşmek değil de bir kılıç darbesinin kellemi uçurmasını sofuca bekleyerek oturmam söz konusuydu. Kanser, seksen sopa, trafik kazası, savaş alanı, yok, yok, daha çok, hemen cartayı çekmek, hemen ölmek gerekirdi. Allah kahretsin, bu düşünceyle titriyorum ve bunun kendisine vız geldiğini söylüyor Henri, ama söylediğinin tek sözcüğüne bile inanmıyorum ya da gideceğim kahrolası birazcık yol var! Bu olanaksız. Kuramsal olarak, o bu konuda benden daha çok şey biliyor. Belki onun çözüm yolu doğru. Gösterişsiz. Bilmiyorum. Elimi kalbime mi götürmeliyim yalnızca? Hım... Evet. Bu hiç yoktan iyidir. Bakacağım. Ruhum için bir şey yapabilir miyim, bakacağım. İkimizden hangisi haklı, bunu bilecek durumda olmadan saatlerce böyle yürüyebilirdim. Armudu ikiye bölmek istiyorum: Soğuk havada bir çileci gibi ölmek, sıcak havada da eh, kendini bir şezlonga sere serpe son atıverip soluğunu vermek. Henri'nin haklı olduğunu hissediyorum, bu da beni sinirlendiriyor. Yazmak konusunda da aynı şey geçerli. Ben çok fazla düşünüyorum, o ise kendini salıveriyor. O, büyük bir yazar. Herhalde ne korkunç bir koca olmuştu, bunu düşünebiliyorum, baba olarak da kusursuz değil, kendimi Gloria'nın yerine koyuyorum. Ama Tanrım, ya yazar olarak... Bu beni hasta ediyor. Hiçbir zaman bir tek okurum bile olmayacağından eminsem, acaba yazar mıydım? O, pekâlâ bunu yapabilirdi. Evet, hiç kuşku yok. Onu hiçbir şey durduramazdı. Felç bile olsa, yine ağzını açardı. Sustursanız da gözlerinizin içine bakardı. Tüm ışıkları söndürün, o ışık saçacaktır. Bunu çok iyi biliyorum. Böyledir o. Şaşılacak bir şey. Bir süre artık hiçbir şey düşünmüyorum. Kenarları ağaçlıklı bir yola girmek için sapıyorum. Ağaçlara tomurcukların pembemsi gölgeleri vurmuş. Sakın diyorum kendi kendime, Henri'nin ısmarladığı o mavimtrak yağlıboya tüpünü unutma, adam iki kez yineledi. Hayır, aklımda, bana güvenebileceğini söyledim ona. Gerçekten, resim yapıyor şimdi, her şeyi göreceğiz.

Genellikle günde bir tablo bitiriyor, bunları sağa sola dağıtıyor, ama bana en iyisini verdiğini ileri sürüyordu. Altına şöyle yazmıştı: "Kadın portresi." Ne var ki pek kadına benzemiyordu. Bununla birlikte, herhangi bir şeye karışacak kadar resimden anlamıyordum. Renkler hoşuma gidiyordu, bu tabloyu karyolamın başucuna asmıştım, o da bu-

na hoşnut bir gözle bakmıştı.

– Kaygılanma, diyerek onu yatıştırmıştım, piyano çalmaya başladığın zaman nota sayfalarını çevirecek kişi ben olacağım.

Bob'un aklında çoktandır bir düşünce vardı. Gloria'nın kendisini rahat bıraktığı bir akşam, bundan yararlanıp düşüncesini açtı.

– Ne diyorsunuz buna ha?!.. Her şeyle ben ilgileneceğim, en ince ayrıntısına kadar!..

Hanımlar bunu denemeye değer buluyorlardı. İşin ucunda olsa olsa Bob'un bunlardan birkaçını satması vardı. Ben özellikle bunun Bob'un çevreye girmesi bakımından iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordum. Son süratle kaçacak kadar akıllılık göstermediğine göre, bir yer edinebilirdi. Öte yandan, böylece biraz hava da alabilecekti, beni ilgilendirmeyen bir şeye karışmış oluyordum ama ne yapayım. Henri şimdiden bir şey söylemiyordu.

– Peki, evet mi, diye bağırdı Bob.

– Şey.. çok istiyorsan.. evet.

– ÇAK!

– Bob, kızının uyumakta olduğunu bildiriyorum sana, dedi Gloria. Umarım unutmadın bunu...

Adamakıllı sırıtıyordu Bob. Sesini alçaltarak Henri'ye projelerini anlattı ve ertesi gün arabasına birkaç tablo yükledi. İlkini bir hafta sonra sattı.

– Bu yalnızca bir başlangıç, dedi bana çok haklı olarak. Henüz hiçbir şey yapmadım!..

"Yaptığı şey" dedi bana telefonda Gloria, rüzgârın saatte yüz yirmi kilometre hızla estiği bir sabah, "yaptığı şey, evet, erkenden arabaya atlamak oldu. Ve ben bir damla sütsüz tek başıma kaldım, bu kadar basit! Géraldine'le eve çivilenmiş durumdayım. Biberonla yeniden mama vermeme de bir saat var!"

– Anlıyorum.

– Lütfen bana Henri'yi ver. Eczane kapanmadan yetişmeli!

Gece fırtına çıkmıştı. Yağmur yağmıyordu, ama gökyüzü sarı ve yer yer yeşilimtıraktı. Dışarıya çıkmayı düşünmemiştim. İnsanın başına bir ağaç ya da bir bahçe kulübesi devrilebilirdi.

– Ne marka mama? diye sordum. Ben giderim, başka bir şeye gereksinimin yok ya?..

– Oh... Ama Henri pekâlâ bu işi yapabilir...

– Evet, biliyorum, yapabilir. Peki nedir bu sütün adı tam olarak?..

Kendimi dışarıya atarken, özellikle onun hoşuna gitmeye çalışmıyordum. Yalnızca eskiden yapmış olabileceğim gibi davranmak istiyordum; onun kadar enayi olmak istemiyordum. O istiyorsa bu küçük oyunu oynayabilirdi, ama tek başına. İlk önce ikimizden hangimizin yorulacağını görecektik.

Yirmi dakika sonra evine ulaşmıştım. Rüzgâr kükrüyor, uğulduyor, insanı sallıyordu. Arabadan çıkmakta güçlük çekmiş, bunu iki kez denemiştim. Gözlerimi sildim, kutuyu kollarına bıraktım ve bir koltuğa doğru gittim.

Bir elimi saçlarımdan aşağıya kaydırdım, kendimde yeniden bir insan yüzü bulmak istiyordum. Dışarıda her şey o kadar gerçekdışıydı ki!

– Sana ne kadar borcum var, söyleyeceksin, dedi.

Rahatlamış gibi bir hal takındım. Ona gerçekten Bob'un hepimizi şaşırtacağını, bir sabah tüm stokunu tüketmiş olacağını düşündüğümü söyledim. Benimle bahse girer miydi? Mutfağa kaçtı, başım mama kutusuna doğru eğip, sanki tarife hiyeroglifle yazılmış gibi tüm dikkatini kutunun üstünde toplayarak. Kapı pervazında durdum.

– Artık meme vermiyor musun? diye sordum.

– Ne?.. Ha, bir meme, bir mama, değiştiriyorum.

– Evet, bu doğru bir yöntem. Ve.. kısacası, yalnızca bu nesneden biraz suyun içine koyuyorsun ve rahatsın, hepsi bu kadar.

– Evet. Hepsi bu kadar.

Rüzgâr uğulduyordu. Bir pencerenin camı çılgınca titriyordu. Ama ev dayanıyordu. Yüzü pudralı bir Actor's Studio oyuncusu gibi bir yüzle pencere çerçevesine dayandım. Cebimde oynayacak küçük bir lastik ya da bir ip parçası bulamadığıma üzülüyordum. Yalnızca kulağıma hafif hafif vurdum. Kapının topuk demirlerini tutan vidalara gözümü diktim.

– Kuzum, anımsıyor musun hani o kez...

– Dinle, diyerek sözümü yarıda kesti. Anılara karşı çok duyarlı değilim. Vız gelir bana.

Başladığım tümcemi gülümseyerek yuttum, uzun bir deneyimim, belli bir yaşam alışkanlığım olmasaydı, bunu yapamazdım.

– Hım.. haklısın, dedim.

Biberonu saplı bir tencereye daldırmıştı ve gözünü ondan ayırmıyordu. Eski vücut hatlarına kavuşmuştu, pantolonları poposuna oturu-

yordu. Başının arkasına at kuyruğu yapmıştı. Meydan okurcasına elini beline dayamıştı.

– Ocağı yakmıyor musun? diye sordum.

Yanıtını beklemeden öteki odaya geri göndüm. Rüzgâr korkunç bir canavar düdüğü gibi ötüyor, görünmez bir dünya camlarda çıtırdıyordu. Ne kadar kördüm ben!

– Nasıl gidiyor? Hâlâ seni geceleri uyandırıyor mu kızın?

Yanıt vermedi. Pencereye yaklaştım. Sokak, sanki Niyagara; ışık, sanki mezar ötesi ışığı. Kendi kendime acaba bana çay mı önerecek yoksa kapıyı mı gösterecek diye soruyordum, hiçbir şeyden emin değildim.

Biberonu yanağında tutarak geldi.

– Uuu, diyerek iç çekti. Bu da her zaman ya çok sıcak ya da çok soğuk!

– Evet, ikisi arası olması gerek!

Kendini karşımda bir koltuğa attı, dizleri başından daha yukarıdaydı. Saatine, sonra tırnaklarına baktı.

– Peki ama... Bu şaşkın halin de nereden çıktı? diye sordum dinginlikle. Benimsediğin yeni bir tarz mı bu?

Kendisini eskiden olduğundan daha iyi kontrol ettiğini o anda saptayabildim. Yalnızca başparmağının tırnağını hafifçe ısırdı. Komplimanı boğulmadan yuttu. Daha da kuvvetli bir şekilde sırıttı.

– Haklısın, yeterince uyumuyorum... Bu o kadar açıkça görülüyor mu?..

Özellikle tuhaf bir biçimde görülüyordu. Ama enayi yerine konulmak, bir taştan üç sözcük koparmak istemekten daha az yorucuydu.

– Evet... Uykusuz kalmaktan daha beter hiçbir şey yoktur.

Bana bir içki vermek için çabucak ayağa kalktı. Heyecanlıydı. Numarası henüz uluslararası bir nitelikte değildi. On yıl sonra tam istenildiği gibi olacaktı o.

– Allah kahretsin, bu havada, bütün gece gözümü kapamadım, diye ekledi. Bob bu sabah erken gitti...

Ansızın bir pencere kanadı yerinden ayrılıp rüzgârda vurmaya başladı.

– Tüh be! Uçacak şimdi, diye bağırdı.

Ama kanadın şansı vardı.

– Dikkat et, üfleyecek birazdan, dedim ispanyoletin koluna yapışarak.

Pencereyi açtım. Şeytanlar odaya doldu ansızın. Ve o kahrolası kanat yok olmuştu. Bu rüzgâr beni sarhoş ediyordu. Pencerenin yarısını kapayıp hafifçe dışarıya eğildim. Tam da benim düşündüğüm gibi olmuş, kanat dış duvarın üstüne kıvrılmıştı. Rahat duruyor gibi görünüyordu. Arkamda büyük bir kırılma gürültüsü duydum, bunu bir çığlık izledi. Dikkatim bir saniye dağıldı. Bu sırada kanat duvardan biraz daha kopup doğruca başıma çarptı.

Dip taraftaki duvara kadar sırtüstü gittim. Kollarımı çırparak alçak bir masanın üstünden düşüp olduğum yere yığıldım. Ama gözlerim hâlâ açıktı. Gloria'yı önümde ayakta gördüm, kollarını bedeninin iki yanına sarkıtmıştı, bir heykel gibi katıydı. Ona doğru bir elimi uzattım, sonra gözlerim kararadı, ama yine de diz çökmeyi başardım. Kanın yüzüme aktığını hissediyor, gömleğimin önüne yayıldığını görüyordum. Güçlükle burnumdan soluyarak çömeldim. Birkaç saniye sonra Gloria'nin hâlâ orada olduğunu fark ettim. Kımıldamadan bana bakıyordu, yalnızca pencereyi yeniden kapatmıştı.

Bir elimi alnıma bastırıp iyi kötü ayağa kalktım. Duvara dayandım.

– Allah kahretsin, dedim, git bana bir havlu, bir şey getir!..

Büyülenmiş gibiydi. Benim bacaklarım gevşemişti. Onun yüzü ifadesizdi, beyazdı, buz gibiydi.

– Oh, aman Tanrım, diye inledim. KIÇINI KIMILDATAMAZ MISIN SEN HA?!

16 İlkyazın ilk günlerinden başlayarak keyifle yüz bin baskı sınırını aşmıştım. Şimdi bu iş bir başka şekil alıyordu. Sabunlu bir yamaçta oturuyormuşum gibi hoş olmayan bir izlenim içindeydim.

O adı belirsiz kıçı kırık adam, bankacım, telefonda yeniden yakama yapışmıştı. Ona ciddi olarak siktirip gitmesini ve bundan böyle paramı karşıdaki dükkâna götüreceğimi, bu dükkânda herkesin bana gülümsediğini söyledim. Benim gibi sıfırdan başlamış biri hakkında genel kanı, bana çeklerin yağdığı yönündeydi. Oysa başlangıçtaki heyecanım çoktandır geçmişti. Dogelski telefonda dalga geçiyordu:

– Bu yaz iki yüz bin... Bu kış üç yüz bin mi?.. Biliyordum günün birinde bu işin yürüyeceğini!

Dolayısıyla mektuplar da alıyor, ama yanıt vermek için ender ola-

rak vakit buluyordum, neredeyse hiç vaktim olmuyordu, benim adım Henry Miller değildi. Sonra telefonum da çalıyordu. "Burada değil o, taşındı, hiçbir şey bilmiyorum" diyordum. Ben ne komplimanlara ne küfürlere layıktım, elimden geldiğince yazıyordum, bu da herhalde daha ileriye gidemezdi. Kim olduğum ve ne düşündüğüm de kimseyi ilgilendirmezdi. Bir başkasından daha önde değildim, insanlığın sorunlarına çözüm bulamamıştım. Dünyanın sonunun yakın olup olmadığını bilmiyordum, yeni başlayanlara da verecek öğüdüm yoktu, politika ile ilgilenmiyordum, güzel bir *chili** yapmak için özel bir tarifim yoktu, *Bagatelles pour un massacre*'ı** okumamıştım, uçağın trenden daha az tehlikeli olduğunu bilmiyordum, hayır, yazmanın bir şeye yaradığına yemin edemezdim, hayır, ben don giymiyordum.

Sonunda telefon numaramın verilmesini yasaklattım. Ama çok açıkgözler numaramı bulmayı beceriyorlardı ve telefon çaldığında her defasında yüzümü ekşitiyordum. Dolayısıyla bir telesekreter aldım. Bu noktaya geleceğimi hiçbir zaman düşünmüş olamazdım. Teknisyenin bu nesneyi takmaya geldiğini gördüğümde yeni bir adımın atılmış olduğunu anladım.

– Evet, ama haydi bakalım Bob, göreyim seni... İş bir süre iyi gider, ama zamanla bir şey bilip bilmediğini soracak noktaya gelirsin, aynı budalaca şeyleri usanmadan yinelersin, eğer bunlar budalaca şeyler değillerse de öyle olurlar sonunda, çünkü artık bunlardan söz edecek halin kalmamıştır, sözcüklerin anlamdan yoksun olmuştur, yolunu da o kadar iyi biliyorsundur ki, artık hiçbir şeye bakmazsın. Kendini yorgun hissedersin.

Mutfakta karşılıklı bir hayli içmiştik ve bu tür şeylerden, insanı allak bullak eden o küçük sorunlardan söz ediyorduk.

– Belki de seni güldüreceğim Bob, ama benimle ilgilenenlerin sayısı çoğaldıkça, kendimi daha yalnız hissediyorum.

Bob, kızı Géraldine'in ilk dişi çıktı diye ya da başka vesileyle –anımsamıyorum– küçük bir parti veriyordu. Henri oradaydı. Marlène, Charles ile Vera, Gloria da... Ayrıca hiç tanımadığım kimselerle iyi tanımadığım kimseler de vardı. Sözünü ettiğim o yalnızlık palavra değildi, ama gülümsüyordum. Kitaplarınız yüz binden fazla baskı yapmış ve geçici bir hayranlık sizi sahnenin önüne itmişse, mutsuzluğunuzdan söz etmeniz güçtür. Yüz milyonlarca insan açlıktan geberirken ve çok

* Kuru fasulye, soğan ve acı biberle yapılan bir Meksika yemeği. (ç.n.)
** Fransız yazar Céline'in yapıtı. (ç.n.)

sayıda yaşam hiçe sayılırken yalandan ağlamak güçtür. Ben artık zavallı bir hastadan başka bir şey değildim, artık iyi anlayamıyordum, ama kendimi tutmasam avazım çıktığı kadar bağırabilirdim. Dünyada açlık bir sorundu, özgürlüklere saygısızlık da öyleydi. Ben özgürdüm, karnım toktu, ama neye doğru yönelebilirdim, ulaşılacak bir amaç var mıydı? İçimde olan tüm en iyi şeyler, tüm enerjim yazıya harcanıyordu, peki tüm o düşüncelerim neye yarıyordu? Bunlardan kendi üslubumla bir güzel yemek yapıyordum, ama bu ne anlama geliyordu? Ben bir başkasından daha mı güçlüydüm, daha mı ilginçtim, birtakım hayatları mı kurtarıyordum, insanların paçayı kurtarmalarına yardım mı ediyordum? Bir kitap cesaret verebilir miydi, uç uca getirilmiş sözcükler tüm bir yaşamı doldurmaya yetebilir miydi?

Hapis yatan biri bana mektup yazıyordu. Onlarca sayfa. Benden devam etmemi istiyordu. Allah kahretsin! Allah kahretsin! ALLAH KAHRETSİN! Bob, bana bir bardak daha doldur, yalvarırım sana! Yaşam o kadar basitken, kara düşüncelere dalmak için biraz içmem yeterli. O yalnızlığın yok mu, onu alıp yutuyorsun diyordum kendi kendime, bu akşamımızı berbat etme.

– Bob, zaman geçti, dedim ona. Kesinlikle gözümü açmak zorundayım!

Bob başını salladı. İkna olmamıştı. Kimse beni ciddiye almıyordu ve elbette haklıydılar. Herkesin sorunları vardı, benimkilerin ise hiçbir isteklendirici yanı yoktu. Bir ara dışarıya çıktım, duvarları sıyıra sıyıra ilerledim. Yalnızlığım içseldi. İşlerim yolunda gittikçe, herkes peşimdeydi. Hiçbir ilginç, hiçbir şaşırtıcı yanım yoktu, ama gazeteler benden söz ediyorlardı, olay duyulmuştu. O kadar kör kütük sarhoştum ki, kendimden gerçeği saklayamıyordum. Paçayı kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Bir milyon satabilirdi kitaplarım, bu beni bir adım ileriye götüremezdi, beni şarkı söyleyerek sokağa çıkartamazdı. Ve benden biraz umut istemek, süper kitaplar yazıyorum diye teşekkür etmek için telefon etseler ya da yazsalar, bu beni ağlatabilirdi. Burası benim bahçemdi, onu iyi tanıyordum, ona neredeyse hayrandım, Bob evinin çok küçük olduğunu düşünüyordu ve madem ki bulaşıkla ilgileniyordu, vallahi, bunda da sakınca görmüyordum! Otuz metrekarelik bahçesini, içindeki en ufak ota varıncaya kadar, cebimin içi gibi biliyordum. Gül ağaçlarını gözyaşlarımla sulamıştım, çimenlerin üstünde uykuya dalmıştım. Burada kendimi güvenlikte hisssediyordum. Gökyüzü dingindi.

– Ben, senin de gördüğün gibi, her ne kadar çıplak ve üzgün görünüyorsam da işi bitmiş biri değilim, dedim ona.

İçkimi bitirip bardağımı bir köşeye bıraktım.

– Hey!.. Haydi, uyan!..

Dünmüş gibi anımsıyorum. Çok güzel, çok hoş bir ilkyaz sabahıydı. Henri bana büyük bir fincanda kahve vermişti. Müzik koymuştu. Birisi de üstüme bir örtü atmıştı.

– Hey! Uyan, senin yaşında birine yaraşır bir saat değil bu!..

Oturdum. Gözlerim torbalanmıştı. Başımı iki elimin arasına alıp esneyerek Henri'ye baktım.

– Ah,Tanrım, diyerek iç çektim.

– Evet, dedi, seni yerden kaldırmakta güçlük çektim.

Hiçbir şey anımsamıyordum, herhalde uykudan bitmiştim. Kahveme saldırdım, dünyaya saldıran yoksulluk gibi.

Bob ile Gloria mutfaktaydılar ve bulaşık makinesi uğuldarken biraz etrafı topluyorlardı. Omuzlarımda o örtü, odada birkaç adım attım. Henri'nin son tuvalinin önünde durdum.

– Aynı şeyi biraz önce kâbus bastığı sırada gördüm, biliyor musun?

Fazla içmediğime, üç günlük akşamdan kalma gibi ağzımın yapış yapış olmadığıma seviniyordum. Kendimi neredeyse tam formda hissediyordum. Dördümüz birer kahve daha içtik ve herkesi sabaha kadar tedirgin ettiğimi, ağlıyor muydum, yoksa gülüyor muydum, bunun bilinmediğini öğrendim.

– Vallahi, gülüyordum, dedim.

Üzerinde durulmaya değmezdi. Bir köpek nasıl pireleriyle yaşarsa, bir yazar da umutsuzluğuyla öyle yaşar, buna çok dikkat etmemek gerek. Özellikle, kitapları yeterli sayıda basılmış, o da fazladan bir kadeh içki içmişse. Gülmekle ağlamak arasında gidip gelmek, bu onun işi, ama çalışma saatleri dışında biraz bizi rahat bıraksın, tüm gece boyunca gelip pencerelerimizin altında inlemesin. Onlara neler anlattığımı sormaya cesaret edemedim.

"Gelecek kez, göğsümün tüm kıllarını yolmayı düşünüyorum" diye şaka yaptım, bu Géraldine'in sepetinde cıvıldamasına yol açtı.

Duştaydım. Sıcak su selimin altında, çok mutlu biri gibi, insanı esritici bir kımıldamazlıkta, ayakta duruyordum. Yaşamın sürekli dinginliğin içine yerleşebileceğini düşünmüyor, düzenli olarak *Değişimler Kitabı*'nın içine dalıyordum, ama tam da bu sırada hoş olmayan hiçbir şey beklemiyordum.

Ama yanılmışım.

Gloria banyoya girdi. Bu sırada şarkı söylemekte olsaydım, yalnızca yüzünün ifadesini görünce hemen dururdum. İstemeyerek suyu kapattım.

– İyi değil misin? diye sordum.

Durmadan, ısrarlı bir biçimde bana bakıyordu. Kesinlikle çıplak olduğum için değil. Ne olursa olsun, bir havlu kaptım.

– Dilini mi yuttun?

Benim içimde bir şey arıyor, ruhumun derinliğine ulaşmak istiyor gibi bir hali vardı. Ama tedirgin değildim. Başımı kaşıdım. Bu bana onun pencere kanadıyla başımı yardığım ve kanımın damla damla aktığı anı anımsatıyordu. O zaman onu sarsmak, kendine getirtmek zorunda kalmıştım.

Toparlanıp büyüyü bozdu, gözlerini indirdi.

– Oh... Bir saniye vaktin var mı?

Elleri arkasındaydı. Ansızın korkunç bir önseziye kapıldım. Sanki kolu burnumun dibinde ortaya çıktı ve o, yıldırım hızıyla, parlak bir kılıcı vücuduma sapladı.

– Üzgünüm, dedi. O herif iğrenç.

Elinde tuttuğu gazeteyi hemen tanıdım. Sırıttım.

– Hım... Ne anlatıyor bugün? Amerikan zenci romanından aşırma yaptığımı mı?

– Oh, hayır, bu kez daha ciddi!

– Hay Allah! Yahudi ve homoseksüel olduğumu mu?

– ...

– Zenci, Yahudi ve homoseksüel olduğumu mu demek istiyorsun?

– Hayır, bak... En iyi arkadaşının karısıyla yattığını söylüyor!..

Gazeteyi elinden kaptım. Öfkeden titreyerek yazıyı çabucak okudum; duvara, buz gibi mozaiklere dayanıp dişlerimi kenetlemiştim. Gloria yalan söylememişti. Falan benim yazar olarak değerimin çoktandır bilindiğini, kişi olarak da değerimin bilinmesinin ilgi çekeceğini yazıyordu. Soluğum kesildi.

– Bunu sana göstermeyi yeğledim. Gerçekten iğrenç.

Başımı salladım. Kurulanmayı tümden unutarak giyinmeye başladım. Oturmak istiyordum.

– Bu pis herife hakaret davası açacağını umarım!

Ona yanıt bile vermedim. İki parmağımı gözlerime daldırdım. Ayna bana sağlığı çok iyi olmayan, mide ekşiliğinden yakınan birinin yü-

zünü yansıttı.

– Ne yapacaksın şimdi?

Birkaç saniyede soğuk bir öfke kapladı içimi. Kahrolası gazeteyi yeniden elime alıp o eşsiz yazıyla ilgili her sözcüğü neredeyse çılgınca bir tat alarak bir kez daha okudum.

– Henri bu yazıyı görmemeli, seni hiçbir zaman bağışlamayacaktır, biliyor musun? Bir şey bulmak gerek...

Başımı gazeteden kaldırdım. Gloria ellerini büküyor, son hızla bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. Onun bana "Henri seni hiçbir zaman bağışlamayacaktır" dediğini hâlâ duyuyordum.

– Vallahi, diye ekledi, henüz haberi olmaması bile bir mucize!..

Bir yıldan fazla geriye gitmiştik sanki, o bir budalalık yaptığında, bunu Henri'den saklamanın çaresini bulmak için birlikte kafa patlattığım dönem neredeyse geri gelmişti. Bana yardım etmek istiyordu Gloria, ama benim canım onu yakalayıp rahatlamak için, benden başka birinin bağırdığını duymak için ona birkaç tokat aşk etmek istiyordu. Toparlandım. Dışa vurmadığım, bir bakıma açıklanamaz bir öfkeyle yüzümü buruşturuyordum.

– Demek öyle, diye bağırdım. Bu gazeteyi pantolonumun içinde saklayacağımı sanıyorsun ha?!.. Onu yutacağımı sanıyorsun ha?!

Parlak bir bakış fırlattı bana, beklemiyordum bunu, meydan okumayla dopdolu, son derece kadınsı bir bakıştı bu.

– Hayır mı? dedi bana.

Onu bir kolundan tuttum. Benim öfkeli bakışım da fena değildi hani, neredeyse gözkapaklarım zıplayacaktı.

– Hayır, dedim homurdanarak. Yarayı deşme zamanı geldi!

Elimde gazete, hızla merdiveni indim. Bob benim şaşkın bir halle geçişime baktı. Alev alev yanıyordum. Bu işten kurtulacağım düşüncesiyle, acaba ne olabilecek düşüncesiyle deliye dönmüştüm. Acılı bir sevinç, sarhoş edici bir kaygı beni kışkırtıyordu.

Güneş içindeki odanın tam ortasında durdum. Henri tuvalinin önündeydi, gözlerini kırıştırmış, kavgaya hazır durumda. Yavaş, derin, akla gelmeyecek gibi bir soluk aldım. "Tanrım!.." diye düşündüm.

Gidip onun yanında bir koltuğa çöktüm.

– Henri...

– Hım?..

Taburesine oturup eğilerek siyah bir boya tüpü aldı. Gazeteyi ayaklarının dibine attım, sanki buğdaylar içinde vınlayan bir tırpan sesi

duydum, bunu bir ölüm sessizliği izledi.

– İçinde bizi ilgilendiren bir yazı var, dedim kişiliksiz bir sesle. Ama seni okumak zahmetinden kurtarabilirim...

Bana doğru döndü. Bakıştık. Sol elimden hemen vazgeçmeyi yeğlerdim, ama bu şansa sahip olmadım.

– Herif benim Marlène'le yattığımı yazıyor... Bu doğru.

Gözlerimi indirmediğim, şoka karşı direndiğim için Tanrı'ya şükrettim. Henri kımıldamadı. Uçmaması için, kıpırdamadan öylece kalması için bir elimi dizlerinin üstüne koymak istiyordum.

– Sana bundan daha önce söz etmediğime pişmanım, diye ekledim bir solukta.

Bob ile Gloria'nın mutfağın eşiğinde durduklarını, yağlıboya kokusunu ve sokakta hafif bir klakson sesini belli belirsiz bir şekilde fark ettim. Çok kötüydüm. Birkaç korkunç saniye boyunca sağır ve felçli olduğumu sandım. Koltuğumun koluna piyano çalar gibi vurabilmeyi ancak başardım. Henri bana sanki beni üç tehlikeli ters takla atarken bir aynada ansızın yakalamış gibi bakıyordu. Gözleri ışık saçan iki yarık olmuştu, ben bunu ne iyiye ne de kötüye yoruyordum. Onu kendi haline bıraktım.

Sonra başını sallamaya başladı, eliyle başını okşayarak bir saniye gözlerini kapadı.

– Sana doğruyu söylemek gerekirse, diyerek iç çekti, bu benim kendi kendime sık sık sorduğum bir soruydu. Ve yanıtını da biliyordum, elbette, kolaylıkla göz ardı edilemezdi. Neyse... Peki, iyi miydi bari?

Bana bunu ilgisiz ya da kin dolu, ironik ya da acılı bir biçimde sormuyordu. Yalnızca öğrenmek istiyordu.

– Evet, elbette, dedim.

– Hım... Ben, çok zaman oldu, artık çok iyi anımsamıyorum. Hay Allah, çok çok iyi anımsıyorum! Ne diyorum ben! Harikaydı.

Öne doğru eğilip çömeldim.

– Bir şey içmemizi ister misin? diye sordum. Boğazım biraz kurudu da.

– Sert bir şey olmasın...

– Hayır, birer bira.

Kalkmak üzereydim, kısacası kalkmaya çalışmak üzereydim ki, giriş kapısının kapandığı duyuldu. Bob ile Gloria bavullarını hazırlamışlardı.

– Görüyorsun ya, diye açıkladı Henri, bu tür bir olay herkesi sıkıntıya sokuyor. Artık bu konuda bir şey duymak istemiyorlar.

– Şey, bu konudan söz etmek için yalnız kalmamız da hoşuma gider!..

Omuz silkti.

– Ama neden söz etmek istiyorsun ki?..

– Gidip içkileri getireyim.

– Allah kahretsin be, neden söz etmemizi istiyorsun ha?!..

– Hayır, doğru, hiçbir şey bilmiyorum.

– Gloria dört yaşındayken boşandık, unutma bunu. Marlène artık benim karım değil, anlıyor musun?

Evet, anlıyordum, budala değildim. Peki o beni neye inandırmak istiyordu?..

– Bilirsin, diye devam etti, evliysen, karın da seni aldatıyorsa, mutlu olmaman için neden vardır. Bu tıpkı birinin senin evine girip de salonun ortasında sıçmaya başlamasına benzer. Ama ne yazık ki, artık benim ne karım ne de salonum var, bu açıdan artık hiçbir sorunum yok...

– Belki o artık senin karın değil de ondan...

– Ah, Tanrım! diyerek sözümü kesti. Peki ama onu artık sevmemek için ne yapabilirdim, bunu bana sen açıklayabilirsin, öyle değil mi?.. Her çeşit kadın vardır ve içlerinde sevdiklerin, yani sana her şeyden önce aşk esinleyenler de vardır demek istiyorum, bu gerçekten büyük bir şanstır, ne olursa olsun, ister sen onları al, ister onlar seni atsınlar ya da sen onları at, seni gökyüzüne çıkartsınlar ya da yüreğini parçalasınlar, ister onlarla evlen ya da onları boşa. Ancak Marlène artık karım değil, yarın kolunda bir herifle gelebilir ve bana gebe olduğunu söyleyebilir, özgür şimdi. Ve ben her zaman onu kucaklamak isterdim. Beni dikkatle dinliyor musun?..

Az çok rahatladığım için onu daha iyi dinliyordum. Ama zihnen kendimi hâlâ hayli zayıf hissediyordum, enerjiyle dolup taşmıyordum, dizlerimi ovuşturuyordum.

– Çok geniş düşünceli biri olduğumu sanma, diye ekledi, yaşlandım diye içine her türlü eşya doldurulan dolap gibi bir şey olmadım.

Biraları almaya gittim. Vakit herhalde öğleye yaklaşıyordu ve her şey dingindi. Bilmiyorum, bunu Betty ile birlikte olduğum sırada mı edinmiştim, ama sık sık patlamalar bekliyordum. Beklediğim olmayınca da içimde büyük bir boşluk hissediyordum ve bu durumu gidermem

için bir süre gerekiyordu.

Henri'ye ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Budalaca bir şeydi bu, ama bana yirmi kadar kırbaç vurması çok hoşuma giderdi. Bir süredir bunu hak ediyordum. Bir şeyin cezasını çekmem gerektiğini belli belirsiz biçimde hissediyorum. Ama ille de bunun cezasını değil. Ne olursa olsun, bunu hak ediyordum, çünkü Betty ölmüştü, çünkü kitaplarım satılıyordu, çünkü her zaman ne noktada olduğumu iyi bilmiyordum, çünkü henüz tüm gücümü harcamamıştım. Ceza konusunda ne düşündüğümü Tanrı bilir. Ben zavallı budalanın biriydim.

Biralarımızı sessizce içtik. Sonra Henri kalktı ve tuvalinin önüne döndü, ona dikkatle baktı.

– Ne var ki, dedi, bu olay aramızda hiçbir şeyi değiştirmeyecek, eğer merak ettiğin şey buysa... Ama bu, sen olduğun için.

Akşam, Marlène eve döndüğünde, Henri mutfakta fırçalarını temizlerken, ona birkaç söz söyleyivermek için toparlandım ve Henri'nin ilişkimizden haberi olduğunu anlattım. Gülümseyerek gerindi.

– Oh, öyleyse çok iyi... Uf... Ne gün ha!.. Karnım zil çalıyor!

İzleyen günlerde birçok kez Falan'ı düşündüm yeniden ve acaba o bu olayı nereden öğrendi diye kendi kendime soruyordum, kafam karışıktı. İçimden bir şey bana bu işe Gloria karıştı diyordu, ama bu belli belirsiz bir izlenimdi yalnızca, üstünde fazla durmak da istemiyordum. Bundan emin değildim, üstelik kızın amacının ne olduğunu henüz anlamamıştım. Henri ile aramız bozulsun, ayrıca da adam kendini tüketsin ve boyun eğsin: İşte Gloria'nın istediği buydu! Karışık bir şey değildi. Bu kadar da basitti.

Ama henüz bu noktaya gelmemiştim. Vera'ya telefon edip ondan bana Falan'ın adresini bulmasını istemiş, ona iki üç sözcükle olayı anlatmıştım, çok kesin bir düşüncem yoktu, adresi neden istediğimi tam olarak bilmiyordum, bu bir ilk girişimdi. Vera telefonda küfürü basıyordu. Bana her şeyi yayımlamayı önerdi.

– İnan bana, onun ağzını burnunu kesinlikle dağıtmalısın!

Evet, henüz bilmiyordum, nazikti Vera, kısacası bu henüz bana fazla bir şey anlatmıyordu, düşünecektim.

Charles da Vera ile aynı düşüncedeydi.

– Kuzum, bilmiyorum, geçen ilkyaz bu eleştirmenle nasıl takıştığımı anımsıyor musun, rica ederim, inan, kıyamet koptu, adamı yerin dibine soktum, anımsıyor musun?..

Ona bunu çok iyi anımsadığımı söyledim –ki bu abartılıydı–.

– Üç yazıdan oluşan bir dizi düşünüyorum pekâlâ, diye ekledi. Birincide onu yakalıyorsun, ikincide sıkıyorsun, üçüncüde de işini bitiriyorsun! Zaten, bana sorarsan, fazla bekledin diye düşünüyorum. Herifin seni kışkırttığı apaçık. Senin yerinde olsam, çoktan gemi azıya alırdım.

Bu bir çözüm yoluydu. Bununla birlikte, günler geçtikçe, yavaş yavaş vazgeçiyordum bu işten. Falan içini boşaltmıştı, artık neden korkmam gerektiğini göremiyordum, kitaplarım hakkında uydurabileceği şeyler de beni ilgilendirmiyordu. Onu unutmaya kadar vardırmayacaktım işi, elbette hayır, ama olayı kapatmaya karar veriyordum, aslında buna sevinmem gerekiyordu.

Öylesine kapattım ki, bir sabah Henri'ye Antiller'e gitmeyi bile önerdim. Tam olarak hangilerine, pek iyi bilmiyordum, bu çok önemli değildi. Bankanın bankosundan kaldırdığım prospektüs, yalnızca kumun üstüne yatmış, bir elini bir gölcüğe daldırmış, öteki eliyle bir portakal suyu bardağına yapışmış o tür kızları gösteriyordu. Bu sırada Henri birtakım kâğıtlar imzalamaktaydı. Prospektüsün üstünde yalnızca ANTİLLER yazılıydı!.. İşte bu yüzden elimi uzatıp bu nesneyi almıştım.

Hemen Betty ile bir benzerlik kurmuştum. "İyi, ama Allah kahretsin, neden olmasın?.." dedim kendi kendime, Allah kahretsin, neden olmasın?.. Paramla ilgilenen memur bana tam miktarını söylemişti. Henüz alışık değildim. Bu bana bildirildiğinde bir saniye duraksıyordum her zaman. Belki böylece bir kenara koyduğum paramdan bir miktar almak fırsatı doğuyordu. Henri'nin işini bitirmesini bekledim. Yaşamımızı basitleştirmek için bir süre önce bir müşterek hesap açmıştık. Yaşamı son derece basitleştirmek; bu, bir bungalovda yazı yazmak, sonra rahat rahat, öğleden sonraları gölgeler içindeki plaja kadar inmek, bir sayfayı bitirmek, hindistancevizi ağaçlarının altında gözlerini kırpıştırmak olabilirdi.

– Söylesene, ne düşünüyorsun bu konuda?..

– Ah!.. Gauguin!

– Ta kendisi!

Bundan Marlène'e söz ettik. "Canıma minnet!" demişti bize ve "Çak!" diyerek el vuruşmuştuk. Marlène izin almaya çalışacak ya da işi bırakacaktı. Zaten Vera da ondan kendisiyle çalışmasını, kendi deyimiyle "o gülünç küçük taşra zımbırtısı"nı bırakmasını istemişti. Üç hafta sonra yola çıkmak üzere anlaşmıştık. Bu süre içinde pasaportlar-

la uğraşacaktık ve W. Dogelski'ye de bir televizyon programına katılmam konusunda söz vermiştim.

Her şeyin bu kadar çabuk olup bitmesine şaşıyordum. Ve buna ancak uçak biletlerimizi almaya gittiğim gün gerçekten inandım. Biletlere bakarak bile eğleniyordum.

Gloria sinirliydi. Ama benim artık gizleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bob'un sanki dikenli kemerinin bir kertik sıkıldığını yüzünden anlıyordum. Gloria artık gebe değildi, ona Falan'a kimin bilgi verebilmiş olduğunu sormamıştım. Zavallı Bob daha çok onun gerisinde, hatta gölgede ve sessiz duruyor, suskun dev adamı oynuyordu. Birçok kez ona biraz güç vermeye çalıştım, Betty ile yaşadığım kimi sahneleri de anlatıp adamın ödünü patlattım.

– Unutma ki o ancak yirmi yaşında, diyordum. Çaba göstermesi gerek. Göreceksin, sonunda dinginleşecek... Ama bir kez daha söyleyeyim, ille de benim dediğim olsun demiyorsun yeterince. Var olduğunu ona göstermeye hakkın var, biliyor musun, bunu günah sayma.

– Evet... İlk karım hiçbir zaman bir şey söylemezdi... Tuhaf bir fark var arada!.. Neyi eksik, bunu hâlâ bulamadım diye çok korkuyorum...

– Bob, buranın havası ona hiçbir şey vermiyor. Rüzgâr sinirlendiriyor onu...

– Evet, belki... Ama sanma ki burası cehennem, durum o kadar da kötü değil.

– Oh, elbette...

Yola çıkışımıza on gün kadar kala Gloria çok gergindi. Göl kenarına yemek yemeye gitmiştik, biraz sıcak olan ilk günlerden yararlanmak istiyorduk. Gölün çevresindeki orman yeşermişti ve hava sıcaklığı rahatça yirmi dereceyi geçiyordu. Charles da bizimleydi.

Géraldine tüm yemek boyunca ağlamıştı ve Bob onunla uğraşmaktan yemeğini soğuk yemiş, ama bir sonuç alamamıştı. Gloria bebeğin sepetinde kalması düşüncesindeydi. Bob'u gülünç buluyordu, sonunda onu ne hali varsa görsün diye bırakmıştı, biz de başka şeyden söz etmeye çalıştık, örneğin Henri kürek çekme konusunda bize meydan okumuştu, Gloria ile ben bu işte varız demiştik. Tatlıya sıra geldiğinde Géraldine'in siniri tuttu ve mosmor kesildi.

Gloria kaşığını "*Wonderful*"ının içine adamakıllı daldırdı, Parma menekşelerini daha önce yutmuştu. Bob'a doğru döndü.

– Bob, yeniden yatır onu... Sana çocuk yorgun diyorum.

– Kaygılanma... Canım çok tatlı yemek istemiyor...

– Allah kahretsin! Onun nesi olduğunu senden daha iyi biliyorum! Uyuması gerek!

– Ee, Bob, neden onu omzunda taşımayı denemiyorsun ha? Annem beni böyle taşırmış ve...

– Kapa çeneni Charles, diye azarladı adamı Gloria. Sen kendi işine baksana!

Charles kendisine saygısızca davranılmasına izin verecek biri değildi. Kitapları uzun süredir satılıyor olması ona belli bir güven veriyordu. Ama bu kez ağzı açık kaldı, içine attığı bunca öfke onu olduğu yere çiviledi. Bana gelince, ben başka yere baktım. Yaban ördekleri gölün üstünde uçarak gökyüzünün ortasından geçtiler, ne de olsa uzman değildim, kellemi de ortaya koyamazdım bu iş için. Geriye kaykılarak gözlerimle yabanördeklerini izledim, bağırtlak mı, yoksa pufla mıydılar, söyleyemezdim.

– Peki, bu yarışa var mısınız? diye sordu Henri.

Ben sandalyemden sıçradım.

– Tamam, haydi. Ama, şimdiden söylüyorum sana, suya düşme!..

Göl tümüyle bize aitti. Tüm kayıklar boştu. İlk önce, kaslarımızı ısıtmak için gölün ortasından geçmeye karar vermiştik, sonra öteki uca geldiğimizde Marlène'in bize başlama işareti vermesini bekleyecektik. Göl bizi sessiz bir harelenme içinde bekliyordu.

Gloria kayığına bineceği sırada az kalsın dengesini kaybediyordu, ama Charles onu kolundan yakaladı, Gloria'ya yardıma koştuğu için mutlu olduğu açıkça görülüyordu. Herhalde, tam da krem karamelini yemeye başlayacağı sırada başının üstüne konmuş olan küçük bulutu böylece dağıttığını düşünüyordu. Ama yorulduğuyla kalmıştı. Gloria sert bir hareketle ondan kurtuldu ve onu bakışıyla yere devirdi.

– Aman Tanrım! Beni rahat bırak, dedi çınlayan bir sesle.

Henri çoktan gitmişti. Gloria da kayığına atladı ve hışımla uzaklaştı. Charles bana bozuk bir suratla baktı.

– Peki ama, dedi inleyerek, ne yaptım ben ona?!..

Bob ile Marlène'in sepetin üstüne eğilmiş olarak biraz kenarda durmalarından yararlanıp Charles'a tatlı bir sesle düşüncemin özünü söyledim.

– Neden onu suya itmedin? diye sordum, neden bunu yapmadın ha?

– Şey... Ama...

– Allah kahretsin, yazık, ama kabahat senin...

Kollarını yana açtı.

– Vallahi, suya düşüyordu, ben yakaladım...

Bir ayağımı kayığımın içine koyup palamarı çözdüm. Kürekleri tutarak oturdum.

– Gloria değişti, dedim ona. Bunu ben de fark ettim.

Geniş ve çok ustaca bir stille küreklere asılarak kıyıdan ayrıldım. Güneş hoş bir şekilde vuruyor, ben de ilkyaz kokularının ve küreklerin düzenli şıpırtısının ortasında kayar gibi ilerliyor, derin derin soluyordum. Bizim yakında yola çıkacak olmamız açıkça Gloria'yı kızdırıyor ya da canını sıkıyor, tedirgin ediyor, sinirlendiriyordu. Bunda hiç kuşku yoktu. Evet, ama ben buna önem vermiyor, aldırmıyor, boş veriyordum, bana vız gelirdi. Orası cennet gibi bir yerdi.

Üçümüz hizaya girdik. Henri'nin üstünde yalnızca bir gömlek vardı, gözleri parlıyordu. Gloria saçlarını bağlamaktaydı. Ağaçların çiçekleri ancak titreşiyor, kayıklarımız kımıldamıyordu ve pist ışıl ışıldı, tertemizdi. Öteki üç kişiyi ayakta, varış çizgisi önünde görebiliyorduk, hiçbiri yarım kibrit çöpünden daha büyük görünmüyordu. Yakında, başıma geçirilmiş çiçekten bir kolye ile dar ve uzun bir Okyanusya kayığında olacağım diye düşündüm. Henri bana dilim dilim karpuz kesecek ve kabukları köpekbalıklarına atacağız. Bu yolculuk zihnimde art arda saçma görüntülerin doğmasına yol açıyordu, ama buna seve seve gülüp eğleniyordum. Pembe yıldızları olan havai mavi bir bermuda, geniş kenarlı hasır örgülü bir şapka icat etmiştim. Pırıl pırıl bir atlıkarıncanın önünde bir çocuk gibiydim. Biletlerim cebimdeydi. Başka hiçbir şey öğrenmek istemiyordum. Daha fazla düşünmek istemiyordum. Bir yerde bir sesin beni çabucak çekip gitmeye çağırdığını düşünüyorum. Nereye gidersen git, cehennemin dibine git, ama orada kalma, Allah kahretsin, çabucak basıp gidin diyordu bu ses. Öteki uçta, Marlène beyaz bir mendil salladı.

Üç çifte kürek suya daldı ve kıyıdan tek bir insan gibi ayrıldık. Onlar da heyecan içinde tepiniyorlardı belki. Ördeklerim yeniden gökyüzünden geçtiler. Yeşilbaşlar, yoksa başka türler mi acaba?..

Güzel bir tempomuz vardı. Gölün yüzeyi düşündüğümden çok daha iyiydi, elbette abartmıyorsam, ok gibi gidiyorduk. Henri'nin kolları çok güçlüydü, Gloria bir sinir yığınıydı, benim de tüm ustalığımı göstermem gerekiyordu, her sabah biraz egzersiz yapmakta haklıydım, bu her zaman işe yarıyordu. Gloria ikimizin arasındaydı. Bu yarışı is-

temişti, o kadar kuvvetli kürek çekiyordu ki, su sıçratıp sırayla bizi ıslatıyordu, zincirden boşanmış gibiydi. Şimdi her çaba harcayışında duruma göre hınk ya da uh diye bir çığlık atıyordu ve alınlarımızda boncuk boncuk ter vardı.

Yarışın yarısında hiçbir şey yüzde yüz kesin değildi. Azami çaba sarf etmiyordum, ama yapabilirdim. Henri neredeyse bir boy geride kalmıştı. O da bağırmaya, of puf diye homurdanmaya başladı. Herhalde ikisinin de sesleri çok uzaktan duyuluyordu, gölün üstünde gerçek bir kaçık grubu vardı, hele ben oflayıp puflamakta geri kalmak istemiyordum.

Henri'den yirmi yaş küçüktüm, farkın nedeni buydu. Burada soluk söz konusuydu, ama İncil'deki soluk, İncil'deki o yaratıcı, soluma değil, yalnızca havanın akciğerlere girip çıkması söz konusuydu. Of puf! Şimdi fark iki boydu. Gloria yüzünü ekşiterek beni sanki çark işkencesine zorluyordu, benim kollarım onunkilerden iki kat daha kalındı. Sona doğru kendimi sıkarsam kazanacağımı biliyordum. Bu doğal bir şeydi. Onun kazanmasına izin verip vermeyeceğimi henüz bilmiyordum. Yüzü kırmızı, beyaz ve yeşildi. Of puf!

Şaka bir yana, saatte bayağı on iki, on üç mil yapıyorduk. Onun kayığının burnu benimkinin burnunu biraz geçer geçmez, ben de biraz kollarıma yükleniyor ve onu otuz beş, kırk santim geçiyordum. Bana yiyecek gibi bakıyordu. Hınk! Hınk! Ve suyun yüzeyini delen kürekle-rin gürültüsü, ıskarmozların tahta gıcırtısı vardı. Balıklar bunları görmek için başlarını sudan dışarıya çıkarıyorlardı. Varış yerine iki yüz metre kala henüz hiçbir şeye karar vermemiştim. Ağaçlar bana daha büyük, kıyılar daha yabanıl görünüyordu. Gloria bana birazcık bile boyun eğmiyordu, bitkindi, ben de ter içindeydim. Son hızla kürek çekiyordu, kolları lokomotif gibiydi ve ben gevşesem, o burnumun dibinden geçmeye çalışıyordu. Of puf! Of puf! "O halde?" dedim kendi kendime; "O halde, bırakıyor musun onu ?!.."

Bob bizi yüreklendirmek için bağırarak anlamadığım bir şeyler söylüyordu. Artık yalnızca yirmi kez daha küreklere asılsam yeterdi. Gloria ile hiçbir şey kolay değildi. Var gücümle kollarıma yüklendim ve başa geçtim. Arkamdaki su herhalde kaynıyordu. HIINKKK! İnsanı yerden kaldırırcasına bir güçle küreklere asıldım. Gloria son zamanlarda herkesin canını sıkıyordu. HİHİH Hİ!

Daha sonra, sırf muziplik olsun diye, benim hizama gelmesi için onu serbest bıraktım. Varış yerine ancak yirmi kulaç kadar uzaktaydık.

Birlikte çığlık atıyorduk. Ona otuz santim fark verdim, sonra geri aldım. Bob ile Marlène havaya zıplıyorlardı. Gloria'ya bir göz attım. Ne de olsa vardığımız için mutluydum. "Pekâlâ öyleyse, karar ver" dedim kendi kendime. Onu geçtim. Sonra yavaşladım. Ayarlamak güçtü. Bu yarıştan başka bir şeyi mi kazanacağını düşünüyordu? Herhangi bir şeyi mi kanıtlayacağını sanıyordu? "Hayır, yine de hayır" diye düşündüm. BENİ GÜLDÜRME!

Bunun üzerine zaferi ona bıraktım. Elinden gelen en çok şeyi veren biri gibi yüzümü ekşiterek, beni neredeyse yarım boy geçmesine ses çıkarmadım. Bob kem küm etmeden ayaklarını suya daldırıp karısına, "Olağanüstüydün, rüzgâr gibi gittin" diye bağırarak onu havaya kaldırdı. Henri ben kollarımı ovuştururken gelip kayığını yanıma çekti. Yarışı kaybedenlerle kimse ilgilenmiyordu.

– İçtenlikle söylüyorum, beni şaşırttı Gloria!

– Evet, sanıyorum biz yaşama coşkusu içinde olduğumuz yaşı geride bıraktık!..

– Elimin içinde kocaman bir kabarcık var.

– Hım... Benim de omuzlarım ağrıyor.

Bu da hoş bir gece geçirmek, Gloria'yı biraz gevşemiş ve neredeyse gülümser hissetmek için ödenen bedel oldu. Elbette, o yine de Bob'a budala demenin bir yolunu bulmuştu, çünkü adamın ayakkabıları sırılsıklam olmuştu, ama can alıcı noktanın burada olmadığı, yarışı kazanmanın verdiği hazzın hâlâ dudaklarında olduğu görüldü. Ben kibarlık olsun diye onu kazandırmamıştım. O anda bunun nedenini açıklayamazdım. Gelecekte yaşamöyküm yazacak olanlar kuşkusuz burada bir öncü belirti görecek, benim insanı dosdoğru cezasını çekmeye götüren o karanlık pistlerde kaymaya başladığımı söyleyecekler. Tüm bunları okuyabilmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Tanrım, açıkça!

O televizyon programına katılmam gerektiği gün, uçağa binmeme bir çeyrek saatten daha az bir zaman kala, rastlantı bu ya, çizmelerimi boyarken, Gloria benimle yalnızdı.

– Ee, dedi, büyük yolculuk yakın mı?

– On dakika sonra.

– Hayır, hani o Antiller'e gidip şöyle bir dolaşmanız demek istiyorum...

– Beş gün sonra.

– Ooo...

Acelem vardı. O alaycı halini görmedim üstünde. Son bir kahve almak için hızla mutfağa gittim, bu televizyon programlarından nefret ediyordum, beni sinirlendiriyorlardı. "Gidin bakalım dostum, neyin nesiymiş, bize de biraz anlatın!.." Başımı sallayarak pencereden baktım. Arkamdan geldi.

– Sana düşüncemi söylememi ister misin?

Kahve fincanıma üfledim.

– Ne konuda?

– O yolculuk konusunda.

Yanıt vermedim, montumu giydim.

– Vallahi, diye ekledi, kısacası gülünç!..

Uçağıma binmek için ancak zamanım oldu. Stüdyoya geçip oturduğum sırada somurtuyordum. Benimle konuşan adam da beni gülümsetemedi. Sorduğu sorulara evet ya da hayır diyerek yanıt verdim, çok bozulmuştu. Çıkışta Walter Dogelski'ye, "Nasıldım?" diye sordum. Kollarını havaya kaldırdı. Yeniden uçağa bindim. Gün batarken, bir kırmızı güneş ışını mutfağın ortasından geçtiği sırada, Gloria'yı kolundan yakaladım.

– Zavallı budala, dedim ona. Gülünç olan, yaşam.

Onu bırakıp kendime bir bira aldım ve televizyonda haberleri açtım. Ne demek istediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

17 Hareketimizden kısa bir süre önce Vera bizi son bir kez daha kucaklamak için geldi. Ve dolayısıyla Charles da. Vera, Falan'ın yazısına neden yanıt vermediğimi anlamamıştı. Buna aklının ermediğini, o herifin zararlı bir hayvan olduğunu yineleyip duruyordu. Ona şiddete karşı olduğumu söyledim. Sonra, ne olur ne olmaz diye, adamın adresini cebime koydum ve midemizde birer limonlu çay, havalimanının barından ayrıldık.

– Peki, romanın ne durumda?

– Hım, ilerliyor, dedim.

– Biliyorsun, maşallahın var...

– Vallahi, bu senin bundan neyi kastettiğine bağlı. Sağlığımdan mı söz etmek istiyorsun, yoksa cinsel yaşamımdan mı?

– Büyük bir ödül alacağın söylentisi dolaşıyor...

– Cebi para dolu lanetli bir yazar olmak isterdim. Modası geçmiş büyük lüks otellerde sürtmeliydim ve yalnızca yüz okurum olmalıydı, bana tutkun.

– Ha ha!..

Vera havanın güzelliği ve çiçek açmış son badem ağaçları karşısında kendinden geçti. Dünyayı verseler başkentten ayrılmazmış; ama bizim sahip olduğumuz şansa sahip olmaya can atıyordu; ona göre, biz bunun farkında değildik. İşin içyüzünü biliyordum. Sanki onu cezalandırmak için, akşamüstü bir fırtına patladı ve o, Charles'ın bahçesinde oturmaktan vazgeçmek zorunda kaldı, bahçe fırtına yüzünden çok kaygan, çamurlu bir yere dönüşmüştü.

Bir elektrik kesintisi tüm mahallenin üstüne çullandığında hava çoktan kararmıştı. Charles birkaç mum dağıttı ve üçümüz dereden tepeden, büyük tirajların sevincinden, sıkıntısından, Falan'ın son kitabından, sözde edebiyat hareketlerinden, çeşitli dedikodulardan, çekiştirmelerden.. konuşmaya devam edebildik.

Ben bundan hoşlanmıyordum, ama itiraf etmeliyim ki, ara sıra, kendimi koyveriyordum. Ötekileri beklerken, yapacağımız hiçbir özel şey yoktu, zaman öldürüyorduk. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Vera yazlık bir etek giymişti ve bir süre sonra artık dayanamadı, karanlık bacaklarını üşütüyordu. Ayağa kalktım. Bana şemsiye tutmayı önerdi, hayır demedim, çünkü iki büyük çanta ile yolculuk yapıyordu, benim de üç kolum yoktu. Bir cep lambası aldım, dışarıya çıkıp su birikintileri arasından koştuk.

İki çantayı aldım ve kapıyı kapattığım sırada Bob'un arabası gelip tam da benim arabamın arkasına park etti. Bizde lamba olduğu için onları bekledik. Gece neredeyse tümden çökmüştü. Bob bir yandan çıktı, başı açıktı, Géraldine'i yağmurluğunun içine saklamıştı. Öteki yandan bir şemsiye açıldı ve Gloria geri geri gelerek arabadan indi. Bob, dişlerinin arasında ince bir fener, hızla önümüzden geçti.

– Hey, yardım ister misin? dedim Gloria'ya. Bize gereksinimin var mı?..

– Evet! Evet!

Bebeğin sepeti vardı; ayrıca içinde birtakım şeyler, çocuk bezleri bulunan küçük bir sepet, kendi çantası, şemsiye de cabası ve Tanrı bilir daha neler. Ben her şeyi arabanın kapısından dışarıya fırlatabilecek

olan bir kadın tanımıştım. Ama Gloria da kızmışa benziyordu. Yaklaştık ve o, bebeğin sepetiyle öteki sepeti, bu kötü havaya sövüp sayarak, Vera'nın koltukaltlarına sıkıştırdı, ayağıyla arabanın kapısını kapatıp Vera'ya baktı.

– Bu minik yazlık eteğin de harika. Külotlu çorapsız üşümüyor musun?

Beklemeden öne geçti ve koşar adımlarla eve doğru yürüdük. Ansızın durdu Gloria.

– Oh, Allah kahretsin, dedi.

Tam da arkadan gelen Vera onun sırtına çarptı ve çarpmanın etkisiyle kaydı, dengesini yitirdi ve çamurlu bir su birikintisinin ortasına düşüp oturdu.

– Oh, olamaz, diyerek inledi. Her şeye evet, ama buna hayır!..

Yağmur tepeme inerken, çekine çekine onu cep fenerimin ucuyla aydınlattım. Ne şemsiyesini ne Gloria'nın ona emanet etmiş olduğu o nesneleri bırakmıştı. Eteği bir peygamberçiçeği kümesi gibi çevresine yayılmış ve bacakları yumuşak bir hamurun içine yarı yarıya gömülmüştü. Yüzünü ekşitmiş haliyle beni tiksindiriyordu.

– Biberonları torpido gözünde unuttum, dedi bize Gloria, bir yerin incinmedi ya?..

Vera'yı çamurdan çıkarmama yardım etti, sonra koşarak arabalara doğru gitti. Vera'nın bacakları boyunca akan çamurun, bu pisliğin iğrençliğinden başka bir şey düşünemiyordum. Cinsel açıdan da hiçbir şey hissetmiyordum.

– Oh, onun bunu bilerek yapmadığına yemin et bana, dedi yalvararak.

– Yemin ederim, dedim.

Henri ile Marlène biraz sonra geldiler, bu sırada Vera banyodan çıkıyordu. Her yanda mumlarla, bir doğum günü kutlamasının içindeydik, bu da hoş bir şeydi, gölgeler çevremizde dans ediyor, yüzler özel bir yoğunluk kazanıyordu ve gözlerinizi kırıştırdığınızda şaşkınlık verici bir cine benziyordunuz, bir yüz ekşitmeniz sanki cehennem azabı çektiğinizi gösteriyordu. Bir gülümsemede ise zen'in tatlılığı vardı. Henri'den tencereyi kaptım ve herkes sarılıp öpüşürken, ben koşup o mücevheri mutfağa bıraktım. Çabucak fırının çevresine birkaç mum koydum ve onu hafif ateşte yeniden pişirmeye başladım.

Tadına baktım. Aman Tanrım! Her şeyimi yitirmiş değildim. Ustalığımın neredeyse doruğuna gelmiştim. *Chili*nizi bir gün önce pişir-

mek, işte bu gerçek bilgelik! Düdüklü tencere hakkında düşündüğüm işte bu. Birkaç saniye yavaş yavaş karıştırdım, gözlerimi yarı yarıya kapayıp tüm o mis gibi kokunun yüzüme kadar çıkmasını bekleyerek; sonra azıcık biber daha ilave ettim. Son rötuşları yapmak üzere kalemine sarılan bir yazar gibi, cebimden baharat torbamı çıkardım ve yanıma koydum. Zengin olduğumdan bu yana, en iyilerinden biri olan Carroll Shelby baharatını elbette kullanabilirdim.

"Any man that eats chili can't be all bad."

P. Garrett Stinking Spring, N.M. Dec. 21, 1880*

Biberi boşalttım. Gloria kapıda göründü.

– Öf be, yine mi *chili*, ha, diye homurdandı.

Kaşığım havada, şaşırıp kaldım. Tümüyle kendimi verdiğim, dünden bu yana başında durup uğraştığım bir şeydi bu! Bir yemek ki, beni edebiyatın gözdesi yapmıştı; bir yemek ki, hayranlarım tadını çıkara çıkara, kendilerinden geçercesine yiyorlardı!

– Zavallı budala, dedim ona. Sen Lowry ile birlikte bir şişe meskal** içmez miydin?.. Verlaine ile bir şişe apsent içmez miydin?.. Belki büyük Jack*** ile bir sandviçi paylaşmayı kabul etmez miydin?..

Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra şeytanca ve alaylı bir biçimde sırıtarak ortadan kayboldu. Bu neredeyse bir oyuna benziyordu. Onun kesinlikle çocukluktan çıkmış olduğunu anlamamıştım. Onu tümüyle ciddiye alamıyordum. Belki bunu gerçekten istemiyordum da ondan, kim bilebilir?.. Kısacası, dünya bize benziyordu, korkunç derecede karışıktı. Yalnızca *chili*m beni daha huzurlu düşüncelere götürebildi. "Haşhaş çiçekleri ne kadar dinginlikle düşüyorlar!" diye yazıyordu Etsujin.**** İnce ve hafif bir yağmur cama vururken, ben tahta kaşığımı *chili*'nin o gül yaprakları deryasının içine yeniden yavaşça daldırdım.

Henri bana bir bardak içki getirdi ve "Durum nasıl?" diye sordu.

– Vallahi, kendin karar ver, diye yanıt verdim. Ama daha önce bu konuda Gloria'nın düşüncesini öğrendim.

Bir kaşık dolusu fasulyeyi yuttu Henri.

– Hım... Kötüyse Allah belamı versin!

* *Chili* yiyen insan kesinlikle kötü olamaz. P. Garrett, Stinking Spring, N.M., 21 Aralık, 1880. (ç.n.)

** Bir Meksika içkisi. (ç.n.)

*** Jack Kerouac (1922-1969), Amerikalı yazar. (ç.n.)

**** Japon ozan. (ç.n.)

– Evet. Ama ben bu kadarını istemiyorum.

– Bırak Gloria'yı, diye ekledi. Aldırış etme...

– O, hiçbir zaman *chili*me saldıran son kişi olmadı, iyi anımsıyorsam...

– Evet, ama bana kalıcı olmayan her şeyden, değişen her şeyden söz etme. Biliyor musun, sanıyorum bu senin en iyi *chili*lerinden biri.

– Vallahi, bilmiyorum. Belki yarım yeşil biberi eksik. İkinci kaşıkta kendi kendime sordum bunu.

– Hayır, sanmıyorum. Çok güzel. Senin kitaplarındakilerden daha iyi.

Bu kompliman karşısında kızardım. Bunu göstermemek için tencerenin üstüne eğildim. Henri ne zaman kitaplarımdan söz etse, bu her defasında bende böyle bir etki yapıyordu. Bana yaptığım ilerlemelerin kendisini şaşırttığını, yazmayı öğrenmeye başladığımı söylediği gün, gizlice gidip pencereyi açmıştım.

– Sıkılma, biraz daha al, dedim ona.

"Sanki bir ölünün başında bekliyormuşuz gibi..." diyerek şaka yaptı, fırını ve dört yana diktiğim mumları göstererek. Bir elini omzuma attı ve kısa bir süre *chili*ye baktık.

– Biliyor musun, diye ekledi, ben bunu yirmi yaşında bir kızdan daha iyi değerlendirecek durumdayım. Ama bana onun kafasında ne olduğunu sorma. Aslında, bunu hiçbir zaman öğrenemedim.

– Bizler kadınların hakkından geldiği kişileriz, diyerek ben de şaka yaptım.

Bir kaşık daha alıp yavaş yavaş çiğnedi ve başını salladı:

– Hayır canım, ne diyorsun, yarım yeşil bibere ne gerek var ki?!..

Bunu beni sevindirmek için söylediğini düşünüyorum, ama azıcık biber gerekliydi, kanmamıştım. *Chili* yaparken bu konuda en ufak bir bokluk olmasına göz yumamazdım, tüm imajım bundan zarar görebilirdi. Bir gün Henri de Montherland'ın bana söylediği şu söze kendimi oldukça yakın hissediyordum: "Delikanlı, benim başarım bir yanlış anlaşılmadır." Üslubumun arılığından daha çok fasulye yemeği tarifimle tanınmış olmaktan çok korkuyordum. Kimi zaman, "Ya moda lahana yemeğine doğru kayarsa, ya değerim sıfıra inerse acaba ne olurdu?" diye kendi kendime ciddi olarak soruyordum. O zamana kadar yalnızca kendim için yazabilmeyi umuyordum. Zaten bu da oluyordu, bunu hissediyordum, ama ilginç bir yaşa gelmekte olduğumu hesaba katmadan, gözümün önünde iyi bir örnek vardı. Saçların dökülmesi ya da beyaz-

laması, kırışıklıklar keşfetmek, geceleri uyanmak, on yıl önce çekilmiş bir fotoğrafla karşılaşmak, iç çekmek, tüm bunlar hiçbir şey değildi. Olaylara yeni bir bakışım vardı, daha kolay gülümsüyordum.

– Henri, bu yemeğin içinde biberin eksik olduğunu fark edemeseydim, göründüğüm gibi olamazdım.

Bob geldi, ama o, omletler dışında, düşünebilinecek tüm omletler dışında, yemekten hiç anlamazdı. Bu budala bana yalnızca azıcık tuz koymayı düşünüp düşünmediğimi sordu, ama hemen ona "Sen hastasın" dedim, Henri de omuz silkti. Tuz, göze kaçan toz gibiydi.

– Pekâlâ, dedim, kaşığımı tencerenin kenarında sallayarak. Daha yirmi dakika kadar beklemek gerek, sonra tamam...

Tam da bu sırada korkunç bir patlama evin yarısını sarsıp yıktı. Böyle bir izlenim uyandı bende ya da sanki bir uçak evin damını koparıp götürmüştü. Gerçekten de tüm ev korkunç bir şekilde çatırdadı. Yandakiler çoktan heyecanlanmışken, biz de bakıştık.

– Ah, ne geldi başımıza, ha, diye bağırdı Charles.

Salona koştuk. Herkes ayaktaydı, herkes alnı çizgi çizgi olmuş durumda, çöken derin sessizliği dinliyordu.

O büyük sarsıntıdan hemen sonra yine kırılan cam gürültüsü duydum, denizde bir gece, denizkızlarının şarkısı gibiydi, buz gibi soğuk bir kış mevsiminde açık havada bir zil konseri gibiydi. Géraldine sepetinde hayran hayran ellerine bakıyordu.

– Düş gördüğümü söylesenize bana, dedi Charles kişiliksiz bir sesle.

Çabucak kendimizi dışarıya attık. Yağmur yeniden bastırmıştı ve içinde yağmur sularıyla oluşan küçük sellerin akıp gittiği toprağın üstünde birkaç yansıma dışında, neredeyse hiçbir şey görmüyorduk. Cep lambaları almak için eve döndük. Charles bu işi anlamadığını yineleyip duruyordu, evin paratoneri vardı ve düşmanı olduğunu bilmiyordu. Daha çok şey öğrenemeden yeniden dışarıya çıktık, itişip kakışarak karanlıkta çevreyi araştırdık. Bu dramın başlangıcından bu yana birkaç saniyeden fazla zaman geçmemişti.

Evin köşesini döndüğümüzde şaşırtıcı bir görünümle karşılaştık. Henri ile benim için iki bakımdan şaşkınlık vericiydi bu.

– Aman Tanrım! Verandam, dedi biri inleyen bir sesle.

– İnanılmaz bir şey, dedi Henri.

Bir an kımıldamadan öylece kaldım, tam anlamıyla bir su birikintisinin ortasında durmuştum. Yüzüme sel gibi çarpan su, düş görmedi-

ğimi kanıtlıyordu.

– Vallahi, bir şey anladıysam Arap olayım, dedi Bob. Peki ama bu ağaca ne oldu böyle?!..

Ansızın bahçe aydınlandı, sokağın ışıkları da yandı ve evde bazı pencerelerde ışık görüldü. Pırıldayan kökleri topraktan sökülmüş koskocaman bir serviydi bu kez devrilen. Yağmura karşın havada keskin bir özsu ve yerde de altüst edilmiş toprak kokusu vardı. Hanımlar başlarında yağmurluklarıyla çıktılar. Vera bir eliyle ağzını kapadı. Marlène donup kaldı. Gloria sanki hayran kalmış gibiydi. İlerleyip önümden geçti.

– Olağanüstü bir şey, dedi.

Ertesi sabah yeniden gelip ağacın yanında dolaştım. Yalnızdım. Charles ile Vera herhalde hâlâ uyuyorlardı. Yağmur kesilmişti, ama hava birkaç gün sürecek gibi serinlemişti ve ben montumun tüm düğmelerini iliklemiş, ellerim ceplerimde, dalıp giderek bir sigara tüttürmüştüm. Hafif tatlı bir rüzgâr burnumu ısırırken, ağacın eğilmiş halini dalgın dalgın seyrederek, ondan otuz metre kadar uzakta duruyordum. Güzel bir ağaçtı, yemyeşildi, sapasağlamdı, ama yine de evin üstüne devrilmişti. Ona bakmaktan bıkmıyordum. Bu olayın gerçekten canımı sıktığını söylemekten de korkmuyorum.

Sonra biraz da çevresinde dolaştım. Elbette anlayacak hiçbir şey yoktu, ben de zihnimi kendi haline bıraktım. Elimi gövdenin üstüne koydum, ardından üstüne bindim, bir çift hayali dizgini tutup, sırtım dimdik durumda, topuklarımla mahmuzladım. Hafif bir çığlık attım: "Heyyy!" Bir sıçrayışta yüksek otlarla kaplı yamaçlardan indik ve ışık görkemliydi, yansımaları derelerin içinde vadinin aşağısına kadar hızla gidiyordu. Üzengilerden destek alıyordum. Düşmeyeceğimi pekâlâ hissediyordum, ama ara sıra inişli yol öylesine dikleşiyordu ki kendimi bilmem nasıl bir rodeo yarışçısı olarak düşünüyor ve sanki hayvanın boynunun üstünden sarkıyor, eyerin üstünde ancak bacaklarımın gücüyle kalıyordum. Hızlandık. Korku dolu ve de kurtarıcı bir çığlık attım.

– Hım... Seni rahatsız etmiyorum ya? diye sordu Charles.

Ağaçtan kayıp yere indim. Charles yüzünü ekşitti, elleri ropdöşambrının ceplerindeydi. Ne zaman bu kıyafette birini görsem, bende kendime bir ropdöşambr alma isteği uyanıyordu. Şosonlar için de ay-

nı şey söz konusuydu. Trol şapkaları için de. Daha çok uzun zaman geçmemişti, ama Charles'ın zorla alıkoyma ve kapıya ateş etme gibi naneler yediğine inanmak için insanın kendisini ara sıra çimdiklemesi gerekiyordu. Sabah erken saatte yine de romantik bir hali vardı. Her birimizdeki o inanılmaz gize nasıl şaşmamalı, ulu Tanrım!

– Şaşırdım kaldım, dedi omuzlarını kaldırarak.

– Evet, anlıyorum.

– Peki ama bunu nasıl açıklayabilirsin?

– Bence bunun bir tek açıklaması var, diye yanıt verdim. Anlaşılmazlık karşısındaydı, sendeledi.

– Kahve içmek ister misin?

İyi uyumamıştım, erken kalkmıştım. Yalnızca bir göz atmak istemiştim, kalmak istemiyordum.

– Oh, özellikle benim için yapma...

– Hayır, çekilmiş kahve bu, eriyebilir türden. Sıcak su musluğunun altına tutmak yeter.

Bana gelecek romanının Santa Cruz'da geçeceğini anlatmasına izin verdim, sonra kaçtım. Neden Yukon'da geçmiyordu ki? Arabayı vitese takıp kalktım.

Şimdi gökyüzü açıktı. Kent merkezine doğru indim. Bir sokağın köşesinde bir sosis yiyip bir de İtalyan kahvesi içtim, ateş üzerinde pişirilmiş birkaç kestane aldım, sonra bir markete girdim.

Sahibi beni tanıyordu. Eskiden, henüz çekin inanılmaz bir şey olduğunu düşündüğüm zamanlar, bize küçük bir kredi açanlardan biri olmuştu. Yaşamımızı kurtarmış olan bu gibi insanları seve seve yeniden görüyor ve görünmeden geçmek yerine, gelip onlarla konuşuyordum, şimdi dudaklarımdan kulaklarıma kadar yayılmış bir gülümsemeyle içeriye girişimi seyrediyorlardı. Bir yazarla konuşmak hoşlarına gidiyordu, hele bu yazar televizyonda görülen, gerçek bir yazarsa. Her zaman bana esin gelip gelmediğini soruyor, yalnızca bu sözcüğü duymak bile onlarda gülme isteği uyandırıyordu. Aslında bunu yeğliyordum, çünkü bu, o kahrolası mülakatlardan daha doğaldı, çok kalabalık yoksa havadan sudan konuşulabiliyordu. Adam bana yakında işi büyüteceğini, rafların tavana kadar yükseleceğini anlattı, ama acaba bu budalalık değil mi diye kendi kendine soruyordu, çünkü eski duruma alışmıştı.

– Daktilonuzu değiştirseler, sizin için de aynı şey olur, dedi bana, aldıklarımı torbalara yerleştirdiğimiz sırada.

Ödeme yaparken, beş şişe Burbon aldığım için biraları hesaba katmadığını söyledi. Çok tatlı bir adam. Hoşuna gitsin diye ayrıca üç şişe cinle birkaç kutu tonik aldım.

Kollarım adamakıllı dolu durumda, arabamın önüne geldim. Elbette o berbat anahtar sorunu vardı. Tüm bunları düşürmeden motor kapağının üstüne koyma şansımı hesaplıyordum ki, Gloria yanımda bitti.

– Hangi cebinde?

Ona bir baş işaretiyle sağ cebimi gösterdim.

– Hı hı... Montumun cebinde.

Bana kapıyı açtı ve şişelerimden kurtulabildim. Teşekkür etmek için doğruldum. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı.

– Bu sana yakışıyor, dedim.

Son zamanlarda artık yalnızca bir tek özel niteliği vardı, ben buna "keskin bakış" diyordum. Gülümsedim. "Bir şey içmek ya da bir ayçöreği yemek ister misin?" diye sordum. Ama hayır, biraz önce kalkmıştı, bu işi halletmişti. Birkaç saniye ona dikkatle baktım.

– Ama neden? dedim iç çekerek. Neden?..

– Neden ne? diye sordu.

Kendimi tutamadığım için kendi kendime kızdım, ama elimde değildi. Günlerden neydi, bilmiyordum, insanlar çevremizde dolaşıyorlarmış gibi geliyordu bana; bu sabah, bir kiliseye girebileceğiniz ya da yerde oturan birine para verebileceğiniz ya da bir köpeği alıp götürebileceğiniz ya da arkadan gelip kız arkadaşınızın boynuna bir öpücük kondurabileceğiniz sabahlardan biriydi.

– Nasıl bu kadar can sıkıcı olabiliyorsun? diye sordum ona yumuşak bir sesle. Kızma! Borsada para kaybettim de, bunun hoşuma gitmemesi normal.

Başını salladı ve başka yere baktı, kendini tutamayıp bir an gülerek.

– Ha! Ha! Bu olay sanki senin saplantın olmuş. İkimizden hangisi daha çok can sıkıcı acaba sence?

Kestanelerimden birinin kabuğunu soyup ona verdim.

– Seni son olarak bizi ormanda ektiğin gün gördüğümü sanıyorum. Bunu tuhaf bulmuyor musun?

– Evet, imgeleme gücüne diyecek yok.

Bir sözcük daha söylemeden sokakta karşıya geçti ve bir markete daldı. Bir an duraksadıktan sonra peşine takıldım. Onu, iki domates

salçasını karşılaştırırken, arabasının üstüne iki büklüm eğilmiş durumda buldum. Ona en iyisini gösterdim.

– Böyle uzun süre devam etmeyi düşünüyor musun, kendini yorgun hissetmiyor musun?..

– Lütfen biraz geri çekil de ilerleyeyim ha...

Onu sonraki reyona kadar izledim. Bu sırada hoparlörler, indirimli malların adlarını sayıyorlardı.

– Gerçekten, bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?

– Bir şey söylememi çok istiyorsan, bana toz püre al.

İstifimi bozmadan dediğini yaparak, arabanın içine bir kutu püre attım. Gitmek istediğinde, arabasına ayağımla engel oldum.

– Bu yaşta, yirmi yaşında bir kız tarafından canımın sıkılmasına izin vermemin ne demek olduğunu anlıyor musun?..

– Bırak, geçeyim!

Mağazanın dip tarafında bir taburenin üstüne kendini bırakmış beyaz iş gömlekli adam bana bir göz attı. Onun kaygısını gidermek için arabaya bir kutu süt attım ve ayağımı çektim.

– Lütfen, tümüyle budala olduğumu, yaşamda çok daha önemli sorunlar bulunduğunu söyle bana.

Yanıt vermiyordu, arabasına ayrıca bir paket ıspanaklı lazanya attım.

– Yanılıyor muyum?

Onu ilgilendirir gibi görünen şey bir kutu mayasız ekmekti. Selofan kâğıdına sarılı uzun bir francala kapıp göğüslerinin arasına diktim.

– Peki, bu olayın bizi nereye vardıracağını sanıyorsun? diye sordum tatlı sert bir tonla.

Ağzını büktü. Yavaşça francalayı çekip arabanın üstüne koydum.

– Hiç kimse bilemez ki, diye fısıldadım.

– Arabama tüm o nesneleri atmaktan VAZGEÇMENİ istiyorum, anladın mı?

– Senin arabana mı? Anlaştık!

Hepsini geri aldım ve yeniden raflara koydum.

– Yine de sana bir şey söylemek istiyorum...

Sözümü yarıda kestim, çünkü o beyaz iş gömlekli adam ayağa kalkmış ve bize doğru yönelmişti. Bizi görmemezlikten gelip rafları inceleyerek kaşlarını çattı.

– Ee, dedi kendi kendine, bu lazanyaların burada işi ne? Ya bu koca süt kutusu ne oluyor?!..

Yeniden konuşmak için adamın o berbat kocaman ekmekle ilgilenmesini bekliyordum. Gloria'yı bırakmak istemiyordum.

– Dinle beni biraz, dedim ona. Beni önemli bir şeyden yoksun bırakıyorsun. Umarım bu en azından zahmetine değer...

Bunu söyleyerek koluna yapışmıştım. Ama o sert bir biçimde kurtuldu ve dirseği oradan geçmekte olan bir ev kadınının karnına gömüldü. Beyaz tenli, saçları sarıya boyalı, uzun boylu zayıf biriydi, söylenerek temizleme ürünlerinin içine yığıldı kaldı. Özür dileyerek, bir şeyi olmadığını söyleyip ayağa kaldırdık. Öteki adam, kararlı bir halde, beyaz gömleğini iki yana açа açа geldi.

– Oh, ne gün ha, dedi ve o temizleme ürünlerini yeniden dizmeye koştu.

Sarışın hanımı yeniden arabasına getirdik ve hoş ama hareketsiz bir müzik çalarken biz oradan uzaklaştık.

Dışarıda, güneşte yeniden başladım:

– Yayan mısın?

"Evet" diye yanıt verdi, iki torbasını yeniden ellerimden aldı. Kendisini götürmeyi önerdim, ama bunun zamanının pek uygun olmadığını ve gerçekten yürümeyi yeğlediğini söyledi. Onu çok iyi anlıyordum, ancak eşek gibi yüklenmemiş miydi, elleri torbaların plastik saplarından adamakıllı şişip morarmamış, sıkışmamış mıydı? Daha fazla beklemeden, torbaları yeniden ellerinden aldım. Ancak hafif bir direnme ile karşılaştım. İyi de oldu. Çünkü onlara deli gibi asılacaktım, her şey çepeçevre.elli metreye yayılacaktı belli ki.

Arabayı çalıştırıp kalktığım sırada kulakları sağır edici bir müzik açtı. İnsanın çelikten kulakları olmalıydı ya da insan mavi gökyüzünün o tatlı arılığı içine gömülmeye bırakmalıydı kendini. Göz kırpıp sesi biraz kıstım. Sonuçta, penceresini açtı, sonra bir kolunu dışarıya çıkararak gözlerini kapadı. Denemeye devam mı edeceğim, yoksa vaz mı geçeceğim diye bir kez daha kendi kendime sordum. Bununla birlikte aramızda sürüp giden bir şey vardı, ama ne olduğunu söyleyemezdim.

"Ee, peki nereye gidiyorsun sen?!.." diye sordu bana bir süre sonra. Trafik o kadar rahattı ki, farkına varmadan dosdoğru gitmiş ve neredeyse kentin çıkışına gelmiştim. Buna ilk önce ben şaştım.

– Hay Allah, inan ki başka şey düşünüyordum...

– Fazla düşünüyorsun.

Eyvah!.. Dikiz aynasına bir göz attıktan sonra ansızın durdum. Ağzımı açmadan torbalarını kaldırıma indirdim ve hiç istifimi bozmadan

koşup kapısını açtım.

– İkimizin bu noktaya gelmesine üzülüyorum, bunu sana içtenlikle söylüyorum. Eğer bu seni sıkıntıya sokmayacaksa, yoluma tek başıma devam etmek istiyorum...

Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Gözleri ise korkunç. Yirmi yıl önce olsa, bana soğuk terler döktürürdü. Sanki uyarı mekanizmamın tik takları duyuluyordu, ama ben çığlık atmasına hazırlanıyordum. Şimdi koltuklarımın kumaşına tutunmuştu. Her şeye karşın gülümsüyordum.

– Bunu bana ödeyeceksin, diye bağırdı.

Motoru durdurmuş olduğum için kendimi kutlayarak son kestanemin kabuğunu büyük bir dikkatle soydum. Bir an, arabanın arkasına dizdiğim şişelere göz diktim, ama şimdi sırası değildi. "Yazık" dedim kendi kendime, "bir yudum alkolün kimseye zararı dokunmazdı." Kocaman bir kızdı şimdi Gloria. Arabadan çıkıp karşımda dikildi. Aydınlık onu elektriklemiş gibiydi.

Bileğini havada yakaladım, ona bunun doğru çözüm yolu olmadığını, benim de bunu düşündüğümü anlattım. "Ama artık konuşamadığımıza göre, gücümüzü tüketmek neye yarar, iki üç saniye bunu düşünmeye çalış."

– Yeterince gereksiz şeyler yaptık Gloria; bunlara yenilerini eklemek gerekir mi?..

Belki ölçüyü kaçırmıştım, biraz fazla yapmacıklı olmuştum. Sesine tümüyle budalaca bir ton vererek söylediğimi yineledi:

– Yeterince gereksiz şeyler yaptık Gloria; bunlara yenilerini eklemek gerekir mi?..

Sonra normal sesine dönüp bana "Zavallı aptal, ibne herif" dedi.

Hava anlaşılmaz bir şekilde gerginleşmişti, en azından benim açımdan ya da, önceden düşünmüş olduğum gibi, aydınlıktan ileri geliyordu. Böyle ilkyaz sabahları vardır, bunlar ölüleri mezarlarından çıkartabilir. Bunun bir kadın üstünde etkisi olabileceğini düşünüyordum. Havayı yatıştırmak istedim.

– Babanla birlikte yaşayan birine ibne deme, diyerek şaka yaptım.

Öfkesinden bir çığlık attı. Karşı kaldırımda yaşlı bir adam kanapesinden sıçradı ve bir elini gözlerine siper edip bize baktı. Beş dakikaya kalmadan buradan çıkabilir ve arabayı bir toprak yola bırakarak korulukta biraz dolaşabilirdim. Ona kavgayı bıraktığımı işaret ettim, ama anlamadı.

– Allah kahretsin! Ama yine de her zaman birbirinize yapışık oldu-

ğunuz gerçek! Yorulmadınız mı ha?!..

– Hayır, yorulmadık... Dayanmaya çalışıyoruz...

Sözcükler dudaklarında itişip kakışıyordu. Kendini tutmak için korkunç bir çaba harcıyordu.

– Bununla birlikte, o senin neye yetenekli olduğunu biliyor, dedi öfkeden titreyen sesiyle.

Bunu biraz bekliyordum. Sonunda, bu olay bana çok pahalıya mal olmuş, günlerce bu belaya, bu tatlı ama yorucu belaya katlanmıştım. Betty'nin ölümünden beş yıl sonra, Marlène gerçekten baktığım ilk kadın olmuştu. Bu bana hiçbir şeye mal olmazdı diye düşünmekle budalalık etmiş olurdum, ama bu kadar çok karşılık göreceğimi düşünmüyordum. Ama düştükten sonra yeniden ata binmenin güç olduğu düşüncesini kabul etmek gerekir. Eğer sedyeyi istemezsen oğlum, kanlı gözyaşları dökmeye hazırlan. Dokuza kadar saydıktan sonra yeniden ayağa kalkmazsan, hiçbir şeye şaşma. Başımı omzuma eğip çevrenin havasını soludum.

– Sen bunu istediğin gibi adlandır, dedim.

– Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor o, diye homurdandı. Seni iyi tanımıyor!

"Bak hele" dedim kendi kendime, "bu işin içinde ilginç bir şey olmasın?" İçinde tuttuğu öfkesinden yerinde duramıyordu. Fitil uzun olmuştu, ama birazdan barut fıçısının içinde gözden kaybolacaktı. İlk kez yaşlanmış olduğum için mutluydum, açıkça ayakta daha iyi durduğumu sanıyordum. İster istemez birtakım avantajları vardı. Örneğin bu kadar uzun süre dayanmış olduğunuza sevinebilirdiniz. Yeniden canlandırmak için, burnumun ucuyla biraz oynadım, hareketsizlikten cansız kalmıştı burnum.

– Ama sen beni tanıyorsun, diye mırıldandım.

– Oh evet, diye kükredi.

– Falan da beni tanır...

Burnunun kanatları hafifçe oynuyordu, gözleri başından düşmek üzereydi, dudakları morarmıştı.

– Oh evet, dedi dişlerinin arasından konuşarak, ıslık çalar gibi. Ve umarım bize o konuda bildireceği şeyler daha bitmemiştir!..

Hafifçe burnumdan soludum.

– Gök öyle mavi, öyle durgun damlar üzerinde...

Titriyordu tam anlamıyla. Şaşırıp kalmıştım. Son bir kez baktım ona ve direksiyonumun başına döndüm, kapıyı hafifçe çarpıp kapattım.

Üç gün boyunca dönüp durdum. Henri bana, "Yakında yolculuğa çıkacağız diye mi bu haldesin?" diye sordu. Ona, "Olabilir, bunun farkında değilim" diye yanıt verdim. Beş dakikada bir montumu alıp dışarıda bir tur atmaya gidiyordum. Vera artık görünmediğimi ya da dilimi yutmadıysam da çok dalgın olduğumu ileri sürüyordu. Gözünü dikip saygısızca baktı bana, canım onunla bu konuda konuşmak istedi. Telesekreterime bir adamın bilgi verdiğini, Falan'ın bir kez daha saldırıya hazırlandığını anlattım.

– Eğer bu doğruysa, yazısı bugün yarın yayımlanacaktır, diye belirtti üzüntülü bir tonla.

– Bu enayinin ne uydurmuş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok bu kez, ama senden bir şey gizlemek istemem, bir kötülük seziyorum.

– Hım, ondan en kötüsü beklenebilir!

– Evet, ben de kendi kendime bunu yineleyip duruyorum!..

– Bu işle hemen ilgilenmemekle hata ettin. Ben asla kabul etmezdim. İnsan acaba sen bunu istedin mi diye kendi kendine soruyor!..

– Ah, vallahi ben olayı bu açıdan henüz ele almamıştım!..

– Edebiyat dünyası acımasız bir dünyadır, burada tüm kötülüklere izin vardır ve ben neden söz ettiğimi biliyorum. Bir gazetede köşesi olan birini hiçbir zaman hafife alma, bu bir numaralı kuraldır.

– Neyse, yine de artık yerimde duramıyorum. Sanki üstümde bir gölge yayılmış gibi. Bu kötü bir belirti, değil mi?

– Bir ağacın gölgesinden mi söz etmek istiyorsun?

– Bilmiyorum. Tam olarak hiçbir şey bilmiyorum.

Sonunda karar verdim. Güne iki sandalye arasında yaptığım o kasları yumuşatma egzersizlerinden biri sırasında omzumu yarı yarıya yerinden çıkartmakla başlamıştım. Bir saat boyunca kolum tamamen uyuşmuş durumda kaldım. Masama otururak kafamda romanımın devamıyla ilgili iki üç yeni tümce kurmak için bundan yararlandım. Bayağı zorlanıyordum. Ancak bir tek doğru dürüst tümce bulabildim. İç çekerek yazı makinemi prize takmaya çalıştığım sırada büyük bir sinir yorgunluğunun tüm belirtilerini hissettim. Küçük kırmızı düğmenin ışığı yanmıyordu, tuşlarım artık işe yaramayan bozuk çeneler gibi havada tıkırdıyorlardı. Makineyi her yana salladım, ama boşuna. Öyle bağırdım ki, Henri ne oluyor diye görmek için geldi. Bana kendininkini ödünç verdi. Neredeyse dehşete düşmüştüm, uzun bir süre bu makineyle öylece kaldım, sonra o tek tümcemi yazdım ve artık yazmaktan vazgeçtim.

Dünyada birkaç satırı art arda sıralayamamaktan daha kötü bir şey yoktur. Çenem göğsüme yapışmış, gözlerimin feri sönmüş durumda, masamdan ayrıldım. Ayağına kramp girip de yere serilen bir koşucu, yırtıcı hayvanları olmayan bir hayvan eğiticisi, gelgiti olmayan bir okyanus, taşakları olmayan bir Kazanova, zavallı bir felçli, zincire vurulmuş nişanlı bir kız gibiydim.Tüm bunları unutmak için birkaç soluma egzersizi yaptım. Yazı masasına oturup da bir şey ortaya çıkarmayan bir Céline ya da bir Miller düşünmekte güçlük çekiyordum. Her şeye karşın bunu kendimden saklamak istemiyordum.

Bu büyük üzüntü alanından, bu iç karartıcı ışıktan kaçıp Henri'yi bulmaya gittim. Bir tahta şasi üstüne bir tuvali germek üzereydi. Koltuğa çöktüm. Elime birkaç dergi alıp sonra bıraktım.

– Yine de yazmak için zaman buluyorsun ha? dedim.

– Yok canım, biliyorsun, aslında bu da aynı şey...

Tuvallerinden birini alıp baktım.

– Hayır, tüh be, hiçbir şey anlamıyorum bundan!.. Allah kahretsin, çabalıyorum!

– Bak, ben daha emekleme dönemindeyim.

– Sırayla yapabilirsin. Bir tuval, bir şiir.

Pek anlamadığım bir şeyler homurdandı. Elimi koltuğun arkasına götürüp bir şişe çektim, öne doğru eğilerek bardakları aldım. Ona her şeyi söyleyecektim, ama vazgeçtim. Canım hiç de tüm bunları kurcalamak istemiyordu, bunu çok iyi biliyordum. Dolayısıyla Henri'yi bu işin dışında bırakmayı, onu bu acı olaydan uzak tutmayı yeğledim. Yumuşak tahtaya küçük çivilerini çaktığı sırada ona baktım. Cehennemin tüm şeytanlarının ona yaklaşmalarına izin veremezdim, işte bunu saptamıştım.

Öğleden sonra saat beşe doğru çekip gittim.

18 Ah, yirmi yaşımdayken bir şeye, geceleyin ülkeyi bir hayalet gibi dolaşmaya bayılırdım. Ve şimdi bile bunun büyüsünü yitirmediğini düşünüyordum, ama sekiz yüz kilometre yerine, üç yüz ya da dört yüz kilometreyle yetinebilirdim. Bu işi bitirmek için o kadar acele ediyordum ki, akşam saat on uçuşunu sabırla bekleyememiştim. Otoyola çıkarken arabanın yağına, akü suyuna bakılmasını istedim.

Ayağım gaz pedalının üçte ikisine kadar gömülü ve radyomda Ram Narayan'ın bir konseri, günün batışını izledim. Karanlık çökmeden önce sise rastladım ve içine daldım.

Bir süre sonra bir sıkıntı bastı içimi. Falan'ın yerinde olup olmadığını öğrenmeden, delice bir davranışla yola çıkmıştım. Dudaklarımı hafif hafif ısırarak kilometrelerce araba sürdüm, sonra bir karara vardım.

Bir snack-bar'da durdum, sandviç almak için; oradan bir otostopçu kızla çıktım. Saçları çok kısa kesilmişti. Pis herifin biriyle başı derde gitmesin diye onu arabama aldım, öyle genç görünüyordu ki! Bana arkadaşlık edeceğini umuyordum, ama ağzımı ancak açmıştım ki, kız durumu açıklığa kavuşturdu.

– Zevzekliği bırak, dedi. Ben artık hiçbir şeye inanmıyorum.

– Amma sertsin, dedim başımı sallayarak.

Yarım saat sonra uyumaya başlamıştı. Arabasının direksiyonunda, yüz çizgileri ilk gençliğinde olduğundan biraz daha şiş, ünlü bir yazar. Yanında neredeyse çocuk yaşta, kapıya doğru kıvrılmış bir kız. Arabanın hız göstergesi pırıl pırıl yanıyor. Yol alıyorlardı. Adam artık ikisinin de frenleri tutmuyormuş gibi belirgin bir duygu içindeydi. Nereye gittiğini ancak biliyordu. Bu ona ilk uzun yola dayanma denemelerini, uykuyu önleyici amfetamin kokularını, tan ağarırken kahvaltı için bir büfede durmaları, yol haritalarıyla dolu torpido gözlerini anımsatıyordu. İşte, torpido gözünden yassı bir içki şişesi çıkartıp tek elle araba sürerek, geçmiş ve gelecek kuşakların sağlığına içmesinin nedeni buydu.

Sıcak kahve içmek için birçok kez durdum. Kız bende esneme isteği uyandırıyordu. Saatlerdir araba sürme zevkim kaybolmuştu, yol korkunç derecede uzundu ve yorulmaya başlıyordum. Dönüşü düşünmek beni hasta ediyordu. Kızı trene bindirmeyi düşünüp, gece yarısına doğru çevre yoluna çıktım. Bana bir asker selamı vererek teşekkür etti, sonra bir taksiye atladı, ben de tavan lambasını yakıp adresi cebimden çıkardım, kent planını açtım ve aramaya başladım.

Burası dingin ve ıssız bir mahalleydi, gökyüzünde yarımay ve sokaktan geçen bir hava akımı içinde titreyen birkaç ağaç vardı. Falan'ın evinin önünden rölantide geçip daha yukarıda bir yere park ettim. Radyoyu kapattım. Gece serindi, geldiğim yere kıyasla burası Kuzey Kutbu gibiydi, sıcaklık altı yedi derece düşüktü. Kısa bir süre arabada kaldım, hazırlanmam, yapacaklarımı özetlemem, burada olma nedenimi

anımsamam gerekiyordu. Bu nedeni biliyordum, ama bundan emin değildim. Ellerime hohladım, sonra kendimi dikiz aynasında seyrederek, kanımı kamçılamak için yüzüme art arda birkaç tokat attım.

Bir ayağımı kaldırıma koyduğumda öfkeden köpürüyordum, yanaklarım iki pişmiş domates gibiydi. Sözcüklerini boğazından söküp alacağıma ve konuşur konuşmaz da onu yarı yarıya boğacağıma yemin etmiştim. Bu, bana izlenecek en iyi yol gibi görünüyordu. Çok karışık değildi. Her zaman kafa yormak gerektiğini düşünmek de gülünç. Hele Falan gibi adamlar için. Böğürlerimde sekiz yüz kilometrenin yorgunluğu ve bacaklarımın arasında o küçük içki şişem, doğruldum. Sokağa birkaç kez buhar fışkırttım.

Birçok dairesi olan büyük bir evdi burası. Adamın adını posta kutusunun üstünde buldum ve kırmızı bir halının üstünde yürüyereke birinci kata çıktım. Bu basit pis herif evinde yoksa fenalık geçirirdim. Yüreğim çarparak kapıyı çaldım.

Kapıyı açar açmaz soluk aldım, ama o artık soluk alamaz oldu. Şaşırmıştı. Yalnızca yüzünü görmek bile yaptığım bunca yolu bana unutturdu. Ona hemen bir sağ sallasaydım, ıskalamamış olurdum, çünkü olduğu yere çivilenmişti, kendimi bu görüntüye kaptırdım, adamın baygın baygın bakan gözlerinden bıkmıyordum.

– Bir dakikan var mı? diye sormaya karar verdim, birçok değerli saniyeleri yitirdikten sonra. Elime geçirmek için, onu çenesinin ucundan yakalamaya çalıştım. Ancak hayvan herif toparlandı, nasıl oldu pek iyi bilmiyorum, benden kaçtı ve şaşırma, bu işe hiç akıl erdirememe sırası bana geldi. İzleyen saniye içinde kendimi halının üstüne serilmiş, bir kolum arkama bükülmüş durumda buldum. Falan saçlarımdan tutarak başımı yukarıya kaldırdı.

– Zavallı şaşkın! Daha önce bana bir kez vurdun, dedi ıslık çalar gibi çılgınca bir ses tonuyla. Bir daha sakın yineleme bunu!

İki kişi sırtıma oturmuştu, ama onları görmüyor, matrak geçtiklerini duyuyordum.

– Olamaz, ama şu işe bakın hele, diyordu onlara Falan, düş görüyorum, şu şaşkına bakın hele biraz!

Bu ziyaretim onu son derece sevindirmiş gibi görünüyordu, ancak bana ne yapacağını pek iyi bilmiyordu. Tepeme bir tokat indirdi. Tek sözcük söylemeden katlandım, saçlarım dağılmıştı yalnızca. Bunun üzerine, bir kız geldi, ama ancak bacaklarını gördüm, dikişli çoraplar ve sivri ökçeli ayakkabılar giymişti. Sevincinden hafif bir çığlık attı.

– Hey... Söylemenize gerek yok! Pekâlâ bulduğumu sanıyorum!..

– Çok doğru sevgilim, ÇOK DOĞRU! diye ciyakladı Falan.

Bir kez daha saçlarımdan tuttu beni. Bütün bunları ve beni sarsma biçimini zihnimde not ettim.

– Bay Ducon'un ta kendisi, dedi bana yüzünü ekşiterek. Bay Neandertal insanı!..

Tek başına sinirleniyordu. Mucizevi bir elin halı döşediği zeminde başımı ezdi. Alnımda bir sıcaklık hissederek paçayı kurtardım.

– Birazdan katranla tüyleri hazırlamamız gerekeceğini düşünüyorum,* dedi küçümseyici bir tonla.

Bu durumdan henüz paçayı sıyıramamıştım ve kendime adamakıllı kızıyordum. Ama tek sözcük söylemedim.

– Evet, onu çırılçıplak sokağa atalım, diye önerdi kız.

O iki kişi sırtımda kıkırdamaya başladı.

– Hım!.. İyice düşünmek gerek, dedi Falan. Acele etmeyelim çocuklar. Büyük bir yazar her gün ziyaretimize gelmez. Ne var ki, umarım senin tüm yazdıklarından kesinlikle tiksindiğimi biliyorsundur?!..

İşin en acı yanı, gerçekten bir milimetre bile kımıldayamıyordum. Adamların söylediklerini dinlemeye mahkûm edilmiş durumda ve olanlara katlanarak yere çivilenmiştim. Gına getirmiştim, başımı öteki yana çevirdim. Şu yaşamda etkisi olmayan aşırı öfkeye az mı kapılmıştım, az mı gücümün sınırlarını ölçüp biçebilmiştim!.. Aslında, sırtımdaki bu iki adamın ağırlığı pek bir şey değildi, çok daha beterini yaşamıştım.

– İçtenlikle söylüyorum, onun birkaç parmağını kırmayı çok istiyorum, dedi Falan bu kez.

– Ona son kitabının tüm sayfalarını yutturabiliriz, dedi biri.

– Ve onu evin çöp boşluğuna atabiliriz, diye ekledi bir başkası.

Dördü de eğilmişti. Ben kuş gübresi ile kaplı bir heykel gibiydim. Bu duyguyu bu sabah yaşamıştım, yazdığım sayfa karşısında donup kaldığım sırada; rahatsız edici bir görüntüydü ve çok yakında yeniden ansızın ortaya çıkacak diye kara kara düşünmüştüm. Ama herhangi bir şey yapmaya kalkışamayacak kadar kolum arkaya bükülmüştü. Hareketlerime egemen değildim artık. Yalnızca yazgımın önünde koşabilirdim. Falan, yeniden görüş alanıma girmek için üstümden atlayıp geçti, sonra yanıma çömeldi.

* XVIII. yüzyılda Amerikan donanmasında uygulanan bir cezaya gönderme. Cezalının çıplak bedenine zift sürülüp tüm bedeni tüylerle kaplanıyordu. (ç.n.)

– Senin büyüleyici bir yanın var, dedi bana. İşte böyle, köyünün en uzak köşesinden, dünyanın ayaklarının dibinde olduğunu ve gelip beni bir yumrukta yere serdikten sonra rahat rahat o yonca tarlana döneceğini sandın, öyle mi?

– Günümüzde artık bir yazarı tanımayı bilmiyoruz, diye yanıt verdim.

Bir sıçrayışta ayağa kalktı.

– Ah, sevgilim! Duydun mu onu, dedi soluğu kesilerek. Bu adam tam bir megaloman!

– Eğer şarkı söylemeye başlasam, bir Bob Dylan olmak için yapardım bu işi, diye ekledim.

– Pek eğlendirici bir adam, değil mi? diye sordu kıza.

– Şaşırtıcı! Gerçekten çok ileri gidiyor!

Üstüme binmiş olanlardan biri dalga geçerek saçlarımı karmakarışık etti.

– Allah kahretsin!.. İnek çobanı kıyafetiyle ha, diye homurdandı Falan. Kendini pampada sanıyor, eminim. Kitap yazmanın bir tarlaya havuç dikmekten başka bir şey olduğunu anlamamış!

– Hey, çocuklar, bu iş uzadı, diye sırıttım.

Falan, bir yırtıcı hayvan gibi üstüme atladı. Adamakıllı inleye inleye giysilerimi burup kıvırarak beni büyük bir öfkeyle yakaladı.

– Sana susmanı salık veriyorum, dedi fısıldayarak yüzüme. Canımız nasıl isterse öyle yaparız. Kapımı zorladığını, dolayısıyla yasanın bana kendimi savunmaya izin verdiğini unutma. İstesem, senin pestilini çıkarabilirdim.

Kız onun arkasında bir sanat dergisi okumaya dalmıştı. Falan ekledi:

– Bana el kaldırdığın gün bacağı kırılsaydı daha iyi olurdu diye düşünmekten çok korkuyorum... Ben tuttuğunu kolay kolay bırakan biri değilim, pekâlâ bunu sana kanıtladığımı sanıyorum...

Ansızın, buraya geliş nedenimi anımsıyorum.

– Geçmişi unutmaya hazırım, dedim. Ama gelecek yazından söz edilsin istiyorum...

Beni biraz daha kendine doğru çekti. Soluğu karşısında titriyordum.

– Ah, demek öyle ha!.. İşte seni çayırlarından çıkartıp atan şey, dedi yüzünü ekşiterek. Amma da iyi bilgi edinmişsin kuzum, sende tuhaf bir beceriklilik var!..

Gülümsüyordum, bunu ters anladı.

– Ha o yazı mı... Sanıyorum memnun kalacaksın, diye bağırdı. Unutmayabilirsin!

– Evet, tam da öyle, ama yine de hoşuma gitmeyecektir.

– Hoşuna gitmiş, hoşuna gitmemiş, bundan bana ne, ha, diye yaygarayı bastı. Sen edebiyat alanında hiç, ama hiç sevmediğim şeysin, bu da sana gerçekten uygun. Umarım bu yazı senin defterini dürer, ona tüm yüreğimi koyduğumu garanti ederim!..

Yalan söylemediğini anlamam için yüzüne bakmam yetiyordu. Ne yazık ki, geriye yalnızca konuşmak kalıyordu. Bu hem çok hem de az bir şeydi. Ben yalnızca sözcüklere sahip olmaktan yakınan bir yazardım. Bir an gülümsedim.

– Senin gibi birinin İncil'den bir şey anlayacağı gün, diye yanıt verdim güçlü bir sesle, boklu deliğinden başını çıkaracağın gün, ben çoktan yedi kez yeniden dirileceğim!

– Dinleyin hele şunu!.. Dinleyin hele şunu!.. Bu enayi yakında bize üslubundan söz edecek!

– Tan sökerken mavi bir parıltı, dedim.

– Oh yeter be, değiştirin konuyu, dedi kız iç çekerek.

– Yüz yıl böyle kalacak değiliz, dedi sırtımdakilerden biri.

Falan bir elini yüzüne götürdü, sonra başını salladı.

– Evet, doğru... Can sıkıcı olmaya başlıyor.

Sımsıkı sarılıp beni yerden kaldırdılar.

– Tüh be! Üstelik pis pis içki kokuyor, diye belirtti Falan.

"Benden öncekiler gibi, en büyükler gibi..." diye düşündüm, beni duvara çarptıkları sırada. Falan bir kez daha montuma yapıştı, ama devrik yakaları olan bir ceketi yeğlemiş olacağından emindim. Bu herifte hiç mizah duygusu yoktu, buna karşı da bir şey yapılamazdı, sanki çoktan ölmüştü.

– Dinle beni, diye bağırdı yüzüme ıslık çalar gibi, hak ettiğin şekilde, seni dışarıya atacağız. Sen gerçekten de burada sözünü dinletecek güçte biri değilsin, bunu kafana sok, eğer kafan varsa!

– O yazıdan vazgeç, dedim, bu iş de burada noktalanır.

Önerim onu çılgına döndürdü. Kız dergisini odanın ortasına savurdu ve gidip televizyonu açtı. Falan solgundu.

– Ama hiç kuşku yok sen hiçbir şeyden anlamıyorsun, diye öfkeyle bağırdı. Gerçekten de herhangi bir şey isteyecek durumda değilsin, farkında mısın ha, budala! Seninle yapacak hiçbir pazarlığım yok. O

yazı konusunda ne düşündüğünü bana bildireceksin, sana bu yazıyı yazmayı garanti ediyorum!

Bunun üzerine beni palas pandıras çıkışa doğru sürüklediler. Kapının eşiğinde biraz direnmeye başladım.

– Sabrımı tüketme, dedim homurdanarak. O yazıyı yayımlama!

– HA! HA, diye kükredi. Peki beni kim engelleyecek?..

– Ben engelleyeceğim!

Öfkesinden dudaklarını ısırdı ve beni dışarıya atmaya çalıştı. Şans eseri çok geniş olmayan bir koridorun ucunda bulunuyorduk ve sıkışmışlardı. Bir bacağımı karşıdaki duvara dayayarak hepsini engellemeyi başardım.

– Çık dışarı, diye bağırdı Falan, göğsümü bağrımı açarak gömleğimin eteğine yapıştı. Gözüm görmesin seni!

Gizemli ve etkili bir şekilde kolumu kurtardım ve omuzlarımı kaldırıp başımı koruyarak her yandan destek aldım. Bunu büyük bir itişip kakışma izledi, bu sırada homurdanmaların ve hırlamaların arasında olsa olsa birkaç santimetre geriledim. Sonunda kapı tokmağına sarıldım.

– Ama bu pis herif adamakıllı kudurdu, diye homurdandı Falan.

Beni geriye çektikleri sırada birkaç tekme yedim. Ne istediğimi tam olarak bilmiyordum, sanıyorum kapının arkamdan kapanmasını duymak istemiyordum. Biri ayakkabısının kenarıyla kavalkemiğimi hafifçe sıyırınca elimi çektim. Bir saniye içinde sahanlığa vardık, bu kez de tırabzana sarıldım.

– Bırak şunu, BIRAK ŞUNU!

Beni her yana doğru sallayıp sarstılar, çekiştirdiler, var güçleriyle üstüme yüklendiler. Kapı pervazının içinde duran kız yeniden merdiven ışığı düğmesine bastı. Kendi kendime acaba komşular nerede, eşitlik nerede, adalet nerede diye soruyordum. Saçlarıma asıldıklarında tırabzandan elimi çekmek zorunda kaldım. Merdivenin önüne sürüklendim. Tam da beni aşağıya atmalarından önce, bir saniye öylece kaldık ve Falan son bir defa yüzünü ekşiterek şöyle dedi:

– Üzülme. Artık elinden bir şey gelmez... Yazım yarın sabah çıkıyor!

Beni merdivenden aşağıya yuvarladılar, basamakların ortasına kadar tepetaklak yuvarlandım, yarı yarıya canım çıkmış haldeydim.

– Yarın sabah dedim ama, dedi bana Falan saatine gülümseyerek bakıp, şimdi YARIN SABAH!..

Beni yazgıma terk edip açıkça dalga geçerek gözden kayboldular. Tırabzanın demir çubuğuna tutunup doğrularak, basamakların üstüne oturdum, her tarafım ağrıyordu. Merdivende buz gibi soğuk bir hava üfürüyordu, ama üşümüyordum, yüzüm yanıyordu ve vücudumun kimi yerlerinde ateş gibi sıcak deriler kıpraşıyordu, her yere çarpmıştım, saçlarımın derisi de yanıyordu. Yine de yaralı değildim. Yalnızca kendimi çok yorgun hissediyordum. İnsan, ömrünün ortasına gelince ve baskı çok şiddetli olunca, olağan şeylerdendir bunlar. Tüm öfkem geçmişti, her şey sessiz ve şekilsizdi.

Üstteki sahanlığa son bir kez göz atıp ayağa kalktım. Omzum ağrıyordu. Bu sabah, daha doğrusu dün, yarı yarıya çekip kopardığım omzumdu bu. Bacaklarımın üstünde hâlâ zor duran o zavallı sevgiliyi, doğduğu gün ayağa kalkan bir tay gibi, evine dönen bir ayyaş gibi, o zavallı sevgiliyi, o omzu ovuşturarak son basamakları indim. Kapıyı açtığımda soğuk, yanan yerlerimin acısını körükledi. Bir süre kaldırımda durup soluk aldım. Küçük, sivri, karanlık evleriyle neredeyse korkunç olan, çirkin ve ruhsuz bir sokaktı burası. Falan'la ötekilerin camların arkasından beni gözetlediklerinden emin olmak istemedim, onlara herhangi bir şey atmaya çalışmadım, onları unutmuştum. A'dan Z'ye kadar, her şeyden bıkmıştım.

Sabahın 4'üne doğru bir motelin önünde pes dedim. Sesi sonuna kadar açılmış radyo ile bile artık gözlerimi açık tutamıyordum. Hem sonra, zihnim o kadar karışmış, tüm olanları kafamda o kadar çok evirip çevirmiştim ki, başımın üstüne büyük bir buz parçası koymak gerekirdi. Falan'ın üslubum üzerine söylediği o sözler ne kadar kırıcıydı. Bununla birlikte.. ben son derece katı ve soğukkanlı biri, dilimin en sadık hizmetkârı, dilimin ayaklarına kapanan biri değil miydim? Yüz elli bin okurumu ben mi icat etmiştim, kendini paralayan o birkaç kişi arasında ben de sayılmıyor muydum?.. Hepsine siktir çekebilirdim, ben ki Japoncaya çevrilmeye hazırlanıyordum, ben ki Meksika'da bir kızı kendinden geçirtebiliyordum. Bu Falan enayisi mumya gibi bir kızı düzmekten ne haz duyabiliyordu, insanda inanç yoksa nasıl davranabilirdi? Birçok kez az kalsın burnum boka batıyordu. Ben ki bir özleştirmeciydim, kendimi bayağı olarak niteliyordum. Ne de kötü niyetli kıçı kırık, küçük biriydim! Ne de zır cahil, boktan biriydim!

Daha az gülünç, kısacası korkunç şeyler de düşünüyordum kendimle ilgili olarak. Ara sıra ellerimle ensemi ovuşturuyordum. Sonra Falan'a , onun tüm o budalalıklarına dönmeye çalıştım, ama gönlüm

razı değildi, adamın görüntüsü de silikleşmişti. Hiçbir zaman edebiyat tartışmaları içinde çok uzun süre kalmıyordum.

Motelde bir oda tuttum. Penceremden gidip gelen arabalar görünüyordu. Oysa ben rotatifler ve yığılan dergiler görüyordum. Karanlıkta son bir sigara içmeye karar verdim, ama kendimde bunu sonuna kadar içecek güç bulamadım. Dünya yıkılsa bile bilmiyorum kımıldayabilir miydim? Zaten giysilerimi çıkarmadan uykuya dalmıştım.

Perdeleri kapatmamıştım. Gün doğarken gözlerimi açtım. Yeşilimtırak ve mentollü gibi bir tan. Duş yaptım, sonra neredeyse boş olan amerikan barın tezgâhında iki kahve içtim. Salonda kızlar ortalığı süpürüp sandalyeleri ters çeviriyorlardı. Önümde duran barmenin yüzünden daha iç karartıcı bir şey olamazdı, adam bir yığın bardak tabağını çarçabuk kuruluyordu. Saçlarında tarak izleri görünüyordu, uykusuzluktan benzi atmıştı, gözlerinde hafif çapak vardı. Kızlar aslında bunalmışlardı ve masalar arasında esniyorlardı. Yataklarından çekilip çıkartılan bu insanlar kadar tiksindirici bir şey olamazdı. Ben işte bu yüzden erkenci değilimdir, bunları görmekten nefret ederim.

Benzin aldım, benzin veren adam, soğuktan donsa da hâlâ yatağının sıcaklığını yaşıyor gibiydi, sert ama pırıl pırıl hava mum gibi suratına işkence ediyordu. Ara vermeden, gözlerimi bile kırpıştırmadan iki yüz kilometre yaptım. Sonra gün doğduğunda yumurta yemek için durdum. Sarılarını patlatıp, içlerine Cayenne ketçapı ve baharat koyup karıştırdım ve çay kaşığı ile yedim. Beyazlarını ise normal şekilde yedim. Bu kez çalışanlar biraz daha canlı gibi görünüyor, insana mezardan çıkmış gibi can sıkıcı bir izlenim vermiyorlardı. Barmenin yüzüne renk gelmişti, kızlar göğüsleri öne sarkmış bir halde yürüyorlardı, benzin veren adam ön camıma su sıktı ve ille de motorun yağına, suyuna bakmak istedi. Kabul etmedim. Hepsi de bunu yapmak ister. Gün gerçekten başlamıştı.

Otoyoldan çıkmak budalalıktı, birazdan farkına varacaktım. Bugün, bunun çok şey değiştirmeyeceğini biliyorum, ama yine de orada olup o gereksiz sözleri söylemeyi çok istiyordum, belki de zaman kazanırdım. Kısacası kırların ortasından geçip en yakın kente doğru hızla gittim. Kendimi sinirli hissediyordum. Durum gitgide acınacak, korkunç bir şakaya benziyordu. Pis bir gülme krizi beni izliyor, sarıyor ve tarlalara yayılıyordu.

Pazar kurulan bir güne rastladım, neredeyse bir kova dolusu ökse-

nin içine düşmüştüm. Alışveriş yapan kadınlardan deli gibi bakışlarımın sertliğini gizlemek için hemen güneş gözlüğümü taktım ve pazarın içinden, tamamen durmak zorunda kalmadığımda, saatte iki kilometre hız yaparak geçtim. Üç sokak daha ileride kimseler yoktu, güneş boş ve sessiz sokaklara vuruyordu. Küçücük bir kentteydim. Bir meydanda durdum, burada bir kanepe, bir fıskıye ve birkaç güvercinle birlikte zar zor ayakta duran iki ağaç vardı. Sonra hemen gazete satılan bir dükkâna koştum.

Falan kudurmuştu. Beni şimdiye kadar hiç böylesine, hiç bu derecede acımazlıkla mahvetmemişti. Bir bakıma, bu benim kazanmakta olduğum anlamına geliyordu, sanki neredeyse benim yazmayı bildiğimi itiraf ediyordu ki, bundan ara sıra kuşkuya düştüğüm oluyordu. Bıktırıcı yazı uzundu. Kimi zehir gibi bölümleri çabucak atladım, sonra ansızın son saldırının içine daldım: En iyi dostumun karısını düzmüş olduğum anımsanıyor muydu? Üstelik adamın kızını da becerdiğimi öğrenmek ilginç değil miydi?..

Bir süre fıskıyeden yağmur gibi düşen suyun sesini dinledim. Kımıldamıyordum ve bir güvercin kanepeye yaklaşıp bana baktı. Biraz sonra da yeniden yola çıktım.

Daha iki saatten biraz fazla gidecek yolum kalmıştı. Birkaç dağın ortasından geçip, sonra dosdoğru bir çizgi boyunca arabamı sürecektim hep. Hız sınırlarıyla ilgilenmedim. Yanlış yaptım. Mercedes'in damarlarında böyle bir çaba gösterecek kadar kan kalmamıştı, hele yokuş başladığında. İçeride sıcak yağ kokusu geziniyordu, ama buna kafamı takmıyordum. Araba beni daha küçük vitese takmaya zorladığında, ona lanet okuyor, elimde yalnızca bu balina, bu böğüren dana olduğu için iç çekiyordum.

Motorun tüttüğünü, kapağından beyaz bir buhar çıkardığını fark ettiğimde beni bir ürperme aldı.

Arabanın ayaklarımın altında gevşediğini hissettim. Hatta öldüğünü. Çok uzak olmayan tepeyi görüyordum, sanki ona dokunabilmiş gibiydim. Çabucak ağzım kurudu. Sanki kırmızı, kısacası kör edici ışıklar çıktı tablodan, yürek biçiminde, kopuk kopuk küçük nesneler.

Üç yüz metre daha, ne diyorum, yüz metreden de az kaldı!.. Bir katırtırnağı ağaçlığının üstüne kadar gelip bittim. Dikenlerin arabanın karoserine değip gıcırdadıklarını duydum. Bu ıssız yerde kesin ve tam bir duruş, oysa birkaç saniye sonra öteki yamaçtan inebilecektim. Ve o gülme de beni hiç bırakmıyordu. Birkaç soluma egzersizi yaptım, çün-

kü burası düşünceye dalmaya, iç huzuru aramaya uygun bir yerdi.

Arabamın kapısını yavaşça açıp bir ayağımı çamların iğne yapraklarından oluşmuş halının üstüne bastım. Katırtırnaklarının kokusu o kadar hoştu ki boğazınıza takılıyordu. İnsanlık dışı, bir kaynak suyu gibi saydam ve adamakıllı soğuk bir sessizlik vardı. Gökyüzü ideal bir mavilikteydi, bir ölçü kışa, iki ölçü ilkyaza göreydi. İki yumruğumla arabanın tepesine vurdum. "Bunu bana neden yaptın?!" diye bağırdım. Yokuşu çıkmaya başladığımdan bu yana bir tek arabaya rastlamamıştım, yalnızca sık sıralar halinde köknarlar görmüştüm, bir tek Allah'ın kulu yoktu ortada. Bu kez emindim, Tanrılar beni bırakmışlardı. Deniz kazası geçirip de korku yüklü bir hayranlıkla denizin görkemi üstünde yüzen birinden daha talihli değildim. Dudaklarımı ısırarak yola baktım.

Ansızın bir motor gürültüsü duydum. Sanrılı biri oldum diye korktum. Ama bir süre önce pek az, pek hafif olan o gürültü şimdi çok belirgindi! Artık yerimde duramıyordum, kırmızı ya da mavi aydınlatma fişeklerim olmadığına üzülüyordum. Bir sigara yaktım.

Bir traktör tepeye ulaştı. Hemen umudum kırıldı ve sarardım, ama araç yavaş yavaş bana doğru ilerlerken kendi kendime hiç yoktan iyidir, bin kez daha iyidir dedim ve kollarımı sallayarak geldiği yöne doğru koştum.

Şoför gençti, başında bere vardı, mavi işçi tulumu giymişti, tırnakları da kürek sapı kadar iriydi. Ona nasıl boktan bir durumda olduğumu anlattım, bu sırada başını sallıyordu.

– Bu iş sizin beş dakikanızı alır, dedim. Lütfen bu kibarlığı gösterin.

Tulumunun önündeki cebine hemen üç kâğıt para atıverdim. Bunun üzerine aracından ağır ağır indi, görmesi için kadavra gibi katılaşmış durumdaki Mercedes'in yanına götürdüm. Bu sırada içimde hafif bir sıkıntı hissettim. Bu arabayla az mı kilometre yapmıştım, onunla birlikte az mı cennet, cehennem gibi yerlerden geçmiştim?!.. Lastikleri yeniydi, şanzımanı yenilenmişti, kaportasıyla da ben ilgilenmiştim, girintiler, çıkıntılar yok olmuştu, sağ ön tarafı dışında, burasını geçmiş zamanın anısına çökük bırakmıştım, pastan bir kasımpatı gibiydi, bundan kopamıyordum, budalaca bir düşünce. Bu arabayı gözümün bebeği gibi seviyordum ve bir saat sonra kitaplarım beş yüz bin baskı yapsalar bile, onu bırakıp bir başkasını almazdım. Bu yakında tamircimle uzun uzun konuşmuş ve motoru değiştirmeyi düşünmüştük. "On yıl

için yenilenmiş olur!" diye bana söz vermişti. "Bir gün şanzımanı ele alırız. Gelecek kışa kadar dayanın. Ben de bu arabayı çok seviyorum... Zaman zaman insanın canlı bir insan diyeceği geliyor, öyle düşünmüyor musunuz, ama ben yine de öyle görüyorum!.."

– Ölmüş mü bu araba? diye sordu delikanlı.

– Hayır, sanmıyorum. Ama artık kımıldamak istemiyor.

Otların üstünde adamın yanına uzandım ve o bana zinciri nereye takacağımızı gösterdi. Acele etmemiz gerekiyordu, çünkü patronu onu bekliyordu. Kıçı tutuşan tek kişi ben değildim. Yan yolda, o sessiz ve arı ormanın tam kenarında hemen faaliyete geçtik ve beş dakikaya kalmadan her şey halloldu.

Adam sarsıntıyla beni çekip ağaçların gölgesinden çıkardı. Tepeye doğru tırmandırırken de bir an insanın mutsuz olduğu sırada şansının yaver gitmesinin gülünç avuntusunu düşünüyordum, çünkü ne de olsa insanın son kibritlerini çakması zifiri karanlıkta kalmaktan daha iyiydi, kimi kuramlara bakılacak olursa, en berbat durumda ya da kritik durumda olmanın yerini hiçbir şey tutmaz. Delikanlı beni tepede dengede bıraktı. Ona göre, aşağıya indiğimde kesinlikle bir benzin istasyonu bulacaktım. Teşekkür ettim ve "Sen olmasaydın bu işin içinden nasıl çıkardım bilmiyorum" dedim.

Uzun bir inişe başladım. Camımı açmıştım, çünkü tüm yamaç güneş içindeydi ve hava çok tatlıydı. Kafamı bozmam boşunaydı, bir planör uçuşundan daha hoş, tam bir kımıldamazlıktan daha dinlendirici olan, ağaçların altından sessizce ve tek başıma kayıp gidişimin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyordum. Her virajda lastikler hafifçe ıslık çalıyorlardı. Korkudan ve gürültüden uzaktım, başıma gelen o boktan olaylardan uzaktım.

Benzin istasyonu konusuna gelince, yol kenarında bir yer buldum, başındaki adam bir bulaşık makinesini onarmaktaydı. Yine de ona yüksek sesle konuşarak durumu anlattım, çünkü radyosunun sesini kısmaya karar vermemişti. Ayağa kalktı, ama işin tuhafı arabama yaklaşmayıp ona uzaktan bakmakla yetindi, sanki arabam uyuzdu. Adamın ne tür biri olduğunu anlıyordum. Yüzünü ekşitip başını kaşırken bundan yararlanıp telefonun yerini sordum. Bana tuvaletleri gösterdi.

İkisini, benim yokluğumda ilişki kurarlar diye umut ederek baş başa bıraktım ve telefon kabinine daldım. Telefonu elime aldım, ama hiç ses yoktu, düdük sesi yoktu, hiçbir şey yoktu, yalnızca kapının arkasında su kaçıran rezervuarın gürültüsü duyuluyordu. Başka paralar ata-

rak denedim, ama boşunaydı, ne yumruklamalar ne de bağırmalar para etmedi. Öfkeyle adamın yanına döndüm.

– Bakın, telefonunuz çalışmıyor. Eğer bana inanmıyorsanız, gelin görün...

Tuvaletlere doğru kuşkulu bir tavırla baktı.

– Sahi mi, dedi. Burada da her şey bozuluyor...

Kılını kıpırdatmadığı için, acele bir görüşme yapmam gerektiğini, belki istasyonun telefonunu kullanabileceğimi sözlerime ekledim ve "Buna ne dersiniz?" diye sordum. Vallahi buna bir diyeceği olmazmış, ama birkaç gündür teller kopukmuş ve henüz bir göz atacak vakti olmamış.

– Ne olduğunu bilirsiniz... Çok basit bir şey, ama ne halt edeceğimi bilemiyorum.

– Buradan hiç telefon etme olanağı bulunmadığını, böyle bir şeyin başıma gelmesi gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?!..

Ona açıkça bu soruyu sormuyor, yalnızca bal gibi burada öylece kalakalacağımdan, bunun kötü bir düş değil, üzücü bir gerçeklik olduğundan emin olmak istiyordum.

– Allah kahretsin! ALLAH KAHRETSİN! diye ekledim.

Evime yüz elli kilometreden daha az kalmıştı, vakit öğleden sonra 2'ye geliyordu.

– Aceleniz varmış gibi görünüyorsunuz, dedi adam.

Bir elimle saçlarımı karıştırdım, hemen sonra ensemi okşadım.

– Evet, diyerek iç çektim.

Dürüstçe durumu kabul ettim. Arabaya gidip bacaklarım dışarda oturdum.

Adam, görmüş geçirmiş ve yaşamın sıkıntıları artık kendisini şaşırtamayan biri tavrı takınarak, beni anlıyormuş gibi bir tür dudak bükmeyle bir an başını salladı, sonra yeniden makinesinin üstüne eğildi.

Bu üzücü tablonun yol açtığı uyuşukluktan kurtulmak için kendimi sarsmak zorunda kaldım. Yeniden telefon işinin içyüzünü anlamak üzere döndüm. Kabinde az kalsın kuduracaktım. Hatta bana ait olmayan madeni paraları geri almanın yolunu da buldum, ama o Allah'ın cezası düdük sesine ulaşmak olanaksızdı, tümüyle ıssız bir yer, zifiri karanlık, galaksiler arası sessizlik gibi bir şeydi bu nesne. Tüm umudumu yitirdikten sonra telefonu yavaşça kapattım. Bu aygıtı parçalamak yaşıma yakışmazdı ne yazık ki.

– Kentten uzakta mıyız?

– Yok canım... Yirmi kilometre kadar.

– Bisikletiniz yok mu?

– Hayır, ama otobüs herhalde yarım saat sonra geçer.

Issız yola kadar birkaç adım yürüdüm, her yana kuşkuyla göz attım, sonra adamın yanına döndüm.

– Böylesini hiç görmedim, dedim ona. Bu yoldan hiçbir zaman araba geçmez mi?!

– Vallahi, geçse, böyle bir bulaşık makinesiyle eğlenir durumda olmazdım herhalde!..

Yanına oturdum.

– Bu tümüyle saçma, dedim ona.

– Evet, yeni bir otoyol açtıklarından beri bu böyle. Bana göre, sanki vadiyi sular altında bıraktılar. Pekâlâ sörf tahtaları ya da olta kamışları satabilirdim.

– Hay Allah, dünya düzmüş de biraz önce sonuna geldim sanıyor insan.

– Hem de nasıl! Bu yüzden, evime döndüğümde, akşamları sırtım ürperiyor!..

Ona inanmayı çok istiyordum; zaten burada her şey, çimento kapak taşlarının arasında bitmiş otlar, kirli pencereler, benzin pompalarının üstünde yavaş yavaş sallanan en az on yıllık eski reklam panoları, yırtık flamalar beni etkiliyordu. İsteği üzerine ona kargaburnunu uzattım.

– Bu rezil otobüs gelmeyebilir, diyerek sırıttım.

– Hayır, kaygılanmayın.

– Allah kahretsin, her şeye hazırım!

Kurumuş, simsiyah küçük bir yağ birikintisinin içine bir çakıl taşı attım.

– Peki siz ne yapıyorsunuz? diye sordum. Akşamları sizi almaya gelen biri var mı?..

– O, hayır, ben çekiciyle dönüyorum!..

Ellerimle dizlerimi tuttum ve gökyüzüne baktım. Dudaklarımda nikotin tadı vardı, dizlerim ağrıyordu.

– Peki nasıl oluyor bu, diye mırıldandım, burada bir çekici mi var?..

– Evet, orada, arkada park edilmiş durumda.

Acı dudaklarımı ısırdım. Sıçrayıp ayağa kalktım.

– Bana şaka yapmayın, diye yalvardım.

– Hayır, gerçek bu, ama buradan ayrılamam, biliyor musunuz, bu

bulaşık makinesiyle uğraşmak zorundayım. Kuzum, karımı bir tanısaydınız!..

– Oh, Tanrı'ya şükür, diyerek soluk aldım. Tanrı'ya şükür!

– Hey, durun bakalım, size söylüyorum, gerçekten de yapamam...

– Allah kahretsin! Başıma böyle bir iş çıkarma, izin ver de konuşayım, diyerek kandırmaya çalıştım onu.

Çetin bir tartışmadan sonra başarıya ulaştım, ama iki koşulla: Önce gidip karısına haber verilecek, sonra bir bankanın önünde durulacaktı, çünkü kesinlikle çek istemiyordu. İstemeyerek boyun eğmiştim, zaten bu delikten çıkarılayım da ne olsa kabul edecektim. Yolculuğun biraz uzun süreceğini elbette düşünüyordum, ama bir başka açıdan, Mercedes'i birkaç gün için de olsa, bu ıssız yerde bırakmak canımı sıkacaktı, içim rahat etmeyecekti. Hem sonra dedim kendi kendime, yine de emekleyerek gitmekten daha çabuk gideceğim.

Kısacası, arkada Mercedes, hemen öğleden sonra yola çıktık, zavallı arka tekerlekleri üzerine dikiliydi, arka bagaja da bir fular sıkıştırılmıştı. Güneş parlıyordu, ama terlemiyordum, kapım iyi kapanmıyordu ve ayaklarımın altında serin hava üfürüyor, makadamın art arda geçtiğini görüyordum. Saatte yetmiş kilometre hızı aşmadığımız halde, adam direksiyonun üstüne iki büklüm eğilmiş durumda melankolik bir hava mırıldanıyor, içimi sevinçle dolduruyordu. İki ya da en çok üç saatlik yolumuz olduğunu hesaplıyordum. Hem dingin hem de kaygılıydım. Dingindim, çünkü korkulacak bir durum yoktu, ben hep abartma eğilimindeydim. Darbeleri yemeden önce bağırıyordum, Betty'nin ölümünden bu yana böyleydim ve bunu biliyordum, öyle ki kimi zaman da aklın sesini dinleyebiliyordum. Ama bu yeterli değildi. Kaygı da, bu açıklanamaz karanlık duygusu da, bu bataklık canavarı tarafından kovalanma duygusu da buradan doğuyordu.

Bir süre sonra o ünlü otobüs bizi geçti, bir transatlantiğin düdüğü gibi öterek. Çekici bir toprak yola girdiğinde, kollarımı kavuşturup, ensemi koltuğun arkalığına dayayarak rahat oturmaya çalıştım. Başımı çevirip Mercedes'in o olta iğnesinin ucunda toz içinde dans edişini izledim.

– Peki ama bu yolda ne halt ediyoruz-? diye sordum.

– Ah, eğer haber vermezsem, karım beni öldürür!...

Kadın onu değil beni öldürdü. Kırmızı yanaklı iriyarı biriydi, bahçede bilmediğim bir şeyi tırmıkla düzeltiyordu. Bir süre konuşup ardından evin içinde kayboldular. Cebimden bir çiklet çıkardım. Yeniden

ortaya çıktıklarında adam artık pek istekli değildi, ben de bir tür tatlı-acı katalepsi içinde kalmıştım. Kadın pencereme geldi.

– Ee, dedi bana, çok naziksiniz, ama olmuyor!..

Gerçekten de ben onun sandığından daha naziktim ve yeni bir rakam üzerinde anlaştık. Bu paraya beni omuzlarında taşıyabilecek kimseler bulabilirdim, ama tüm arzum yola devam etmek, sırtıma saplanan tüm bu kancalardan hemen kurtulmaktı. Adam yeniden yanıma tırmandı, ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümseyerek.

– Hay Allah, renkli bir televizyon alabileceğiz, dedi.

– Eğer gece bastırmadan önce varırsak, sana tekerlekli bir küçük masa armağan ederim.

Benden biraz daha gençti, şimdi kimi ayrıntılar halledildiği için bu gidişten haz duyuyor, bunun bacaklarının uyuşukluğunu giderdiğini öne sürüyordu. Benimkiler ise alttan üfüren havadan uyuşuyorlardı.

– Yazık, radyo da çalışmıyor, dedi, sanki bu, dünyanın en tuhaf şeyiymiş gibi. Dönüşü düşünüyorum da eğlenceli olmayacak!..

Bir an tüm bu yolculuğu, bu son yirmi dört saati yeniden düşündüm ve çok güzel geçtiği kanısına vardım.

Bir bankanın önünde durduk. Onu bira ve sandviç almaya gönderdim, karnımda sanki bir tür çubuk vardı ve biraz yemek yesem iyi gelir diye düşünüyordum. Gişedeki adam bana kuşkuyla baktı. Bankacılarda hastalıktır bu, her zaman onlarla ilişki kurmamayı beceririm. Dışarıya çıkmama izin vermeden önce bana iki üç kez düğmeye bastırdı, bunun üzerine başımı çevirip onu parmağımla göstererek "Sen, adını söyle bakayım bana! Başının derde girmesine hazırlan!" diye bağırdım.

Yüzünden onu bütün gün için sarsmış olduğumu okudum.

– Sen, diye yineledim. Unutma bunu, dedim, kaldırıma geri geri çıkarken yüzümü ekşiterek.

Çekiciye döndüğümde para paketimden kurtulup bir sandviç kaptım.

– Haydi gidelim, dedim. Non-stop!

Saat herhalde 3 buçuk, belki 4'tü, normal koşullarda, çoktan eve dönmüş olacak, banyonun kenarında bir içki bardağı ve kollarımın genişliğinde açılmış Antiller'le ilgili bir broşür, kendimi sıcacık bir köpük banyosunda bulabilecektim. Üzüntümü soğuk olmayan bir bira ile unutmaya çalıştım. Ayaklarımı torpido gözünün üstüne koydum.

Hiçbir zaman bir yolda bu kadar sürünmedim, hiçbir zaman kilo-

metreler bana bu kadar uzun görünmedi. Neredeyse midem bulanacaktı. Sanki bir mıknatıs beni itiyor ve tekerlekleri durduruyordu. Ya da akıntıya karşı gitmeye çalışıyordum.

– Evet, insanın acelesi varsa her zaman böyle olur, diyerek içimi rahatlatıyordu adam. Hiç kuşku yok!

Yarı yolda hava kapanmıştı ve adamın neredeyse tüm yaşamöyküsünü öğrenmiştim. Ona yazar olduğumu söylediğimde, az kalsın bizi bir ağaca çarptırıyordu.

– Hay Allah! İşte, bak bu iyi bir şey, dedi, arabasının kontrolünü yeniden eline aldığında.

– Evet, çok parıltı var.

– Peki, ne tür bir şey bu?

– Hım, nasıl desem ki. Hiç bilmiyorum.

Bu sırada yolda pek çok araba bizi geçiyordu, hatta çok eskileri, beş para etmeyenleri bile. Çekmeyeceğim acı kalmayacağı ve her şeyin beni üzmek için seferber olacağı söylenmişti. Ben çok konuşmadığım için adam şarkı söylüyordu. Gözlerim yolda, onu dinliyor, uzakta bir kilometre taşı görüp dişlerimi sıkarak, yolun bir kilometre azalması için, bu taşı geçmemizi bekliyordum. Bu iş öyle yorucuydu ki! Oysa bundan neredeyse haz duyuyordum. Böyle serüvenlerden burnunu boka sokmaktan başka beklenecek hiçbir şey yoktu. Hak ettiğim şeye sahiptim. Bu yolda canım çıkıyordu, ama bunu aramıştım. "Ha! Ha!" diyordum kendi kendime, "bir an gelecek bizi bir bisiklet bile geçecek. Ah, bunu da görürsem ölürüm, yemin ediyorum! Ah, çok fenayım!" Her şeye karşın metre metre ilerliyorduk.

Adam bir benzin istasyonunda bana kahve ısmarlamak için ısrar etti. O berbat kapı yüzünden ayaklarım üşümeye başlamıştı. Barda ayakta durduk. Telefon etmem için neden bu fırsattan yararlanmadığımı sordu. Bunu tümüyle unuttuğumu itiraf ettim ve bodrum kata koştum. Ne yazık ki bekleyenler vardı. Duvar boyunca üç kişi bekliyordu. Bakışları boştu. Başımı öne eğip yukarıya kaçtım.

– Haberler kötü mü?

– Hayır. Ama kimi zaman insan savaşamıyor.

– Yazar olduğunuz anlaşılıyor, diyerek şaka yaptı.

Yeniden çekiciye atladık. Kontak anahtarını ilk çevirişte motor çalışmadı. Adam şaşkın bir halle bana baktı.

– Bu seni şaşırtıyor mu ha diye sordum mezar ötesinden gelen bir sesle.

Bununla birlikte ikinci denemede şansımız yaver gitti ve yeniden yola koyulabildik. Güneş parlaklığını yitirmişti, yavaş yavaş batmaya yüz tutuyordu.

Yorgundum. Yol da bitmek bilmiyordu. Sanki yirmi yaşımdayken aradığım, ama bulamadığım her şeydi yol, şimdi kırkıma geldiğimde hevesim geçmişken onu buluyordum. Kendi kendime zar zor gülümsedim. Uyuyup evimin önünde uyanmak için elimin bir parmağını feda edebilirdim, ama bana hiçbir öneri yapılmadı ve ipnotizmayla uyutulmuş gibi bir katılık içinde donup kalarak gözlerimi açık tuttum, oysa bu sırada adamım şarkı mırıldanıyordu, ayaklarım da sanki içi buz dolu bir leğenin içine dalmıştı.

Ona göre, kitap yazan biri olarak pek konuşkan değildim, böyle olacağımı düşünemezdi. Bana kızmamasını rica ettim ondan, ama gereksizmiş bu.

– Yok canım, dedi, insanın canının konuşmak istemediği böyle günler vardır. Bu herkesin başına gelir. Evet, hepimiz böyle bir aksilikle karşılaşabiliz.

Kafam karmakarışıktı. Yol son olarak düz bir çizgi halindeyken ortaya art arda virajlar çıktı ve ıssız yerlerde tüm kırmızı ışıklar yandı; insanların nereden çıktıkları belli değildi, arabalarını kaldırımlardan çekip yolları dolduruyorlardı. Yalnızca iki ya da üç saatimiz kaldığını düşündüğümde bunu önceden kestirmemiştim. Herhalde kendimi kilometre ibresi ne yükselen ne de inen, yalnızca yetmiş civarında titreyen bir arabayla otoyolda sanıyordum. Yollar doldukça gökyüzü bakır rengini alıyordu.

Bin kez öldüm. Biz son kilometreleri devirirken akşam bastırdı. Bir bakıma, soluğum kesilmişti. Kente, pırıl pırıl ışıklar içinde vardık. Karabasanın sona ermesinin zamanıydı, bitkinliğin eşiğindeydim, gözlerimi kırpıştırmaktan bir türlü kendimi alamıyordum.

Mercedes'i doğrudan doğruya tamirhaneye götürdük. Sonunda yere indim. Bu yolculuktan ötürü yol arkadaşıma teşekkür edip ona tekerlekli televizyon masası bedelini ödemem, tamirciye de benim için bir motor ısmarlayabileceğini söylemem, torpido gözünde bir şey unutmadığıma da bakmam gerekti. Sonra derin bir soluk aldım ve koltuğumun altında o gazete, eve doğru iri adımlarla yürüdüm, yeniden yavaşçacık yaşama dönerek.

Yolun ucundan zemin katta ve Henri'nin odasında ışık yandığını gördüm. Çabucak saatime bir göz attım. Marlène'in henüz dönmemiş olması gerekiyordu. Herkes herhalde benim nereye gittiğimi merak etmişti. Gazeteyi ellerimin içinde sıkıp kaldırımda durdum. "Üç gün sonra Antiller'de olacağız, acaba denemeye değmez mi? Uçup da bu çamur yığını üstünden geçme şansı yok mu?.." Bu olanaksız değildi. Bu olay konusunda hiç konuşmamanın bir yolunu bulabilirdim. Daha sonra, elbette Henri'yi bir plaj köşesinde ya da kenarları başım kadar büyük çiçeklerle çevrili pırıl pırıl bir patikada sıkıştırabilir ve onunla rahat rahat konuşabilirdim. Ona her şeyi hemen anlatıp ne diye yaşamımı karartacaktım?!.. Zaten konuşacak durumda mıydım, aynı gün içinde Falan'ın yazısını iki kez okumaya katlanabilir miydim?!.. Dolayısıyla beklemeye karar verdim. Gazeteyi montumun içine sakladım ve attığım son adımlardan yararlanıp anlaşılmaz bir öykü, dönenceler arası bölgelere gitmek düşüncesinin yol açtığı bunalım gibi bir şey uydurdum.

Aşağıdaki oda boştu. Kendimi bir koltuğa attığım sırada Henri'nin tepemde yürüdüğünü duydum. Adamakıllı bitkin olduğum için mutluydum, çünkü en ufak bir şeyi bile beğenmeye hazırdım, on yıldır kaçakmışım gibi bir duygu içindeydim. Arkamdaki şişeyi kaptım.

– Hey, bırak fırçalarını, diye bağırdım. Gel de bana bir merhaba de!..

Montumu çıkardım, gazeteyi eski dergiler yığınının içine sakladım, sonra sıra çizmelerimi çıkarmaya geldi. Marlène birazdan gelirdi, üç bardak aldım.

Mutfağa buz getirmeye gittim, oradan bir süpürge ile çıktım ve tavana vurdum.

– Hey, yukarı çıkmıyorum, çok yorgunum. Biliyorsun, tek başıma içmekten nefret ederim!

Geçen her dakika beni biraz daha gevşetiyordu. Bu koşuşturma sırasında biriktirdiğim tüm sinirsel gerilimi boşaltıyordum. Zihnimde şimdiden koltukla yatağım arasında bir asma köprü kuruyordum.

İçkimin ilk yudumunu tek başıma yuvarladım, doğruca beynime çıkan o rahatlatıcı yanmaya aldırış etmiyordum. Aç bile değildim. Şişeyi boğazından yakalamıştım. Gülümsüyordum, çünkü içimden bir ses bana onu bırakmak üzere olmadığımı söylüyordu.

– Hey! Ne halt ediyorsun sen ha?...

Ansızın koltuğumda doğruldum, odun gibi kaskatı kesilmiştim. Pe-

ki ama ne halt ediyordu bu adam yukarıda?!.. Ve aynı saniye içinde, "Tüh be, odasında o rezil gazete ile birlikte ve aşağıya inmeyi reddediyor" diye düşündüm!.. Tanrım, tüm korktuğum buydu! Yanılmadığımdan emindim. Tam bir dakika, felç olmuş gibi öylece kaldım. Sanki cinli bir evdeydik. Kıçım değirmen taşı gibi ağırdı.

Zorla ayağa kalktım. Aynaya bir göz attım ve kendimden korktum. On yıl sonraki bendim bu ve yeşil gözlerimden, onların o gülümseyen parlaklığından geriye ne kalmıştı, her sabah yaptığım o cimnastik neye yaramıştı, bu adam acaba hâlâ canlı mıydı?.. Adamakıllı tiksinmiş ve sırtım kamburlaşmış durumda merdiveni tırmandım. Henri'ye kızını düzmediğimi söylemem mi gerekirdi, bu noktaya gelip de o ve ben iğrenç bir tartışmanın içinde mi yuvarlanmalıydık?!.. Bu yüzden şimdiden hastalanmıştım. Şişeyi yanıma aldığımı görünce biraz içim rahatladı. Sahanlığa geldiğimde son gücümü toplamıştım. Şişeyi koltuğumun altına sıkıştırıp gözlerimi ovuşturdum.

– Çok iyi dostum, diye mırıldandım. Sen arandın!

Odasının önüne geldiğimde buz gibi bir hava akımına yakalandım. Bu izlenim beni öyle şiddetli bir şekilde sardı ki, neredeyse dizlerimi büktüm. Kapının tokmağını görüp tutmak için korkunç bir çaba harcamak zorunda kaldım. Tokmağı sıktım, lanetli bir taşı sıkar gibi. Kolum ağrıdı. Acıya karşın açtım.

– Henri gitti. Burada değil şu anda, dedi bana Gloria.

Gloria dimdik, yatağın üstüne oturmuştu. Yalan söylemediğini hemen anladım, oda boştu, görünmeyen bir varlık onu boşaltmıştı, bunu açıkça hissettim. Yüzümü ekşiterek Gloria'ya baktım, çünkü kolumun acısı gitgide artıyordu. Bunun ne olduğunu, unutulabilir bir şey olmadığını biliyordum. Gloria ayağa kalktı. Dudaklarının kımıldadığını gördüm, ama hiçbir şey duymadım. Duvara kadar geri gidip ona dayandım. Ne yazık ki, kapının pervazını geçtim, dengemi yitirip koridorda yere serildim. Gözlerimi tavanın ışığına dikerek yerde kıvrıldım. Bir kez daha ölmek üzere olduğumu anladım. Göğsüm korkunç bir mengenenin içinde eziliyordu. Işık ansızın yok oldu. Yüzükoyun dönmeyi başarmıştım. Güzel bir çabaydı, ama tırpan vınlayıp da ben ölüler ülkesine doğru kayarak gittiğime göre ne umut ediyordum?.. Az zamanı kaldığı için gülünç bulduğum bir hedefe doğru gitmek üzere halının üstünde sürüne sürüne son sıçramalarını yapan bu bedene karşı büyük bir sevgi duydum. Derisi yumuşamış, ama bir kolu hâlâ sağlıklı gibi görünen o eski yıpranmış bedenlerden biri değildi, önünde hâlâ

çok güzel yılları olmaya layıktı. Ve homurdanıyor, inliyordu.

Bu, kuşkusuz, onun son yolculuğuydu. Koridorun uzunluğu birkaç metre kadardı, ama bahse girelim ki, onun için dünyanın bir ucuydu, her santimetre, güneşin alnında, hiçbir şey içmeden, yalınayak, şapkasız, bir saatlik bir yürüyüş demekti. Kızın ona büyük bir yardımı dokunmuyordu, davranışı bir tuhaftı, çünkü kimi zaman onu yakalayıp kucaklıyor, kimi zaman da ondan uzaklaşıp dudaklarını ısırıyordu.

Odasının kapısına ulaşması için en fazla bir dakika gerekti ona. Yüzü kaygı verecek derecede solgundu, dudakları mordu, yüzünü ekşitmesi iğrençti. Her saniyenin önemli, en ufak bir kum tanesinin bile değerli olduğu bir anda kıza doğru döndü... Kız acıyla inledi, çok uzun bir süre öylece kaldı. Sonra kapıyı açmaya karar verdi.

Üstünde kocaman bir elektrikli yazı makinesinin çalım sattığı masasına doğru bir kolunu çoktan uzatmıştı bile adam. Belki son bir satır yazmak istiyordu, çünkü ne de olsa yazardı ve bu da bir güzel ölme biçimiydi. Kız üstünde bağırıyor, sızlanıyor, öfkesinden çığlıklar atıyor, S.O.S. veriyor, onu kolundan çekiyor, itiyor, gömleğine asılıyordu. Sıradan rahat bir ölüm değildi, sanki bir paçavracı kavgası, bir masanın dibinde yuvarlanan iki ayyaş, bir hesaplaşma sırasındaki iki sevgili söz konusuydu.

Adam son gücünü sağ koluna verdi ve eli havaya kalktı. Bu başarıyı ikinci kez gerçekleştirmesi şaşırtıcı olurdu. Parmakları çekmecenin kulpunu yakaladı ve tüm masa titredi. Çekmeceyi sert bir biçimde çekip çıkardı ve çekmece başına devrildi. Kâğıtlar uçtu, beyaz kâğıtlar ve çizgili kâğıtlar, bir sürü dolmakalem, paket paket çikletler. Bir bıçak, anahtarlar, raptiyeler, faturalar, tütün, bir ayna ve bir komprime tüpü, zincir gibi şakırdayarak koridorun ışığına doğru yuvarlandı ve sonra korkunç bir şekilde sırıtıp durdu.

19 On gün kadar hastanede gözlem altında kaldım. İyi olmuştu, çünkü dışarıda yapacak hiçbir işim yoktu. Doktorum durumumun ciddi olduğunu ileri sürüyordu, ama yaşamın kendisi ciddi miydi, bu yüzden kendi kendimi yiyip bitirecek miydim?.. Bu odada rahat rahat kalmamın nedeni, atardamarlarımın tıkanması değil, nereye gideceğimi bilmememdi, daha doğrusu canımın hiçbir yere gitmek istememe-

siydi.

Benim yatağımın yanındaki yatakta yatan biri ciddi bir siroz tedavisi görüyordu. Doktor odamıza girdiğinde adamın sanki bizi hâlâ hayatta gördüğüne şaşırdığını sanıyorduk.

– Bugün buradaki üçüncü günüm, demişti bana o karaciğer hastası. Bu doktoru iyi tanırım, insana hiçbir zaman önem vermez!

Tek kişilik bir oda istemiştim, ama son tek kişilik odayı benim gelişimden birkaç saat önce beyninde tümör olan bir hastaya vermişlerdi. Kendimi saçları gümüş renginde bir ayakkabı firması temsilcisiyle aynı odada bulmuştum, adam oldukça iyi satranç oynuyordu, adı Samuel'di. Ara sıra sabahları gelip karnına uzun iğneler batırıp üstüne portakal rengi bir ilaç sürüyorlardı, bu da çok güzel bir etki yapıyordu. Daha sonra adam iri karnı havada ve göbeğinin altında küçük bir yara bandı, sırtüstü yatarak öylece kalıyordu. Artık odada bundan başka, baştan başa kalın damarlarla dolu bu boyalı iri karından, bu acılı ve tiksindirici yaratıktan başka bir şey görünmüyordu. Öteki yana dönmek zorundaydım, bir dakika bile dayanamıyordum, onun kımıldamaya karar verip de üstüne bir örtü atmasını beklemek zorundaydım.

– Pekâlâ, bana haber verirsin, diyordum. Ben biraz romanımla ilgileneyim.

Bir hastanede geçen gün kadar uzun hiçbir şey yoktur. Üstelik ben çok uyumuyordum. Marlène bana pille çalışan küçük bir yazı makinesi getirmişti, kimi zaman dizlerimin üstüne koyuyor, kimi zaman da yere koyup özellikle geceleyin Samuel'in ışıktan rahatsız olmaması için, yatağımın üstünden uzanıp yazıyordum. Lambayı yatağın altına saklıyordum, bu yeğlediğim zamandı, çünkü sonunda kendimi salıverebiliyordum ve hiç olmazsa her şey istediğim gibi oluyordu, başıma beklenmedik bir şey gelmiyordu ve başıma gelene, düşünebileceğim en kötü şeye, şimdiye kadar bir insanın yüreğini sarmamış karanlıkların en gök yeşili renkli olanına –sözcüklerden korkmayalım– katlanabilmeme yardım ediyordu. Buz gibi soğuk şakalar, uzun kuru sayfalar yazıyor, öykümden fazla uzaklaştığımda, sabahleyin bunları yırtıyordum, mutlu ortamlar üzerinde çalışmıyor, kayıtsızca huzur dolu üç satır bile yazmıyordum. Ve geceleyin Samuel dişlerini gıcırdatıyor, inliyordu.

Sabahleyin saat 6'ya doğru, ilk uykuma dalmışken, hemşireler hızla odalara dalıyor ve hastaları, sakatları, ölmek üzere olanları, bizleri acılarımızdan uzaklaştıran tek şeyden koparıyorlardı; odalarda homur-

danmalar, bağırıp çağırmalar oluyor ve daha gün bile doğmadan, herkese derece konuyor, iriyarı bir kız tansiyonumuzu ölçüyordu. Kahvaltı saatine kadar komaya girmiş gibi öylece kalıyor, koridorda arabalar çarpışırken ve tan titreye titreye sökerken ben uyanık olarak düş görüyordum.

– Sana bir şey söylememi ister misin? diyordu Sam, herkes gibi davranmalısın, eğer dayanmak istiyorsan gece uyumalısın. Başka şey düşünme, yoksa hiçbir şey düşünemezsin... Dostum, hastaneden sonra yerin mezarlık olur, bunu unutma!

Hiçbir yanıt vermedim. Gerçek şuradaydı: Bu satırlar olmasa işin içinden nasıl çıkabilecektim? Santranç oynayarak mı, Thomas Pynchon'ın öykülerini okuyarak mı, Sam'ın bana anlattığı çapkınlık serüvenlerini dinleyerek mi?..

– Bir kadın tanıdım ki, karyolanın ayak ucundan ona fellasyo yaptırıyordum!..

– AH! ALLAH AŞKINA SAM, SUS! BÖYLE ŞEYLER DUYMAK İSTEMİYORUM!..

Onu o koca göbeğiyle gözümün önüne getiriyor, bir kadın yüzü görür gibi oluyordum ve bunun üzerine kahve geliyordu, ama artık aynı tadı yoktu.

– Allah kahretsin, sana daha önce bu öyküler beni ilgilendirmiyor dedim!..

– Ama canım, sen de tuhafsın... Erkek erkeğe değil miyiz?!..

Satrançta onu yeniyordum. Sonra, öğle yemeği vaktinin gelmesini bekleyerek yastıklarımı yukarı kaldırıp pencereden bakıyor, biraz okuyordum, bu sırada bileklerime ve ayak bileklerime bilezikler takılıyor ve bir herif, pis kokulu bir jel sürerek göğsümün üstünde armut biçiminde küçük bir nesneyi gezdiriyordu, tüm bunlar kalbimin atışlarını dinlemeye, önemli bir şeyim olup olmadığını anlamaya yarıyordu.

Biraz sonra da servis doktoru gelip bize merhaba diyordu moral vermek için. Bunu, öğle yemeğine kadar uzanan uzun bir boş zaman izliyordu. İnsan bilgisayarın neler yapabildiğini biliyorsa, kaygıyla karışık sonucu bekliyordu. Yemek listesinde biftek-kızarmış patatesi işaretlemişsinizdir, ama size domuz pirzolası-kereviz gelebilir, tuzsuz bir rejim için. Bu durumlarda gününüz hapı yutmuştur, geriye ağlamak kalır. Bu yemekleri beklemek tümümüzü çıldırtıyordu. Karnımız aç olmadığı zamanlar bile ne halt ettiklerini merak ediyorduk.

Sam'a alkollü içkiler yasaktı. Ben şarabımı onunla paylaşıyordum,

çünkü o, kendisini öldürebilecek şeyin tam da bu olduğunu, artık bir yudum alkol bile almaması gerektiğini ileri sürüyordu.

– Ama adamlar bunu anlamadılar, diyordu homurdanarak. Bunlar bir tırnağını tedavi etmek için iki kolunu kesecek türden insanlar.

Onunla benim aramdaki fark şuydu: O, en güzel yıllarını yaşadığını düşünüyordu. Adam hâlâ sağlıklı, ama göğüs kafesi çok iyi durumda değil, diye şaka yapıyordu ve sonra en güzel kızlarla düşüp kalkmıştı, daha fazla bir şey de istememiş, doymuştu. Alkol onu harap etmişti, ama o, kuralı bozmamıştı. Dayanmaya çalışıyorsa da bu işi yalnızca spor olsun diye yaptığını sözlerine ekliyordu, belki de sokağa çıktığında bir kadından son bir gülümseme koparmak için.

Ziyaretlere gelince, Marlène her gün beni görmeye geliyordu, ama bir kez bile Henri'den söz etmedik. Yüzü biraz yorgundu. Hem sonra Sam'ın orada bulunması işi bozuyordu, bunu elbette söylemek gerekirdi, bu ziyaretin beceriksizce bir hasta ziyaretine dönüşmemesi için, enayiler gibi el ele kalmamak için boyun eğmemeliydi. Sam onu güzel buluyordu.

– Belki kıçı biraz yere yakın, ama hepsi bu kadar, diyordu onun için.

Sağlık durumumdan da söz edilmesini istemiyordum. Marlène'in bana gün içinde neler yaptığını anlatmasını istiyordum, ilgisiz, hiç önemi olmayan şeylerden söz etmesini istiyordum. Çok iyiydi, yalnız birazcık gergindi. Peki ya ben! Peki ya ben, ha!..

Bir gün öğleden sonra hepsi sökün etti, öyle ki Sam pijama üstünün önünü kapamayı bile unuttu. Vera yatağımın üstüne oturup, bacak bacak üstüne attı. Charles da kucağıma bir paket dolusu dergi fırlattı. Bob beceriksizce gülümseyerek karyolamın çubuklarını tutuyordu, Gloria da herkesin gerisindeydi. Bir kerecik bakışıyla karşılaşabildim, birkaç korkunç saniye süresince.

– Ölümümden sonra hoşuma gidecek olan şey ne mi ha, dedim Gloria'ya başka şeyi düşünerek, vallahi, mezarımın başına Elvis Presley'in mezarının başına gelenlerden daha çok insanın gelmesi!

Hiç kimse Gloria ile bakışmamın farkına varmış gibi görünmüyordu ve herkes beni yeniden formda bulmaktan memnundu. Hepsi gidinceye kadar da Gloria'ya bir daha bakmadım. Herhalde ağız birliği etmişlerdi, hiçbiri Henri'nin ortadan kayboluşuna anıştırmada bulunmadı, bu da tuhaf bir hava yaratıyordu, sanki her birinin ensesine bir tabanca dayalıydı. Nasıl olsa, biri Henri'nin adını ansa, onu dinlemeyi

reddederdim. Sonunda, bir daha beni görmeye gelmemelerini istedim, bu ziyaretler bana hasta olduğum izlenimini veriyordu, hem sonra burada yüzyıl kalacak değildim, yakında yeniden buluşacaktık. "Öyleyse" dedim gülümseyerek, "artık bana mikroplarınızı vermek için yatağımın başına gelmeyin lütfen, ama bu da beni düşünmenizi engellemesin."

"Hey! Baksana, çevrende yalnızca güzel kadınlar var!.." demişti bana Sam, sonunda akşam yemeğini dağıttıkları sırada. Krem karamelimin kıvamını çatalımın ucuyla deneyerek başımı sallamıştım. Güzel yeterli sözcük değildi, onların güçlü kişilikleri olduğunu da söyleyelim, bu daha da olağanüstü bir şeydi, ama benim bunda hiçbir rolüm yoktu, onları karşıma çıkaran ben değildim. Tüm gördüğüm, yalnızca parıltıydı.

– Bir defasında, aynı zamanda üçünü birlikte aldım, dedi iç çekerek Sam. Otuz yaşıma göre bir işti bu!..

Çabucak iyileştim. Gerçekten de hastalık pis bir sarhoşluktan beter bir şey değildi ve fiziksel olarak fazla kilo kaybetmeden bu vartayı atlattım, teraziye bakılırsa iki kilo kaybetmiştim. Koridorlarda topallayan insanlara, kesilmiş kollara, bacaklara, ellere, sargılar içindeki kafalara, berbat durumdaki omurgalara, yanığı olanlara, kanserlilere, alkoliklere rastladığımda kendimi biraz utanmış hissediyordum. Bir sabah, yanımda dişlerini fırçalayan birinin iki bacağı kesikti ve lavabo adamın ancak çenesinin altına geliyordu. Odama ağzım hâlâ diş macunu dolu ve boynumda sarılı bir havlu, öyle döndüm.

Öngörülen süreden önce çıkmamı önerdiler, ama kabul etmedim. Bunun bana göre bir anlamı olmadığını görmem için pencereden bir göz atmam yetiyordu. Yemeklerin gelmesini bekleyerek, dalına konmuş bir bukalemun kadar rahat bir şekilde bu yatakta yatıyordum. Hem sonra dışarıdan uzaktık, en azından büyük ölçüde ve kendimi olduğumdan daha becerikli biri gibi görmüyor, tüm savaşımların adamı olduğumu düşünmüyordum.

İlk günlerde acaba bir uzatma sağlamanın çaresi yok mu, biraz daha uzun süre gözlem altında tutulmayı hak etmiyor muydum diye kendi kendime soruyordum.

– Yahu, vallahi delisin sen, diyordu Sam. Hiç kimse burada küflenmek istemez. Hiç kimse! Beyninde bir şeylerin tıkanmadığından çok

emin misin?!.. İnan ki senin tuhaf bir yanın var!..

– Evet Sam, anla beni. Sokağın bir ucunda yere yıkılacak olduktan sonra, dışarıya çıkıp birkaç adım atmak neye yarardı benim için? Unutma ki bu, benim ikinci kalp krizim, doktor bunun şaka olmadığını sana söyleyecektir!..

– Yok canım... Çok fazla kitap yazıyorsun, dedi bana. Dışarıda insanların yararlandığı o mavi gökyüzünü düşün biraz!..

Beni inandırmayı başaramamıştı. Aramızda güzel ilkyaz kokusu, ziyaret saatine kadar tartışıp durduk, çünkü o yalnızca çıkmayı düşünüyordu, oysa ben onu itiyor, her saldırısını geri çeviriyordum. O gün Marlène'le aynı zamanda Sam'ın kız kardeşi de geldi ve bana bir şişe porto şarabı emanet edip kardeşine akşamları bundan yarım bardaktan fazla içirmeyeceğime yemin etmemi istedi. Ona bana güvenebileceğini, her zaman tavşan uykusuna yattığımı söyledim. Sam boşuna karşı çıktı. Duymazlıktan geldim. Marlène'e, öngörüldüğünden biraz daha uzun süre burada kalabileceğimi, ama bu konuda daha fazla bir şey bilmediğimi söyledim. Ve başımı çevirip başka yere baktım.

Daha sonra, onlar gidip de hastanenin üstüne yine tam bir sessizlik çökerken, Sam benden şişeyi kendisine vermemi rica etti, "Yalnızca bakacağım, yalnızca etiketi okuyacağım, namus sözü veriyorum" diyordu. Bir süre direndim, sonra beni tümüyle tüketmesine meydan vermeden şişeyi uzattım. Bana söz vermiş olduğu gibi, gülümseyerek etikete bir göz attı ve ışıkta portonun rengini hayranlıkla seyretti. Şişeyi bana geri verinceye kadar ses çıkarmadım.

– Dinle, sana bir öneride bulunacağım, dedi mırıldanarak, gözlerini de şişeden ayırmadan.

– Hayır, kesinlikle olmaz, dedim.

– Dinle, farzet ki bu akşam o yarım bardak şarabımı içmiyorum, ertesi gün bana dolu bir bardak verir misin?..

– Hayır, içtenlikle söylüyorum, sanmıyorum.

– Allah kahretsin! Peki ama bu haksızlık değil mi?!..

Tartışmamız mutfak tarafından gelen hastabakıcı kızın kıçı yüzünden kesildi. Kız hep böyle, o kocaman arabayı geri geri gidip çekerek, harcadığı çabadan yanakları kızarmış durumda içeriye giriyordu. Yemeğimizi çabucak yedik, sonra yeniden dinginleştiğimizde, başucu masasının üstünden şişeyi çekip aldım ve ortaya iki bardak çıkardım.

– Belki sana birazcık veririm, dedim ona. Yıllar var ki porto şarabı içmedim.

Yüzünü ekşitti.

– Ya! Neden?.. Peki, versen sana ne zararı dokunur ki?!

– Beni enayi yerine koyma Sam. İki yüz bin baskı çizgisini geçmek üzereyim.

– Pekâlâ! Anlaştık!.. Artık bundan söz etmeyelim, dedi iç çekerek.

İlk bardağı yavaş yavaş doldurdum, aklım başka sorunlarla meşguldü.

– Kısacası, ne olursa olsun, diye ekledi, bu kez sıramı atlayacağım anlaşılan...

Kendi içkimi içtim.

– Nefis, dedim. Neyi denemeyi umut ediyorsun?!..

Bir koluyla havayı dövdü.

– Hay Allah, hiçbir şeyi. Biraz midem bulanıyor gibi.

– Hasta mısın?

– Hayır hasta değilim, midem bulanıyor.

Gerçek şu ki çok erken uyudu, ışığını bile söndürmeyi unutmuştu, bu işi kibarca ben üstlendim, çıplak ayaklarımı o pis muşambanın üstüne bastığımda yüzümü ekşitmekten kendimi alamadım. Gece uzun geçeceğe benziyordu. İçlerinde çok şey bulamayacağımı bile bile, bir süre dergilerimle baş başa kaldım, kimi zaman onları baştan sona okumak zahmetine katlanmıyordum, çünkü zihnim hiçbir şey kaydetmiyordu ve biraz moda, biraz kan ve o bitmez tükenmez kış deliği öyküleriyle dolu olarak yatağın dibine kaydıklarını duyuyordum pişen hafif bir omlet cızırtısıyla. Neredeyse tam bir sessizlik vardı ve bu sessizlik boğuk bir çığlık ya da uzaktan gelen bir inlemeyle o kadar az bozuluyordu ki, sanki bir göl gibi parlıyordu. Yalnız bir insanın elinde kaç parmak varsa, o kadar parmak şarabı yavaş yavaş içtim. Uzun süre kendi kendimle baş başa kaldım, sonra titreyerek yazı makinemi kapıp romanıma döndüm.

Uygun bir pasaj dolayısıyla doyasıya bağırıp çağırdım, söylendim. Örtülerim, içinde sözcüklerin yan yana, hiçbir boşluk, hiçbir karalama olmaksızın, tam anlamıyla insanlık dışı ve ne mutlu ki sessiz bir haykırış olarak sıralandıkları dört sayfa terden neredeyse ıslandı. O porto şişesine birkaç saniye yan yan baktım, ama Sam uykusunda kımıldanıp hafifçe hırıldayarak döndü. Kendi kendime, herkesin karabasanı ayrı dedim. Zavallıyız biz!

Bardağımı elime almaya hazırlanıyordum ki, Sam bir dirseğine dayanıp doğruldu, yarı uyur, yarı uyanık durumda, saçları havada.

– Sam, diye mırıldandım.

İki kez kasıldı. Gözlerini ancak açtı. Ben makinemi bir kenara iterken, karnından gelen derin bir gurultu duyuldu ve Sam bana doğru korkunç bir fışkırmayla kan tükürdü, kan koyu bir sos gibi lök diye yere aktı.

– SAM, diye bağırdım.

Ağzından bir kez daha kırmızı bir kan seli fışkırıp bardağımı devirdi, başucu masasını kan içinde bıraktı. Donup kalmıştım, benim de bir yerim kanıyor muydu, bilmiyordum. Sonra Sam'ın tüm örtüleri kana bulandı ve üçüncü kez fışkırmadan sonra kanlar yere aktı.

Bir sıçrayışta alarm ziline bastım, ikinci sıçrayışta da koridora fırladım. Ve koşmaya başladım. Merdivenlerden yuvarlanırcasına indim. Nöbetçi doktorun odasına kadar yeniden finişe kalkış. Tam da bu sırada stajyer doktor yukarı çıkmaya hazırlanıyordu. Ona ayrıntıları vermeye gereksinimim olmadı. Yüzünü ekşitti, sonra beni ekmeye çalıştı, ama peşine takıldım ve birlikte gittik.

Sam artık kımıldamıyordu. Her yer kan içindeydi.

"Kalp masajı!" diye homurdandı doktor odaya dalarak. Odada korkunç bir koku geziniyordu.

Sam'ı sırtüstü döndürdü ve çabucak kollarını sıvayıp işe koyuldu. Ama işin yürümediğini hemen anladı. Sam karyolanın yayları üstünde sıçrıyor, başı sallanıyordu.

– Ah! Allah kahretsin! Nerede o kakanoz karı?!..

Kendisi de kan içindeydi.

– Bacaklarından tut, dedi bana hemen.

Sam'ı büyük bir kan birikintisinin ortasında yere yatırdık. Tiksinerek geriledim Sam'a son bir kez bakarak. Hınk! Mınk!

Müsveddelerimi, porto şişesini, örtüyü aldım. Koridorda yardıma koşan personele rastladım. Neredeyse beni deviriyorlardı.

Sam'ın ölümünden sonra, ertesi sabah kendimi dışarıda buldum. Tüm istedikleri şeyleri imzaladım. Hava güzeldi, neredeyse sıcaktı. Öğleye doğru, gittiği gibi gelecek olan yazın yaklaştığı kesinlikle hissedilmeliydi. Çantam omzumda asılı, en kestirme yoldan eve döndüm.

Anahtarlar yeniden cebime girerken kapıyı ayağımla ittim. Birkaç saniye sonra içeriye girip kapıyı kapattım.

Çantamı kirliye bıraktım. Sonra gelen mesajları dinlemek üzere te-

lesekreterimin yanında ayakta durdum. Ara sıra, size yanında kitaplarınızla uyuduğunu bildiren tanımadığınız bir kadının hafif sesi başka hiçbir şeye değmez. Bu sesi birçok kez yeniden dinledim. Dogelski kendisine uğramamı istiyordu. Onu arayıp ikimizin paçayı ucuz kurtardığını ve bana çok büyük bir dinginlik salık verildiğini anlattım. Hayır, yakında gelebileceğimi düşünmüyordum. Tasarladığı her şeyi iptal etmeliydi. Romanımla baş başa kalacaktım, evet, bu açıdan her şey yolundaydı. Benim kazanma şansımın bulunduğu bir ödülden de söz etti, ama bu Nobel ödülü olmadığı için, hiç ilgi göstermedim. Telesekreterde kayıtlı olan mesaj Falan'dandı, salimen dönüp dönmediğimi öğrenmek istiyordu.

Tavaya kendim için, dondurulmuş bir biftek attım. Pencereyi açtım. Ama müzik eksikti, gidip bir şey bulayım dedim, evi Ian Tyson'un son plağıyla şenlendirdim, bu plağı rastlantı sonucu öğrenen bir avuç insandık, Gloria bir sabah bize getirmişti. Bir bira açıp hemen içtim. Kazağımı çıkardım. Taze fasulyeyi suda mı yoksa kendi suyuyla mı pişirmek gerektiğini hiç öğrenmemiştim. Kutunun üstünde de hiçbir şey yazmıyordu.

Sonunda bir portakal yedim, kabuğunu helezon şeklinde soymuştum, kabuğu yıl içinde evlenip evlenmeyeceğimi öğrenmek için yere attım, yalnızca ikiye bölündü, bunun evet mi yoksa hayır mı anlamına geldiğini unutmuştum. Ardından, bulaşık makinesini doldurdum. Normal şekilde çalışacak yerde titremeye başladı. Başımı kaldırıp bir süre ona baktım, sonra gidip alet kutumu almaya karar verdim. Ellerimle iş görmekten hoşlanırdım. Yedek alet kutumla yeniden makinenin önüne geldim. Şimdi meret sanki öksürüyor, boğuluyordu. Bir sigara yaktım.

– Siktir git ulan, dedim alay ederek ve aletlerimi, kirli tabağımı bıraktım, duvardaki prizi çektim.

Kısa bir süre sonra halının üstüne uzanıp plakları alfabetik sıraya göre dizmeye karar verdim. Bu işi plakları küçük yığınlar halinde toplayarak yaptım. Bir süre sonra artık bu düşünce bana pek güzel gibi görünmüyordu. Bir koltuğa sıçrayıp her şeyi ortada bıraktım. Ara sıra Sam gözümün önüne geliyor, bana gülümseyip sonra büyük bir kanlı çiçek demeti gönderiyordu.

Birkaç dakika, uyuklayacağımı umarak televizyonun önünde kalmaya karar verdim, ama çabucak vazgeçtim. Bir program arasına rastlama şansım olmadı, tüm kanallarda döne döne programlar devam ediyordu; ah, odunkömürüyle boyanmış gözlerle sana seks dalgaları gön-

dereyim e mi, biri bitti mi bu kez yine de sizi ağlatacak bir şey vardı, doğru dürüst, değişik bir şey yoktu.

Romanımı koltuğumun altına sıkıştırıp öğleden sonranın tam ortasında odama çekildim. Henri'nin yazı makinesi hâlâ masamın üstündeydi. Onu alıp çok büyük bir dinginlikle bir dolaba tıkıştırdım. Yılların yardımıyla insanın kendini verebileceği bir şey varsa, o da içindeki güçtür. Ben neredeyse çok sıcak bir tencere sapını tutabilecek ve yüzümü ekşitmeyi azaltarak odamın içinden geçebilecek aşamadaydım. Bu yalnızca bir antrenman işiydi.

Bereket versin, romanım çok fazla klasik formda değildi. Oldukça serbest bir şekilde içine dalıyordum ve kahramanları beni çok seviyorlardı. İster alay ederek geleyim, ister kadınlara göz kırpayım, ister üzgün ya da çakırkeyif ya da zilzurna sarhoş olayım bana yer vermek için yarışıyorlardı. İçlerinden birkaçı çizdiğim portrelerin fazla donuk olduğunu, çok hızlı gitmediğimi düşünüyordu. "Ama evet, çok iyi biliyorum bunu" diyerek iç çekmiştim yüz kez, "bu benim davranışçı yanım. Ama şunu iyi bilesiniz güzellerim, sizi ne kadar çok seversem, bu benim için o ölçüde güç oluyor. Unutmayın ki ben edepli bir yazarım, dolayısıyla içebakışa karşı pek duyarlı değilim." Bunun üzerine her tür şakaya başlıyordum ve gülümseyerek onları, yeni romana katılacağım ya da hâlâ sık sık yapıldığı gibi, XIX. yüzyıl tarzı bir şey yazıp sizi içine kapatacağım diye korkutuyordum.

Yazı makinem yine çalışmıyordu, tahmin etmeliydim. Buna şaşmam yine de çok şeydi. Bu, gücümü aşıyordu, ama zihnen kendimi hazırlamak zorunda kaldım. Sonra kalkarak dolaptan Henri'nin makinesini aldım ve masamın üstüne sert bir biçimde oturttum. İçimdeki yazar, beni birçok baş farkıyla geçiyordu.

Akşamın karanlığı odama doluncaya kadar çalıştım. Ensem bir odun parçası gibi olmuştu. Marlène'in yukarıya çıktığını duymadım bile. Yalnızca kapı açıldı.

– Hım... Hastaneden geliyorum, dedi iç çekerek.

– Oh, diye mırıldandım başımı sallayarak. Yetti artık.

Bacaklarının çıplak olduğunu hemen fark ettim. Masamdan ayrıldım, o bu sırada karyolanın bir köşesine oturmaya gidiyordu.

– Tanrım, artık bende bacak kalmadı, dedi damdan düşercesine.

Uyluklarının yarısına kadar inen siyah, geniş bir tür kazak giymişti ve doğum günü için ona verdiğimiz broşlardan bir yığın takmıştı.

– Oh, hele şükür tamam, diye ekledi. Gazeteden ayrılıyorum.

– Ya... Öyle mi?

– Evet, sonunda Vera ile çalışmak istiyorum. Beni ikna etmeyi başardı.

– Hım, haklı. Bu senin için daha iyi olacak.

Dirseklerinin üstünde dikilip yarı yarıya uzandı, sonra başını tavana doğru çevirip geriye attı.

– Peki, bu günün nasıl geçti? diye sordu.

– Vallahi... Sana hastanede hiçbir şey söylemediler mi?

– Hayır. Beni merdivende yakalayıp senin gittiğini söylediler, hepsi bu...

– Şey, Sam dün gece öldü.

– Oh! Olamaz!

– Evet. Şişe yalnızca bana kaldı. Görüyorsun, biraz tuhaf bir gün. Canım hiçbir şey istemedi.

– Aç mısın?.. Bir şeyler yiyelim ister misin?

Aşağıya indik. Tavaya dondurulmuş iki biftek attım ve elimde buzlar, koşarak Marlène'in yanına döndüm. Otuz santilitrelik Martini-cin'imin önünde şişindim. Bu içkiye sahip olmak için sanırım dövüşebilirdim, o yalnızca bana aitti. Gözlerimi kapatarak içtim.

Gece olmuştu. Mutfakta bifteklerin cızırdadıkları duyuluyordu. Başımı Marlène'in etekliğinin altına sokarak slipini aşağıya indirmiştim. Bunu yapmadan hemen önce ona "Bana bak, o gittiğine göre, şimdi nedir bu halimiz, aramızda neler olup bitecek?.." demekteydim.

Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Koltukta tümüyle umutsuz gibi görünüyordu. Benim de yapacağım tek şey kendimi bacaklarının arasına atıvermek olmuştu. Kalçaları sımsıcaktı, slipi ıslaktı. Bir bebekevindeki küçük bir perdeyi çekercesine leopar desenli slipini bir yana çekerek burnumu bir gofret gibi pembe renkli vajinasına sokmuştum. Sonra slipi çıkartıp cebime attım.

O andan itibaren artık hiçbir şeyi düşünmez olmuştum. Marlène başımdan tutarak son savunma gücümü de kırdı ve ben, bacak arasını bir fok derisi gibi parlatarak, ılık bir çeşme gibi akmaya başladım. Robunun eteğini beline doladım. "İyice görülsün orası" dedim bacaklarını kaldırarak, aynı zamanda anüsünün o eşsiz temizliğini keşfederek. Dalgalandı. Ben de onunla birlikte dalgalandım, bir yandan göğüsleriyle oynuyordum. İnanılmayacak derecede hoş, ama ilk kez farkına varmadığım hafif bir emme etkisi hissettiğime şaşırarak burnumu, çenemi, kulağımı yarığının içine soktum. O an, bayılıyorum sandım.

Sonra odaya bir yanık kokusu yayıldı.

Bağırarak sıçrayıp ayağa kalktım. Giderken gömleğimi çıkardım. Gazı söndürdüm. Dönüşte pantolonumun kemerini çözdüm. Marlène'in ağzını sanki parçaladım. Zihnim bir istiridye gibi kapanmıştı. Şimdi her şey yalnızca ılıklıktan, şekerlemelerden, sızıntılardan ibaretti. Hiçbir zaman acı böyle bir hoşluğa dönüşmemişti. Hiçbir zaman bir dil benimki kadar çevik olmamıştı. Hiçbir zaman adamakıllı açılmış bir kadın cinsel organı böyle bir azgınlık görmemişti.

Ertesi gün saat 10'a doğru uyandım. Yalnız ve hafifçe akşamdan kalma bir halle. İlk kez yatağımda kendi kokumdan başka bir koku vardı, ama orada öyle alık alık bakarak kalmadım, hele bu ölüm sessizliği içinde. Bir sıçrayışta kalktım ve aşağıya inip müzik koydum.

Öğleye kadar olan tüm zamanı ev işleri yaparak geçirdim, biraz fazla sert bulduğum her şeyi Henri'nin odasına çıkartıyordum. Artık küçük bir çocuk değildim, ama yine de buna şaşıp kalıyordum. Bir süre sonra, bir bardak içkinin işimi kolaylaştıracağını düşündüm, ne var ki aldanmışım. Üzücü önemsiz bir şey ya da sıkıcı bir eşya ardında tüm evi dolaşmak, onun çoraplarından birine ya da bir köşede unutulmuş bir puro parçasına rastlamak gibi, başıma gelmedik şey kalmadı. Ve alkol, umduğum gibi bu başıma gelenlerin üzüntüsünü azaltacak yerde artırdı.

Böyle bir duruma, ilk kez gelmemiştim. Betty'nin ölümünden sonra da bu sorunu yaşamıştım ve çok temiz bir yer bulmanın ne kadar güç olduğunu biliyordum. Eşyalar unutulmuşken, haftalar, aylar sonra ansızın yeniden görünür oluyorlardı. Ben kuruntuya kapılmıyordum. Düze çıkmak, içine düştüğüm bu kötü durumdan kurtulmak için yanlış yöntem kullandım. Bir bardak içki daha içtim.

Kendimi, zarif toz taneciklerinin dans ettiği pırıl pırıl güzel bir sabah vakti, sabana koşulup da burun deliklerinden duman çıkartarak taşlı tarlayı süren bir hayvan gibi gördüm. Yukarı kata çıkıyor, yeniden aşağıya iniyordum, alnımı tişörtüme silerek ve yalnızca kurulanarak, böyle denebilirse, tüm sularımı kaybederek, mutsuz bir insan gibi çabuk çabuk bir şeyler yaparak. Bir şiir kitabıyla uğraştığım sırada Bob beni ansızın yakaladı. Kitap önümde açılmıştı ve aynı saniye içinde olan olmuştu, bir sandalyenin üstüne yığılmıştım, yaralı, boyun eğmiş gibi.

– Oh, rahatsız mı ettim seni?

– Hayır canım, Bob, hiç de rahatsız etmedin...

İlginç kolları vardı, kısa kollu gömleğinden fışkırıyorlardı. Yazın oduncu, kışın oduncuydu adam.

– Ee, iyi misin?

– Evet, öngörülen süreden önce bıraktılar beni. Bence bu iyiye gidişin belirtisi...

– Vallahi öyle.. elbette.

Pencereye yaklaştı ellerini arka ceplerine sokarak, sonra perdeye eğildi.

– Aman Tanrım!.. Ne hava!

– Evet. Görüyorsun ki sonunda taşınmakta haklıymışsın...

Döndü. Sanki Géraldine halıya kakasını yapmış gibi sıkıntılı görünüyordu.

– Dinle, o yazı konusunda, diyerek iç çekti. Bu gibi şeylerden söz etmeyi sevmem... Ama tuhaf durumlara da katlanamam, açıkçası... Gloria'nın benden önce tanıdığı erkeklerin her gece düşüme girmediğini söylemem gerek sana. Benim başka kaygılarım var, ne demek istediğimi anlarsın... Onun hoş vakit geçirmiş, eğlenmiş olmasına karşı hiçbir diyeceğim yok... Kısacası, aramızda her şeyin çok açık olmasını isterdim, ne dersin ha?... Basit görünse bile, insanın düşüncesini belirtmesi daha iyi. Bak, Gloria ile senin aranda geçenlerden bir süre önce söz edildi, ama artık söz edilmeyecek.

– Ama Bob, dedim ona yumuşak bir sesle. Gloria ile benim aramda hiçbir şey geçmedi...

Gülümsemekle yetindi, benim böyle bir şey yaptığımı ya da yapmadığımı öğrenmek açıkça onu ilgilendirmiyordu, onun için önemli olan bu tatsız işten kurtulabilmiş olmasıydı, yolunun yeniden açık ve aydınlık olmasıydı. Bob'u çok seviyordum, çam devirmekte üstüne olmamasına karşın.

– Henri'nin böyle gitmiş olmasını anlamıyorum, dedi ansızın.

Söyleyeceğimi ayağa kalkarak söyledim.

– Anlaşılacak bir şey yok Bob. Bu böyle.

– Evet, ama böyle!.. Kimseye hiçbir şey söylemeden...

– Bob, diyerek sözünü kestim. Bak, işte önceden sözü edilen ve bir daha sözü edilmeyecek olan bir olay!..

Öfkemden titriyordum. Sanki öğleden sonraki o küçük taşınma olayım sinirlerimi mahvetmişti. Kıçında iki yüz bin okurla bir başka in-

san olduğunu düşünmek gülünçtür. Artık insan başka hiçbir şey değildir, bir güvercin pisliğinden daha ağır çekmez. Bir hava akımı onu alır götürür. Hiçbir insan Tanrı'nın elinde bir başka insandan daha değerli değildir. Kısacası, bu küçük öfkeye belli belirsiz birşekilde kapılmıştım. Şiir kitabını alıp kanepenin arkasına fırlattım.

Bob gider gitmez emekleyerek kanepenin arkasına daldım, kitabı alıp sandalyeme döndüm. Birkaç satırdan sonra yeniden havalandım. Ama insanın yerden yukarıya kaldırılıyormuş gibi bir duyguya kapıldığından daha önce söz ettim, kitap resmen sizi yerden koparıyordu.

Gece ansızın üstüme çöktü ve şaşırtıcı bir sessizlik içinde başımı kaldırdım. Sıçrayarak televizyona koştum, dişleriyle bir lokomotifi çeken birini, bir şapka iğnesini bir yanağından öteki yanağına geçiren bir başkasını, bükülerek başını bacaklarının arasına getirme numarası yapan bir kızı izledim. Yaşam öyleydi ki, bardağımı doldurmaktan korkmadım. İnsanın başka dönemlere göre daha çok içtiği dönemler vardır, bunu sık sık fark ettim. Şimdi bir başkası başını bir filin ayağının altına koyuyordu, bir başkası da bir aslanın ağzına.

Marlène döndüğünde sınırdaydım. Onu saçlarından öptüm.

– İyi de, dedi bana, benim canım burada kalmak istemiyor. Gidip dışarıda yiyelim...

Şimdi benim de canım dışarıya çıkmayı evin içinde dolanmaktan daha çok istemiyordu, ama bu konuyu iyice düşünemeden kendimi sokakta buldum. Kaldırımda bir an duraksadım.

– Hay Allah kahretsin, benim arabam nerede, dedim homurdanarak.

Marlène yanıt vermeden beni, direksiyonun olmadığı taraftan mini Austin'inin içine hapsetti. Bir Yunan lokantasının önünde durduk. Müzik gönlüme göre değildi ve duvardaki küçük beyaz ev resimleri içimi kararttı. Kocaman beyaz mantosu içindeki rendelenmiş salatalığımdan gözümü ayırmadan uzomu yuvarladım. Bir an coşup masanın altından Marlène'in elini tuttum.

– Sen benim Bubulinam'sın,* dedim.

Çıktıktan sonra birkaç adım yürüdük, hava almaya kesinlikle gereksinimim vardı. Sokağın ucunda kestane kebap aldım.

– Bugün kestanenin son günü, dedi satıcı. Yarın yerfıstığına geçiyorum!

Sessizce park tarafına indik, birazdan fırtınanın patlak vereceğini

* *Zorba* adlı filme gönderme. (ç.n.)

fark etmeyecek kadar sarhoş değildim. Ama herhangi bir şey yapmaya kalkışmadım. Boğuk bir uğultu yükselirken, gökyüzünde ışıkların patladığını neredeyse görebiliyordum, ama bu beni şaşırtmıyordu, bu ışıkların tuhaf güçleri vardır, tam da önünüzde ateşten bir yarık açabilirler.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir panayırın tam ortasına paldır küldür indik. Ağaçlara çok renkli ampuller asılmıştı ve her yandan müzik fışkırıyordu. Bu, fırtına konusunda yanıldığım anlamına gelmiyordu, Marlène'in alnı kaygılıydı, dudakları büzülmüştü, elbette kestane istemiyordu. Çığlıklar ve gülmeler arasında içeriye daldık, ona gidip sakallı kadını görmemizi önerdim. Durdu. Gözleri öyle parlıyordu ki, insanlar başlarını çevirip ona baktılar.

– Gloria bana yanıt vermeyi reddetti, dedi.

Gözlerimle, konserve kutularına mermi atılan kulübeyi aradım.

– Her şeyi uydurdu, dedim yeniden yürümeye başlayarak.

Beni atış yerine kadar izledi.

– Ama neden?!..

– Ne bileyim ben?!.. İnsanların kafasının içinde miyim ben, dedim sırıtarak.

Tüm atışlarımda ıskaladım. Derimden ince tabakalar kesilip alınmış ve ben bunların üstünde yürüyormuşum gibi bir izlenim içindeydim. İstemeye istemeye tüfeğimi bıraktım. Birkaç adım yürüdüm ve deri bir yastığa korkunç bir yumruk attım. Bir zil çaldı.

– Hem bunu bilseydim, diye mırıldandım, ne işime yarayacaktı?!..

Zavallı yoluma yeniden devam edecektim ki, bu sırada bir el omzuma kondu. Başımı çevirdiğimde karşımda her yanı deriyle kaplı, saçları başının üstünde dikilmiş ve bir şeytandan daha beter bir biçimde yüzünü ekşiten bir kadın buldum.

– Hey! Adam, dedi ıslık gibi ses çıkararak bana. Sen kendini nerede sanıyorsun ha?!..

Alkolün yardımıyla, benden ne istediğini anlamadım. Bana dişlerini gösterdi, yumruklarını kalçalarına dayadı.

– Söyle bakalım... Paramı bu işe senin kara gözlerin için mi koyduğumu sanıyorsun?!.. Sanıyor musun ki ben öyle bir kanıyım da senin gibi zavallı kokuşmuş bir herife kendimi arkadan düzdüreceğim?

Özür dileyecek ya da herhangi bir şey yapacak vaktim olmadı ve kadın mideme şiddetli bir sağ indirdi. Dizüstü düştüm, soluğum kesilerek, onun dönmedolabın ışıklarına doğru gözden kayboluşuna baktım.

Marlène, hayalet trene gidinceye kadar bana destek oldu. Birkaç dakika, kusacağımı sandım. Sonra bu dayanılmaz duygu yavaş yavaş kayboldu ve bir süre basamakların üstünde, Venedik fenerlerinin ışığında dinlendik.

– Biliyor musun?.. Gloria'yı ben yetiştirmiş olsaydım durum değişirdi. İçtenlikle, beni içtenlikle sevdiğini sanıyorum, ama beni annesi gibi görmüyor. Sanıyorum yalnızca Henri'yi gerçekten seviyor.

– Ah, Tanrım! Canım bundan söz etmek istemiyor...

Koluma yapıştı Marlène. Arkamızda, gişelere ulaştıran sekinin üstünde insanlar neredeyse yerlerinde sayıyor, erkekler gülüyor, kadınlar ise korkuyorlardı.

– Ben bundan söz edilmesini İSTİYORUM, diye gürledi. Sana fikrini sormuyorum. Ama sessizce acı çekmek de hoşuma gitmez. Ben işkence yapılmış bir yazar değilim!.. Zaten yazarlardan bıktım. Tümünüz kaçıksınız! Yaşamınızı boşa harcamaktan başka bir işe yaramazsınız!..

– Peki, kısacası sana ne dememi istiyorsun?!.. Onun aramıza neden böyle karışık bir şey soktuğunu nasıl bilmemi istersin?!

Bir eliyle saçlarını arkaya attı ve yüzünün solgun olduğunu görebildim. Sümkürmek için bu anı seçtim. O zaman kendimi, budala gibi, elimde onun slipiyle buldum.

– Oh hayır, diye inledi, gülmekten de katılarak. Bana böyle bir şeyi yapamazsın!.. Canım gülmek istemiyor!..

Slipi başıma geçirdim, lastiği alnımın çevresinde olmak üzere. Kuyrukta insanlar birbirlerini dirsekleriyle dürtmeye başlıyorlardı. Gülümseyerek Marlène'e baktım, ellerimi de dizlerimin üzerinde kavuşturdum. O nesneyi başımdan çekip alıncaya kadar bekledim ve bana öyle geliyor ki, herkesin de beklediği buydu, çünkü alkışladılar.

Biraz ileride Marlène'e pamuk helva aldım ve perili şatoda yürüdüğümüz sırada, kale burcuna gelirken, floresan yeşiline boyanmış bir iskeletin yanında ona sarıldım.

– Gloria'ya kızamıyorum, diye mırıldandım. Sanıyorum yukarıdan gelen bir buyruğa uydu.

Yaşlı bir kadının boynuna asılmış küçük bir kız "Bunlar hayalet mi?" diye sordu.

– Of.. saçmalama, diyerek iç çekti Marlène.

Topuğuma yapışkan bir şey takıldı, ama ayağımla ittim.

– Peki sen, diye ekledi, öğrenmek bile istemiyor musun?.. Aldır-

maz gibi görünmeye devam mı edeceksin?

Hiç kuşku yok, gönlü olan kadınlar bulmakta ustaydım. Yaşam, mizacım, okuduğum kitaplar, her şey beni hiçbir şeyin önemi olmadığına inanmaya itiyordu ve kadınlar bir hiç için her yola başvurabilirlerdi, bunun da beni hayran bıraktığını, bu yüzden dilimin on metre dışarıya çıktığını kabul etmeliyim. Elbette durumumu korumam güçtü; onlar benim, hani denir ya, taşaklı olmadığımı biraz acele ederek düşünmek eğilimindeydiler; onlara göre, beni kımıldatmak bir torba patatesi kımıldatmaktan daha güçtü. Ama insanın yaşamda birtakım inançları varsa, bunların sonuçlarına katlanmayı beklemelidir. Bir gün taşaksız, bir gün gurursuz, bir gün midesiz.

Onları geceleyin yatağın ortasında dikelmiş durumda görmek gerekirdi, fırtınada yürürken görmek gerekirdi, hem zaten onları neyin durdurabileceği merak konusuydu, onları tuşa getirsem, yeniden ayağa kalksam ve tüm doktorları, hemşireleri çevrelerinde fır dönmeye göndersem; onların dünyayı var güçleriyle yakaladıklarını görmek, savaşa hazırlandıkları sırada çevrede bulunduğunuzu unutmamak, özellikle bunu kaçırmamak gerekirdi. Hayranlık içindeydim, bunu neredeyse kıskanıyordum. Kendimi, korkunç bir çığlık atıp tüm evi kırıp döküyor, o hayalet şatoyu çiğneyip geçiyor ve tüm ülkeyi dolaşıp büyük yıkımlar saçıyor gibi görüyordum. Çekici bir şeydi bu.

Kısacası, ilk bakışta Gloria ile kavga etmenin benim için hiçbir anlamı yoktu. Bu yalnızca istemediğim şey değil, yapmak istediğim en son şeydi de. Bence, en kötü şey daha önce olmuştu. Otopsi yapacak cesareti de kendimde bulmuyordum. Rahat bıraksalardı, cezamı çekmek üzereydim. Gloria'nın da bunda pek rolü yoktu. Hiç kimse bunu anımsamıyorsa da ben anımsıyordum!..

Tüm bunları düşünmem üç saniyeyi bulmadı. Görünmeyen bir yaratık ansızın hafifçe saçlarımıza dokundu. Marlène bir çığlık attı. Yanıt vermemek için bu fırsattan yararlanıp onu şatonun kuyulu zindanının bulunduğu yana doğru sürükledim.

Bir sürü enayice şey yaptıktan sonra yeniden iner çıkar köprüden geçtik. Birlikte karar verip o trene binmedik. Buradan ayrılmadan önce kendime son bir bira ısmarladım. Gece hava neredeyse sıcaktı. Âşık olduğum zaman yazdığım ilk mektubu sözcüğü sözcüğüne anımsayabiliyordum. Kıza şöyle demiştim: "Bu akşam beni lunapark treninin yanında bul. Seninle konuşmam gerek. Matematik dersinde seni düşündüm. Sana anlatılan şeye neden kulak asıyorsun? Neden üstüne çı-

kamayacak mışım?!..'' Biraz önce bir kez daha tehlikeyi atlattığımı düşünerek gülümsedim. Ama arabaya gelinceye kadar gülümsemem paramparça olmuştu.

20 Üç gün sonra, çekmecemin dibini karıştırırken uçak biletlerine rastladım. Sonra telefon çaldı. Artık eskisi gibi rahatça telesekretere bağlı kalamazdım, gelen her telefonu açmalıydım. Henri'nin beni aramayacağını biliyordum, ama az bir olasılıkla yanlış numara çevirmiş olabilirdi. Merdiveni basamakları atlaya atlaya çıktım.

– Ben Dogelski...

– Ben Sam Shepard,* diyerek dalga geçtim.

– Söylesenize, nasılsınız bakalım?

– Çok kötüyüm.

– Olamaz. Gerçekten mi?

– Şaka yapıyorum.

– Olabilir!.. Şu sırada çok büyük bir başarı elde ettiğimizi biliyor musunuz?..

– Hay Allah!

– İki yüz bin daha fazla basıyoruz!

– Ya!..

– Ayrıca masamın üstünde kocaman üç sözleşme var. Bana uğramanız gerek, bugünlerde...

– Bakın Walter, kasten yaptığımı sanmayın, ama...

– Haklısınız, acelesi yok. Her gün yenileri geliyor. Pek abartmıyorum. Gazeteciler de cabası...

– Vallahi.. şu sırada, gerçekten bunu düşünecek durumda değilim...

– Romanınız.. sanıyorum.

– Evet, korkarım öyle.

Telefonu kapattıktan sonra Mercedes'i almak üzere tamirhaneye gittim. Yolda bu işin yine de ilginç yanı olduğunu düşündüm. Sonunda kitabım basıldığında Betty çoktan ölmüştü. Dogelski'nin bana gerçek bir başarıyı haber verdiği bugün de Henri çekip gitmişti, o tümüyle yıkılmıştı, ben de çoktan yerin dibine girmiştim. Tamirci beni görün-

* Amerikalı oyuncu ve tiyatro yazarı (1943). (ç.n.)

ce ellerini ovuşturarak geldi.

– Ah! Tıkır tıkır çalışıyor, dedi.

Motoru çalıştırdı, sesini dinlemek için. Bir parmağını kulağına doğrultup çoktan gözlerini kapamıştı. Bana faturayı hazırlarken, ben de yerde sürünen kâğıtları, tütün paketlerini, eski gazeteleri çabucak alıp bir torbaya attım, sonra torbayı çöp kutularına kadar götürdüm ve oradan ellerimi yıkamaya gittim. Lavabolar arkadaydı. Ve işte, tamirhanenin çevresini dolaştığım sırada, güneş ışınının içinde oturmuş bir meleğe rastladım.

Kız sekiz yaşından büyük değildi, ama güzelliği beni hemen etkiledi ve yavaşladım. Parlak bir topu duvara atarak bir şarkı mırıldanıyordu. Beni görmüş müydü, bunu bilmek olanaksızdı, ama yine de tedirgin etmiş olmuş görünmüyordu. Bir an durup onu seyrettim. Kucağında beyaz kumaşa sımsıkı sarılı bir bebek vardı.

– Hasta mı, diye sordum.

– Hayır, öldü. Ama günler önce, diye belirtti net bir sesle.

– Ah, üzüldüm.

– Ben okuldayken Titus onun iki bacağını yedi. Babam Titus'u cezalandırdı elbette, ama henüz bebeğimi onarmadı. Önce arabaları onarmam gerek diyor.

Bebeğin bir yanağını okşadı, sonra topunu yeniden duvara attı. Beni unutmuşken onu bir süre daha gözledim. Bir adım bile atamıyor, bu tablodan ayrılamıyordum. Topun yeniden eline gelişi öyle düzenli oluyordu ki, insanı şaşırtıyordu ve kolunun hareketi hep aynıydı. Yüzü dalgın bir hal almıştı. Burada önemli bir şeyi yakaladığımın farkına vardım. Zen ile ilgili bir kitabı ilk açtığımda da benzer bir duygu yaşamıştım. Ne yapacağımı bilmez bir durumda, yavaşça kıza doğru eğildim, kulağına fısıldadım. Çevrede şimdi hiç ses yoktu, topun sesinden başka.

– Sen gerçek bir şampiyonsun, diye mırıldandım.

– Oh!.. Kolay bu.

– Vallahi, bilmiyorum... Belki sana göre kolay...

– Yoo, bunu herkes yapabilir!

– Evet, herhalde çok hoş bir şey.

– Bu süper bir top... Bakmak ister misin?

Topu hemen eliyle tutup önüme koydu.

Bir tür saydam jelatindi, bir golf topu kadardı, içinde yıldız şekilleri vardı. Başımı sallayıp ayağa kalktım.

– Pekâlâ, teşekkür ederim, dedim.

– Oh, bir şey değil...

Ellerimi yıkamaktan vazgeçtim. Öteki yöne sapıp kaldırıma çıkar çıkmaz yoldan yukarıya doğru yürüdüm. Biraz uzakta, vitrine bir göz attıktan sonra, bir mağazaya girdim, biraz heyecanlıydım. Sıramı beklemek zorunda kaldım, yaşlı bir kadın bir sürü oyuncak flütü üfledikten sonra bir tüylü modelde karar kıldı. Şakağında küçük bir damarı titriyordu.

Dışarıya çıktığımda önce sağa sola bir göz attım. Kaldırım boştu. Süper topumu ayaklarımın dibinde zıplattım, o yeniden elime geldi.

– Ah! Tanrım!

Tamirhanede faturam hâlâ hazır değildi. Mercedes'e dayanıp ışıkta o süper topuma baktım. İçine yıldız şekilleri değil de çok renkli pullar döşenmişti. Çekine çekine benzin istasyonunun duvarında zıplatıp tuttum. İlk deneme olarak pek fena değil diye düşündüm. Kocaman külçe bir altını sıkıştırır gibi elimde sıkıştırdım.

Şaşırtıcı bir esneklikteydi, ağırlığı hoştu, ona dokunmak da hoştu, neredeyse kişisel bir iradesi varmış gibi görünüyordu. Birkaç kez atıştan sonra, duvar, yer ve elim arasında uygun köşeyi bularak cesaretlendim. Küçük kız haklıydı, bu iş o kadar da güç değildi. Benzin almakta olan bir kadın bana bakıyordu; saçları boyalı, kalın dudaklı bir sarışındı, arabasının açık kapısından bacakları görünüyordu. Ama ayaklarımın dibine külotunu bile atmış olsa, o güzelim denememden vazgeçmezdim.

Bir ritim bulmaya başlıyordum.

Henüz acemiydim elbette, ama gerçekten bir şey seziyordum.

Hafifçe sarhoş durumda, yeni figürler denemek istedim. Topun geri gelişinde tam etkili olan çok güzel bir figür yapmayı başardım. Topu kıl payı yeniden yakaladığım bir anda... O sarışın kadın arabasını ansızın topumla arama soktuğu sırada... Kadın bana öfkeyle bakarken, topumun kaputun üstünde zıpladığını duydum.

– Sen yoyo oynamayı denemeliydin, dedi bana hışımla kalkıp giderken.

Her şey o kadar çabuk olup bitti ki düş gördüğümü sandım. Ama süper topumu artık elimde hissetmiyordum. Peki, kim böyle bir orospuyu başıma bela etmişti, böylesi de olabilir miydi?!.. Öfkeden sapsarı kesilmiştim. Çevreme kaygıyla baktım.

İnanılmaz bir şans eseri, topumu karşıdaki kaldırımda yavaş yavaş

zıplarken gördüm. Sonra bir kanalın içine yuvarlandı. En ufak bir hareket yapamadım. Onun kanalizasyonda gözden kaybolduğunu görerek dişlerimi sıktım.

Cebimden bir başkasını çıkarmak zorunda kaldım. Bu, yeşildi ve yaldızlı ince iplikleri vardı.

Eve döndüğümde, Vera ve Marlène'le karşılaştım, soğuk bir pilicin önünde sofradaydılar.

– Oh, sevgilim, dedi Vera, seni beklemedik, dayanamadık çünkü!..

Ara sıra bana "sevgilim" dediği oluyordu, özellikle de kitabı iki yüz bin basılanlar arasına girdiğimden bu yana; büyük kentlere özgü kimi şeyler vardı ki bunlardan kurtulamıyordu. Ona iyi ettiklerini, acıkmadığımı söyledim.

– Haydi, otur, dedi Marlène. Üç gündür hiçbir şey yemedin...

– Romanımı bitirmek üzereyim.

Birbirlerine işaretle bağırsaklarımın bozuk olduğunu söylediler. Onlara eşlik etmek için bir bira aldım, sonra konuşmaların yeniden başlamasını bekleyip süper topumu çıkardım ve rahat bir tavırla, usul usul duvara gönderdim. Pek ilgi göstermediler. Onlar konuşurlarken ayağa kalkıp pencereye kadar gittim, yürürken bu iş nasıl olur diye görmek istiyordum. Artık ip kullanmadım, sert ve belirgin küçük zıplatmalarla doğrudan doğruya yerden elime sıçrattım. Bu çok daha basitti, ama bileğin hareketi hoştu. Bulunması gerekli bir uyum olduğunu seziyordum. Süper topum habire avucuma gelip giderken pencereden baktım. Sonra Vera'nın sesinin arkamda şahlandığını hissettim:

– Hiç görülmemiş bir şey bu, emin ol. Hiç kimse hiçbir zaman biri hakkında böyle aşağılayıcı şeyler yazmadı. Biliyor musun, istersen, onu kodese gönderebilirsin!..

– Evet, dedim başımı çevirmeden. Bu sorunu incelemekteyim. Onu elimden kaçırmak istemiyorum, anlıyor musun...

– Oo, evet, düşünebiliyorum !..

– Belki senin gazetende bir köşem olur, burada cinsel yaşamıyla ilgili dedikoduları anlatırım, çöp kutusunu karıştırırım, apartmanındaki kapıcı kadına ve çevredeki tacirlere sorular sorarım, ne dersin ha? Bir uyku tulumu alıp kıçının dibinde kamp da kurabilirim!..

– Hiç de komik değilsin.

– Dinle, şu sırada kafam yeterince meşgul... Gelip de bu gülünç öyküyle canımı sıkma, lütfen. Bunu bir saniyeden fazla düşünemezdim...

Bu konuşmayı izleyen sessizlikten yararlanıp süper topumla birlikte mutfaktan çıktım. Kuşkusuz henüz tam olarak rahat oynayamıyordum topumla, ama ilerideki günlerde çabucak ilerleyecektim.

Çünkü, uykuda olduğum zamanlar dışında, ondan ayrılmıyordum. Hatta ara sıra artık buna bile dikkat etmiyordum. Onunla birlikte çıkıyor, onu cebimde sımsıkı tutuyor ya da karşıdaki duvarda zıplatıyor, mağazalarda ya da bir barda taburede otururken de deniyordum. Mahallede yazar olarak tanınmaya başlamıştım ve konu komşu bana acır gibi bir halle bakıyordu. Herhangi bir delilik yapabilir, tekerlekli patenlerle dolaşabilir ya da beyaz bir ata binebilirdim, bu insanlar bunları hoş görebilirlerdi. Ben televizyonda görülen, gazetelerde adı geçen, büyük süpermarketlerde yığınla kitabı olan, o kadar güzel kitaplar yazan bir beydim. Beni sokakta kör kütük sarhoş durumda bulsalar bile evime getirirlerdi.

Çalışırken topumu yanıma koyuyordum. Ama aynı zamanda bir elimle televizyonu idare edip öteki elimle onu odada zıplatıyordum. Masamı ona göre yerleştirmiştim. Topu sert bir şekilde yere atıyordum, sonra o, karşımdaki duvara zıplıyor, tavana çıkıyor ve yeniden elime geliyordu, iç rahatlatıcı hafif bir şaklamayla. Onu aynı zamanda başparmağımla işaretparmağım arasında tutup birkaç santimetre yükseklikten masanın üstüne düşürüyor ve parmaklarımı sıkıştırarak yeniden yakalıyordum. Bu topu yalnızca yere atmak değildibeni en çok eğlendiren şey, ama böyle saatlerce devam edebilirdim, sanki tam bir ortak yaşama durumunda.

Bu konuda ötekilerin değişik düşünceleri vardı. Bob ile Charles bunda bir mahzur görmüyorlardı. Vera öfkeliydi, Marlène iç çekiyordu. Gloria hiçbir şey söylemiyor, mutsuz bir rastlantı sonucu ya da zorunlu olarak aynı odada bulunduğumuzda, bir kenarda duruyordu ve ben ona bakmıyordum. Aslında tümü orada olduğu halde, onları çok iyi görmüyordum, bir tür yalıtkan sis içinde yaşıyordum, topumla uyumlu olarak.

Bir sabah telefona sarılıp Dogelski'yi aradım.

– Oo! Siz misiniz, dedi bana. Tebrikler, yakında Rusçaya çevrileceksiniz!.. Görüyor musunuz, zamanımızda her şey çok çabuk yürüyor. Biraz da gülünç bu, ne dersiniz?..

– Walter, dedim fısıldayarak, yardımınıza gereksinimim var. Biz

büyük işlerde birlikte başarılı olduk, acaba bu, sıkıntılı günler için de geçerli mi?

– Vallahi, ben bunu böyle anlamıştım!..

– Dinleyin beni... Taşınmam gerek. Nedenlerini sormayın, ama inanın bana, başka yere çekip gitmezsem bu romanı bitiremeyeceğim!..

– Oh...

– Evet, şaka yapmıyorum. Bana geçici bir süre için ev verecek birini bulun.

– Hım... Bir tercihiniz var mı?

– Evet. Ormanda bir ev ve ilk komşum on kilometre kadar uzakta olmalı. Hatta hiç komşu da olmayabilir!

– Evet, anlıyorum. Peki, benimkine gelsenize! Bir saat içinde size anahtarları gönderirim.

Doğru çözümü bulmuş olduğumdan emin değildim, hatta bunun bir çözüm olduğuna yemin bile edemezdim. Ama günler birbirinden farklı olmayacak gibi görünüyordu, en ufak bir umut beslemek de tam bir çılgınlık demekti, bu yüzden artık kaybedecek bir şeyim olmadığını anladım ve kendimi elime geçen her şeyi denemeye hazır hissettim. Çünkü düşünülebileceği gibi, Marlène'le aramız çok iyi değildi. Sanki bir sağanağa tutulmaktan –ne bileyim– sanki bir kan seline kapılmaktan kaçmak zorunda kalmıştık. Birbirimizin içine geçmiş durumda, yeniden bir araya geliyorduk, ama seans bittiğinde ya da şafak söktüğünde yeniden gitgide daha çok acı verici, korkunç bir sessizlikle karşılaşıyorduk. Açıkçası, ona pek fazla bir şey verdiğimi sanmıyordum. Bu konuda elimden bir şey gelmiyordu, artık içimde güç de kalmamıştı, güçsüzlüğüm ve ona layık olduğu şeyi verememem de benim için bir başka üzüntü kaynağıydı, bir başka yıkım konusuydu.

Hastaneden çıkalı on beş gün olmuştu. Süper topumla, beterinden sakınmayı başarmıştım, ama o kadar.

Sanki bir uçuruma düşerken bir ağaç dalına tutunabilmişim gibi bir şeydi, ama bu durum yukarıya çıkmak için ne yapmam gerektiğini söylemiyordu bana. O telefon görüşmesi yaşama dönüş müydü, yoksa can çekişen birinin son sıçramaları mıydı, bilemiyordum. Birkaç saat önce, bu dekor değiştirme düşüncesinin henüz kafamdan geçmediğini itiraf ediyorum. Öteki günlere kıyasla daha formda uyanmamıştım ve sabahleyin kendimi nasıl Henri'nin odasında bir sandalyede oturmuş bulduğumu bilmiyorum, ama durum başka defalar olduğundan daha

kötü değildi, rahat rahat topumla oynuyor, odanın kokusundan hoşlanıyordum. Yalnız olduğumu sanıyordum. Marlène arkamdan gelip de önümde dikilinceye kadar. Elbette, onun üzüntülü halini fark etmemiş ve bu odada oturmayı çok doğal bulan biri gibi yapıyorum. Dikkatimi daha çok topumun üstünde topluyor, bir yandan da Marlène'i gözlüyorum. Konsolun önünde duruyor ve üstündeki kimi eşyalara, Henri'nin bıraktığı eşyalara dokunuyor. Sessiziz. Bana doğru döndüğünde, elinde bir çalar saat var. Bana bakıyor. Sonra o saati sert bir şekilde, duvarda asılı aynaya fırlatıyor, ayna hemen kırılıyor.

– Ama gitti o, diye bağırıyor bana. Onun GİTTİĞİNİ hâlâ anlamadın mı?!..

Yanıt vermiyorum. Çıkmasını bekliyorum. Kapı şak diye kapandığında kılımı bile kıpırdatmadım, çünkü buna tümüyle hazırdım.

Öğleden sonra epeyce yalnız kaldım. Bir koltuğa çivilenmiştim ve bence benim yerimde olabilecek kimselerin ortalamasına kıyasla daha az sarhoş durumdaydım. Dogelski'nin verdiği bilgilere göre, dizlerimin üstünde açılmış bir harita, sonunda evin yerini bulmuştum. Çok uzak değildi, aşağı yukarı bir saatlik bir yoldu ve çevrede gerçekten de yeşillik olduğunu fark ettim. Yine bir kat daha aşağıya inmeyeceğime ve bu kararın sanki çivili kolyemi bir kertik daha sıkmak anlamına gelmediğine emin olmaya çalıştım. Kâh öyleydi, kâh böyle. Bununla birlikte Dogelski'ye telefon etmek için duraksamamıştım. Cam parçalarını toplamak için ayağa kalktığım sırada çekip gitmek aklıma gelir gelmez konuyu iyice düşünmek gereksinimi duymamış, bunu izleyen dakika içinde odadan çıkmıştım. Ev boştu, telefona sarılmıştım. Kendimi sorguladığım şu sırada, elimin telefona yönlendirilmiş olduğuna inanmak istiyordum.

Valizimi hazırlamam uzun sürmedi. Artık hiçbir şeyim yoktu. Bir insanın yaşamında kendini iki kez harap ettirmesini pek normal bulmuyordum. Hele benim gibi duyarlı birinin. Edebiyat alanındaki başarıma şaşmıyordum. Yaşam bana hep bir şeyler vermiş, bunları aynı zamanda almıştı. Benim numaram ölünceye kadar sürecek değildi, ben ömrümün sonuna kadar bacaklarımdan asılıydım. Kollarımda yüz binlerce okurla yalnızlığa mahkûmdum. Belki mahvolmuş bir adam ve lanetli bir yazar olmayı yeğlerdim, bunun ne de olsa bir yüceliği vardı ki çok güzel bir kötülük, elmas kadar arı bir umutsuzluk verebilirdi. Ama bu benim nasibim değildi ve herkes sahip olduğu şeyle yapacağını yapmalıydı. Ben Rolls-Royce koleksiyonu yapan bir kötürümdüm.

Koltuğuma dönüp bekledim. Biraz sarhoştum, ama süper topuma egemendim, biraz daha yavaş davranmak yetiyordu. Akşam olup da Marlène gelinceye kadar, sessizlikle yarı büyülenmiş durumda ve belli belirsiz bir şekilde alacakaranlık içinde kalarak uyukladım.

Marlène'in, hâlâ Henri yüzünden parlamasının etkisi altında bozuk olduğunu hissettim, ama her şeye karşın dobra dobra davrandım.

– Buradan gitmeye karar verdim, dedim ona.

Topumu havada yakaladı.

– Yalnız mı? diye sordu.

Ertesi gün öğleden sonra Gloria ile korkunç bir tartışma sonunda yola çıktık. Yumuşak davranamamıştık, çünkü dünyada kalan son enayi bendim. Zihnimde dolanıp duran o zavallı şans hep vardı ve Bob'dan ara sıra eve uğrayıp telesekretere bakarak gerektiğinde beni haberdar etmesini istemiştim. Böylece yalnızca gidişimizi açıklamıyor, aynı zamanda adresimizi veriyordum. Bu da incelikle yapılmıştı. Ama hâlâ zekice davranabilir miydim?

Öğle postasından anahtarları aldım. Walter küçük bir not da gönderip benden unutmazsam bitkileri sulamamı ve kendisi için olağanüstü bir kitap yazmamı istiyordu. Charles ile Vera bize iyi yolculuklar dilemek için şimdiden buradaydılar. Onlara göre buna çok gereksinimimiz vardı, yüzümüze bakmak yeterliydi. Ben artık yerimde duramıyordum, tümüyle kıçım tutuşmuştu, düşüncemin doğru olup olmadığını öğrenmekte sabısızlanıyordum. Pırıl pırıl bir sabahtı. Artık yola çıkmak için yalnızca Bob ile Gloria'yı bekliyorduk. Zaman kazanmak için iki torbamızı bagaja yerleştirdim. Küllüğü boşalttım. Ne halt ediyorlardı bunlar?

Charles ile bir kez daha kadeh tokuşturdum, sonra dayanamayarak, herkesi dışarıya çıkarttım.

– Onları saatlerce bekleyecek değiliz. Yarım saattir burada olmaları gerekirdi, sürükleyip getirecek durumumuz yok. Charles, sen onlara evin anahtarını verirsin...

Kaldırımda Vera, "Bir hafta sonu size baskın yaptığımızı göreceksiniz" diye bilmem kaçıncı kez yemin etti. Çok sevdiğim bir kız, belki bir dost olması boşunaydı, Bu tasarısını gerçekleştireceği gün inşallah bir bacağı kırılır, diye düşündüm. Sonra Marlène ile Mercedes'e atladık ve camlarımızı indirdik.

Anahtarı sokup kontağı açmak üzereydim ki, Bob arabasını karşıdaki kaldırıma park etti. Hemen arabadan çıkıp tedirgin bir halle bana doğru geldi. Kapımı tuttu.

– Allah kahretsin, dedi gülümseyerek, saate dikkat etmemişiz!..

Gloria, kucağında Géraldine, motor kapağının önünden geçip Marlène'e doğru ilerledi. Elimi Bob'un elinin üstüne koydum.

– Önemi yok Bob. Beni üzebilecek olan şey bu değil...

Tam da Gloria Marlène'in önünde dikildiği sırada başımı öteki yana çevirdim. Gloria ölü gibi bembeyazdı.

– Vallahi, sizi hiçbir şey durduramaz denebilir, dedi. Bu, küçük bir balayı yolculuğuna benzemiyor mu ha?!..

Marlène'in yüz çizgilerinin donup kaldığını gördüm, benimkilerin sertleştiğini hissettim.

– Hay Allah! Yakında görüşmek üzere, dedim başımı kontak anahtarının üstüne eğerek.

– Ah Tanrım, dedi ıslık çalar gibi konuşarak. Onun burada olup da sizi görmesini isterdim. Senin ne tür bir herif olduğunu bilmesini isterdim!..

– Yeter Gloria, diyerek araya girdi Marlène. Gülünçsün.

– Evet, gülüncüm! Ama ben onu kaç yıllık evlilikten sonra terk etmedim, ben onun karısını çalmadım!..

– Gloria!..

– Ah, seni gidi budala, diye bağırdım.

Géraldine kucağında dırdırlanmaya başladı. Gloria, yüzü öfkeden titreyerek, sırayla bize bakıyordu. Mercedes'in içine sıkışmıştık, yumruklarıyla karşı karşıyaydık. En azından bana bir deli gömleği giydirildiğini sanıyordum. Bize yüzünü korkunç bir şekilde ekşiterek baktı.

– Pöh!.. Ne iğrenç bir tablo? diye bağırdı.

Kapımın üstüne sıçradım, ama Bob kollarını dayayarak kapıyı tuttu. Allak bullak olmuş bir hal aldı.

– Ah, rica ediyorum, diye yalvardı bana.

Gözlerimi kapayıp kontağı açtım.

– Bu işten böyle paçanı kurtaramayacaksın! denildiğini duydum kalktığım sırada.

Tüm yolculuk boyunca Marlène bir kez bile bana doğru bakmadan, elektrikli bir sessizlik içine gömülmüş durumda, öylece kaldı. Benim de söyleyecek bir şeyim yoktu ve gerçekte bir tek şeyden, sözcüklerin bulamacı içine dalmamızdan korkuyordum. Hızlı sürüyordum, rodajda

olan bir motora göre çok hızlı gidiyordum, ama en ufak bir pişmanlık bile kafamdan geçmiyor, en küçük bir insanlık ışıltısı ayağımı yukarıya kaldırmıyordu. Kısacası, kızarmış boğazların üstünden Tolu şurubu nasıl akarsa, bizim de acılarımızın üstünden sessizlik öyle aktı.

Walter'in evi bir gölün kenarında orman içindeydi, ağaç dalları altında uzanan ve yaygın bir ışıkla hoş bir şekilde aydınlanan bir orman yoluna saparak son köyü üç kilometre arkamızda bırakmıştık. Yedi cücelerin önümden geçmelerini görmeyi bekliyordum.

Çok güzel bir evdi burası, her yerde biten o sıkıntılı ve iddialı boktan evlerden biri değil, göle bakan bir verandası ile iki katlı ahşap bir evdi. Başka durumlarda, böyle güzel bir sürpriz beni ellerimi ovuşturmaya ya da keyfimden iç çekmeye iterdi, ama tek sözcük söylemeden arabadan indim ve torbalarla ilgilendim.

Alt kattaki pancurları açtık. Güzeldi. Pencerenin önünde hemen küçük bir masa gördüm. Yazarların pek bilinen bir refleksiydi bu. Daha sonra prizler aranmaya başlanırdı. Ama benim için şimdiye kadar böyle olmadı, benim makinem pille çalışabilirdi. O zavallıyı hastanede unutmuştum. Zaten onu almaya giderken süper toplarımdan birini yitirmiştim ki, bu neredeyse hiç başıma gelmiyordu, çünkü bu konuda iyi bir düzeye ulaşmıştım. Ama bu kez bir felçlinin koltuğunun altına yuvarlanmış olan topumu orada bırakmış, sanki gözden kaybetmişim gibi yapmıştım.

Yukarı kattaki pancurları açtık. Çok güzeldi görünüm. İlk olarak dili açılan ben oldum.

– Pekâlâ... Gece bastırmadan alışverişle ilgilenmemiz gerek...

Marlène'i omuzlarından tuttum, sessizce ağlıyordu. Kısa bir süre sonra yatakta seviştik, bu sırada göl yaldıza çalar boz renkli yansımalarla kaplanıyordu. Üst kısmını ona bırakmıştım, ama bacaklarının derisi pütür pütür olmuştu ve kalçaları buz gibiydi. Benimkileri yoklamaya kalkışmadım.

Köyden, arka bagaj ve arka koltuk yiyeceklerle dolu olarak, alacakaranlıkta döndük. Gün bin yıldır başlamış gibi görünüyordu. Her şeyi yerleştirmeye koyulmadan önce ona büyük bir bardakta içki verdim, sonra müzik koydum, daha sonra da ateş yaktım. Yavaş yavaş gemiyi yeniden yüzdürdüm. Onun usulca ışığa doğru yükselip gitgide canlandığını gördüm. Topumu çıkarmadım, tüm çabalarımı sıfıra indiririm diye korkarak. Ateşin korlarını karıştırdım, spagettileri sudan aldım. Marlène'le neredeyse sarayda bir prensesmiş gibi ilgilendim, sanki bu-

rada hayatım söz konusuydu. Özellikle istediğim şey, hiçbir şeyden söz etmememizdi, ama yine de anlamlı bir sessizliğin içine düşmemeliydik. Alan dardı, slalom güçtü ve ben kendime bağırıyordum: "Baba, soluna dikkat et; baba, sağına dikkat et!.." Bu sırada yavaş yavaş gecenin içine gömülüyorduk ve yıldızlar parlıyor, ateş çıtırdıyordu, karakurbağaları vıraklıyor ve sukurbağaları vıraklıyordu.

Solda büyük bir ağaç vardı, ne olursa olsun evin hemen çevresinde bulunan tek ağaçtı; tomurcuklara, sık ağaçlık yerlere, çalılıklara ise bir diyeceğim yoktu. Marlène hâlâ uyuyordu. Kahvemi ayakta mutfağın bir köşesinde içtim, bacaklarımı güneşin eğik ışınları kesiyordu ve beynimi yavaş yavaş bir saplantı sarmıştı. Dışarıya çıktım.

Eve bitişik küçük deponun içinde bir kayık ve çok iyi durumda bir sürü balık avı malzemesi buldum. Birkaç alet, su geçirmez eski giysiler, yağlıboya kutuları, bir tezgâh da vardı. Ve de çok güzel bilenmiş, çok ağır, süper bir balta. İçim rahat değildi, çünkü o ağaç sabah aydınlığı içinde orada dikeliyor ve gökyüzü çepeçevre ancak karaltı halinde beliriyordu. Artık rahatça hiçbir şey yapamazdım.

Ağacın altında ufacıktım. Ona iki üç sözcükle durumu anlattım ve birazdan yapacağım şeyden dolayı bir gün bağışlanacağımı ummadığımı söyledim. Sonra ona ilk balta darbesini indirdim.

Bir süre sonra Marlène pencerede göründü. Tepeden tırnağa ter içinde kalmıştım. Belki de onu gürültü uyandırmıştı.

– Oh!.. Peki ama ne halt ediyorsun, ha?!

Yanıt vermeden sırıttım. Ağacın öteki yanına geçtim ve üstünde bir kertik daha açtım. Ara sıra, durduğumda, artık o küçük ellerimi açamıyordum bile. Kabarcıklarım çoktan patlamışlardı.

– Ama... Dogelski?!..

– Dogelski'yi boş ver. Ben ona açıklama yaparım...

Bunu anlayacak olan biri varsa, o da kuşkusuz Dogelski'ydi. Her gün benim gibileri görüyordu. Bunlar gerçekten tehlikeli değillerdi, ama kendilerini dünyanın merkezi sanan, zırlayan, kıvranıp duran zırdelilerdi, yeryüzünün tüm lanetliler kliğini oluşturuyorlardı; kendilerini cesur sananlar, durmadan sözcükler, tutkusuz, öfkesiz, ruhsuz sözcükler kusanlardı; büyükler, küçükler, enayiler, dehalar, aşağılık heriflerdi.

Açıkçası, pekâlâ bu Dogelski'nin ağacını kesebilirdim. Başkaları

kuşkusuz daha beterini yapabilirlerdi. Hatta belki kitapları benden iki misli daha az basılanlar bile.

Kısacası ağaç bir kapı gibi gıcırdamaya başladı ve tepesi sallandı. Baltamı son kirişlerine, yumuşak kalbine sapladım, birden, hüzünlü bir çatırdamayla, dallarının ucuyla korkudan donup kalmış en yakın dostlarına çarparak öne doğru devrildi. Marlène pencereden çekildi, ben de soluk almak için iki dakika çömeldim.

– Hastaneden yeni çıkan biri için güzel bir egzersiz, dedi iç çekip aşağıdaki kapıdan yeniden ortaya çıkarak.

Onun öğütlerine karşın, öğleye kadar olan zamanın bir bölümünü ağacı parçalamakla geçirdim. Bu benim kusurumdu. Tüm dalları testere ile kestim, küçük odunları topladım, bu sırada Marlène evi inceliyor ve eşyaları yerleştirmeyi bitiriyordu. Sonra kayığı dışarıya çıkarıp gölün kenarına çektim ve suya saldım, içine atladım. Hava o kadar güzeldi ki dünyanın en mutsuz insanı bile hayranlıktan son bir kez gülümserdi. Güneş gözlüğümü takıp ölgün bir şıpırtıyla kıyıdan uzaklaştım.

Bu karanlık dünyadan birazcık ışık koparmak ne hoştu! Bu göl bir harikaydı, ne güzeldi! Kıyıları karanlıktı, sık ağaçların içine gömülmüşlerdi, ama başımın üstünde o ne güzel gökyüzüydü, karşılaştırıldığında, o ne güzel aydınlıktı! Sırf keyif olsun diye süper topumu havaya attım. Gloria'nın aklından ne geçtiğini tam olarak bilmiyordum. Beslediği duygular hakkında belli belirsiz bir fikrim vardı. Zaten ben de ona karşı ne duyduğumu çok kesin olarak söyleyemezdim. Şimdi düşündüğümde, belirsiz ilişkiler içinde olduğumuzu anlıyordum, ama buna hiçbir zaman çok önem vermemiştim, gelip de bana yapıştığında, bunu normal buluyor ve biraz ateşliliği de reddedemezdim diyerek durumdan kurtuluyordum. Açıkçası, onu düzmeyi çok ciddi olarak hiç düşünmemiştim, biraz özel ilişkilerle yetiniyordum, ne babası, ne arkadaşı, ne sevgilisi ne de erkek kardeşiydim. Bu rolle yetinerek hoş anlar geçirme payımı aldım. Ama bu rolü anlayış biçimine gelince... Oh, vallahi, bunu ona sormak gerekirdi. Benim gördüğüm şey, nasıl sıkıcı bir güldürünün içinde çırpındığımızdı. Ve gırtlağımıza kadar içine batmıştık.

– Yemeğe gel!.. Hazır, diye bağırdı bana Marlène.

Karnım aç değildi, ama tartışmamayı yeğliyordum. Bu sırada hoş bir sürprizle karşılaştım.

– AH! HAY ALLAH! KÜREKLERİ UNUTMUŞUM!..

Öğleden sonra verandada oturup romanıma daldım. Dogelski her şeyin

yolunda gidip gitmediğini öğrenmek için telefon etti, ben de her şeyin çok iyi olduğunu söyledim. Yeniden dışarıya çıktığımda Marlène'i gölde gördüm. Ağaçları kendime siper ederek onu gözlemek ve de yaşamın karışıklığı üstüne düşünceye dalmak için aşağıya indim. O, benim bir kadında arzuladığım, istediğim, umduğum her şeydi, ama görünmeyen bir perde bizi ayırıyordu. Birlikte olduğumuz şu sırada onu ne yapacağımı bilmiyordum, kendimi artık bu işin üstesinden gelebilecek durumda, hissetmiyordum. Yeniden bir pisliğin içinde bulunduğumu fark ettim, aslında bu pisliğin içinden hiçbir zaman çıkmamıştım. Eskisinden daha yalnız, daha beli bükük, daha bitkin olarak içindeydim şimdi. Bu hızla kışın ilk günlerinde beş yüz bin baskı sınırını aşmayı bekleyebilirdim.

– Ee, iyi geçti mi, diye sordu, arzu edebileceğimden daha güzel, daha derin, daha gizemli haliyle.

– Oh, hım, diye homurdandım gerinerek.

Akşam onu kurbağaları dinlemeye götürdüm. Ay ışığını görebildiğimiz suyun kenarına oturduk. Ona kulak kabartması için işaret ettim. Bir süre bekledik.

– Sonunda, konuşmayan biriyle birlikte olmak hoş bir şey, dedi bana. İnsan doğa harikalarını değerlendirebiliyor...

Hemen sonra duyduğumuz vıraklama ıslak kıyılardan çıkmadı, doğrudan doğruya benim boğazımdan çıktı.

Gerçekten de izleyen günlerde zamanımı Marlène'i gözlüğümün üstünden incelemekle, gözetlemekle geçirdim. Onun resmini ezbere çizebilirdim. Ancak, ona sarıldığım, birlikte yürüdüğümüz, bacaklarını açtığım sırada bile, gizlendiğimi, ona uzaktan baktığımı, zavallı bir lepralı gibi uzakta durarak onu gözetlediğimi sanıyordum. Quasimodo'ydum ben. Geceleri uyumuyordum. Onu seviyordum, ama ona sunabileceğim yalnızca biçimsizliklerim, çarpık kollarım, kirli ağzım, süper kamburumdu. "Sanctuary! Sanctuary!.." diye bağırarak onu başımın üstünde yukarıya kaldıramıyordum, çünkü daha çok onu benden, gülünç bir kaos olan yaşamımdan korumak gerekiyordu. Bir erkekte biraz kibarlık varsa, bir kadını çürümüş bir tekneye bindirmemeli.

Sanıyorum durumu anlıyordu Marlène. Kimi zaman, verandada çalıştığım ve başımı kaşıyarak onu fark ettiğim sırada, hangi hastalığa tutulduğumu, bacaklarımın üstünde sıçramamı neyin engellediğini kendi kendime sorduğum oluyordu, ama kaslarımdan hiçbiri oynamıyordu ve ellerime tiksinmiş bir halle bakıyordum. "Gözlerimi çıkarmama-

sı yazık" diyordum, "tüm kanımı boşaltmaması yazık." Geçerken koluma ya da omzuma dokunuyordu parmaklarının ucuyla ve yeniden gözlerimi açtığımda ölmemiş oluyordum. Ben canlı bir yazardım. Ve üslubum, düşünülebileceği gibi, göz göre göre çıplaklaşıyordu.

Her gün kayıkla bir tur atmak için kendimi ayarlıyordum. Tek başıma. Gölle aram iyiydi, üstünde kendimi rahat hissediyordum. Kahrolası bir kasırga beni bir sürü ekşimiş yüzün içine atmadan, benden en ufak bir inilti çıkmadan, tuhaf bir şekilde, en kötü şeyleri, Gloria'yı, Henri'yi, başıma gelen her şeyi düşünebiliyordum. Elbette bunları keyif için düşünmüyordum, ama bu görüntüleri, zihnime girdiklerinde kovmuyor, yavaş yavaş kürek çekiyor ve bir süre tüm çevreyi dolaşıyordum. Güzel bir egzersizdi. Ve çok yemek yemeyen, neredeyse hiç uyumayan biri olarak, işin içinden oldukça iyi çıkıyordum. Zaten kendimi güçsüz hissetmiyor, hatta kendimde yeni güçler keşfediyordum. Sanıyorum, son hızla gitmeye karar verseydim, kollarımdan önce küreklere olan olurdu. Bunun benim için hiçbir önemi yoktu.

Âdet yerini bulsun diye, yanıma bir de olta kamışı alıyordum. Olta iğnesine hiçbir şey takmıyordum, ama mantarı çok ciddi şekilde gözetliyordum. Her zaman boş sepetimle geri dönüyordum. Marlène'in karşısında iç çekerek omuz silkiyor ve ona bir tek balığa bile rastlamadığımı söylüyordum. Oysa, yeşil renklisiyle, gümüş renklisiyle, gri renklisiyle kolum kadar yığınla balığa rastlıyordum, gelip oltamın çevresinde durmadan dönüyor, suyun yüzüne çıkıyor ve suyu hafifçe rahat rahat dalgalandırıyorlardı.

Bir defasında, bunlardan biri olta iğnesini ısırdı. Yağmur yağıyordu o gün, ama bir muşamba ve uygun bir şapka almıştım yanıma. Tavadaki yağ gibi titreşen gölün ortasındaydım. Omuzlarım yağmur sularıyla ovulmuştu ya da onun gibi bir şeydi ve sırılsıklam olmuş muşambamın altında iki büklüm durumdaydım, kımıldamadan bir saatten fazla öylece kalmıştım. Göz ucuyla mantarıma bakıyordum, ama gerçekte neyi düşündüğümü yalnızca Tanrı bilirdi. Bunun önemi yoktu, roman metinlerine karışmış, bitmek bilmeyen saçma sapan sözler, iki satıra bile değmeyen, su damlaları altında sarı nilüferin dansına bile eşdeğerde olmayan boş şeylerdi düşündüklerim. Ansızın mantarım suyun içine gömüldü.

– Ah, siktir be, diye homurdandım ipim açılırken.

O kadar ansızın dikeldim ki, şapkam başımdan düştü ve başım açık kaldım. Bıçağımı almak üzere muşambamı açtım. O saniye sırılsıklam oldum, ama yağmur soğuk değildi. İçinde bulunduğum durumda, buz gibi bir şey ya da açıkça kızıl çamur yağmuru bekleyebilirdim. Bıçağımı çıkarıp naylon ipliği kestim. Bir süre ayakta durdum bir tür işaret bekleyerek, ama hiçbir şey görmedim. Yavaş yavaş oturdum, şapkamı aldım ve dizimin üstünde silktim.

"Sana söylememi ister misin?" dedi bir sabah bana Marlène, bademyağıyla ensemi ovduğu sırada, kendini hafifçe belli eden bir boyun tutulması dolayısıyla, "sana söylememi ister misin, belki biraz tuzu biberi fazla, ama hepsi bu kadar!.." Herhangi bir enayi bile yalnızca kokudan, fırsatı kaçırdığımı anlardı. Kendime fena halde kızıyordum.

– Evet, bak işte, ne noktaya geldim, dedim öfkeyle. Hiçbir şey esirgenmeyecek benden!

Elleri ensemde donup kaldı. Beni boğması için var gücümle yalvardım, ama ellerinin o tatlı gidiş gelişi yeniden başladı. Kızıp topumu duvara fırlattım. Mutfağımdan sanki bir savaş alanı kokusu geliyordu.

– Vallahi, diyerek iç çekti, yaşamda her şeyin tam istenildiği gibi olamadığına inanmak gerek. Sen bile, bir gün *chili*ni iyi yapamayabilirsin...

Bunun üzerine ansızın ona yanıt verdiğimi fark ettim, ben ki günlerdir tam sessizliğe doğru yöneliyordum. Sonunda ayaklarım yere mi değmişti?!.. O kahrolası dal sonunda kopmuş muydu?!.. Bunu söylemek için henüz çok erkendi. Ama gün çok güzeldi ve göl kar altında yenilen bir Noel ya da yılbaşı yemeği sırasında olduğu kadar pırıl pırıldı.

– Allah kahretsin, dedim sırıtarak. Gerçekten her şeyi göreceğiz! Kimi zaman, ayaklarımı hâlâ yere bastığıma şaşıyorum!

– Oh... Sanıyorum bu herkesin başına geliyor...

– Ah Tanrım, Marlène... Birkaç masal yazmaktan başka ne halt ettim ben?!.. Kırk yıllık ömrümden sonra şimdi ne noktadayım?!..

– Vallahi... Sen bugün at eti yiyip güçlenmişsin, dedi şaka yaparak. Art arda bir sürü tümce sıralıyorsun!..

Süper topumla birlikte yeniden taş gibi sessiz kaldım. Marlène'e boynumu uzattım.

– Biliyor musun, dedi tatlı bir sesle, senden hiçbir zaman bir şey is-

temedim. Beni çiçekli bir ülkeye götürmeni beklemiyorum, çünkü benim de yaşım geçti. Öyleyse, bununla kafanı yorma. Bunları söyledikten sonra, yine de oldukça gururluyum. Ben senin dünyada iyi yapılmamış *chili* yedirdiğin tek kişiyim.

Onu bacaklarımın arasına alıp başımı karnının üstüne koydum. Şekilsiz bir eşofman altı giymişti, bunu herhalde on yıldır sürüklüyordu. Belinde hâlâ lastik olması gerçekten şaşılacak bir şeydi, ama lastik o kadar az sıkıydı ki, bu da beklenmedik mutlu bir şeydi. Kokusunun içine gömülmüş, tam anlamıyla batmak üzereydim, neredeyse gülesim geldi. Bir kadın elini saçlarımın içine daldırırsa, artık aynı insan değilimdir.

Onu ata biner gibi dizlerimin üstüne oturttum.

– Bu olayı kendine fazla dert ediyorsun, diye mırıldandı. Daha doğrusu, Henri'yi kendine örnek al...

– Ne demek istediğini anlamıyorum.

– Canım, adam bu olay yüzünden canını sıkmak istemedi. Gerekli olan kararı aldı.

Pantolon torba gibi açılabiliyordu, tepetaklak içine dalabilirdim. Gözümün önündeki tablo dinlendirici bir basitlikteydi. İki beyaz bacak arasına gerilmiş renkli bir üçgen, daha fazlasını istemek yararsız.

– Biliyor musun, diye ekledi, Henri'nin Falan'ın o yazısında gerçeği söyleyip söylemediğini kendi kendine sorduğunu sanmıyorum. Onu yine de oldukça iyi tanıyorum. Ezberlememi istediği bir şeyi anımsıyorum: "Bir kavganın başlangıcı, suları salmaya benzer. Kavga şiddetlenmeden, çekil." Bu, Kral Süleyman'ın bir meseli.

Gülümseyerek başımı sallamaktan kendimi alamadım.

– Son kopçanı çekip açtığım şu sırada nasıl Kral Süleyman'ı düşünebilirsin?!..

– Vallahi, sanıyorum birbirimizle konuşmayalı o kadar çok zaman oldu ki... Elbette bundan yararlanmalıyım!..

Şimdi çabam belli olmuştu ya, gözlerine yeni bir parıltı geldi.

– Seninle ben, kaybedeceğimizi bilerek oyuna katıldık, diye yeniden konuştu. Ama itiraf et, çok güzel anlarımız oldu... İnsan hiçbir şeyden hiçbir zaman pişmanlık duymamalı!

– Acıyı acıyla mı tedavi etmek istiyorsun ha, dedim kişiliksiz bir sesle.

– Bu böyledir, bilirsin... En çok sevilen erkekler ille de kendileriyle birlikte kalınanlar değildir. Yoksa bu çok basit olurdu.

Gözleri dönmeye başlıyor, ama bu konuda bayağı ihtiyatlı davranıyordu.

– Ah! Ne güzel güneş var bu sabah!.. İnşallah birlikte geçireceğimiz güzel günler olacak. Hem biliyor musun,. sana tüm yaşamımın en uzun öpücüğünü borçluyum. Kuşkusuz onu hiçbir zaman unutmayacağım!..

Başıma sarıldı, onu kucaklamak isterdim, ama o sırada bunu yapamazdım. Kumaşın üstünden dişlerimin ucuyla göğüslerinden birinin ucunu ısırdım.

– Oh... Peki neden hiçbir şey söylemiyorsun? diye sordu kesik kesik soluyarak.

Yanıt vermek için göğsünü bıraktım.

– Oh, neden bırakıyorsun- dedi üzgün bir ses tonuyla.

Öyle ki tek sözcük söylemeden olaya dudaklarımın arasında devam ettim, bu da eskisi kadar hoştu.

Tamı tamına on iki gün birlikte kaldık Walter'in evinde, oysa Marlène'e göre on iki gün ya da on iki yıl aynı şeydi, her şey anların yoğunluğuna bağlıydı ve o, benimle uzun bir yol katettiğinden emindi. Düşüncesini yüzde yüz paylaşmıyordum, ama ne demek istediğini anlıyordum. Ona karşı olan duygularım değişmemişti, ancak daha önce ilkinin öldüğünü görmüştüm, dolayısıyla da ikincisinin gidişine katlanmaya kendimi daha hazır hissediyordum. Çevremde oluşan boşlukta neredeyse bir tür çekicilik buluyordum. Üstelik, Dogelski neredeyse her gün bana telefon edip iyi bir haber veriyordu ve söylediğine göre, hayranlarımın gönderdikleri mektuplarla dolu bir torbayı doldurmak üzereydi, bu torbayı emrime amade tutuyordu.

Her şeyini romanına vermesi gereken iyi bir yazarın tersine, ben hiçbir şey vermiyor, her şeyi alıyordum, yalnızca yazı yazma zevkimi tatmin ediyordum ve romanım parmaklarımın altında bükülüyor, inliyordu, ama acımadan ilerliyordum. Artık yitirecek hiçbir şeyim yoktu. Büyük bir yazarla en azından bir ortak yanım vardı, paçamı kurtarmaya çalışıyordum. Marlène'le birlikte geçirdiğim son günlerde gerçek bir taşkınlığa kapıldım ve rekor bir zamanda birçok bölümü yazıverdim. Geceleyin bile kurbağalarla, ateşböcekleriyle birlikte çalışıyordum. Ah, bir tümce yazmak, iki nokta arasına birkaç sözcük sokmak ne kadar hoş! Ne kadar güven verici! Buna ne kadar çok gereksinimim

vardı!

Romanı neredeyse bitirmek üzereydim ki, bir sabah Vera bizi telefonla aradı. Marlène onunla uzun uzadıya konuştu, sonra telefonu kapatıp bana baktı. Anladığımı işaret ettim başımı hafifçe sallayarak. Daha sonra Vera'nın önerisinin ilginç olduğunu söyledi, ama daha fazla bir şey anlamadım, çünkü onu bir kulağımla dinliyordum, öteki kulağım uğulduyor, gıcırdıyor, ıslık çalıyordu.

Ertesi gün Marlène'i otobüse bindirdim. Dönüş yolculuğundan, bunun ne kadar yorucu ve üzüntü verici olduğunu hesaba katarak, kaçınmaya karar vermiştik. Marlène gidip en arkaya oturdu ve pencereyi açtı. Ben tertemiz, sinekkaydı tıraş olmuş halimle güneşte duruyordum ve en hoş bulduğum gömleği giymiştim. Ellerim ceplerimde, muzip bir halim vardı. Marlène cam kenarında kollarını kavuşturdu ve çenesini dayadı. Gülümseyerek bana baktı. Ellerinden birini, hatta ikisini birden tutmak isteğiyle yanıp tutuşuyordum, gözlerimi kırpıştırarak olduğum yerde salınıp duruyordum, gözlüğümle sıçramak istemedim. İki ya da üç kez suyun üstüne çıkmış bir balık gibi ağzımı açtım, ama ağzımdan hiç ses çıkmadı. Marlène'in önünde oturan adam gözucuyla bana bakıyor, herhalde benim bir mim numarası yaptığımı düşünüyordu. Oracıkta ölmek üzereydim ve otobüs bir türlü kalkmıyordu. Bir ara ayakkabılarımın burnuna baktım. Sonra yeniden Marlène'e doğru bakarak yüzümü ekşittim. Onun da yüzü her zaman gündüzleri olduğu gibi değildi, bunu söylemeliyim. Gecenin bir bölümünü uyumadan geçirmiştik, içimizden gelmemişti, cinsellik açısından olağanüstü bir şey yapmamıştık, yalnızca sıradan, kaçınılmaz olanı yapmıştık. Sonra, daha çok, sessiz kalmıştık. Şıpırtılar, ormanın titremeleri, gece kuşlarının ötmeleri; başka hiçbir şey yoktu, ne gözyaşları, ne söz vermeler, ne vedalaşma.

Otobüse yaklaşıp lastiğine hafif bir tekme attım. Bir şey yapmam gerekiyordu elbette. Otobüs önümde gözden kayboldu, ama gözlerimi kaldırmadım. Motor sesinin kaybolmasını bekledim, sonra Mercedes'e binip eve döndüm.

21

Romanımı bitirmem için iki gün daha gerekti. Son sayfaları yazarken beklenilebildiği gibi, iç karartıcı ve buz gibi iki gün. Ne-

redeyse sandalyemden kalkmadan, bir kez bile dışarının havasını solumaya gitmeden art arda elli altı saat. Son noktayı öğleden sonra saat 4'e doğru koydum. Verandaya çıktığımda hava hâlâ sıcaktı ve gölle aramdaki kısa yolun sonunda giysilerimi çıkarıp balıklama suya atladım. Su soğuktu, ama deli gibi yüzmeye başladım ve suyun soğukluğunu düşünmedim. Hatta ara sıra suyun üstünde sırtüstü kalıyordum. Balıklar olup biteni görmeye geliyorlardı ve yavaşçacık, bu işi bitirdiğim söylentisi yayıldı.

Her şeye karşın, akşam kendimi sinirli hissettim ve süper topumla birlikte karanlığın bastırmasını izledim. Romanımın doğuşunu kutlamak için kocaman bir bardak tequila içtim, sonra mikro dalga fırına üç dondurulmuş krep dizdim. Gevşemem olanaksızdı, müzik dinlemenin de hiçbir etkisi olmadı. Bir başka açıdan, son sayfanın sonuna geldiğinizde hiçbir zaman kendinizi iyi hissedemezsiniz, her zaman biraz tuhaf bir durumda olursunuz, yaş ilerledikçe de bu artar; kısacası, ben her yeni kitabın bana biraz daha ağır geldiğini sanıyorum. Dolayısıyla kendimi fazla dinlemedim. Kreplerimi tutup fırından dışarı çıkardım, onları beşamel sosla seven kuşlara ya da başka herhangi bir hayvana vermek üzere. Bir an kıpırdamadan durup gecenin çıtırtılarını dinledim ve düşüncelerimi tazeledim. Suya yakın olmayı çok seviyordum, her zaman da sevmiştim.

Sonra tüm ışıkları söndürüp koltuğumun altında romanım, odama çıktım. Bir kazak giydim. Sandalyem için bir yastık alıp masaya oturdum. Yalnızca ufak tefek düzeltmeler söz konusuydu, burada bir sözcük, şurada bir virgül gibi, ama bundan vazgeçemezdim. Zaten, kendimi yorgun hissetmiyordum ve yapacak başka bir şeyim yoktu. Zamanım vardı. Çünkü yirmi yaşımda olduğu gibi on saat uykuya gereksinimim yoktu. Ne yazık ki, tam tersineydi.

Bir kör gibi, başka bir deyişle temkinli olarak ve en az korku içinde, çevremdeki şeyleri inceleyebilirdim. Oysa boşuna arıyor, boşuna her yana dönüyordum, ellerim yalnızca boşluğa rastlıyordu, etrafta bir tek canlı bile yoktu, en ufak bir omuz bile yoktu dayanacak. Hâlâ ayakta olduğuma şaşıyordum. Saat sabahın ikisini geçmiş olmasına ve serin bir nemin bana uyuşukluk vermesine karşın, vakit yüzünden değildi bu. Bana öyle geliyor ki böyle bir şey yaşamamıştım, bu derece belirgin bir şekilde. Betty'nin ölümü beni alevlerin içinde yuvarlanmaya itmişti, oysa şimdi burnum akıyordu ve kalbim daha az hızlı çarpıyordu, kesinlikle bir alt aşamadaydı. Ölçüsüz bir bilinçlilik içindey-

dim, kendime saçma sapan şeyler anlatmaya çalışmıyordum. Lambamın üstüne eğilmiş durumda, sayfalarımı çeviriyor, saçma bir inatla romanımı süslüyordum. Tam da penceremin altında bir karakurbağa vardı, düzenli aralarla sesleniyordu ve bu saatlerdir sürüyordu. Arkadaşlarının sesi çıkmıyor gibiydi.

Kendime bir bardak içki doldurduğum sırada duydum ilk gürültüyü. Ne olduğunu pek anlayamadım, tuhaf bir şeydi. Bir süre kulak kabartıp öylece kaldım, ama tam bir sessizliğin içine gömüldüm. Kurbağa da susmuştu. Belki güzel bir kız gelip onu dudaklarından öpmüştü. Kadehimi kaldırıp hayaletlerin şerefine içtim, sonra yeniden işime koyuldum. Böyle söylüyorum, ama aslında rahat değildim. Topuğumu yerden kaldırarak ve dikkat etmeden sağ ayağıma Saint-Guy dansı* yaptırdım.

Kısa bir süre sonra evin çevresinde bir kişinin dolanıp durduğundan emin oldum. Ne halt ettiğini bilmiyordum, ama soluduğunu neredeyse açıkça duyuyordum. Kâğıtlarımı parlak kartondan şömizin içine yerleştirdim. Bu kişinin geleceğini biliyordum, tüm öğleden sonra boyunca bunu sezmiştim, ama işin tuhafı, o, romanımın bitmiş olmasını beklemiş gibi görünüyordu. Her şey, sanki, karanlık ve gizemli bir uyum içindeydi. Verandadan tuhaf bir gürültü gelirken, beni olduğum yere çivileyen bir yetkinlik anı yaşıyordum.

Ateş uğuldadığında ancak sıçradım. Pencereden ölgün kırmızı ışıklar ve geri planda dans eden ağaçlar gördüm. Ah, bu büyüleyici bir mantıktı. Betty de bu olaya ateşle başlamamış mıydı? Ben kılıç tehdidi altında yaşamış olan kişi değil miydim? Yarı sarhoş durumda olduğumu fark ettim. O karakurbağa nereye gitmişti? O su kurbağaları nereye gitmişlerdi? Yeni Céline, yeni Kerouac denilen kişi neredeydi, şimdi kendisine gereksinim olduğu sırada?!..

İster istemez kalkıp kapıyı açtım. Merdiven başından tüm verandanın yandığını, sıcak havanın şimdiden bana kadar yükseldiğini ve yangının bir uçak motoru gibi gürlediğini fark edebildim. Kendimi o zavallı eğilimime bırakarak, kapıyı yeniden kapadım ve tequila şişeme doğru döndüm. Talihin şu cilvesine bakın... Yangın çok önceden boğazıma aktı, sonra odaya ulaştı. Romanımı aldım ve gidip karyolamın ayakucuna dizlerimi bitiştirerek oturdum. En ufak bir çaba gösterecek durumda değildim, çünkü her şeyden önce almam gereken önemli bir

* *Kore* de denilen, kol ve bacaklarda istemsiz hareketlere neden olan bir hastalık türü. Burada bu hastalığa gönderme yapılmış. (ç.n.)

karar vardı. Kuştüyü yatağıma kocaman bir civciv gibi yanlamasına uzandım, bu sırada uzun bir duman kıvrımı kapımın altından içeriye giriyordu.

Pencereden odanın duvarlarına kırmızı gölgeler yansıyordu. Aşağıda, şamata korkunçtu, yangın vınlıyordu, odunlar çıtırdıyordu, tüm ev çatırdıyor, inliyor ve dumanlar içinde gözden kayboluyordu, ama açıkça, hiçbir şeyin farkında değildim, yalnızca tavanın rengi beni ilgilendiriyor gibi görünüyordu.

Sonra, duman fazla yoğunlaşınca öksürdüm, epey bir süredir gözlerim yaşarmıştı. Öksürdüm, yeniden öksürdüm ve gözlerim daha beter yaşardı. Başımı kaldırdığımda, pencerede ölgün ışıkların değil, gerçek alevlerin dans ettiklerini saptayabildim ve öte yandan, kapının şiştiğini, boyasının kabardığını ve damla damla eridiğini gördüm.

Çok mu geçti? Romanımı pantolonumun içine sokup yatağın içine kıvrıldım. Unuttuğum bir şey var mıydı? Çevreme son kez bir göz attım, ama her şey dumana karışmıştı. Ruhum, acım, yeteneğim, korkaklığım, övüngenliğim. Yerinde kalmış bir şey var mıydı? Yüküm sandığımdan daha azdı. Tam da pencereye koştuğum sırada kapı ikiye yarıldı. Şimdi kim olduğunu unuttuğum birinin söylediği gibi "geçen her gün, aslanların içinden atlamaya çalıştıkları ateş çemberi gibidir"

Gün doğarken, yatağa üşüyerek sarılmış durumda ve henüz tütmekte olan bir kül yığınından biraz uzakta, gözlerimi açtım. Bayılmış mıydım yoksa sadece uyumuş muydum, bilmiyordum. Ellerimin üstünde kurumuş kan vardı biraz. Karyola yer yer çökmüş, geri kalan bölümü odunkömürüne dönüşmüştü. Alnımı çiy kaplamıştı. Baş ağrım korkunçtu.

Yeni bir gün ufukta belirirken bir dirseğimin üstünde güçlükle dikeldim. Yalnızca cesaretime güvenerek ayağa kalktım ve yalpalayarak arabaya kadar gittim. Torpido gözünde aspirin ve kahveli bonbonlar buldum. Hepsini aldım.

Sonra, çırılçıplak soyunup göle girdim. Bir dakika boyunca dişlerim tıkırdadı, ben de buna yüzümü ekşiterek katıldım, bir süre bekleyip saçlarımı ıslattım. Biraz dirilmek için, yan yatıp rahat rahat, tek kolumla kulaç atarak yüzmeye başladım, şurası gerçek ki yüzerken birçok kez esnedim, uykunun son parçalarını tükürerek attım. Dönüşte özellikle ellerimi ve yüzümü ovuşturdum, sonra kurumak için güneşte oturdum. Orman dingindi, sessizdi, kuşlar ötüyorlar, balıklar kızböcekleri yakalamak için suyun üstüne sıçrıyorlardı, göğsümün kılları

dikleşiyordu ve dudaklarımı emiyordum. Bundan hoşlanmayan birini tanıyordum.

Kuruduktan sonra biraz eşyalarımı salladım ve yeniden giyindim. İyiceydim. Gerçekten de yalnızca bir elim ve tepem sıyrılmıştı. Arabanın dikiz aynasında kendime biraz çekidüzen verdim. Bereket versin, başımda bir tutam beyaz saç bile yoktu ve gözlerim özellikle torbalanmamıştı. Elbette pek hoşnut değildim, ama bu korkunç gecenin son izlerinin güneşte eriyen kar gibi, Budha'nın ellerindeki lotus çiçeği gibi yok olması için, sinekkaydı tıraş olmam ve yüzüme plasenta ve omurga suyundan oluşan bir maske takmam yeterli olurdu.

Yola çıkmadan önce yine de kayığı sudan karaya çektim ve özenle bir ağaca bağladım, ona son bir kez daha binme isteğime karşı koymak zorunda kaldım. Küreklerini içine yatırdım, yağmurdan korumak için ters çevirdim. Burası çok güzel bir yerdi. Arkamda iç karartıcı bir kül yığını bırakarak arabamın kapısını hafifçe kapadım ve gaza bastım.

Çok güzel bir gündü, ilkyazda sahip olunabilecek en iyi şeydi, coşmuş küçük bir motor gibi canlı ve neredeyse çılgın bir aydınlık vardı. Bu kez gözlüğümü takmıştım. Bu kez çok hızlı gitmiyordum. Kuvvetli, ılık hava dalgalarının içeriye girmesi için camımı açmıştım ve ara sıra bir elimi saçlarıma daldırıyor ya da vücudumu arkaya doğru büküyordum. Müzik dinlemiyordum. Kendi kendime yüksek sesle konuşmuyordum. Rüzgârın hoş bir şekilde ötmesi karşısında duygulanmıyordum. Göstergede kilometrelerin art arda dizilmesine gözümü açarak bakıyordum.

Hemen, öğleden sonra kente vardım. Doğrudan doğruya Gloria'nın evine gittim, ama kimseyi bulamadım. Gerçekten de tüm kent bana sessiz, gevşemiş, uyuşmuş gibi görünüyordu. Acelem yoktu. Yeniden gelebilirdim.

Evimin önüne park ederken Marlène'in pancurlarının kapalı olduğunu gördüm. Tabloyu kötü göstermek istemeden, kendi kendime, "Acaba gereksiz acılardan kaçınmak için, yakında taşınmak zorunda kalmayacak mıyım?" diye soruyordum, Hint fakiri gibi davranmak da pek istemiyordum; daha çok, yaralarımı sarmak için bir çözüm aramak isterdim. Romanımı koltuğumun altına alıp içeriye girdim.

Koku değişmişti. Ancak hafif bir terk edilmiş yer havası vardı. Pencereleri açtım. Mutfakta biraz yiyecek buldum, kutuda ton balığı ve kuru üzümlü diyet galetalar. Ne yazık ki mayonez yoktu. Hoş bir durum değildi bu. Sonra Dogelski'ye telefon ettim.

– Walter, dedim, bir iyi bir de kötü haberim var. Evinizi yaktım, ama öte yandan size yeni romanımı gönderiyorum.

Doğal olarak birkaç saniye sessizlik oldu.

– Sanıyorum bu iyi bir roman, diye ekledim, bir tür komedi.

– Peki öyleyse.. iyi haberin, ÇOK iyi bir haber olduğunu söyleyeyim!..

– Walter, gerçekten üzgünüm. Ama yine de her şey benim hatam yüzünden...

– Pekâlâ, bir başka kez bundan söz ederiz. Buna biraz alışmama izin verin... Ah, imzalamanız için size yeni sözleşmeler gönderdim, lütfen onları şöminenin pek yakınına koymayın. Biliyor musunuz, Hollywood'lu herifler her gün telefon ediyorlar!..

Nobel ödülü bir yana, kendimi bir yazar olarak hoşnut sayabilirdim, beklediğim büyük bir şey yoktu. Bu da anlayışımla çok güzel uyuşuyordu. Henry Miller'in şu zımbırtısını sonunda belki açıklayabilecektim: "İnsanın seksle ve maddi güçlüklerle işi kalmayınca, gerçek sorunlar ortaya çıkmaya başlar." Bu arada çabucak gidip bir banyo yaptım. Marlène'in orada unuttuğu köpüren bir ürünü ve gliserinli saydam bir tuvalet sabununu kullandım. Ona ait olan tüm bu nesneleri de elemem gerektiğini düşündüm, ilerdeki günlerde ikinci bir toplama seansı yapabilirdim. Gülünçtü. Uzun süredir gülmemiştim. Şimdi herkes kendi yolundaydı.

Eve biraz çekidüzen verdim. Normal zamanda eşya yerleştirme delisi değildim, ama kendimi engellemeye çalışmayıp özgür bıraktım. Eşyaları yerli yerine koymak, tüm odayı çok düzenli duruma getirmek, tertemiz bir yere sahip olmak hoşuma gidiyorsa neden kendimi bundan yoksun bırakacaktım? Çok masum bir kapristen de kendimi yoksun bırakmak ister miydim?..

Öğleden sonra geri kalan vaktimi, elimde bir bez ve gazete kâğıdı, camları silmekle geçirdim. Ben küçük bir periydim. Biraz kül dökülecek gibi olsa, avucumun içine silkeliyor ve dumanı arkadan üfleyip en yakın küllüğe doğru koşuyordum. En ufak boktan bir şeyin, halı altlarının ortasına kadar ardına düşüyordum. Duvarlardaki tabloları düzeltiyordum. Şişeleri diplerine kadar boşaltıp dışarıya atıyordum. Ara sıra oturup gözlerimin aksayan bir şeyi, sırra kadem basmayı uman bir şeyi görmesini bekliyordum. Her defasında, ayağa kalkmam için zaman geçmesi gerekiyordu. Buna gülmeli mi bilmiyorum, ama bu kaba sessizlik içinde bir kapının kapatıldığını ya da birtakım ayak seslerini

ya da hatta sesleri, tümce parçalarını duyduğum oluyordu, bunların tümü başımın üstünde uçup sonra yok oluyor, gözlerim boşlukta, ellerim toz alıcı atomizörün üstünde kasılmış durumda, beni tümüyle altüst ediyorlardı. Yalnızca Henri'nin, gözlüğünü görüp görmediğimi sormak için merdivenden seslenişi değildi bu. Belki de bir kadın gülüşü, bir kadın sessizliğiydi. Öyle ki sonunda neredeyse gülmek üzereydim ve ben perdelere tutunurken, gün, koyu altın sarısı renkli bir demet içinde pembeleşerek battı.

– Bana yapabileceğin en kötü şeydi bu, diyerek iç çektim... Kısacası, bunu bildiğini düşünüyorum. Sen, hım.. nasıl denir ki?.. Sen tümüyle bilinçsiz değilsin, öyle değil mi? Görüyorsun, sanki bir kolun ya da bir bacağın kesiliyormuş ya da bir tekerlekli sandalyede oturuyormuş gibi değilsin.. ama... Ah, hep kitapların olduğunu biliyorum... Birleşmiş Milletler'in bayrağının hep asılı olduğunu, sokağın köşesine inip bir bira içebileceğimi, gazete alabileceğimi biliyorum... Oturup insanlara bakabileceğimi.. ve geçen ilk güzel kızı, olabilirse, bir sarışın kızı, gözlerimle izleyebileceğimi biliyorum. Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki de gidip deniz kenarında bir evde otursam, dalgaların fısıltısını dinlemek için okyanus yakınında küçük bir ev satın alsam daha iyi ederdim. Henüz bunu iyice düşünmedim. Kâğıttan bölmeleri olan Japon tarzı bir ev. Ya da açıkça, Paris ya da New York. Gürültüden hiçbir zaman hoşlanmadığımı bilirsin... Ama belki durumu ölçüp biçmeliyim... Belki de ömrümün geri kalan yıllarında sonunda iyi bir yazar olacağım... Kısacası diliyorum bunu. Yaşamımda en azından bir şeyde başarılı olmak hoşuma giderdi, eski ekole bağlı olmaktan çok korkuyorum... Çalışmaya devam etmeliyim... Orada, o yangının ortasındaydım ve kendi kendime sordum. Sen gitmiştin, Marlène gitmişti ve Gloria eve benzin dökmüştü. Öyleyse neye yarar dedim kendi kendime, sanıyor musun ki daha fazlasını istemek zahmetine değer... Romanım kucağımdaydı... Ah Henri, ben kırkımı geçtim, artık çocuk değilim, ama bunu gerçekten düşündüm...Ve yine de buradayım, şu koltuktayım, bunlar benim kollarım, bacaklarım, bu beden benim, bu acılar benim ve kollarım ve bacaklarım kımıldıyor, saçlarım tepemde dikeliyor, ama ben canlı bir kişiyim... İçimde ölmek istemeyen bir şey var... Bunun İncil'deki İsa'nın çektikleri gibi olması için dua ediyorum... Hım, aslında bu konuda bir şey bilmiyorum... Aynı zamanda sokaklarda dolaşmak, müzik dinlemek, banyo yapmak da var... Oh, söylemesi güç... Başkalarına göre iyi olan, bana göre ol-

dukça iyi...

Gece olmuştu. Odada küçük bir ışık yakmak için ayağa kalktım ve pencereden bakarak bumburuşuk bir elma yedim. Vakit çok geç değildi. İnsanların evlerine gitmeleri için hâlâ uygun bir saatti.

Çıkarken her şeyi söndürdüm, sonra vazgeçerek, lambayı yaktım. Bu, odaya hoş bir hava veriyordu. Döndüğümde bunun daha iyi olacağını düşündüm. Hatta dönüşümde sıcak bir mercanköşk kokusuyla karşılanmak için fırına bir pizza koymakta duraksadım. Ama çok riskliydi. Hâlâ ayakta durmakta zorlanan biri için evinde tek başına bir yanık kokusuyla buluşmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Bob ile Gloria bir evin birinci katında oturuyorlardı, ev sahipleri de giriş katındaydılar. Eve geldiğimde cephedeki tüm pencerelerde ışık vardı. Ev sahibi kadın benim hayranlarımdan biriydi. Yetmiş yaşlarındaydı ve her zaman, özellikle de tişörtle geldiğimde, kitaplarımdan söz etmek için beni kolumdan çekerdi. Akşamları, genellikle sarhoştu. Bütün gün evin içinde hafif sabahlıklarla dolaşır ve uzun ağızlığıyla sigarasını tüttürürdü. Annesi bir koltukta yaşıyordu. Ara sıra annesinin önünde dikilip ona bağırarak bir şeyler söylerdi, ama zavallı kadın küp gibi sağırdı. Sorun hep aynıydı. Yakalanmadan yukarı kata çıkmak. Kulakları çok duyarlı olduğu için ikide ya da üçte bir şansınız vardı, çok ya da az içmiş olmasına göre. Tüm yazdıklarımı okumuştu, ama beğendiği üslubum değil, biraz ateşli parçalardı.

Bahçe çitinin üstünden atlayıp giriş kapısına kadar sokuldum. Gökyüzü bulutsuzdu, pırıl pırıl siyah bir renkteydi, ben de oldukça yatışmıştım. Aslında bu ziyaretten kesin hiçbir şey beklemiyordum, ama kafamızın dinlenmesi için yapılması gerekiyordu. Gloria beni diri diri yakmaya çabalamıştı, bundan dolayı ona hâlâ kızgındım. Bu olay hâlâ şiddetli rüzgârda çarpan bir kapı gibi çarpıyordu. Sokaktan bir arabanın geçmesini ya da birinin çöp tenekesinin içine düşmesini bekledim, sonra içeriye kaydım ve parmaklarımın ucuna basa basa merdivenin basamaklarını tırmandım.

"Oo!.. Siz misiniz?!.." denildiğini duydum son basamağa geldiğim sırada. Dönüp birkaç basamak aşağıya indim.

– Oo, Matmazel Marguerite,* dedim.

Yüzünün rengi iyice beyaza kaçıyorsa da adı çiçek adıydı. Yalnızca, pudra fırtınasından tuhaf bir şekilde kurtulan kulakları pembeydi. Sanki ünü azalmış, sesli sinemanın başlangıçlarını görmüş yaşlı bir

* Papatya anlamında. (ç.n.)

oyuncuydu. Bir eliyle tırabzanı tutuyor, öteki eliyle de saten sabahlığını göğsüne bastırıyordu.

– Oh, bakın hele!.. Bir hırsız gibi kaçıyorsunuz, diyerek bana nutuk çekti.

– Yok canım... Neler düşünüyorsunuz?!..

Gözleri hafifçe donuktu. İç çekerek kirpiklerini kırpıştırdı.

– O gençlerle işiniz bitince bir kadeh atmaya gelir misiniz? Benimle birazcık konuşmaya gelir misiniz?

– Oo, evet... Elbette!..

Ben yeniden yukarıya çıkarken o, sessizce çekip gitti. Kapının önünde, bir anlık bir yorgunluğun etkisiyle az kalsın diz çökecektim. Sonra tokmağı sıkıca tutup kapıyı çalmadan içeriye girdim.

Gloria bulaşık teknesinde salata yıkamaktaydı. Saçlarını tepesinde biraz rasgele toplamış, deniz kabuğu şeklinde renkli tokalarla tutturmuştu, üstünde beyaz bir etek ve bedenine bakılırsa Bob'a ait olması gereken bir süveter vardı. Hiç gürültü çıkarmadım, ama o yine de geriye döndü.

Ancak biraz şaşırmış gibi göründü. Gözleri bir an parladı, sonra ellerini Bob'un paçavraya dönüşmüş süveterinin ceplerine daldırıp yiyecekmiş gibi baktı. En ufak bir hareketini kaçırmıyordum. Çevremizde sessizlik, ateşe atılmış bir tencere gibi ıslık çalıyordu.

– Ah, ah, diyerek patladı. Umarım hayatının korkusunu yaşamışsındır...

Beni şaşırtmış olduğunu neden yadsıyayım, az kalsın düşecektim, bunu neden kabul etmeyeyim. Tanrım, ne inanılmaz nerecede sağlıklıydı! Niyetini açığa vurup eyleme geçmesini bekleyecek değildim, hele bu durumda. Bir gün, bu kadınlar beni gerçekten öldürecekler, sonunda ellerine düşeceğim, benden önceki bunca kişi gibi ve çığlıklarımız artık öfke çığlıkları değil, arı aşk çığlıkları, hayran olma hırıldamaları, minnettarlık iniltileri olacak.

– Bu budalaca gülümseme de ne oluyor? diye gürledi.

– Oh... Şey, evet... Çok korktum! Bu kez çok sert vurdun. Ama bu, tam olarak ne, bir tür oyun mu?..

– Evet, nasıl istersen öyle de buna, dedi öfkeyle.

Oturmaya karar verdim.

– Bob evde yok mu? diye sordum kötülük düşünmeden.

– Bekliyorum. Neden, Bob'u mu görmek istiyordun?..

– Yoo, hayır, diyerek gülümsedim. Bu işi Bob'la halletmek üzere

olduğumu düşünmüyorum.

Bu iş sıraylaydı. Şimdi ona pes dedirtmek sırası bendeydi. Yanaklarının birazcık pembeleştiğini elbette belli bir haz duyarak fark ettim. Bununla birlikte, bakışları hâlâ parlak bir biçimde dayanıklılık gösteriyordu. Geçen her saniye onun için yitirilmiş bir savaştı. Kısacası, onu meleklere yaraşır bir gülümsemeyle kuşatarak, son sözlerim üzerinde düşünmesi için zaman tanıdım. Gülümsemem şu halde hiç de yapmacık değildi, çünkü onu yeniden, başlangıçtaki gibi, aramızda her şeyin yolunda gittiği zamanda olduğu gibi görüyordum, benim yaşadığım güzel anları unutmayan korkunç bir belleğim vardır, hiç kimse bana bunları unutturamazdı.

– Olamaz, umarım düş görüyorsundur, dedi sonunda öfkesinden boğuklaşan bir sesle.

– Vallahi, bilmiyorum, ama düşüncemi sorarsan, bana karşı hırsın cinsel kökenli...

Yumrukları kalçalarında, bana doğru ilerledi. Gözleriyle beni şimdiden boğuyor, tuzla buz ediyordu. Yaklaşık iki metre kala durdu.

– Peki söyle bana, dedi ıslık çalar gibi, böyle şeyleri aklına getiren yaşın mı ha?!..

– Vallahi... Kendimi biraz daha az kontrol ettiğimi kabul ediyorum.

Bunu söyler söylemez, çok hızlı bir şekilde bir elimi eteğinin altına atıp slipini yakaladım. Sertleşerek bir çığlık attı. O zaman, öyle bir çektim ki slipi, zavallı, ellerimde kaldı. Aynı zamanda Gloria arkaya sıçramıştı, sıçrarken de masanın üstünde bulunan bir vazoyu devirdi, vazo büyük bir gürültüyle yerde kırıldı.

Ona baktığım sırada yeniden avantajı elime aldığımı anlayabildim. Bulaşık teknesine kadar gerilemişti ve hızlı hızlı soluyordu. Eğer hayatında şimdiye kadar bir kez beni arzulamışsa, tam da şu sırada herhalde artık bunu anımsamıyordu. Bacaklarını sıkıştırdığını söylemek yararsız.

– Görüyorsun, dedim ona dinginlikle, bu olay bana oldukça pahalıya mal oldu... Tüm sorunların çözülmesi gerektiğini düşünüyorum.

Ayağa kalkacağım sırada dili yeniden çözüldü.

– Dokunma bana, diye homurdandı. Allah kahretsin, belki hiçbir şey yapmayacağımı sanıyordun ha?!.. Bir kez daha babamla annemin arasına bir herifin girmesini kabul edeceğimi mi sanıyordun ha?.. Bana iyice baktın mı sen?!..

Şartlandırmak için, bir elimi ona doğru uzattım, ama bir sıçrayışta kurtuldu ve aramıza masayı koydu. Bununla birlikte, bu gülünç siper ona yeniden biraz güven verdi. O da bakışlarıyla bana meydan okudu ve küçümseyici bir ses tonuyla dedi ki:

– Hem sonra bir şeyi unutma... Ben sizden, gelip beni aramanızı istememiştim... Öyleyse şimdi sızlanmaya kalkışma!..

Bu kez sesten hızlı bir hıza geçtim. Onu, süveterinin yakasından yakalayıp, yarı yarıya masanın üstüne çektim.

– Sen bu enayiliklerini, kim olursa olsun başka birine sakla, dedim kulağına. Okurlarımın yüzde yetmişi kadın. Öyle görünüyor ki, onları iyi anlıyorum.

Bir elimle kaba etlerine yapışmayı gerçekten düşünmüyordum, ama yine de onu masanın üstüne dayayıp boynundan vahşice öptüm. Bir kartal gibi çığlık attı. Tırnaklarını kollarıma batıramadan yere yuvarladım.

"AH! NE GÜZEL BİR GÜN!" diye bağırdım; o düşerken, tek ayaklı yuvarlak bir masayı ve cilalı çelikten modern bir lambayı devirdi.

Ona şehvetli bir bakış fırlatarak kazağımı deli gibi çıkarmaya çalıştım.

– Gazetelerde en iyi dostumun kızını düzdüğümü okurken, yaşadığım adaletsizlik duygusunu anlıyor musun, diye ekledim yavaşça, kazağımın içinde kaybolmadan önce.

Yıldırım hızıyla, böyle kısa bir kayboluştan yararlanmanın yolunu buldu. Kazağımı odada rasgele bir yere atıp sıçradım. Ama birden önüme geçti ve banyonun kapısı korkunç bir gürültüyle yüzüme kapandı.

– Ne yazık ki, dedim, bu zavallı kilit iki saniye bile dayanmaz!.. Sevgilim, budalalık etme!..

Hemen dışarı çıktım, merdiveni dörder dörder indim. Yangın baltasını elime aldığım sırada bizim Operadaki Hayalet'e rastladım.

– Her şey yolunda Marguerite, dedim ona. Tasalanma!

– Ah, deyip kestirip attı bir jestle. Ben yaşamdaki bu tür şeylerin hepsini bilirim!..

Hışımla yukarıya çıktım yeniden. Kapıyı çaldım hafifçe.

– Beni iyi anla, diye mırıldandım, neredeyse her şeyi senin yüzünden yitirdim. Bak, beni durduracak olan bu küçük kapı değil, bunu bekliyorsun, değil mi? Umarım olanlara fazla şaşmadın, her şeyin bir sınırı olduğunu iyice düşünmeliydin...

Vahşice bir vuruşla baltayı kapının tahta yüzeyine sapladım. Gloria

bir çığlık attı. John Irving'in söyleyebileceği gibi, her şey bir peri masalı.

İkinci vuruşta baltayı arkaya geçirdim.

– Ama sen delirmişsin! diye bağırdı.

– Evet, benim yerimde kim olsa delirirdi!

Ben yeniden işe koyulurken Marguerite arkamda belirdi.

– Aman Tanrım, diyerek iç çekti. Bu merdiven bacaklarıma karşı çok acımasız oldu!..

Elinde ağızlığı, duvara dayanmıştı. Yaşına göre, Martini-cinlere iyi dayanıyordu, konuşması da bu yüzden ancak yavaşlamıştı.

– Tüh be, durmayın orada, dedim ona, bir elimle bir tahta parçasını koparırken.

– Ben tüm bunları yaşadım, dedi başını sallayarak. Sevinç ve acımasızca kavgalar!..

Bu kez karşımdaki mukavva bir kapı değildi ve deli gibi saldırmak zorunda kaldım. Homurdanıyordum, Marguerite bana doğru duman halkaları gönderirken Gloria da bağırıyordu. Artık eskisi kadar dingin değildim ve hedefime üst üste darbeler indiriyordum. Kapının yüzeyi yukarıdan başlamak üzere yarılıyor, ama dayanmaya devam ediyordu. Kuduruyordum.

– Kitap yazmanız beni şaşırtmıyor, diye fısıldadı bana Marguerite.

Sonunda kapının büyük bir bölümü havaya uçup Gloria'nın ayaklarının dibine yığıldı. Gloria solgundu, çökmüştü. Ben kan ter içindeydim. Bir tekme atıp hâlâ yolumun üstünde bulunan her şeyi savurdum. Herhalde korkunç görünüyordum, çünkü Gloria inleyerek bir kolunu kaldırıp yüzünü kapattı. Gerçeği söylemek gerekirse, kendimi anormal bir durumda hissediyordum.

Banyoya bir adım atıp kükreyerek Gloria'yı yakasından yakaladım ve duvara yapıştırdım. Gözlerimizin bir kez daha karşılaşmasından yararlanıp baltayı başının üstünde yukarıya kaldırdım. Son bir çığlık attı ve kendisini yere bıraktı. O zaman baltayı neredeyse sapına kadar duvara, başının on santimetre üstüne sapladım.

Herhalde duvarın içindeki bir su borusuna rastladım, çünkü buz gibi bir su yüzüme fışkırdı. O an Tanrı'nın hidayetinin bana ulaştığını sandım. Bu hayırsever mucize karşısında birkaç saniye gözlerimi kapadım. Sonra ayaklarımın dibinde inleyen Gloria'yı bırakıp ayağa kalktım.

– Gidip suyu kesmelisin, diye öğüt verdim ona. Pekâlâ... Aynı za-

manda bana iyi şanslar dileyebilirsin...

Yürüdüm ve fışkırıp demet şeklini alan suyun içinden dışarıya çıktım.

– Ah!.. Suyun fışkırması çok güzeldi, dedi bana Marguerite. Siz gerçekten gözde yazarlarımdan birisiniz!

Onu koltuğunun altından tutup inmesine yardım ettim, ama pek kolay olmadı. Sarhoş bir kadına merdivenler vız gelir, benim de kendimi dengede tutacak fazla gücüm yoktu. Anlattıklarını dinlemiyordum. Aslında hiçbir şey çok açık değildi. Onun tırabzanda kayan yaşlı beyaz eline ve lastik tabanlı, kaymayı önleyen ayakkabılarına karşın, bir basamaktan öteki basamağa inerken, önden arkaya, arkadan öne sallanıyorduk.

Eşiktekiler, "yırtıcı" bir aşkın anlatıldığı *Betty Blue*'nun devamı olarak da okunabilecek bir roman. Aşkın kanatlarında uçtuktan sonra baş aşağı yuvarlanmanın fotoğrafı... Anlamsızlığın, sıkıntının, üzüntünün, sersemlemenin, kahretmenin, saçmalamanın tezahürü...

Philippe Djian *Eşiktekiler*'de kitabı yüzbinlerce basıma ulaşan, medyanın peşinden koştuğu, beğenilmenin karşı konulmaz cazibesini yaşayan, yani klasik "başarı" ölçülerine göre mutlu ve neşeli olması gereken bir yazarı anlatıyor. Ama yazar aynı zamanda ömrünün kırk yılını kariyer, ev, araba, banka hesabı, evlilik için harcamayı reddeden, vitrinlerin önünde kendi mezarını kazanlardan nefret eden biridir ve hayat karşısında bocalamaktadır... Yeteneğini yitirmiş bir kalple yaşadığı bocalamalar, dönüşü olmayan yolculuklarda, çoğaltılamayan hayatlarda, tereddütlü kadınlarda, sanatçı ortamlarında sürdürülen sahte ilişkilerde, sevgi ve arkadaşlığı özleyen insanlık hallerinde patinaj yapmaya başlar...

Peki, hayatlarını "gülünç bir kaos" olarak yaşayanların sohbetlerinde nelerden söz edilir?: "Seninle ben kaybedeceğimizi bilerek oyuna katıldık", "Bukowski, Brautigan ve Kerouac bir süpermarketi dize getirememişti" ya da "Bir reklam filmi izlemek, her türlü umudu yitirmek ve boşluğun seyrine dalmak demektir..."

Yeraltının eşiğinde yaşayanların romanı...

AYRINTI

AYRINTI • YERA
ISBN 975-539-33
9 789755 393308